

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

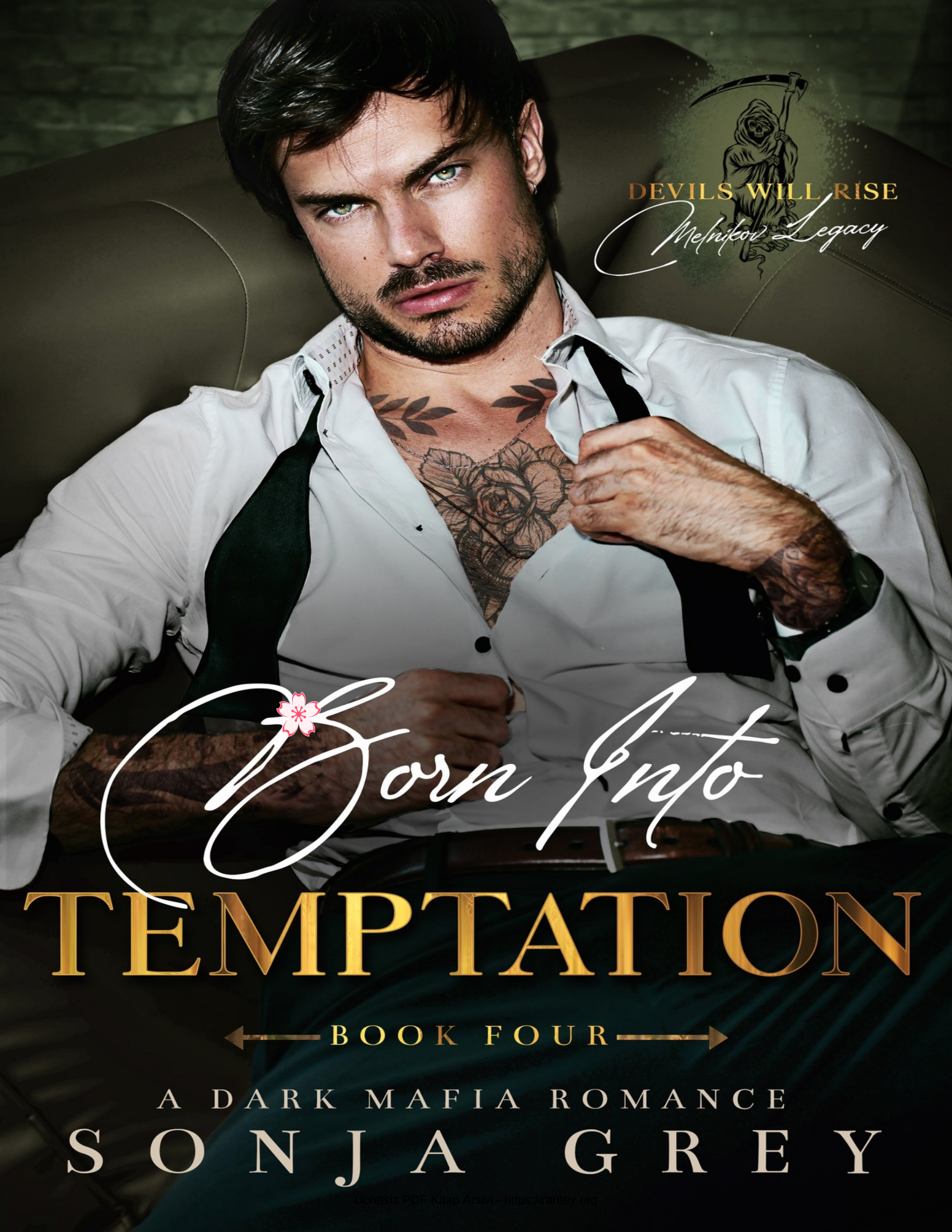
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEVILS WILL RISE

Melnikov Legacy

Born Into

TEMPTATION

← BOOK FOUR →

A DARK MAFIA ROMANCE

SONJA GREY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Günaha Doğmak
Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Şeytanlar Yüksелеcek: Melnikov Mirası
Kitap 4

Sonja Grey

İçindekiler

[Haber Bültenine](#) _

[Kaydol Sonja](#) _

[Grey'in Diğer](#)

[Eserleri Yazarın](#)

[Notu Tanıtım](#)

[Tetikleyici Uyarı](#)

[Önsöz](#) _

1. [Yelena](#)

2. [Valentin](#)

3. [Yelena](#)

4. [Valentin](#)

5. [Yelena](#)

6. [Valentin](#)

7. [Yelena](#)

8. [Valentin](#)

9. [Yelena](#)

10. [Valentin](#)

11. [Yelena](#)

12. [Valentin](#)

13. [Yelena](#)

14. [Vitaly](#)

15. [Valentin](#)

16. [Yelena](#)

17. [Valentin](#)

[Epilog](#) _

[Teşekkürler!](#)

[Yazar Hakkında](#)

Telif hakkı © 2025 Sonja Grey Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Cormar Covers

Kapak Fotoğrafı: © Wander Aguiar Photography

Kapak Modeli: Carlos

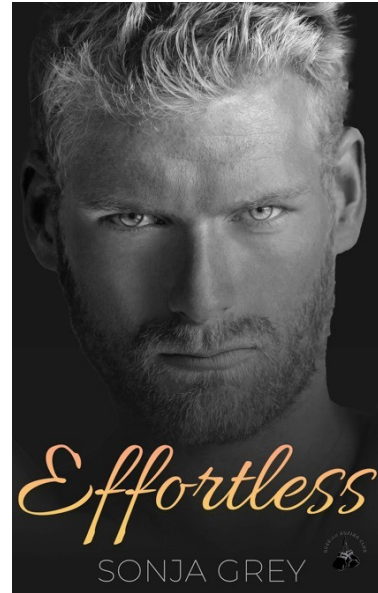

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

Haber Bülteni Kaydı

E-posta listeme katılmak ve her kitap için ücretsiz bir novella ve bonus epiloglar almak istiyorsanız, lütfen buradan kaydolun! veya [şu](https://subscribepage.io/lKtqfy) adrese gidin: subscribepage.io/lKtqfy .

Bu hikayeyi ÜCRETSİZ almak için kaydolun!

Sonja Grey'in diğ er eserleri

Aksi belirtilmedikçe tüm seriler birbiriyle bağlantılıdır ve tek başına okunabilir, ancak sırayla okursanız daha keyifli olur.

Hepsi KU'da!

[Rus Boks Kulübü Rus](#)

[Takıntım Rus Cazibem](#)

[Rus Kurtuluşum](#)

[Tek Başına](#)

[Okunabilenler Huysuz](#)

[Bratva Hitman](#)

[Lezzetli Av](#) .

[Fedorov Bratva Bratva](#)

[Patronu Tarafından](#)

[Yakalanan](#)

[Vahş  Kurtarıcı Kibirli](#)

[Bratva Pi i](#)

Medvedev Bratva

Moskova'dan Gelen

Şeytan Bratva Şeytanı

Pis Şeytan

Melnikov Bratva (Sırayla
okunmalıdır) Kanla Kaplı

Zehirle Kaplı

Öfkeyle Kaplı

Nefretle Kaplı

Ateşle Kaplı

Şeytanlar Yüksелеcek: Melnikov Mirası

Günah İçinde Doğmak

Kana Bulaşmış

Kaosun İçinde Doğmak

Yazarın Notu

Sevgili Okuyucular

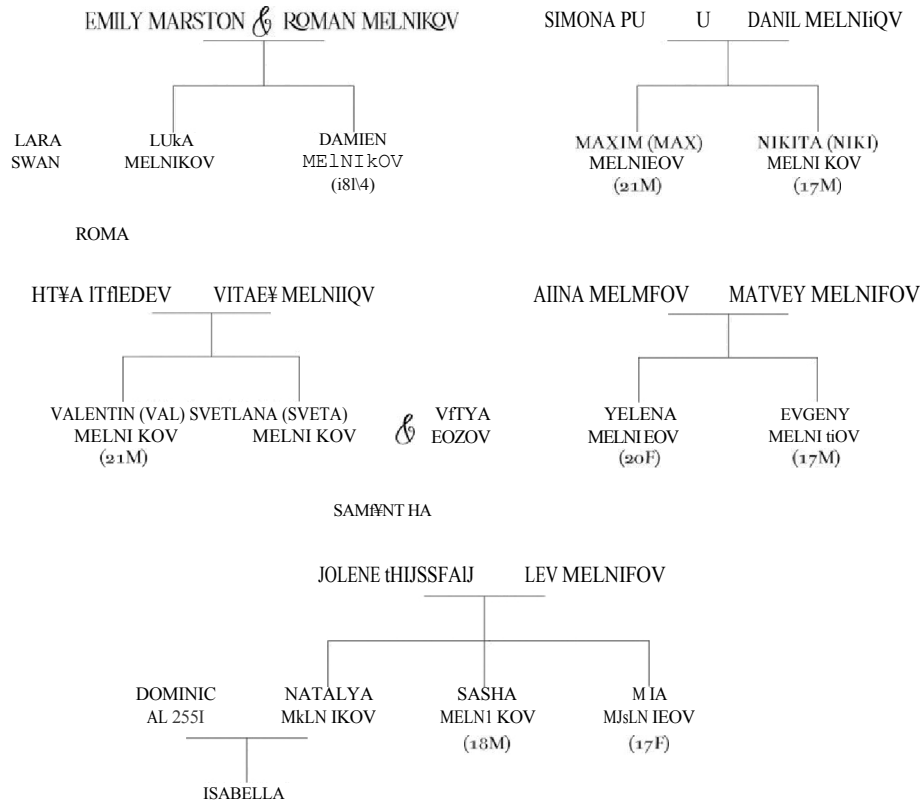
Bu kitap, Melnikov Bratva serisinin ikinci nesil kitaplarının dördüncüsüdür. İlk seriden farklı olarak, bu kitaplar herhangi bir sırayla okunabilir, ancak birinci kitaptan başlayıp sırayla okursanız çok daha keyifli olacaktır.

Orijinal Melnikov serisini okumadıysanız, kitapları Amazon'da bulabilirsiniz! Kitaplar sırayla okunmalıdır ve hepsi Kindle Unlimited ve Audible'da mevcuttur.

Valentin ve Yelena'nın hikayesini beğeneceğinizi

umuyorum! Sevgilerimle
Sonja

Melnikov Family

Tanıtım

Yelena Melnikov'a aşık olmadığım bir an bile olmadı.

Valentin:

O, karşı koyamadığım bir cazibe kaynağıydı.

Çocukken ona kalbimi verdim, aşkımızı saklamak zorunda kalacağımızı bilerek.

Yıllarca bunu sakladık, ta ki bir gece dikkatsiz bir tutku sonucu hamilelikle sonuçlanana kadar. Benim için bu hiçbir şeyi değıştirmedı.

Yelena benim karım, Yelena çocuklarımlın annesi... planımız hep böyleydi.

Ailemize söylemek en zor kısmı olur diye düşünmüştüm.

Hayatımda hiç bu kadar yanılmıştım.

Yelena:

Val her zaman kalbimi çalmıştı.

Ailemize söylemek en zor şey olacağını düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Karşılaşacağımız şey çok daha kötü.

Tek istediğim Valentin Melnikov'un kocam olması ve bir ev dolusu çocuk sahibi olmaktı.

Ama şimdi biri tüm bunları bizden almakla tehdit ediyor ve bunu atlatabileceğimizden emin değilim.

Tetikleyici Uyarı

Bu kitap, karanlık bir mafya romantizminden bekleyebileceğiniz tüm unsurları içeriyor.

Bu kitap, karanlık bir sonla biten bir kitap değildir... Hiç de bile. Karanlık, sayfalarca süren içerik bekleyin.

Bu kitap hassas okuyucular için tavsiye edilmez.

Bu hikaye, açık şiddet, müstehcen seks sahneleri ve yetişkinlere yönelik dil içerir.

Spoiler Uyarısı: Spoiler istemiyorsanız lütfen daha fazla okumayın! Bir düşük korkusu yaşanır, ancak her şey yoluna girer!

Yazdığım erkekler son derece sadık ve koruyucudur. Sevdikleri kadınlara zarar vermeyi göze alan herkesi (gerçekten herkesi!) öldürürler, ama kadınlarına karşı çok yumuşak kalplidirler. Hızlı ve şiddetli bir şekilde aşık olurlar ve kitaplarımda asla aldatma olmaz!

Önsöz

Valentin
10 Yaşında

"Val?"

Fısıldanan kelime ve kolumu hafifçe çeken el beni rüyamdan uyandırır. Hemen, bunun ikizim olmadığını anlarım. Svetlana bu kadar nazık olmazdı. Kolumu, sanki yerinden çıkarmak istercesine çekerdi.

Gözlerim karanlık odaya alıştığında, bana bakan Yelena'nın yüzünü görüyorum. Peluş köpeğini kucaklıyor ve yüzündeki gözyaşlarını göremesem de, orada olduklarını biliyorum. Sesinden anlayabiliyorum. Ağlamış ve çok korkmuş.

Gözlerimi ovuşturup oturuyorum. "Ne oldu?"

"Kabus gördüm," diye fısıldıyor.

"O film yüzünden mi?" "Evet."

Bir eliyle burnunu çekip gözlerini ovarken, diğer eliyle köpeği göğsüne sıkıca sarılıyor. Korkmuş olmasına hiç şaşırmadım. Sveta, Yelena ve Natalya'yı korku filmi izlemeye ikna etmişti ve içlerinden biri korkutucu bir sahnede çılgılık attığında yakalanmışlardı. Babamız koşarak gelip filmi kapatmıştı, ama iş işten geçmişti.

Yelena tekrar ağlamaya başladığında, göğsümde bir ağrı hissediyorum ve battaniyeyi geri çekip onu kucaklamak için kendimi zor tutuyorum. Az önce doldurulmuş köpeğini tuttuğu kadar sıkı bana sarılıyor, küçük kolları boynuma dolanıyor ve çilek şampuanının kokusu burnumu dolduruyor.

"Rüyada ne gördün?" diye soruyorum.

Bana daha sıkı sarılır ve fısıldar, "Kötü bir adam beni kovalıyordu. Sürekli düşüyordum ve kaçamıyordum."

"Sadece bir rüyaydı," diye hatırlatıyorum ona, ama bu işe yaramayınca ekliyorum, "Kimse sana zarar vermeyecek, Yelena. Buna izin vermeyeceğim."

Sesi o kadar yumuşak ki, "Peki ya onlar ne

yapa "Onlara izin vermeyeceğim," diye çabucak cevap veriyorum.

rlars "Seni koruyacağım, Yel." "Söz veriyor musun?"

a?" "Söz veriyorum."

Yetişkin bir erkeğe karşı koyamayacağımı bildiğim halde söz vermek aptalca olabilir, ama yine de söz veriyorum, çünkü o üzgün ve korkmuş, ve tek düşünebildiğim onu nasıl daha

ama yine de söz veriyorum, çünkü o üzgün ve korkmuş ve tek düşünebildiğim onu nasıl daha iyi hissettirebileceğim. Şu anda onu koruyamayabilirim, ama bir gün büyüüp sözümü tutabileceğim.

"Hadi." Elini ve birkaç yastığı tutup, onu odamın köşesindeki çadırıma götürdüm. Sveta ile daha önce oynarken kullandığımız el feneri zaten içerideydi ve onu açtığımda, Yelena'nın gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü görebileceğim kadar ışık verdi. Gözleri her zamankinden daha koyu görünüyordu ve saçları dağınık ve karışmıştı. O kadar küçük görünüyordu ki, içimde derin bir şey canlandı. Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, ama onun bir daha bu kadar korkmuş halini görmek istemediğimi biliyorum.

"Sence korkak mı davranıyorum?"

Gülümserim ve burnunun ucuna dokunurum. "Tabii ki hayır, *myshka*."

Ona küçük fare dediğimde yumuşak bir kahkaha atıyor ve onun korkusunu, sadece birkaç saniye de olsa, unutturmuş olmaktan gurur duyuyorum.

"Al," diyorum ona, yastıklardan birini yere koyup Sveta'nın her zaman kullandığı battaniyeyi alıyorum, çünkü onun en yumuşak battaniye olduğunu söylüyor. Yelena uzanıyor, ben onu battaniyeyle örtüyorum, sonra diğer yastığı onun yastığının yanına koyup çadırın girişine yakın bir yere oturuyorum.

"Ben burada uyuyacağım," diyorum ona, "böylece sana bir şey yapmaya kalkışan olursa, önce beni geçmesi gerekir."

Yan dönüp elimi tutar. "Ama o zaman sen yaralanırsın, Val."

Onu taklit ederek yan dönüp birbirimize bakacak şekilde yatıyorum. "Senin yerine ben yaralanayım."

İkna olmuş gibi görünmüyor, bu yüzden elini sıkıp "Söz veriyorum, buraya hiçbir şey giremez. Çadırda güvendeyiz, Yel, ve bütün gece el fenerini açık tutacağım" diyorum.

Başını o kadar hafifçe salladı ki, neredeyse fark etmedim, ama elimi daha sıkı tuttu ve yastığa daha da gömüldü. Gözlerini kapatmadan önce, "Beni koruduğun için teşekkürler, Val," diye fısıldadı.

"Her zaman, Yel," diyorum, düşünmeme bile gerek kalmadan. Onu her zaman koruyacağım. O benim ailem ve babam ve amcalarım bana her zaman, ne olursa olsun aileni koruman gerektiğini öğrettiler.

Ve ben de öyle yapıyorum.

Bütün gece uyanık kalıp, elini tutarak onu izliyorum. Yorgun olsam da, kendimi uyanık kalmaya zorluyorum, onun güvende olduğundan ve başka kötü rüyalar görmediğinden emin olmak için. Uyandığında, ilk gördüğü şeyin ben olduğumdan emin oluyorum. Hâlâ elini tuttuğumu fark ettiğinde gösterdiği utangaç gülümseme, kalbimde daha önce hiç hissetmediğim garip bir heyecan yaratıyor.

"Günaydın," diye fısıldıyorum ve o da fısıldayarak cevap verince gülümsüyorum. "Sveta tüm güzel mısır gevreklerini yemeden kahvaltı yapalım."

O da başını sallar ve oturur ama elimi bırakmaz. Ben de bırakmak istemiyorum, bu yüzden parmaklarımı onun parmaklarına dolayarak ayağa kalkmasına yardım ederim. Peluş köpeği hala göğsüne sıkıca bastırılmıştır ve çadırdan çıktığımızda, odamdan gizlice çıkarken yanımda kalır. Genelde ilk kalkan benim, bu yüzden mutfığa girdiğimizde boş olduğunu görünce şaşırmam. Elini elimde tutarak, rafta birkaç kutu mısır gevreğinin dizili olduğu kiler odasına götürürüm.

"Hangisini istersin?" diye soruyorum.

Koyu renkli gözleri kutuları taradıktan sonra sonuncuyu işaret ediyor. "Babamla genellikle bunu yeriz."

Kutuyu alıp onu dışarı çıkarırım, böylece iki kase alabilirim. Hâlâ tek elle yapıyorum çünkü onu bırakmak aklıma gelmiyor, ama koridordan ayak sesleri duyduğum anda, ikimiz de ellerimizi ayırırken ona bakarım, sanki yanlış bir şey yaparken yakalanacakmışız gibi. Tek sorun, bunun yanlış *gelmemesi*. Yelena benim kuzenim, ama aslında akraba değiliz. Babam ve dört amcam kan bağıyla değil, kendi istekleriyle kardeş olmuşlar, ama ikimiz de birbirimizden uzaklaşıyoruz, içimizin derinliklerinde olan biteni sır olarak saklamamız gerektiğini biliyoruz.

"Hey, siz ikiniz," diyor babam, yüzünde bir gülümsemeyle içeri girerken. Saçımı karıştırıp başımın üstüne bir öpücük konduruyor, sonra Yelena'yı kucaklayıp sıkıca sarılıyor. "Diğerleri hala uyuyor mu?"

"Evet," diyor Yelena, babam onu yere indirirken. "Erken uyandım ve Val bana kahvaltı hazırlamama yardım edeceğini söyledi."

Babam şekerli mısır gevreği kutusunu alır. "İyi seçim. Diğerlerini beklerken ben de bir kase alacağım, sonra da krep yapacağım."

Yelena gülüyor. "Mısır gevreği ve krep yiyemeyiz."

"Tabii ki yiyebiliriz," der babam, bize birer kase doldururken. "Buna aperatif denir, Yelena."

Babam süt getirirken Yelena ve ben gülüyoruz. Babam bize sırtını döndüğünde, Yelena gülümsüyor ve elimi hızlıca sıkıyor, kalbim yine o tuhaf sıçramayı yapıyor. Babam geri döndüğünde, Yelena ve ben artık birbirimize dokunmuyoruz ve ben hala bana gülümseyen bu koyu gözlü kıza birazdan fazla aşık olmuşum.

* * *

Valentin
21 Yaşında

"Val, buraya gelir misin?"

Yelena'nın sesini duyar duymaz, bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Bu kadının her şeyini ezberlemişimdir ve ağlamıyor ya da olağan dışı bir şey söylemiyor olsa da, sanki kulağıma megafonla bağırıyor gibi, çünkü tüm içgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini haykırıyor.

"Ne oldu?"

"Ben iyiyim," diye çabucak cevaplar. "Sadece gelmeni istiyorum. Gelebilir misin?" "Tabii ki, *myshka*," derim, ona verdiğim takma adı kullanarak.

"Hemen çıkıyorum. Telefonu kapatma, tamam mı?"

"Tamam."

Kulaklığımı takıp telefonumu cebime koyduktan sonra kapüşonlu sweatshirt'ümü giyip daireden çıkıyorum.

Asansördeyken, "Aileme Max'le buluşup birlikte takılacağımızı söyleyebilir misin? Onlara yalan söylemekten çok yoruldum" dedi.

Asansör kapıları açıldığında ona cevap veriyorum ve otoparka giriyorum. "Biliyorsun ki yapacağım, Yel. Onlara yalan söylemek zorunda kaldığın için üzgünüm." Yanmış turuncu Jaguar'ıma geldiğimde tereddüt ediyorum, elimi arabanın kaputuna dayayıp

ve "Ne zaman istersen herkese söyleyebiliriz. Bunu biliyorsun, değil mi? Hazır olduğunda her şeyi hallederim" diyorum.

Titrek nefesini duyuyorum ve elim içgüdüsel olarak yumruk oluyor çünkü bunu ondan almak için her şeyi verirdim. Bunu kolaylaştırmak için her şeyi verirdim, ama aşkımızın kolay olmayacağını hep biliyorduk. Mükemmel, saf ve güzel, ama kaygısız ya da kolay değil ve bu durum ona zarar veriyor, onu yavaşça tüketiyor ve yıllar boyunca yapmak zorunda kaldığımız tüm yalanlar ve gizli kapaklı davranışlar yüzünden kendini suçlu hissetmesine neden oluyor.

"Buraya geldiğinde konuşabiliriz," diyor sonunda.

Beni göremese de başımı sallıyorum ve arabama biniyorum. Motorun derin uğultusunu duyuyor ve "Dikkatli sür, Val" diye ekliyor.

Onun ne kadar tatlı olduğuna gülümsüyorum. "Telefonu kapatma," diye hatırlatıyorum. "Hattaki kal."

"Tamam."

Otoparktan çıkıp trafiğe karışırken, Evgeny ile geçirdiği sabahı anlatmasını dinliyorum. Yelena her zaman anne babasına ve küçük kardeşine çok yakın olmuştur ve anneleri kahvaltı hazırlarken, babaları da yardım etmeye çalışırken, son dakikada kardeşinin ödevine yardım ettiğini anlatırken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Onun apartmanına vardığımda hâlâ konuşuyor.

"Geldim," dedim ve arabamı özel asansörün yanındaki ayrılmış park yerlerinden birine park ettim.

"Artık kapatabilir miyim?"

Gülümserim ve asansöre doğru yönelirim. "Hayır."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Kulağına gevezelik etmeme hiç bıkmıyor musun?"

"Asla." Gizli güvenlik kameraları tarafından filme alındığımı bilerek asansöre biniyorum. En üst kata ulaştığımda, kapıyı çalmadan önce Yelena'ya hızlıca "Geldim" diye fısıldayarak kapılarına doğru yürüyorum.

Onun kapıyı açan kişi olmasına hiç şaşırmadım ve onun güzel yüzünü gördüğümde içimdeki her şey durdu. Kendimi zorlayarak ona sarılmamak ve dudaklarını dudaklarıma bastırmamak için kendimi zorluyorum. Koyu renkli gözleri benimkilere kilitli kalıyor ve kendini kollarıma atmamak için hızla süveterinin manşetlerini tuttuğunu fark ediyorum. Telefonunu çıkarıp görüşmeyi bitiriyormuş gibi yapıyor ve sonra kendini kontrol etmek için kıpır kıpır davranıyor.

gösterişli bir şekilde konuşmayı bitirir ve sonra kendini kontrol etmek için kıpır kıpır davranır. Gözlerimle ona ne kadar çok sevdiğimi söylerim ve dönmeden önce bana attığı tatlı gülümseme, mesajı aldığını bana gösterir.

Onu koridorda takip ediyorum ve mutfığa girmeden önce elimi uzatıp poposuna hafifçe dokunuyorum. Bu tek dokunuş beni neredeyse çıldırtıyor. Yelena'nın her şeyi beni deli ediyor ve koridorda çaldığım bu tek dokunuş asla yeterli olmayacak.

"Merhaba, Alina Teyze," diye sesleniyorum, o da bize bakıyor. Bana kocaman bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve buzdolabını kapatıp bana sarılmak için yanıma geliyor.

"Seni görmek güzel, Val." Alina teyzem teyzelerim arasında en uzununu, ama yine de omuzlarıma zar zor ulaşıyor. Mavi-yeşil gözleri Evgeny'ninkilerle aynı, Yelena'nınki ise babası gibi neredeyse gece yarısı siyahı. "Bugün ne yapacaksın?"

O uzaklaştığında, Rasputin'i okşamak için eğildim. Alman çoban köpeği elimi burnuyla okşadı ve sonra yaladı. Ben de "Pek bir şey yok. Max'le buluşmaya gidiyorum, Yelena da gelmek isteyebilir diye düşündüm." dedim.

"Max yeni evini beğendi mi?"

Hepimiz Matvey amcamın boğuk sesini duyunca ona bakarız. İçeri girer, hemen karısına doğru yürür ve ona sarılırken bir kolunu omzuna atar ve onu öper. Boynuna kadar uzanan ve ellerini kaplayan dövmelelerinin dışında, kot pantolonu ve koyu renkli sweatshirt'üyle tamamen saygın bir görünümü vardır, tipik sevgi dolu bir koca ve baba gibi, ve her ne kadar o da bu ikisi olsa da, aslında bundan çok daha fazlasıdır. Kardeşleriyle birlikte şehrin en tehlikeli Bratva çetesini yönetiyor ve ben on sekiz yaşına girdiğimden beri ona yardım ediyorum. Başka bir şey yaptığımı hayal etmek zor, çünkü tek bildiğim şey bu. Küçükken kuzenlerimle normal bir çocukluk geçirdik, ama büyüdükçe yavaş yavaş işlerin diğer tarafını, kadınlardan sakladığımız tarafını öğrendik. Yaptığımız her şey onları korumak içindir ve yanımdaki kara gözlü kadını güvende tutmak anlamına geliyorsa, üzerime düşeni yapmaktan mutluluk duyarım.

Rasputin'e cevap verirken kulaklarının arkasını bir kez daha kaşıyorum. "Max çok sevdi. Piyanosu dün teslim edildi ve onu göstermek istiyor."

"Taşınacak mısın?"

Amcama gerçeği söyleyip, Yelena ile evleneceğim ve onunla birlikte yaşayacağım için kuzenimin yanına taşınmayacağımı söylemek yerine, gülümserim ve "Belki. Zaten neredeyse orada yaşıyorum, resmiyete dökmek o kadar da zor olmaz." derim.

Bu tamamen yalan sayılmaz. Max'in babası ona çok uzak olmayan bir müstakil ev bulduğundan beri çoğu geceleri Max'in evinde kalıyorum. Apartman hayatından bıkmıştı ve babası ile küçük kardeşi her şeye sızabildikleri için ona yakın bir yer bulmuşlar, sahte bir isimle satın almışlar ve çalıntı parayla ödeme yapmışlar.

Matvey amcam, Alina teyzemin kesme tahtasından bir elma dilimi alır ve teyzem ona baktığında ona göz kırpar. Teyzem sadece gülümser ve onun için birkaç dilim daha keser. Teyzem çocukluklarından beri amcama aşık ve ben de zamanı geldiğinde bu durumun bana ve Yelena'ya yardımcı olacağını umuyorum. Elbette, birbirimize karşı hissettiklerimizi anlayabilecek biri varsa, o da bu ikisidir. Sadece onların kızları olduğu ve teknik olarak kuzen olduğumuz gerçeğini görmezden gelmelerini sağlamam gerekiyor.

Amcam hakkında bildiğim her şeyi bir kenara bırakıyorum, örneğin karısını ve çocuklarını korumak için dünyayı ve içindeki herkesi tam anlamıyla yok edebileceğini. Eğer benim bir tehdit olduğuma karar verirse, işim biter, ama bu geri adım atacağım anlamına gelmez. Yelena'yı asla bırakmayacağım. Hiçbir şey aramıza giremez, kendi ailelerimiz bile. Buna izin vermeyeceğim.

"Gitmeliyiz," diyor Yelena, annesine ve babasına sarılmak için yaklaşıyor.

"Vardığında mesaj at," diyor annesi.

"Dikkatli ol," diye ekler babası. Yelena'nın başını öper ve bana bakar. Her zamanki bakışı, kızını hayatım pahasına korumam gerektiğine dair sözsüz emri, ve ben de her zamanki gibi başımı sallayarak cevap veririm, çünkü koruyacağım. Benimle olduğu sürece ona hiçbir zarar gelmeyecek. Onun için hiç düşünmeden kurşun yedim. Onun için her şeyi yapardım. Başımı salladığımı görünce, omuzları gözle görülür şekilde gevşer, kızını bırakır ve ona gülümser.

"Seni seviyorum," der ona.

"Ben de seni seviyorum, baba." Rasputin'i okşadıktan sonra annesine gülümsedi ve bir elma dilimi aldı.

"Vardığımızda haber verimiz," diyorum onlara Yelena'nın peşinden çıkarken. O ve ben her zaman yakındık, ama şimdiye kadar ailelerimiz bunu fark etmedi, bu da bazen belirli varsayımların insanı kör edebileceğinin kanıtı. Yelena'yı kan bağı olan bir akraba olarak gördüğümü düşünüyorlar, bu yüzden onların zihninde aramızda hiçbir şey olamaz. Yakında ne kadar yanıldıklarını anlayacaklar.

O paltosunu alırken bekledim, sonra asansöre bindik, aramızda makul bir mesafe bırakarak. Arabaya bindikten sonra da rol yapmaya devam ettik, çünkü güvenlik kameralarında hala görülebiliyorduk, ama sessizliği bozarak, "Beni korkutuyorsun, Yel. Neyin var, bebeğim?" dedim.

Ben arabayı çalıştırıp geri geri çıkarken, o koyu renkli saçlarını kulağının arkasına atıyor ve pencereden dışarı bakıyor. Sessizlik uzayıp gidiyor ve otoparktan çıkar çıkmaz uzanıp elini tutup ağzıma götürüyorum, öpebilmek için. Dudaklarım onun tenine değiyor ve onun tanıdık kokusunu içime çekiyorum — dokunduğum tek kadın, dokunacağım tek kadın — ve sonra tekrar soruyorum, "Ne oldu?"

"Bir yere çekebilir misin?"

Konuşamayan ben, hızlıca başımı sallayıp isteksizce elini bırakıyorum, böylece yoğun trafiğin içinden geçebileyim. Kafamda milyonlarca endişe dolaşıyor, en kötüsü ise bana artık beni sevmediğini, benimle olmanın zahmete değmediğini fark ettiğini söylemek üzere olması. Yan sokağa dönüp ilk boş yere paralel park ederken göğsümde ağır bir yük hissediyorum.

Saçlarımı elime alıp, onun koyu renk gözlerine bakmadan önce tuttuğum nefesimi veriyorum. Çantasından bir şey çıkarmak için gözlerini kaçırıyor. Üzerinde iki pembe çizgi olan çubuğu bana uzattığında, ne olup bittiğini anlamam bir saniye sürüyor. Onun kalbimi kıracağını bekliyordum, bana dünyayı sunacağını değil.

"*Myshka*," diye fısıldıyorum, titrek parmaklarla çubuğu alırken. "Bu, düşündüğüm şey mi?"

"Üzgünüm," diye fısıldadı, gözyaşları akmaya başlamadan hemen önce. Kızım parçalanıyor, kalbimi ikiye bölüyordu. Onun yüzünü avuçlarımla tutarak, ağlayıp koltuğunda titrerken gözlerime bakmasını sağladım.

"Her şeyi bitireceğini sanmıştım," boğazımdaki acıyla zar zor söylüyorum.

"Neden böyle düşündün?" Sözleri titriyor ve boğuk çıkıyor, gözyaşları hala serbestçe akıyor ve elleri bileklerimi sıkıca kavıyor.

"Çünkü aklıma gelen en kötü şey buydu. Garip davranıyordun. Bir şeylerin ters gittiğini biliyordum ve en kötüsünden korkuyordum."

Yanaklarından daha fazla gözyaşı akarken burnunu çekiyor. "Bu en kötüsü değil mi?" "Hayır, bebeğim, alakası bile yok." Hala yüzünü avuçlarımla tutarken, başparmaklarımla gözyaşlarını silerken, hatırlayabildiğim kadarıyla sevdiğim kıza bakıyorum. "Seninle evleniyorum Yelena ve bir bebeğimiz olacak.

Bu tam olarak hayal ettiğim gibi olmayabilir," diye gülümseyerek itiraf ettim, "ama yine de böyle olduğu için üzülemiyorum. Kurduğumuz bu hayattan asla pişmanlık duymayacağım."

Elimi karnına koyduğumda daha da çok ağlamaya başladı, içimde büyüyen çocuğumuzu hayal ediyordu.

"Bana çok kızacaklar," diye hıçkırarak söyler, ailesini hayal kırıklığına uğratacağı düşüncesiyle kalbi kırılır, benimki de onun bu kadar üzgün olduğunu görünce kırılır.

"Kızmayacaklar, Yel. Söz veriyorum. Sana asla kıyamazlar. Bana çok kızacaklar, ama sana asla.

"Sana kızmalarını istemiyorum." Kollarını bana doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor, ben de onun küçük bedenini kendime sıkıca sarıyorum. Onu öperim, sırtını okşarım ve onu sevdiğimi, her şeyin yoluna gireceğini tekrar tekrar söylerim. Gerçek şu ki, yoluna girecek mi bilmiyorum. Ailemizin bu habere nasıl tepki vereceğini bilmiyorum, ama herkesin ilişkimizi kabul etmesi için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorum.

"İlk başta kızacaklar," diyorum ona, "ama uzun sürmeyecek. Yalan söylediğimiz için üzülecekler, ama sana kızmayacaklar. Annen ve baban sana asla kıyamaz. Kuzenlerimiz, herkese söyleme zamanı geldiğinde bizim yanımızda olacaklarını söylediler bile. Her şey yoluna girecek."

"Ailemizi parçalayacağız."

"Yırtmayacağız, bebeğim." Kafasının yan tarafına öpücük kondurup, dudaklarımı şakağına bastırıyorum. "Hiçbir şey bu aileyi parçalayamaz. Bunu biliyorsun." Alnımı alnına dayayabilmek için geri çekilip, "Parçalamıyoruz. Sadece biraz daha büyütüyoruz" diyorum.

Kısmen kahkaha, kısmen hıçkırık olan bir ses çıkarır ve sonra yüzümü avuçlamak için elini uzatır, beni daha iyi görebilmek için biraz geri çekilir. Gözleri benimkileri inceler ve ben de ona izin veririm, çünkü söylediklerimin doğruluğunu görmesi gerektiğini bilirim. Ondan kendimin hiçbir parçasını saklamadım ve şimdi de saklamaya niyetim yok.

"Seni seviyorum Yel, bunu birlikte atlatacağız."

Başını hafifçe sallar ve başparmağıyla yanağına nazikçe okşar. Bu küçük hareket, kalbimin hızlanmasına yeter.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, sonra bana yaklaşıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. İnleyerek parmaklarımı saçlarına geçirdim ve başının arkasını avuçlayarak onu kendime yaklaştırdım, öpücüğü derinleştirip dilimle dudaklarını ayırdım.

O, vücudumun hemen tepki verdiği tatlı bir iniltiyle bana kapılarını açar. Nasıl yapıyor bilmiyorum, ama her parçam her zaman ona ait olmuştur. Her yumuşak nefes, her inilti, her dokunuş, ne kadar küçük olursa olsun, beni her zaman çılgına çevirmiştir.

Sonunda ayrıldığımızda, ikimiz de nefes nefeseyiz ve yanaklarında daha önce olmayan bir kızarıklık var.

"Bizi bu karmaşaya sokan şey bu," diyor bana dudaklarında küçük bir gülümsemeyle.

Ona bir kez daha hızlıca öpüyorum. "Tamamen senin suçun, *myshka*. Çok güzelsin. Ellerimi senden uzak tutamıyorum."

Elini karnına koyar ve endişesinin geri dönmeye başladığını gördüğümde, parmağımı çenesinin altına takıp onu bana doğru eğdiririm.

"Lütfen endişelenme. Her şeyi halledeceğim. Ne istersen yaparım. İstersen bugün onlara söyleyip bu gece birlikte taşınabiliriz."

"Gerçekten sorun yok mu? Kızgın değilsin, değil mi?"

"Senin hamile olman beni asla üzmez. Planladığımız gibi olmadığının farkındayım, ama bir bebeğimiz olacak Yel."

Elimi karnına koyduğumda, o da elini benimkinin üzerine koydu.

"Sen benim tek istediğim şeysin," diyorum ona. "Kendimi bildim bileli, seninle evlenip bir aile kurmayı düşünüyordum. Bana hep hayalini kurduğum her şeyi verdin."

Gözleri yine yaşarır, ama bu sefer gözyaşları yanaklarından süzülürken gülümsüyor da. "Seni seviyorum Val. Her zaman sevdim, her zaman seveceğim."

Elimi karnında tutarak onu tekrar öperim ve "O zaman her şeye sahibim" derim.

Arabada oturup geleceğimizi konuşuyoruz, ikimizin de hep istediği bir gelecek, birbirimize olan duygularımızı saklamak zorunda olmadığımız bir gelecek. Düşünmesi heyecan verici olsa da, onun hala ailesine söylemekten korktuğunu biliyorum. Onlara söylemek için biraz beklemek istediğini söylediğinde, başımı sallayarak onaylıyorum ve ne isterse yapacağımı söylüyorum.

Çünkü öyle yapacağım.

Yelena ne isterse yapacağım. Neye ihtiyacı olursa olsun, ona sahip olmasını sağlayacağım. O her zaman hayatımın aşkı oldu, ama şimdi aynı zamanda bebeğimi taşıyan kadın ve yakında karım olacak.

Onun için her şeyi yaparım, ama ikimiz de zamanın daraldığını biliyoruz. Bu hamileliği uzun süre saklayamayacak ve ayrı kaldığımız her saniye

ayrırız, benim için cehennem gibi geçecek. O iki pembe çizgiyi gösterdiğinde, onu koruma ihtiyacım bir anda tavan yaptı. Hazır olana kadar bekleyeceğim, ama bana yeşil ışık yakar yakmaz, parmağına yüzüğü takıp Yelena Melnikov ile evleneceğim.

Bölüm 1

Yelena

10 Yaşında

Gülmemek ve saklandığım yeri ele vermemek için ağzımı elimle kapatıyorum. Çalıların arasından Val'in beni bulmak için etrafta dolaştığını görebiliyorum, ama bu sefer iyi bir yer seçtim ve bu saklambaç oyununu kazanacağımı biliyorum.

Luka koşarak geldiğinde, kazanma şansım azalmaya başladığı için kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Eğer onlar takım olursa, benim hiç şansım kalmaz. Sanki aklımı okumuş gibi, Val eğilip Luka'ya bir şey fısıldıyor. Kuzenimiz başını sallıyor ve Val, "Sanırım Yelena'yı havuzun yanında koşarken gördüm" diyor.

Luka hafifçe güldü ve yemin ederim ki, çiftlik evine doğru koşmadan önce saklandığım yere bir göz attığını gördüm. Ailelerimiz hafta sonu için buraya geldiler ve ben bütün hafta boyunca bunu iple çekmiştim. Bu kırsalda her zaman bir yerimiz vardı ve buraya gelmeyi çok seviyorum. Koşup oynamak için çok fazla alan var ve bu, en sevdiğim kuzenimle, şu anda saklandığım yerin etrafında dolaşan kuzenimle, tam üç gün geçirebileceğim anlamına geliyor.

"Nerede olabilir ki?" Val, bir ağacın arkasına ve sekiz yaşındayken saklandığım diğer aptalca yerlere bakarken mırıldanıyor, ama ben artık on yaşındayım ve saklanmak konusunda bir iki şey biliyorum. İçine girdiğim çalı mükemmel. Kendimi daha da kıvrılıp, olabildiğince küçük hale getiriyorum.

Birkaç dakika daha aradıktan sonra Val iç geçirip bağırır: "Tamam, pes ediyorum. Sen kazandın, Yelena."

Zaferimden heyecanla ayağa kalkar ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle kollarımı havaya kaldırarak sevinç çılgılığı atarım.

"Kazandım!" diye bağırırım.

Val gülerek yanıma yaklaşır. "Öyle, myshka."

Bana taktığı gizli lakaba gülümserim, ama zaferim, o yaklaşıp "Oh hayır" diyerek son otuz dakikadır içinde bulunduğum çalığı işaret ettiğinde bozulur. "Zehirli sarmaşıkların içinde oturuyordun, Yel."

"Ne?" Etrafıma bakındım ve mükemmel saklanma yerimi gördüm, ancak o anda her tarafımı saran üç yapraklı sarmaşığı fark ettim. Gözlerim Val'e döndü ve korkmuş görünmüş olmalıyım ki, bana güven verici gülümsemesini gösterdi ve elimi tutmak için uzandı. Onun da zehirli sarmaşığa bulaşmasını istemediğim için geri çekilmeye başladım, ama o sadece daha da geniş bir gülümsemeyle elimi tuttu. Beni dışarı çekmesini bekliyorum, ama o elimi tutmaya devam ediyor ve benimle birlikte çalılığın içine giriyor.

"Ne yapıyorsun?"

Endişeli tepkime gülüyor ve beni nazikçe çalılıktan çıkarıp zehirli bitkiden uzaklaştırıyor, sonra da benim saklandığım yere oturuyor. Artık onu göremiyorum, ama sesi sabit ve güçlü bir şekilde geliyor: "Zehirli sarmaşık yüzünden tek başına acı çekmene izin vermeyeceğim, myshka."

Orada, şaşkın ve büyük kuzenime hayranlıkla bakıyorum. Val her zaman benim pek de gizli olmayan favorim olmuştur. Tüm kuzenlerimi seviyorum, ama Val her zaman ilk koşacağım kişidir. Yakında kızarıklık çıkacağından emin olduktan sonra, ayağa kalkar ve tekrar elimi tutar, beni ormandan çıkarır. Evi görebildiğimiz bir yere geldiğimizde, elimi son bir kez sıkar ve sonra bırakır. İkimiz de diğerlerinin önünde fazla sevgi gösterilmemesi gerektiği konusunda hiç konuşmayız. Bu, sessizce anlaşmış olduğumuz bir şey. Neden ikimiz de sahip olduklarımızı korumamız gerektiğini hissettiğimizi tam olarak bilmiyorum, ama öyle ve bu, riske atmak istemediğim bir şey. En son istediğim şey Val'den ayrılmak.

Babamı amcalarımla birlikte arka terasta gördüğümde, ona doğru koşarım. Her zamanki gibi kollarına atlamadığımda, bir şeylerin ters gittiğini hemen anlar. Çömelir ve koyu renkli gözleriyle üzerimde yaralanma olup olmadığını kontrol eder. Babamın vücudu dövme ve yara izleriyle kaplıdır ve sesi diğerlerinden daha kalındır, çünkü gençken bir yangında yanmıştır. Sınıfımdaki kızlardan biri bir gün beni okuldan alırken onu görmüş ve korkutucu olduğunu söylemiş, ama ben öyle düşünmüyorum. Babam bana hiç korkutucu gelmemiştir. Bana her zaman güven hissettirmiştir ve yara izlerini neredeyse hiç fark etmiyorum.

"Ne oldu?"

Endişeli bir ifadeyle bana bakıyor, ben de gülümserim ve "Val ve ben zehirli sarmaşığa bulaştık" derim.

"Olamaz," diye Vitaly amcamın inlediğini duyarım. Val'in babası bize bakar ve başını sallar, ama gülümsemesini saklamaya çalıştığı için gerçekten kızgın olmadığını biliyorum. "Başka kimse bulaştı mı, yoksa sadece siz ikiniz mi?"

"Sadece biz," diyor Val.

"Tanrıya şükür," diyor Lev amcam. Bana göz kırpmıyor. "İçeri girip üç çocuğumuzun da zehirli sarmaşığa bulaştığını söylersem Jolene teyzen beni öldürür. Ben bebek bakıcılığı görevindeyim," diye hatırlatıyor bana.

"Hayır, sadece bizim küçük yaramazlarımız," diyor Vitaly amca. "Tamam, siz ikiniz, bunu tüm aileye yaymadan halledebilecek miyiz bakalım."

"Bu eğlenceli olacak," diyor babam gülerek.

"Kıyafetlerini yıkamamız lazım," diyor Danil amcam. "Ve onlara dokunduktan sonra ellerinizi yıkayın, çünkü yağ her yerlerine bulaşmış olacak. Ayrıca duş almaları lazım, ve eğer kızarıklık çıkacaksa, muhtemelen önümüzdeki birkaç saat içinde ortaya çıkacaktır."

Vitaly amcam gözlerini devirip hafifçe güldü. "Danil amcan her şeyi bilir."

Val ve ben gülüyoruz, Danil amca ise telefonunu kaldırıyor. "Hayır, sadece Google'da arama yapmayı biliyorum." Bana bakıp gülümsüyor. "Temizlenmeden önce Vitaly amcana kocaman sarılabilirsin. Bence zehirli sarmaşık ona iyi gelir."

Vitaly amca parmağıyla beni gösterip güldü. "Sakın yapma, evlat."

Ona gülümserim, çünkü o benim asla böyle bir şey yapmayacağımı bilir. Val'in benimle birlikte acı çekecek olması yeterince kötü geliyor. İçeri girdiğimizde annelerimiz bizi görür ve hemen babalarımıza bakar.

"Bana öyle bakma, ptichka," der Vitaly amcam Katya teyzeme. "Hepsi onların suçu. Saklambaç oynarken zehirli sarmaşıkların arasına saklanmaya karar verdiler."

"Bu nasıl oldu?" Yaklaşır ve Val'in yüzünü ve kollarını inceler. "Zehirli sarmaşığın neye benzediğini biliyorsun, Val."

Val omuz silker, hepsinin benim yüzümden olduğunu kabul etmez. "Sanırım fark etmedim, anne."

"İkinizin iyice yıkanması lazım," diyor annem. Babama bakıyor, gözleri her zamanki gibi parlıyor. "Onu odamızdaki banyoya götüreceğim. Bize yeni kıyafetler getirir misin?"

"Tabii ki, malishka," der babam, ona hızlıca bir öpücük vermek için yaklaşır ve sonra bana gülümser. "Şanslısın ki, büyük bir şişe kalamın losyonu getirdim. Eğer kızarıklık olursa, üzerine sürüp seni pembe bir canavar gibi gösterebiliriz."

Gülerek annemi takip ederek banyoya giderken, Val diğer odalardan birine götürülür. Köşeyi dönmeden önce bana son bir kez hızlıca gülümser.

"Hadi tatlım. Acele etmeliyiz." Annem beni banyoya götürür ve duşu açar. "Tamam, kıyafetlerini bir yığına at ve ovmaya başla."

Ben kıyafetlerimi çıkarırken annem iki parmağıyla onları alırken gülüyorum. Ben duşa girip köpürmeye başlarken, annem kıyafetleri zehirliymiş gibi önünden uzak tutuyor. Kapıda bir vuruş duyuyorum, babam olmalı, çünkü annem "Yelena, hemen döneceğim. Babana kıyafetlerini yıkamada yardım edeceğim. Ben dönene kadar ovmaya devam et." diyor.

"Tamam," diye bağıriyorum suyun sesini bastırarak. En sevdiğim çilek kokulu vücut şampuanından biraz daha sıkarak, zehirli sarmaşığı vücudumdan temizleyeceğine inanarak baştan aşağı ovuyorum kendimi.

Üç saatten az bir süre sonra, gerçeklik beni sert bir şekilde vurur. İlk olarak, kollarım. Doyumsuz, deri altında bir kaşıntı vücudumda yayılmaya başlar ve kaşımaya başladığımda babam uzanıp elimi tutar.

"Hayır, bebeğim, kaşımayın. Bu sadece durumu daha da kötüleştirir."

"Ama baba," diye şikayet etmeye başlıyorum, ama o sadece başını sallıyor ve kendimi kaşımama izin vermiyor. Bacaklarım da bu kaşıntıya katıldığında ve vücudumun her yeri rahatlamak için bana haykırdığında, gözlerim yaşarır ve boğazım düğümlenir. Babam bunu görür ve hemen beni kucağına alır.

"Ağlama tatlım. Ağladığında kalbim parçalanıyor, biliyorsun."

Sert ses ve Rusça kelimeler bana çok tanıdık geliyor ve her yerim hala kaşınıyor olsa da, bu sesi duyunca içimdeki büyük bir parça anında sakinleşiyor.

"Bana dokunmamalısın," diye fısıldarım.

Yumuşak bir kahkaha atar ve saçımı okşamaya, sırtımı okşamaya devam eder. "Hiçbir şey beni kızımdan uzak tutamaz. Ayrıca, Danil amcan bulaşıcı olmadığına yemin ediyor. Giysilerinden yağ bulaşmadığı sürece, bir şey olmaz."

Başımı sallayıp omzuna yaslarım, kollarımda ve bacaklarımda tam anlamıyla çiçek açan kızarıklıkları kaşımamak için elimden geleni yaparım. Bunu yapamayacağıma kendimi ikna etmişken Val içeri girer. Vücudu pembe lekelerle kaplıdır ve birkaç değerli dakika boyunca kaşıntıyı unutturur, çünkü gülmekten farkına bile varmam. Koyu renk saçları, elini saçlarına geçirmiş gibi dağınıktır ve mavi gözleri eğlenceyle parlamaktadır.

"Neden güldüğünü anlamıyorum. Sen de yakında onunla kaplanacaksın."

Ben babamın kucğından kalkıp Val'e bakarken, o şişeyi ve bir torba pamuğı babama uzatır. "Gerçekten işe yarıyor mu?"

"Yardımcı oluyor," diye söz veriyor Val. "En azından dayanılabilir hale getiriyor. Ayrıca bir sürpriz getirdim." Koşarak gidip Monopoly oyununu getiriyor. "Bunu diğerleriyle oynayacağız."

Etrafa bakındım ama kimse onu takip etmemişti. "Neredeler?" "Bize dondurma almaya gittiler," diyor Val, yere çöküp oyunu açmadan önce.

"Tamam tatlım, hadi bunu sana sürelim." Şimdi pembe ilaca batırılmış pamuk topunu elinde tutan babama dönüyorum. Tereddüt ettiğimi görüyor ve "Kurduğunda sana benim kapüşonlularımdan birini giydireceğim" diyor.

Ona gülümserim ve başımı sallarım. Babamın kapüşonlularını giymeyi çok seviyorum. Çok büyük ve rahatlar, kendimi güvende hissettiriyorlar. Çalışmaya başlayabilmesi için kollarımı uzatırım. Kuzenlerimiz içeri girdiğinde, vücudum pembe losyon lekeleriyle kaplıdır. Sveta güler ve sonra bana bir kase dondurma vererek neşelendirmeye çalışır.

"Ekstra şekerleme ve bolca çikolata sosu ekledim," diyor kocaman bir gülümsemeyle.

"Teşekkürler, Sveta." Kaseyi alıp, losyonun kurummasını beklerken bir kaşık alıyorum.

Natalya bana sepatik bir gülümsemeyle "Acıyor mu?" diye soruyor. "Hayır," diyorum, "sadece deli gibi kaşınıyor."

"Monopoly maratonu bunu unutturur sana," diyor Luka, oturup Val'e oyun tahtasını kurmasında yardım ederken.

"Evet, zehirli sarmaşık bulaşması ikinizin de saklambaç oyununu kaybettiğiniz anlamına geliyor," diyor Max, "bakalım bunun yerine bu oyunda kazanabilecek misiniz."

Kuzenlerime gülümsüyorum, bizi neşelendirmeye çalıştıklarını biliyorum. Diğer teyzelerim ve amcalarım da içeri giriyorlar, küçük kuzenlerim için daha kolay masa oyunları getirmişler.

getirirler. Küçük kardeşim Nikita ile birlikte içeri girdiğinde, kızarıklığma daha yakından bakmak için yanıma gelir. Benden iki yaş küçüktür ve onun endişelenmesini istemediğim için hemen "Göründüğü kadar kötü değil" derim.

Evgeny alt dudağını ısırarak bana inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışır. O karar vermeden önce babam gelip kardeşimin saçlarını okşar.

"İyi olacak," diyor babam. "Kaşımadığı sürece, birkaç hafta içinde geçecektir."

"Birkaç hafta mı?" diye soruyorum, ama Val hemen arkamda "Ciddi misin Matvey amca?" diyor.

Val'e bakarım, bu kadar uzun süre bu kaşıntıyı dayanamayacağımı biliyorum. O da aynı şeyi düşündüğünden emin olsam da, gülümser ve "Monopoly oynayıp video oyunu turnuvaları yapacağız" der.

"Ve ben de tonlarca dondurma yiyeceğim," diyor Sveta, kendi kasesinin yarısını çoktan bitirmiş halde.

"Kızımız çok tatlı," diyor Vitaly amcam, teyzemi kollarının arasına alırken. Teyzem gülüyor ve amcamın yanağına bir öpücük konduruyor. Ailemin sevgi dolu olmasına alışkınım. Teyzelerim ve amcalarım sürekli birbirlerine dokunuyor, sarılmak ya da gizlice öpüşmek için fırsat kolluyorlar, annemle babam da onlardan farksız. Kafamı kaldırdığımda, babam annemi kollarının arasına alırken, annem gülüyor ve babama bir öpücük konduruyor. Her zaman sevgiyle çevriliydik. Ben hep herkesin böyle olduğunu sanırdım.

"Baba, kapüşonlu sweatshirt'ün," diye hatırlatırım ona.

Annemle bir kez daha öpüştükten sonra beni kucağına alır. Gülerek, dökmek için kaseyi hemen anneme veririm.

"Tamam, ufaklık, hadi sana bir tane bulalım."

Onun deyimiyle örümcek maymunu becerilerimi kullanarak, beni sırtında koridorda taşıyana kadar emeklerim. Finn yolda bize katılır. Babam eğilip, yanımızda koşan Alman çoban köpeğinin kafasını okşar.

Beni odalarına indirip, dolaba doğru elini salladı. "Seçini yap. Sadece birkaç tane getirdim, ama sanırım en sevdiğin de orada."

Koşarak kırmızı olanı alıyorum. Onu görünce gülüyor ve giymeme yardım ediyor. Dizlerimin altına kadar uzanıyor ve kapüşonunu çekince kendimi tamamen kozaya sarılmış gibi hissediyorum. Beni kucaklayıp diğerlerinin yanına, oturma odasına götürdüğünde gülüyorum. Beni Val'in yanına bırakıyor

Val'in yanına bıraktı ve kuzenimin yanına bir yer ayırdığını görünce ona gülümsedim. Sveta'nın yememesi için dondurma kasemi de koruyordu.

"İyi eğlenceler tatlım," diyor babam ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Teşekkürler baba."

Başımı öper ve beni sevdiğini söyler, sonra oturur ve annemi kucağına alır, böylece ikisi de Monopoly turnuvasını izleyebilirler. Val bana küçük köpek heykelciğini uzatır.

"Senin için sakladım." Gülümser ve oynadığı arabayı kaldırıp köpeğimin yanına koyar.

"Teşekkürler, Val."

Arkanıza yaslanıp dondurmamı yerken, uzun bir oyun gecesine hazırlanırım. Her şey yine kaşınmaya başlasa da, ailemle birlikteyken bunu görmezden gelmek kolaydır. Sevdiğim herkese bakarak, bundan başka bir şey istemeyeceğimi bilirim.

*** * ***

Günümüz

Acı içinde inleyerek başımı kaldırıyorum ve bir daha kusmamayı umuyorum. Son bir haftadır her sabah tualete koşuyorum ve bugün de kıl payı kurtuldum. Topuklarımın üzerine oturup, bir elimi karnıma koyuyorum ve bu kadar küçük bir şeyin vücudumu bu kadar altüst edebilmesine şaşıyorum.

"Bana nazik davran bebeğim, tamam mı?" diye fısıldıyorum ve kendimi berbat hissetsem de, bebeğimizi düşündüğümde gülümsemeden edemiyorum. Korkmuş ve hazırlıksız olabilirim, ama bu Val'in bir parçası, *bizim* bir parçamız ve bu konuda asla üzülmem.

Sanki onu düşündüğümü hissetmiş gibi, telefonumun yatağımın başucundaki komodinde bıraktığım yerden yumuşak bir ses çıkardığını duydum. Tekrar kusmayacağımdan emin olduğumda, dişlerimi fırçaladım ve Val'den geldiğini bildiğim mesajı kontrol etmeye gittim.

VAL:

■

Bu sabah iyisin? Durumun ne kadar kötü?

BEN:

Daha iyi hissetmeye başladım.

VAL:

Senin yanında olmalıyım. Sana yardım etmek için yanında olmalıyım. Her şeyi kaçıyorum ve bundan nefret ediyorum.

BEN:

Sadece benim hastalandığımı kaçıyorsun.

VAL:

Ve bundan nefret ediyorum. Her saniyesinde yanında olmak istiyorum. Senden ayrı kalmak beni öldürüyor.

Birkaç saniye sonra, bir sonraki mesajı geliyor.

VAL:

Gelip seni alayım, myshka. Sana ben bakayım.

Onun sözlerini okuduğumda kalbim parçalanıyor. Burada olmamak, bana bakamamak ve aramızdaki bu ayrılık onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum, ama bundan ne kadar nefret etsem de, aileme söyleme düşüncesi beni tekrar tuvalete koşup kusmak zorunda hissettiriyor.

BEN:

Yakında, Val. Söz veriyorum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var.

VAL:

Sana neye ihtiyacın varsa veririm, Yel, ama onlara yakında söylemeliyiz. Bebeğimiz büyümeye devam edecek. Kazara öğrenmelerindense, bizden duymaları daha iyi olur.

BEN:

Biliyorum. Özür dilerim.

Telefonum çaldığında hiç şaşırmadım. Cevap verir vermez, "Bana özür dilemene gerek yok, bebeğim. Korktuğunu biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Keşke senin yerinle olabilsem." dedi.

"Biliyorum." Yatağıma uzanıp çocukluğumdan beri sahip olduğum doldurulmuş köpeği alıyorum. Onu göğsüme sıkıca sarıp, "Yakında onlara söyleyebiliriz. Biraz daha sabret, tamam mı?" diyorum.

Yumuşak bir iç çekiş duyulur, ama bana kızgın olmadığını biliyorum. Val bana asla kızmaz. Sesini yükselttiği ya da bana kızgın, öfkeli bir bakış attığı tek bir an bile hatırlamıyorum. O böyle biri değil, en azından bana karşı. Ailemizin Bratva'sını yönetmeye yardım ettiğini biliyorum, ama yine de bunu yaparken onu hayal etmekte zorlanıyorum. Onun kimseye zarar verdiğini hayal edemiyorum. Bana karşı her zaman çok nazik olmuştur.

"Tabii ki," diyor sonunda. "Biraz daha bekleyebiliriz, *myshka*, ama hafta sonunu benimle Max'in evinde geçirmeni istiyorum. Seni özledim. Seni kollarımda uykuya dalmayalı çok uzun zaman oldu."

Gülümserim ve sorarım. "Nasıl bu kadar tatlı olabiliyorsun, Val?"

Tanıdık, derin sesiyle "Sen bunu kolaylaştırıyorsun, *myshka*. Sana karşı nasıl tatlı olmama?" demeden önce yumuşak bir kahkaha duyuyorum.

"Seni seviyorum, Valentin Melnikov." Bu sözleri fısıldayarak yorganın altına daha da sokuluyorum.

"Seni seviyorum, Yelena Melnikov," diye fısıldayarak cevap verir ve beni daha da gülümsetir. "Seninle evleneceğim ve bir bebeğimiz olacak."

Elimi karnıma koyarak, "Evet, evleneceğiz ve seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum" diyorum.

"Belki bu hafta sonu kaçmaya ikna edebilirim seni." Yumuşak bir kahkaha atıyor, ama bunun sadece yarı şaka olduğunu biliyorum.

"İyi şanslar," diyorum ona.

"Ne kadar ikna edici olabileceğimi biliyorsun, Yel." Derin sesi kulağımda bir mırıldanma gibi ve nefesimin kesildiğini duyunca, yine seksi bir kahkaha atıyor.

"Ne kadar ikna edici olabileceğini çok iyi biliyorum," diyorum, beni en kötü yerlerde en çılgın şeyleri yapmaya ikna ettiği tüm anları hatırlayarak.

"Hangisini düşünüyorsun?"

Gülerek, "Hepimiz çiftlik evindeydik ve sen ve ben birlikte çamaşır yıkama görevindeydik ve sen acıkmışsın diye karar verdin" diyorum.

"Açtım, *myshka*, ve sen çok lezzetliydin."

Bu anı hatırlayınca yüzüm kızarır ve bacaklarımın arasında bir ağrı hissederim. "Neredeyse yakalanıyorduk," diye hatırlatırım ona.

"Ama yakalanmadık," diye hatırlatıyor bana. "Bunun olmasına asla izin vermezdim."

"Biliyorum." Sırt üstü yatarım ve sorarım, "Peki bugün ne planladın?"

"Luka ve benim yapmamız gereken bazı işler var."

Ondan daha fazlasını öğrenemeyeceğimi biliyorum. Yaptığı işlerle ilgili bana asla ayrıntıları anlatmaz ve ben de onları bilmek istediğimden pek emin değilim.

"Peki ya sen?"

"Sabah bulantısının bugün tamamen geçtiğinden emin olduktan sonra, kız kardeşinin öğleden sonra ona eşlik edecek biri olup olmadığını sorabilirim."

"Sveta buna bayılır. Vitya onu delirtiyor ve ona sakın olmasını söylüyor. Ayrıca, Samantha'ya yardım edilmesini çok seveceğinden eminim. Dün gece bana bir video gönderdi ve küçük yeğenim gördüğüm en hızlı emekleyen bebek olabilir."

Bu görüntüye gülüyorum. "Harika. Ben bebek bakabilirim, Sveta de biraz kestirebilir."

"Kendini yorma. Sen de hamilesin, bebeğim."

"Yormayacağım," diye söz veriyorum.

"Ve seni kimin götüreceğini bana mesajla bildir."

"Tamam. Beni merak etmekten hiç yorulmuyor musun?"

Onun yumuşak kahkahasını duyunca gülümsüyorum. "Asla, *myshka*. Senin için endişelenmediğim bir anı hatırlamıyorum. Bu benim için nefes almak kadar doğal bir şey."

"Kusura bakma."

"Özür dileme. Başka türlü olmasını istemezdim. Senin için endişelenmek benim için bir ayrıcalık. Bu, senin benim olduğun anlamına geliyor, Yel."

"Bizim ailemiz için çalıştığından emin misin?" diye soruyorum, hala sevdiğim adamı dev bir yufka yürekli adamdan başka bir şey olarak hayal edemiyorum.

"İnanması zor, biliyorum, ama öyle." Derin bir nefes alır ve şöyle der: "Luka'yı almam lazım, gitmem gerek. İyi olduğundan emin misin?"

"İyiyim. Mide bulantısı geçti."

"Bana mesaj atmayı unutma ve Sveta'ya daha sonra onları görmeye geleceğimi söyle." "Söylerim."

Telefonu kapatmak zorunda kalmadan önce bana tekrar beni sevdiğini söylüyor. Telefonu kapattıktan sonra birkaç dakika daha yatakta uzanıyorum. Yorgunum, göğüslerim ağrıyor ve tek istediğim tekrar uyumak, ama aileme bir kez daha yalan söylemek istemiyorum

yine aileme yalan söylemek istemiyorum, bu yüzden kendimi yataktan kaldırıp duşa giriyorum. Duştan çıktığımda neredeyse yeniden insan gibi hissediyorum. En iyi tahminime göre yaklaşık bir aylık hamileyim, ama yine de aynanın önünde durup vücudumda belirtiler arıyorum. Göğüslerim zaten hiç büyük değildi, ama şimdi hassaslar ve yemin ederim ki biraz daha dolgunlaştılar. Bunun dışında bir fark göremiyorum. Val haklı, bunu sonsuza kadar saklayamam. Annem gibi yapıyım, ince ve kısa boyluyum. Bebek karnım belli olacak.

Bir sweatshirt ve kot pantolon giyip odamdan çıkıp mutfığa gidiyorum. Herkes çoktan kalkmış, annem kahvaltıyı hazırlarken babam tezgaha yaslanmış kahvesini içiyor ve anneme ihtiyacı olan şeyleri uzatıyor.

"Merhaba, uykucu," diyor babam içeri girdiğimde ve mutfak adasının etrafından dolaştığımda beni kucaklayıp başımın üstüne öpüyor.

"Günaydın baba," diyorum ve ona sarılmadan önce anneme dönüp ona da sarılıyorum.

Annem gülümser ve yanağıma öpücük kondurur. "En sevdiğin yemeği yaptım."

Haşlanmış patatesleri ve çırpılmış yumurtaları görüyorum ve mide bulantısı hissetmek yerine mutlu görünmeye çalışıyorum. "Teşekkürler anne. Çok güzel görünüyor."

Portakal suyu almak için buzdolabına doğru yürürken, küçük kardeşim içeri girer ve sırt çantasını tezgahın üzerine bırakıp bar taburesine oturur. Bu yıl lise son sınıfta, neredeyse on sekiz yaşında ve liseyi bitirip yeni bir hayata başlamaya hazır. Gözleri benimkilere takılır ve babamıza bir şey söylemek için bakışlarını başka yöne çevirmeden önce gözlerinde karışıklık görürüm. Aklında bir şey olduğu belli, ama bunu anne babamızın önünde söylemek istemiyor.

Rasputin içeri girer ve omzuyla bana dokunur. Gülüp onu okşamak için eğildiğimde, yumuşak bir inilti çıkarır. Onun tatlı kehribar rengi gözlerine karşı koyamam ve bir köpek kemiği aldığımda babam gülerek, "Seni eğitti" der.

"Öyle," diye onaylayarak, süt kemiğini ona verip yemeye koymasını sağladım. "Raspy iyi bir çocuk. Bütün ödülleri hak ediyor."

"Öyle," diye annem de onayladı.

Babam ona gülümser ve eğilip onu öper. "Ben bitireyim, *malishka*. Ben bunları servis ederken sen de kendine biraz daha kahve al." Annem ona gülümser. "Anlaştık."

Babam tabaklarımızı doldururken ben Evgeny'nin yanındaki bar taburesine oturuyorum. Babamın uzattığı tabaktaki yağ birikintisine bakmamak için kendimi zorlayarak gülümsüyorum ve tabağı önüme koyuyorum. Kardeşim kahvaltısını yemeye başlarken ben tabağımdakileri karıştırıp duruyorum, tek bir lokma bile yemeden tabağımda dolaştırıyorum. Anne babamız bakmıyorken tabağıyı kaldırıp içindekilerin çoğunu kardeşimin tabağına döküyorum. Kardeşim bana kaşlarını kaldırır, ama ben ona *lütfeñ bir şey söyleme* bakışı atarım. Evgeny ve ben her zaman yakın olmuşuzdur, bu yüzden sessiz kalmasına hiç şaşımam. Soru sormak yerine, daha sonra bu konuyu konuşacağımızı açıkça belirten bir bakış atar ve sonra ailemiz kahvaltıyı atladığını fark etmeden önce kanıtları yer.

Sveta'yı görmeye gitme planlarımdan bahsederken birkaç lokma yiyebildim ve babam Evgeny'yi okula bıraktıktan sonra beni de bırakmayı teklif ettiğinde kabul ettim ve koşup hazırlanabilmek için kahvaltımın sonunu çöpe attım.

Kardeşim hepimizin gittiğı özel liseye gidiyor ve mezun olup oradan ayrılmak için sabırsızlanıyor. Burası, güvenlik görevlilerinin mülk sınırları içinde kalmaları şartıyla onlara göz yumulan türden bir yer, ama bu aynı zamanda şehrimizin en kibirli zengin çocuklarıyla dolu olduğı anlamına da geliyor. Kuzenlerim ve ben paranın içinde büyüdük, ama ailelerimiz öyle değildi ve bizim şımarık veletler olarak büyümemize asla izin vermezlerdi. Beklendiğı gibi, okula hiç uyum sağlayamadım ve Val ve diğer kuzenlerimiz olmasaydı, okulu bitiremezdim. Her zaman olduğı gibi birbirimizi kolladık ve şimdi Evgeny, Mia ve Niki geriye kalan son kişiler ve hepsi mezun olmak için can atıyorlar.

"Sadece birkaç ay kaldı," diye hatırlatıyorum küçük kardeşime, o da iç çekip pencereden dışarıya, liseden çok küçük bir üniversiteye benzeyen heybetli binaya bakıyor.

"Bir an önce gelsin," diye mırıldanıyor, sırt çantasını alıp kapıyı açıyor.

"Aleksandr bugün görevde," diyor babam ona.

"Ne kadar da eğlenceli," diyor Evgeny. "Liseye gitmekten daha kötü olan tek şey, lisede devriye gezmek zorunda kalmaktır."

"Bu onun işi," diyor babamız, "ve bunun için çok iyi para alıyor." Kardeşimin omzunu sıkıyor. "İyi bir gün geçirmeye çalış, evlat."

Evgeny gülüyor. "Evet, cebir sınavım çok eğlenceli olacak ve öğrenmek zorunda kaldığım tüm matematik bilgilerinin bir gün gerçekten işime yarayacağından eminim."

"Asla bilemezsin," diyor babam.

Evgeny başını çevirir ve mavi-yeşil gözlerinde eğlenceyi görebiliyorum, "Senin işinde cebir çok kullanılıyor mu, baba?" diye sorar.

Babam güler ve Evgeny'nin omzuna hafifçe vurur. "Aptal olma. Sınavını geç de mezun ol ve buradan git."

Evgeny gülüyor ve ikimize de hoşça kal diyor, sonra arabadan inip içeri giriyor. Ben de arabadan atlayıp siyah Camaro'nun yolcu koltuğuna oturuyorum. Kemerimi bağladıktan sonra babam arabayı çalıştırıyor ve Val'in apartmanına doğru yola çıkıyor. Sveta ve Vitya, Sveta'nın ailesiyle aynı apartmanda yaşıyor. Samantha'yı evlat edindikten ve Sveta'nın hamile olduğunu öğrendikten sonra, bu durum onlar için mükemmel bir çözüm oldu. Sveta'nın ailesi onların hemen üst katında yaşıyor ve ihtiyaç duyduklarında yardım etmeye ve bebek bakıcılığı yapmaya hazırlar. Kuzenim için çok mutluyum, ama aynı zamanda kıskanıyorum da. O benim hayalimi yaşıyor. Sevdği adamla evli, mutlu bir şekilde hamile ve ailesiyle çevrili. Bu benim hep istediğim şeydi.

"İyi misin?"

Babamın sorusu beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor, ona bakıp "Evet, iyiyim. Neden?" diyorum.

Bana bir bakış attıktan sonra sola döndü. "Kahvaltını Evgeny'ye verdin ve biraz solgun görünüyorsun."

Sözleri midemi bulandırdı. "Bunu nasıl gördün?"

Bir sonraki kırmızı ışıktaki, bana dönüp baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Tabağın doluydu, ama ben arkama döndüğümde neredeyse boştu, Evgeny'ninki ise gizemli bir şekilde yine doluydu. Neler oluyor?"

Kalbim göğsümde hızla atarken ve avuçlarım terlerken, rahat görünmeye çalışıyorum. Babama yalan söylemekten nefret ediyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan bu kadar korkmasaydım, ona tekrar yalan söylemek zorunda kalmamak için burada ve şimdi gerçeği söyledim, ama yüzünün öfkeyle dolduğunu, tüm o acıyı ve ıstırabı bana yönelttiğini düşündüğümde, bunu yapamıyorum. Pes edip, "Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum ve yemek yememekle annemin duygularını incitmek istemedim" diyorum. İnanılır kılmak için küçük bir kahkaha ekliyorum. "Ayrıca, Ev'in bunu halledeceğini biliyordum. Artık kalmış olsaydı, muhtemelen üçüncü tabağı da bitirirdi."

Babam gülüyor ve onaylayarak başını sallıyor. "Kesinlikle büyüme çağında. Birkaç ay içinde benden daha uzun olacak, sanırım."

Amcamın binasının yer altı garajına girene kadar sessiz kalır. Buraya o kadar çok geldim ki, kendimi evimdeymiş gibi hissediyorum. Sveta her zaman en iyi arkadaşlarımdan biri olmuştur, bu yüzden onun sevdiğim adamın ikizi olması da mükemmel bir tesadüf. Onunla geceyi geçirmek, Val ile de geceyi geçirmek anlamına geliyordu. Herkes uyurken yaptığımız şeyleri düşündüğümde yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Yüzünün renginin düzeldiğini görmek güzel," diyor babam. "Bu sabah çok solgun görünüyordun."

"Ben iyiyim baba," diyorum. Onun endişelenmesini istemiyorum, ama kızaran yanaklarımın sağlıklı bir ışıltıdan değil, kuzenim hakkında seksi düşüncelerimden kaynaklandığını da bilmesini istemiyorum.

Kapıyı açmadan önce elimi okşadı. "Asansöre seninle bineceğim. Amcana bugün onu alacağımı söyledim."

Asansöre binip kapılar kapandığında, babam duvara yaslanıp telefonunu kontrol ediyor. "Sveta'da ne kadar kalacaksın?"

"Henüz emin değilim. Muhtemelen çok geç olmayacak."

Koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu ve asansörü teyzem ve amcamın yaşadığı penthouse'un hemen altındaki katta durdurdu. "Seni almaya gelecek birini çağırmayı unutma," diye hatırlattı.

"Sanki unutabilirmişim gibi."

Gülümser ve başımı öperken bana sarılır. "Seni seviyorum, evlat. Bugün eğlenmene bak."

"Eğleneceğim baba. Ben de seni seviyorum."

Kapılar açıldığında koridora doğru yürüdüm ve arkama baktığımda onun elini kapının kenarına dayamış, ben Sveta'nın dairesine girene kadar asansör kapılarının kapanmasına izin vermeyen bir şekilde beklediğini görünce hiç şaşırmadım.

Kapısını çaldım ve o açtığında ona el salladım ve içeri girdim.

"Nasılsın?" Sveta, ceketimi çıkarmadan önce sordu. Bir elini, yemin ederim ki her gün büyüyen bebek karnına koydu ve bugün kahverengi saçlarını dağınık bir at kuyruğu yapmıştı, ama yine de ona çok yakışıyordu. Val'in mavi gözlerinin aksine, onun gözleri amcam Vitaly'ninki gibi viski kahvesi rengindeydi ve gülümsemesi de aynı derecede yaramazca ve eğlenceliydi. Hamilelik ona yakışıyor ve Vitya'nın da bu konuda benimle aynı fikirde olacağına eminim.

"Şimdi daha iyiyim, ama bu sabah çok kötüydü," diyorum ona, ceketimi asıp onu mutfığa takip ederek. Buzdolabını açtığında ve puding kaplarının arasına karışmış organik yoğurtları gördüğümde gülmekten kendimi alamıyorum. "Görüyorum ki Vitya senin vahşi yanını tamamen evcilleştirememiş."

Gülerek bir puding kabı alır. Bana da bir tane ikram ettiğinde, başımı sallayarak reddederim ve onun kaşığı alıp pudingi yemesini izlerim.

"Çabalıyor," diye itiraf ediyor. "Ama şu anda onun beni değiştirmekten çok benim onu yozlaştırdığımı düşünüyorum. Dün gece onu cupcake yerken yakaladım."

Onun neşeli gülümsemesi beni güldürüyor çünkü bunu çok iyi tanıyorum. Kimse Sveta'yı gerçekten yozlaştırmaz. Genellikle yozlaştıran kişi o olur, direnmesi imkansız, omzunuzdaki sevimli küçük şeytan gibi. Yeğenimi arıyorum ama ben sormadan Sveta, "Her an uyanabilir. Seni uyarayım, gözlerini açtığında

Son zamanlarda enerji dolu bir çocuk."

Bu görüntüye gülerek bir şişe su alıp Sveta'nın ardından oturma odasına geçiyorum. Val dışında kuzenlerim bana kardeşlerimden farksız, bu yüzden hepimiz birbirimizin çocuklarının teyzesi ve amcası gibiyiz.

Sveta kanepeye çöküyor ve ayaklarını pufun üzerine koyarken, bana da yanına gelmem için yastığı okşuyor. "Gerçekten nasılsın?"

Onun yanına oturup, ayaklarımı onun ayaklarının yanına koyuyorum ve ona gerçeği söylüyorum. "Biraz mutsuzum. Her sabah midem bulanıyor, annemle babamın nasıl tepki vereceklerinden çok korkuyorum ve kardeşini o kadar çok özledim ki canım acıyor."

Başını omzuma yaslar ve bacağıma hafifçe vurur. "Senin için çok endişeleniyor. Geçen gece bize geldi ve onu, senin evine gidip seni oradan çıkarmadan önce sana aşkını ilan etmenin muhtemelen en iyi yol olmadığına ikna etmek için Vitya ve benim ikimizin de yardımı gerekti."

"Tanrım, bu çok kötü olurdu," diye inlerim, annemle babamın tepkilerini hayal ederek. "Onlara yakında söylememiz gerektiğini biliyorum, ama henüz hazır değilim."

Sveta elimi sıkıyor. "Vitya ve ben, hazır olduğuna karar verdiğinde yanında olacağız." Başını yastığa yaslayarak bana dönüyor. "Ama çok fazla bekleme. Yakında belli olmaya başlayacak."

"Biliyorum. Val ve ben bunu konuştuk bile. Bu hafta sonu Max'in evinde onunla kalmamı istiyor."

"Güzel. Belki orada bir plan yapabilirsiniz." "Umarım," diyorum, ama daha fazla konuşmadan, Samantha'nın sevimli sesi bebek monitöründen yankılanır. Mama, baba ve ısıklık seslerinin karışımıdır ve gerçekten çok sevimlidir.

Sveta gülüyor. "Sanırım biri uyandı."

"Ben onu alayım," diyorum, ayağa kalkıp koridora doğru yönelirken, sevimli küçük yeğenimi kucağıma almak için sabırsızlanıyorum. Vitya, Samantha'yı yarı aç ve can çekişirken bulmuştu. Bratva için çalışıyordu ve görev sırasında bir bebek bulmayı hiç beklemiyordu, ama onu gördüğü anda bırakamadı. Sveta da ona aynı şekilde bağlandı ve o günden beri bir aile oldular. Bu sevimli küçük kıza olan bağlılıklarını tamamen anlıyorum ve onun odasına girip yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ayak parmaklarıyla oynadığını gördüğümde, onu bulsaydım ben de aynı şeyi yapardım diye düşünüyorum.

Beni görünce mutlu bir çığlık atıyor. Kollarını bana doğru uzatıyor, onu kucağıma alıp yüzünü öpüyorum ve sonra hızlıca bezini değiştiriyorum. Onu göğsüme bastırıp tatlı kokusunu içime çektiğimde kalbimin birkaç beden büyüdüğüne yemin edebilirim. Bebekleri her zaman sevmişimdir ve her zaman evimin bebeklerle dolu olmasını istemişimdir. Hamile olmak bu isteğimi daha da güçlendirdi.

Onu oturma odasına taşıırken, Sveta'yı görür görmez yüksek sesle "Anne" diye bağıyor. Kuzenim gülüyor ve yeterince yaklaştığımızda Samantha'yı kucaklıyor.

"Tatlı kızım nasıl?" diye soruyor Sveta. "İyi uyudun mu?"

Samantha bir dizi anlamsız kelime geveler ve sonra yine dilini çıkarır.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyor Sveta gülerek. Samantha kıvranmaya başlayınca, Sveta onu halının üzerine koyuyor ve ben, Samantha hemen oyuncak yığınının doğru emeklemeye başlayınca gülüyorum.

"Bu konuda gerçekten çok iyi oluyor," derim, o doldurulmuş oyuncaklarından birini alıp ağzına götürürken, onun yanına yere otururum.

"Öyle," diye onaylıyor Sveta. "Buraya kurup onu tek bir odada tutabilmek için büyük bir bebek kapısı sipariş ettik. O benim için çok hızlı ve onu dairede kovalamak beni yoruyor ve Vitya'yı sinirlendiriyor. Birimizin yaralanmasından korkuyor."

"Bu beni hiç şaşırtmadı. O sana karşı her zaman çok koruyucu olmuştur."

Sveta gülerek burnunu çeker. "Bu yılın en hafif tabiri bu." Kapının açıldığını duyduğumuzda, Sveta başını geriye eğip Vitya'nın içeri girdiğini görünce gülümser. "Şey, şeytandan bahsetmişken."

Vitya gülerek oturma odasına girer. "Selam Yelena," der bana, sonra eğilip karısını öper. "Şeytan mı, *pcholka*? Bu pek hoş değil." Elini karısının hamile karnına koyar ve onu tekrar öper.

"Yelena'ya, kızımız çok hızlı koştuğu için ona yetişmekten endişelendiğin için bebek kapısı alacağımızı söylüyordum."

"Şeytan ve hız canavarı mı? Bugün biri çok enerjik görünüyor."

"Bunu hamilelik hormonlarına bağlayalım," diyor Sveta, hala karnının üzerinde duran eli okşayarak.

Bana bakar ve gülümser. "Her şey hamilelik hormonlarının suçu oluyor. Onun en sevdiği mazereti her zaman kullanabilmesi için onu sürekli hamile tutmayı planlıyorum."

Sveta'nın ona attığı bakışa gülüyorum, ama o bir şey söylemeden Samantha "Dada" diye bağırıyor ve tekrar dört ayak üstüne kalkıp, bir görevi olan bebek gibi ona doğru koşuyor. Vitya gülüyor ve onu kucağına almak için kanepenin etrafından dolaşıyor. Onu havaya kaldırıp öptüğünde kız çığlık atıp gülüyor.

Onların ailesini izlerken kıskançlık duyuyorum. Bunu çok istiyorum. Ortak bir ev, açık bir ilişki istiyorum ve Val'in çocuklarımızı şımartıp sevdiğini görmek istiyorum. Kıskançlıkla birlikte kendime karşı da bir miktar kızgınlık duyuyorum, çünkü şu anda bunu yaşamamızı engelleyen benim. Çabuk cesaretimi toplamam gerekecek, çünkü daha ne kadar böyle devam edebileceğimi bilmiyorum.

Vitya'nın ısrarla bizim için pişirdiği öğle yemeğinden ve Samantha ile birkaç saat daha oynadıktan ve Sveta'yı ziyaret ettikten sonra, Val'e ayrılmak üzere olduğumu bildiren bir mesaj gönderirim.

VAL:

■

Luka ve ben az önce işimizi bitirdik. Yirmi dakikaya orada olabilirim.

Ona teşekkür ediyorum, beni eve götürmek istemesine hiç şaşırmıyorum. Bratva'da, kimin korunması gerektiğine ve nereye gideceğine bağlı olarak, koruma görevini üstlenen birkaç adam var

görevini yerine getiren birkaç adam var, ama Val beni herkesten daha fazla korudu. Onunla olduğum sürece korumaya ihtiyacım yok ve bu bizim için her zaman çok iyi sonuç verdi.

"Kardeşin beni almaya geliyor," diyorum Sveta'ya.

Bana gülümsüyor. "Tabii ki geliyor."

"Biz gençken her şey çok daha kolaydı."

Gülüyor ve Vitya'ya bakıyor. "Hafta sonlarını çiftlik evinde geçirdiğimiz zamanlar daha kolaydı demek istiyor. Val ve Yelena sürekli birlikte kaçarlardı. Naif, tatlı bir kız olduğum için, sadece birlikte vakit geçirmekten hoşlandıklarını düşünürdüm."

Vitya gülüyor. "Bu tam da sana göre bir şey."

Sveta ona gülümser. "Ben tüm kurallara uymakla meşguldüm. Her zaman Val'in sorun çıkaran olduğunu söyledim." Gülümsemesi daha da büyür ve ekler: "Ben iyi ikizim."

Vitya ve ben gülüyoruz, Sveta ise bizi görmezden gelip Vitya'nın ona tatlı olarak verdiği çilek tabağına uzanıyor. Çilekler çikolataya batırılmış, çünkü Vitya'nın ona çilek yedirmesinin tek yolu bu. Çilekler şekerle kaplı olsa da, Sveta bir tanesini bitirip diğerine uzandığında Vitya ona göz kırıyor.

Kapı çalındığında, onlara kapıyı benim açacağımı söylüyorum. Güvenlik kamerasını kontrol edip, Val olduğundan emin olduktan sonra kapıyı açıyorum. Onu görür görmez, kollarına atlıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. Beni sevdiğimi bildiği şekilde sarılıyor — vücudunu mümkün olduğunca bana sıkıca sarıyor ve kulağıma yaklaşıp beni sevdiğini fısıldıyor. Onu hiç bırakmak istemediğim için sıkıca sarılmaya devam ediyorum, ama sonunda kendimi zorlayarak bir adım geri çekiliyorum. Aramızda boşluk oluşur oluşmaz, onu ortadan kaldırıp tekrar onun güçlü kollarına atılmak istiyorum. İçimde yaşanan savaşı gören Val, parmağını çenemin altına koyup yüzümü kendine doğru çeviriyor ve bana öpüşmek için kendi kendine mesafeyi kapatarak bana yaklaşıyor.

Dudakları tüm korkularımı ve endişelerimi yok ediyor. Kafamın arkasını avuçlayarak öpücüğü derinleştirirken, ben de gömleğini yumruklarımın kavrayıp onu kendime çekiyorum. Dudaklarıma yumuşak bir ısırık atmadan önce gülümsediğini hissediyorum.

"Seni özledim," diye fısıldadı dudaklarıma. "Bu gece benimle kalmaya ikna edemeyeceğime emin misin?"

Her şeyden çok bunu istediğim için inliyorum, ama ne kadar cazip olsa da, hafta sonuna kadar beklersek daha az şüphe çekeceğiz. "Yarın," diye söz veriyorum ona. "Bütün hafta sonu birlikte olacağız."

"Ama ben bir ömür istiyorum," diye fısıldadı. "Yakında, Val."

Alnını alnıma dayar ve i   eker. "Tamam, *myshka*. Yarına kadar bekleyebilirim, ama bugün seni eve bırakmadan önce bir sapma yapacağız."

Ona bakarım. " yle mi?"

Bana göz kırpar. "Evet."

Ben soru sormadan, elimi tutup beni oturma odasına götürür ve herkese merhaba der. Ye enini kucağına alırken onu izlerim, kucağında bir bebekle ne kadar inanılmaz göründüğüne gülümserim. Bebeklerle her zaman iyi ge inmiştir ve harika bir baba olacağından hiç şüphem yok. Valentin her şeye sahip ve hala onun benim olduğuna inanamıyorum. Mavi gözlerine baktığımda, bana yine seksi bir göz kırpıyor ve kalbimin atışı hızlanıp bacaklarımin arasında bir sıcaklık hissettiğim için neredeyse sesli bir i  çekiş bırakıyorum.

Bana ne yaptığını çok iyi bildiği için yumuşak bir kahkaha atıyor. Ondan tepkilerimi saklamakta hiç iyi olmadım. Sırrımızı henüz açığa çıkarmamış olmam bir mucize. Etrafımızdaki herkes için çok açık olduğu görünüyor, ama bence saf şans ve ebeveynlerimizin büyük varsayımları bizim lehimize çalıştı. Gerçi, geriye dönüp baktıklarında, bunu daha önce fark edemedikleri için kendilerini çok kızacaklarmış gibi bir his var i i m d e .

Val ve ben Samantha'ya veda öpücükleri veriyoruz, sonra Sveta ve Vitya'ya sarılıp yakında tekrar ziyaret edeceğimize söz veriyoruz. Val'in arabasına bindiğimizde, yorgunluktan bitkin düşmüş ve uykuya hazır durumdayım.

"Henüz uykuya dalma, *myshka*," diyor ve güvenlik kameralarından uzaklaştığımız anda elimi tutuyor. "Bizim için planlarım var."

"Ne tür planlar?"

"Senin ıslanıp kıvranıp üstüme boşalmanla ilgili planlar."

"

"Tanrım," diye fısıldıyorum, k lotum ıslanırken koltuğumda k pırdanıyorum.

Hamilelik hormonları şaka değil, mide bulantısı, aşırı duygusallık ve yorgunluğun yanı sıra, uyarılma d zeyimin de tavan yaptığını keşfettim. Bazen Val'in tek bir bakışı bile, neredeyse salya akıtıp kucağına atlamam için yeterli oluyor.

Elini uyluğuma koyuyor, nazikçe sıkıyor ve o ellerle neler yapabileceğini hatırlatıyor. Uzun parmakları bacağımı okşuyor,

O güzel elleriyle bedenimi defalarca orgazma ulaştırdığı anları düşünüyorum. Yıllar boyunca Val çok hızlı öğrendiğini kanıtladı. Benim zevkim, onun kendi zevkinden her zaman daha önemli olmuştur ve vücudum ona, gençken olduğu kadar kolay tepki veriyor. Ona karşı hiç direnemedim, direnmek istemedim de. Gözüm hep onda oldu. Başka birine bakmak hiç aklıma gelmedi. Okuldaki erkekler beni hiç cezbetmedi. Onları neredeyse hiç fark etmedim ve Val de başka bir kadına hiç bakmadı.

Her zaman o ve ben vardık. Başka birinin kalbimize girme şansı hiç olmadı, çünkü onlara yer yoktu. Birbirimize duyduğumuz aşk her zaman tüm alanı kapladı. Val benim bir parçam, kimliğime o kadar derinlemesine dokunmuş ki, bizi ayıramazsınız. O her zaman benim olacak, tıpkı benim her zaman onun olacağım gibi.

Bölüm 2

Valentin

Yelena'yı ilk öptüğümde ben on bir, o on yaşındaydı. Dudaklarım onun yanağına hafifçe değdi, ama o birkaç değerli saniye beni değiştirdi. Her zaman onun oldum, ama o anda bu resmiyet kazandı. Hala kullandığı kirazlı dudak kreminin kokusunu alabiliyorum, nefesinin sıcaklığını hissedebiliyorum ve genç yüzündeki kocaman gülümsemeyi görebiliyorum. O zamanlar bile onun benim olduğunu biliyordum.

Ona bakıp, ne kadar heyecanlandığını görünce gülümsüyorum. Yelena'da en çok sevdiğim şeylerden biri, o kadar tatlı görünebilme yeteneği. Kimse onun diğer yüzünü bilmiyor, kimse onu külotunu ıslatıp bana daha sert davranmamı ısrar ederken görmüyor — o kısmı sadece bana ait.

Bana attığı ateşli bakışlara ve yerinde duramamasına bakılırsa, kırılma noktasına yaklaşıyor. Her zaman benimkiyle eşit derecede yüksek bir cinsel dürtüye sahipti, ama hamilelik onun uyarılmasını artırdı ve tek pişmanlığım, günün her saniyesinde onun ihtiyaçlarını karşılamak için onunla birlikte olamamam.

Elimi uyluğuna doğru kaydırarak soruyorum, "İyi misin, Yel?" "Pek sayılmaz."

Onun cevabına ve benim sıkı tutuşumun altında kıvranışına gülüyorum. "Fazla uzun sürmeyecek, bebeğim," diyorum ona, parmağımı bacaklarının arasında uzanan kot pantolonunun dikişini okşayarak.

"Bu adil değil," diye fısıldayarak, küçük parmaklarını benimkilerin etrafına doladı. "Sana bunu telafi edeceğim," diye söz verdim ve onun uzun

yeterince hızlanıp bir yan sokağa dönerek boş bir otoparka giriyorum. Burası bizim iyi bildiğimiz, bölgemizin içinde ve rahatsız edilmeyeceğimiz kadar özel bir yer. Arabayı durdurur durmaz, o emniyet kemerini çözüyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Gülüşüm ısrarcı dudaklar ve hevesli bir dil tarafından kesildi. Parmaklarımı onun koyu saçlarına geçirdim, o benim iniltiyi yutarken ve sevimli kıcını koltuğuma kaydırırken saçlarını yumrukladım.

Bu Jaguar'ı on altı yaşımdan beri kullanıyorum ve ona her zaman çok özen gösteririm, ama Yelena'nın istediği yere ayaklarını koymasını engellemek hiç aklıma gelmemişti. Bu arabayı mahvedebilirdi ve ben sadece arkanıza yaslanıp gülümserdim.

O kucağıma oturduğunda, derin inlemelerimden biri daha arabayı doldurur, sikimdeki baskı yavaşça beni delirtir. Kalçalarının her sallanışı, her yumuşak inlemesi, tırnaklarının derimde her çizgisi beni akıl sağlığımın sınırına daha da yaklaştırır. Çevremizi fark edecek kadar mantıklı olmakla, sadece onun var olduğu bir dünyaya dalmak arasında gidip geliyorum. Aramıza uzanıp kot pantolonunun düğmesini açtığımda, beni ön sıvıyla kaplayan yumuşak bir inilti çıkarır ve henüz bebeğimizin izlerini taşımayan karnını parmaklarımla okşadığımda, nefesini tutar ve bana daha sıkı sarılır.

Parmağımı külotunun içine sokup, ağır nefes alıp vermesiyle pencereleri buğulandırıp vücudu hafifçe titreyene kadar onu yumuşak okşamalarla kızdırıyorum. Daha aşağıya inip, kasık kıllarının çıkmaya başladığını hissediyorum.

"Uh-oh," diye fısıldıyorum. "Görevlerimi ihmal etmişim."

Gülümser ve beni tekrar öper. "Kendimi tıraş etmeme izin verseydin, bu sorun olmazdı."

"Sakın yapma." Parmaklarımı daha aşağıya kaydırıyorum. "Bu benim amım, Yel, ve onu tıraş edecek olan benim."

Bir parmağımın ucu şişmiş klitorisine değdiğinde nefesi yine kesildi. Sırılsıklamdı, benim için çok güzel bir şekilde damlıyordu.

"Seni ilk kez tıraş ettiğim zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyorum, hassas cildini daireler çizerek, hassas kıvrımlarının her yerine uyarılmasını sürterek.

"Evet," diye fısıldadı ve sonra yumuşak bir kahkaha attı. "İyi bir iş çıkarmaya o kadar odaklanmıştın ki."

"Seni kesmek istemedim ve sen önümde uzanmışken, doğru düzgün düşünemiyordum." Bu anıyı hatırlayarak inlerim. "Çok güzeldi."

"Val." Parmağımı yavaşça içine kaydırduğımda, adımın inleyerek söyler, beni sıkıca kavrar ve daha derine çeker, her parçası sadece benim verebileceğim şeye aittir. "Lütfen," diye yalvarır.

Ona hiçbir şeyi reddedemedim ve şimdi de durum farklı değil. Başının arkasını avuçlayarak, elimle onu uçururken dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum. Fazla zaman almıyor. Sıkı sıkı sarılmış ve patlamaya hazır

ve vücudunun gerildiğini hissettiğimde, o da boğuk bir iniltiyle öpüşmemizi kesiyor, onun benim için kendini bırakışını izliyorum.

"Aferin kızıma," diye onu övüyorum, kalçalarını sallayıp elime daha sertçe sürtünmesini, alabileceği her zevki kovalamasını izliyorum. Koyu renkli gözleri parlak ve ağır göz kapakları var, parmağımın ucuyla aşırı hassas klitorisini okşadığımda vücudu titriyor.

O kıvranırken, yumuşak bir kahkaha atıyorum ve parmaklarımı açarak vücuduna toparlanma zamanı verirken onu kızdırıyorum.

"Henüz işim bitmedi," diyorum ona, alt dudağını ısırarak. "İkimiz de biliyoruz ki, tek bir orgazm sana asla yetmeyecek."

Gülümser ve ellerini yüzüme koyar. "Beni doyumsuz biri gibi gösteriyorsun."

"Oh, *myshka*, öylesin. İkimiz de bunu biliyoruz ve ben bunu seviyorum." Onun dokunuşuna yaslanıp gözlerine bakıyorum. "Umarım hep öyle olursun."

"Olacağım," diye söz veriyor. "Bana olan etkini biliyorsun."

Kaygan iki parmağımı içine soktum. "Bir fikrim var," dedim yumuşak bir kahkaha atarak, çünkü elimi tamamen ıslatmıştı. "Çok ıslak bir külotla kalacaksın, tatlım."

"Senin suçun," diyor bana.

"Bir tane daha hazır mısın?"

"Ya sen?"

"Beni merak etme, Yel."

Tartışmak üzere olduğunu anlıyorum, bu yüzden onu bir öpücükle susturuyorum ve parmaklarımı, yakında tekrar orgazm olmasını sağlayacak şekilde hareket ettiriyorum. Birbirimizi denedik ve birbirimiz için neyin işe yaradığını öğrendik, ben de çok iyi bir öğrencim. Yelena'yı nasıl dokunarak orgazm olmasını sağlayacağımı çok iyi biliyorum ve titrek vücudundan iki orgazm daha alana kadar pes etmiyorum.

O nefesini toplarken, terli şakağını öpüyorum ve bir elim pantolonunun içinde kalırken, diğer elimle sırtında yumuşak dairesel hareketler yapıyorum. Acı verici derecede sertleşmiş durumdayım, ama onu lanet olası arabada becermekten çok yoruldum. O bundan çok daha fazlasını hak ediyor ve ben yarın akşama kadar bekleyebilirim. Bir yatak istiyorum, zamanımı alabileceğim bir oda istiyorum ve ikimiz de doyduktan sonra onu bırakmak zorunda kalmayacağımı bilmek istiyorum. Her gece olması gerektiği gibi, onu kollarımda uyuyabilirim.

"Bu seni yarın geceye kadar idare eder mi?" diye soruyorum ona.

O güldüğünde boynumda bir esinti hissediyorum. "Umarım öyledir. İşleri kendi ellerime almak zorunda kalmak istemem."

"Kalbimi kırıyorsun, *myshka*. En azından yaparsan bana bir video gönder."

Boynumu öper. "Seni bekleyebilirim. Böylesi daha eğlenceli." Geri çekilerek sorar, "Peki ya sen?" "Ben iyiyim, Yel."

Eğilip, elini sertleşmiş penisime koyuyor ve ben, daha fazla sürtünme için çaresizce kalçalarımı sallama dürtüsüne direnirken, çıkarmak istediğim iniltiyi geri tutuyorum.

"Ben iyiyim," diyorum tekrar, elimi pantolonundan çekerek. Onu tatmanın zevkinden kendimi mahrum bırakamıyorum, parmaklarımı dudaklarıma götürüp yalayıp temizliyorum. Tadı dilimde kalıyor ve kararlılığımı kaybetmek üzere olduğumu biliyorum. O beni tüketiyor, varlığıyla beni alt ediyor ve benim yarısı kadar olan birinin beni bu kadar kolay yere sermesi beni bir kez daha şaşırtıyor.

Bir iç çekerek, kot pantolonunu ilikledim ve ellerimi kalçalarına koydum. Alnını alnıma dayadı. "Bu gece çalışmak zorunda mısınız?" "Evet, babamla dışarı çıkacağım."

"Tehlikeli gibi."

Başparmağımla yanağını okşuyorum. "Bir şey olmaz.

Endişelenmeyi bırak." "Seni çok seviyorum, endişelenmeden duramam."

Gülümserim ve onu tekrar öperim. "Hamilesin. Endişelenmek sana zararlı." "Elimde değil." Geriye yaslanır ve gözlerini üzerimde gezdirir.

"Ya sana bir şey olursa?"

sana bir şey olursa?"

"Bana hiçbir şey olmayacak." "Ama olabilir," diye fısıldar.

Sesimi sabit ve kendinden emin tutarak, "Olmayacak. Hiçbir şey bizi ayıramaz, *myshka*." diyorum.

"Söz mü?" "Söz."

Hâlâ endişeli görünüyor, ama bana bir kez daha öpücük verip yolcu koltuğuna geçip kemerini takıyor. Onun dairesine giden yol uzun sürmüyor ve ben hazır olmadan onu bırakmak zorunda kalıyorum.

"Uyumadan önce bana mesaj at." Asansörde mesafemi koruyarak, gözlerimi onun üzerinde gezdirip, bunu söylemesini bekledim. Sürekli mesajlaşıyoruz ve ilk telefonlarımızdan beri, her zaman birbirimize

iyi geceler mesajı atıyoruz, ama ben her zaman soruyorum çünkü onun bunu söylem e s i n i duymayı seviyorum.

"Tamam." Kapılar açıldığında başını eğiyor ve "Seni seviyorum Val" diye fısıldıyor.

Onu daireye kadar geçirmek için onunla birlikte dışarı çıkıyorum ve fısıldayarak cevap veriyorum: "Ben de seni seviyorum, Yel." Kameranın önüne geçerek, o kapıyı açıp dairesine girmeden hemen önce parmaklarımla onun parmaklarına dokunuyorum. O benden uzaklaşırken, çaresizce onu izlemekten başka bir şey yapamadan bekliyorum.

Bu hafta sonu onunla birlikte yaşamaya ikna edeceğim, çünkü bu, Yelena'nın benden uzaklaşmasını izlediğim son sefer olacak.

O güvenli bir şekilde içeri girip kapıyı kilitledikten sonra, dönüp asansöre doğru yürüyorum. Yelena'ya bu gece güvende olacağımı söylerken yalan söylememiştim, ama tamamen dürüst de olmamıştım. Ona karşı gerçeği çarpıtacağım tek konu işimdir. Diğer her konuda ona karşı tamamen dürüstüm, ama ailemizin ne iş yaptığını ona anlatamam ve Bratva için yaptığım şeyleri ona anlatmayı kesinlikle düşünmüyorum. Ellerimdeki kanı bilmesine gerek yok. Onu tüm bunlardan korumak benim görevim, ona yükleyip daha fazla endişelenmesine neden olmak değil.

Gerçek şu ki, babam ve ben bizimle iş yapmak isteyen biriyle görüşeceğiz ve bunun iyi sonuçlanacağına dair bir garanti yok. Asla yoktur. İş yaptığımız türden adamlar, Yelena'nın yanına yaklaştırmayacağım türden insanlar. Hepimiz, hayatımızın bu kısmının sevdiğimiz kadınlara asla dokunmaması için çok çalışıyoruz ve bunu şimdi her zamankinden daha iyi anlıyorum, çünkü artık koruyacağım tek kişi Yelena değil. Bir bebeğimiz olacak ve onları güvende tutmak için her şeyi yapacağım.

Daireye girdiğimde, en son beklediğim şey Matvey amcamı görmektir. İlk düşüncem, yıllardır gözlerinin önünde olanları nihayet fark ettikleri oldu, ama amcamın karanlık gözlerinde öfke yoktu ve babam az önce söylediği bir şeye gülmekle meşguldü.

"Selam Val." Babam, buzdolabından bir içecek almak için yanından geçerken omzuma vurur. "Bu gece planlar değişti. Matvey ve Sasha da bizimle geliyor."

Bu habere kaşlarımı kaldırıyorum, neden ekstra desteğe ihtiyaç duyulduğunu merak ediyorum. "Sadece kısa bir toplantı olacağını sanıyordum."

Babam omuz silkiyor. "Ona güvenmiyorum ve özellikle Pink'te buluşmak istedi."

İçimden bir inilti geliyor. Gitmek istediğim son yer, ailemin sahibi olduğu striptiz kulübü. "Sasha'yı davet ettiğine göre sorun çıkmasını bekliyorsun galiba."

Kuzenimi seviyorum, ama Lev amcamın oğlunda bir terslik var. Sasha, Bratva'nın işine bizden çok daha erken ve çok daha hevesle atladı. Max, Luka ve ben bu işi yapıyoruz çünkü bunun için eğitildik. Bu bizim sorumluluğumuz ve hepimiz on sekiz yaşına girdiğimizde yemin ettik ve bunu kanıtlayan dövmelerimiz var, ama Luka ve Max'in öldürdüğünü gördüm ve bundan zevk almıyorlar. Yapılması gerekeni yapıyorlar ve sonra benim yaptığım gibi oradan uzaklaşıyorlar, ama Sasha bundan zevk alıyor. Öldürmenin her saniyesinin tadını çıkarıyor ve avıyla oynamayı sevdiğini fark etmedim değil. Sasha'nın bıçağının ucuna gelen şanssızlar, yavaş ve acı verici bir ölümle karşı karşıya kalıyor.

"Sorun çıkmasını beklemiyoruz," diyor Matvey amcam. "Sadece sorun çıkarsa diye hazırlık yapıyoruz."

"Bu sayede bu kadar uzun süre hayatta kaldık," diyor babam gülümseyerek.

Asansörün sesini duyunca hepimiz dönüp bakıyoruz ve birkaç saniye sonra Sasha içeri giriyor. Tembel bir gülümsemeyle, dostça bir selam vermek için omzuma hafifçe dokunarak yanımdan geçip buzdolabından bir kola alıyor.

"Merhaba Matvey Amca, Vitaly Amca," diyor, onlara başını sallayarak selam verdikten sonra kalçasını tezgaha dayayıp içkisini alıyor. "Bu geceki plan nedir?"

"Kimseyi öldürmemek," diyor babam, yeğenine kaşlarını kaldırarak. "Ve maskenle gelmeyeceksin."

Sasha, çok sevdiği kafatası maskesinden bahsedilince güldü. Maskeyi alışmak için çok zaman harcamıştı ve maske, gören herkesi korkutacak kadar kanla kaplıydı.

"Evet, ihtiyacımız olan son şey, hepsini korkuttuğun için yarı çıplak striptizcilerin kaçışması," dedi Matvey amcam. "Oraya gitmek zorunda olmamız yeterince kötü zaten."

"Onlar ne yapmaları gerektiğini biliyorlar," diyor babam. "Köşedeki masada oturacağız ve dansçıların uzak durmasını sağlamak için önceden aradım bile."

Ailemdeki erkekler birçok şey olabilir, ama aldatan erkekler değildir. Hiçbiri striptiz kulüplerine gitmez. Hatta diğer kadınlara gülümsemezler, flört etmezler ve ben bunun için her zaman minnettarım. Babamın annemi aldattığını izlemek ve sonra normalmiş gibi davranmak zorunda kalmak istemem.

Babamın annemi aldatmasını izlemek ve sonra normalmiş gibi davranmak zorunda kalmak istemem. Bunu yapamazdım ve babama olan tüm saygımı yitirirdim.

"Bana tanışacağımız adamdan bahset," diyor Sasha.

Matvey amcam bar taburesine yaslanıp telefonunu kaldırıyor ve bize saçları az, takıları çok fazla olan orta yaşlı bir adamın resmini gösteriyor. Gömleğinin derin V yakası, rahatsız edici miktarda göğüs kıllarının arasında yer alan altın zinciri gösteriyor, hoş bir ayrıntı.

"Adı Martin Young ve dev bir ahmak gibi görüldüğü için bunu anlamak zor, biliyorum," diyor babam, "ama sözde uyuşturucu kaçakçısı olarak ün yapmaya çalışıyor. Bizim bölgemizden geçmek için izin istiyor."

"Sadece geçmek mi?" diye soruyorum, sözlerime inanamama duygusu yansıyor. "Bunu öğreneceğiz," diyor Matvey amcam.

Sasha sırtıyor. "Onu korkutmamı ister misin?"

"Hayır," diyor babam. "Sadece oturup dinleyeceksin." Sasha bir saniye düşünüyor. "Yani kendim mi olacağım, yoksa değil miyim?"

Hepimiz ne sorduğunu bildiğimiz için gülüyorum. Onu normal gösteren maskeyi takmalı mı, yoksa biraz gevşek davranmalı mı?

"İçgüdülerine güven," diyor babam.

Matvey amca hemen ekliyor: "Ama bu gece o ilk saldırmadıkça kan dökülmesin."

Sasha iç geçirir. "Merak etmeyin. O uslu durduğu sürece ben de uslu duracağım."

Bundan pek hoşnut olmadığını anlayabiliyorum, ama hepimiz Sasha'nın Bratva'ya zarar verecek hiçbir şey yapmayacağını biliyoruz. Uslu duracağını söylüyorsa, hoşuna gitse de gitmese de öyle yapacaktır.

Annem içeri girdiğinde, babam annemi kucaklayıp gülene ve kızarana kadar öpmeye başlayınca, biz de konuyu değiştiriyoruz. Ben de annemle babamın mutfakta öpüşmesini görmezden gelmeye çalışıyorum. Matvey amcamın koyu renk gözlerine bakıyorum ve o abartılı bir şekilde gözlerini devirince gülüyorum ve boş şişeyi geri dönüşüm kutusuna atıyorum.

"Hepiniz Pink'e mi gidiyorsunuz?" diye sorar annem, babam sonunda onu bırakınca.

"Maalesef, evet," diyor babam, Matvey amcam homurdanırken ve Sasha telefonunda gezinirken.

Annem gülümsüyor ve babamın yanağını okşuyor. "Merak etme. Sana güveniyorum."

Babam onun kışına şaplak atıp gülüyor. "Öyle olsa iyi olur, *ptichka*. Beni yeterince tanıyorsun, başka bir kadına bakamayacağımı biliyorsun." Onu tekrar öpüyor

tekrar öper ve kendini tutamayarak ekler: "Biliyorsun ki benim vücudum sadece senin için dikilir, karıcığım."

"Tanrım, baba," diye inlerim. Sveta benimle birlikte inleyemiyor, ama ona neyi kaçırdığını bildirmek için hızlıca bir mesaj atarım ve onun tek kelimelik cevabına gülerim.

TWIN:

İğrenç.

"Anneni seviyorum," diyor bana, ereksiyon yorumundan dolayı hiç de pişman görünmüyor.

Annem gülümser ve öpücüğünü karşılık verir, sonra "Dikkatli ol. Sana tatlıdan ayırırım" der.

O da anneme göz kırpmıyor. "Öyle yap."

Kendi akıl sağlığım için, ne hakkında konuştuklarını bilmiyormuş gibi davranıp dikkatimi Sasha'ya veriyorum. "Benimle mi geleceksin yoksa bisikletinle mi?"

"Bisikletle gidiyorum."

"O şeyin üzerinde donmuyor musun?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Arabada sıkışıp kalmaktan iyidir." "Sen delisin dostum," diyorum ona.

Açık mavi gözleri benimkilere bakar. "Bunu uzun zamandır biliyordun, değil mi?"

Gülerek omzuna vuruyorum. "Her zaman şüpheleniyordum, ama son birkaç yıl bunu kanıtladı."

Hiç alınmadan sırtıyor ve telefonunu arka cebine koyuyor. "Babam ihtiyacımız olursa mesaj atmamızı söyledi, Danil amca ve Niki de güvenlik kameralarını izleyecekler."

Ailenin hackerları olan bu ikisi her türlü durumu halledebilir ve onların her şeyi yakından takip edeceklerini bilmek hepimizin beklediği bir şeydi, ama yine de duymak güzel. Diğerleri hazırlanırken, ben odama gidiyorum. Takım elbise giymeye zahmet etmiyorum, çünkü striptiz kulübündeki bir uyuşturucu satıcısı için kendimi göstermeye niyetim yok. Bunun yerine siyah bir kapüşonlu sweatshirt giyiyorum ve Yelena'ya onu sevdiğimi ve çıkmak üzere olduğumu söyleyen bir mesaj atıyorum.

YELENA:

Dikkatli ol, Val! Ben de seni seviyorum.

Onun cevabına gülümserim, ona öpücük emojiği gönderirim ve herkesin beklediğı ve gitmeye hazır olduğı mutfağı geri dönerim.

"Sen mi süreceksin, yoksa ben sürsem mi?" diye sorar babam asansöre doğru giderken.

"Ben sürerim," diyorum ve o gülümsüyor, çünkü arabamı sürmek için her türlü bahaneyi kullanacağını biliyor.

"Ben ayrı araba ile gidiyorum, böylece sonra doğrudan eve gidebilirim," diyor Matvey amcam. Bana bir bakış atıyor. "Alina, Yelena'yı bıraktığını söyledi. Sana iyi göründü mü? Bu sabah pek iyi hissetmiyordu."

Ona yalan söyleyip "İyi, Matvey amca. Sveta ve Vitya ile öğle yemeğı yedi ve kendini daha iyi hissettiğini söyledi" derken, bakışlarımı başka yere çevirme isteğine direnirim.

"İyi," diyor ve sesinde rahatlatma duyuyorum. "Hastalanmış olabileceğinden endişelenmişim."

Göz teması kurmayı bırakıp başımı çevirdiğimde, Sasha'nın bana koyu renk kaşlarını kaldırdığını gördüm. Hiçbir şey söylemedi, ama söylemesine de gerek yoktu. Nadiren bir şeyi gözden kaçırırdı ve Yelena'nın bu sabah hasta olduğunu duyunca psikotik beyninde çarklar dönmeye başlamıştı. Onu görmezden gelip, otoparka varıp kapılar açılana kadar sayıların geri sayımını izledim.

Motosikletine doğru yürürken, bana bir kez daha meraklı bir bakış attıktan sonra sırtı ve siyah kaskını taktı. Kafasını çevirdiğinde, kaskın arkasında Azrail tasarımı gördüm. İskeletin şeytani sırtışı, Sasha'nın kaskının altında muhtemelen takındığı sırtışa çok benziyordu. O çılgın bir piç kurusu, ama her zaman arkamı kollayacağını biliyorum. Kuzenim hakkında pek çok şeyi sorgulayabilirim, ama sadakati bunlardan biri değil. Motoru çalıştırıp köşeyi dönmeden önce elini hızla sallayarak veda eder.

"O çocuk delinin teki," diyor Matvey amcam gülerek.

"Tabii ki öyle," diyor babam. "Tıpkı babası gibi."

"Lev o kadar deli değildi," diyor Matvey amcam, Camaro'sunun kapısını açarken.

Babam Jaguar'ıma binmeden önce, "Kardeşimiz penisini on kez deldirdi. Bu delilik değilse, ne delilik bilmiyorum" diyor.

O kadar hassas bir deride o kadar metal olduğunu düşününce tüylerim diken diken olurken, Matvey amcam gülerek "Oğlunun da aynı şeyi yapmadığını nereden biliyorsun?" diyor.

"Tanrım, bilmek bile istemiyorum," diyor babam yolcu koltuğuna binmeden önce.

Ben de arabaya binip kapımı kapatıyorum ve arabayı çalıştırırken, "Lev amcamın penisine piercing yaptırdığını bilmeden hayatımı yaşayabilirdim. Sen dünyanın en fazla bilgi paylaşan insanısın baba" diyorum.

O sadece gülüyor ve ısıtıcıyı açıyor. "Biz bir aileyiz. Birbirimizin sırlarını ifşa etmek bizim işimiz."

"Senin sırlarını ifşa ettiğim zaman bunu hatırlayacağım."

Bana gülümsüyor. "Ben açık bir kitabım, evlat. Sırlarım yok. Kardeşlerime annenle ilgili olmayan her şeyi anlatırım. Onların annenin ne kadar sapık olduğunu bilmelerine gerek yok."

"Matvey amcanla gitmeyi tercih etmediğinden emin misin?"

Güler ve omzuma vurur. "Oğlumla bu bağ kurma anını kaçırmak mı? Sanmıyorum."

Babam tüm havalandırma açılarını kurcalarken ve sonra şarkı söyleyebilmek için 90'ların Rus gruplarını çalmakta ısrar ederken, ben Matvey amcamın siyah Camaro'sunu takip ederek Pink'e gidiyorum.

"Bu tüm algoritmamı mahvedecek baba. Artık bana sürekli bunu önerecek."

Babam başını çevirir ve birkaç saniye şarkı söylemeyi bırakır ve "Biliyorum. Rica ederim" der.

Gülümsememi saklayamayınca, o da gülüyor ve şarkı söylemeye devam ediyor. Pink'in otoparkına girdiğimizde, ben de babamla birlikte şarkı söylüyorum ve o kendinden çok memnun görünüyor.

Müziği kapatıp önümüzdeki devasa binaya ve dışarıdaki uzun erkek kuyruğuna bakıyor. "Yıllardır buraya girmedim. Ben burayı gördüğün sık mekana dönüştürmeden önce ne boktan bir yer olduğunu görmeliydin."

"Dur. Yani birisi burayı ucuz bir striptiz kulübü yapmaya cüret etmiş mi diyorsun?"

"Sarkazmını anlıyorum ve görmezden gelmeyi tercih ediyorum. Evet, çok ucuz görünümlü bir striptiz kulübüydü, binanın dışına sahte neon göğüsler ve çok sönük, şanssız striptizcilerle donatılmıştı."

"Şey, şimdi kesinlikle daha güzel görünüyor baba, ama burada iş toplantısı yapmak istemediğimi söyleyerek duygularını incitmediğimi umarım."

"Evet, ben de öyle. Çıplak görmek istediğim tek kadın annen."

"Bu çok tatlı, ama aynı zamanda beni utandırıyor." Benimkine çok benzeyen gülümseyen yüzüne bakıyorum. "Annemi aldatmadığın için gerçekten çok mutluyum. Aşk hayatın hakkında çok açık sözlüsün," diye ekliyorum aceleyle, "ama aldatmadığın için gerçekten çok mutluyum."

"Annemi asla aldatamam, Val. Onu bunun için çok fazla seviyorum. O, beni diğer tüm kadınlar için mahvetti. Başka birine bakma isteğim bile yok." Binaya bakıp gülüyor. "Gençken, bir striptiz kulübü sahibi olmanın hayallerimin gerçekleşmesi olduğunu düşünürdüm. Tanrım, ne kadar aptalmışım."

Babam ve ben, onun sandığından daha çok birbirimize benziyoruz, çünkü hayatım boyunca Yelena hakkında böyle hissettim. Striptizcilerin olduğu bir kulübe girmek üzereyiz ve önümüzdeki erkekler gibi heyecanlanmak yerine, ben aktif olarak bundan korkuyorum.

Amcam yanımıza yanaşıyor ve hepimiz arabadan inip, Sasha'nın görevli kapı görevlisiyle konuşmakta olduğu girişe doğru yürüyoruz. Alt kademe infazcılarımız kulüpte sırayla kapı görevlisi olarak çalışıyor ve bu gece görevli olan adam kimlikleri kontrol ediyor ve Sasha'ya gergin bakışlar atıyor. Kuzenim, kesinlikle uğraşmak istemeyeceğiniz biri olarak haklı bir üne sahip. Bu, insanları tedirgin ediyor ve adamın ellerindeki hafif titremeyi gördüğümde, gülmemi bastırıp onu geçip kulübe giriyorum.

Yüksek sesli, şehvetli ritim beni tüm gücüyle vuruyor ve odaya tam olarak girmeden önce, önümde gülümseyen sarışın, üstsüz bir kadın beliriyor.

"Dans etmek ister misin, tatlım?" diye sorar, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Hayır," diyorum ve hiç düşünmeden ona sırtımı dönüyorum. Onun yanımda olmasını hiç istemiyorum ve bu yerde olmak bile beni çok suçlu hissettiriyor. Yelena'dan sessizce özür diliyorum ve babamın bana baktığını görüyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama neden burada olmaktan en azından biraz mutlu olmadığımı merak ettiğini anlayabiliyorum. Ben evli değilim ve böyle bir yer her genç erkeğin hayali olmalı. Ama benim değil ve arkamdaki striptizci babamı görünce hemen Rusça olarak "Özür dilerim, Bay Melnikov. Oğlunuzu tanıyamadım" diyor ve başka birine teklifte bulunmak için aceleyle uzaklaşıyor.

"Hadi yukarı çıkalım," diye homurdanıyor Matvey amcam, yanımdan geçip merdivenlere doğru yöneliyor. Dansçıların hepsinin onun yanından geçerken ona geniş bir mesafe bıraktığını fark ediyorum, ama o onlara tek bir bakış bile atmıyor. Babam onu takip ederken, Sasha ve ben arkada kalıyoruz.

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyor Sasha, geniş odaya bakınıyor, her erkeğin en az bir çift göğüs ve kışın yakınında olması için odanın her yerine yerleştirilmiş üç sahne ve striptiz direğini inceliyor. Onun sıkılmış ifadesine bakıyorum. Çenesini kaşıyor ve başını sallıyor. "Bütün bunların anlamı ne?"

"Anlamı, erkeklerin çıplak kadınlara bakmayı sevmesidir." "Neden?"

Durup gözlerine bakıyorum, gülmesini ya da şaka yaptığını söylemesini bekliyorum, ama o gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Bu yeri neden sevmediğimi biliyorsun," diyorum ve o başını sallıyor. "Çünkü sen sadece Yelena'yı istiyorsun."

Müziğin sesini bastırmak için sesini alçaltıyor, ama yine de babam ve amcamın duyamayacak kadar uzakta olduklarından emin olmak için etrafa bakıyorum. Onlar merdivenlere varmışlar bile, ben de Sasha'ya dönüp başımı sallıyorum.

"Evet. Ben bu kadınların hiçbirini istemiyorum, ama çoğu erkek istiyor." Bu konuyu ne kadar zorlamam gerektiğini bilmiyorum ve onu rahatsız etmek istemiyorum, bu yüzden tereddütle soruyorum, "Bu kadınlardan herhangi birine karşı bir şey hissediyor musun?"

Odayı bir kez daha yavaşça taradı ve bir an için her zaman taktığı maske düştü ve genellikle sadece birini öldürürken gördüğüm ölü bakışını gördüm.

"Hayır," der sonunda, o ölü bakışını bana geri getirerek. "Tek bir penis titremesi bile."

"Bunu soracağıma inanamıyorum, ama hiç sertleşir misin?"

Ağzının köşesi rahatsız edici bir sırtışla yukarı kalkar. "Buna cevap vermemi istediğinden emin misin?"

"Tabii ki istemiyorum," derim hemen ve dönüp merdivenlere doğru yönelirim. En son istediğim şey, bir striptiz kulübünün ortasında durup kuzenimin öldürdüğü zaman nasıl sertleştiğini dinlemektir. Arkamda gülüşünü duyarım, o da beni takip ederek bizim için masa hazırlanan VIP bölümüne gelir. Bütün bölüm iple çevrilmiştir ve dansçılardan hiçbiri bize yaklaşmaz. Babam Sasha ve bana oturmamızı işaret eder.

Matvey amcam saatine bakar. "Bu pisliğin buraya gelmek için beş dakikası var, yoksa siktirip gidebilir."

"Katılıyorum," diyor babam, ama sonra telefonu çalıyor ve mesajı kontrol edip "Geldi. Danil yalnız geldiğini ve onu takip eden kimse olmadığını söyledi," diyor.

Masada bizim için bir şişe votka var ve babam, Martin içeri girip masamıza gelene kadar kendine bir bardak dolduruyor. Onu gördüğümde hafifçe gülümserken, babam Rusça olarak "Tanrım, umarım Danil bunu kaydediyordur" diye mırıldanıyor.

Martin Young, yüzünde kocaman bir sırıtışla ve ışıklar altında parıltıya yetecek kadar altın takı takmış olarak yanımıza geliyor. Saçlarını tarayarak örtmeye çalıştığı kısmı yüz yüze daha da kötü görünüyor ve çiçek desenli gömleğinin düğmeleri, açıkça gurur duyduğu göğüs kıllarını gösterecek kadar açık. Beyaz loafer ayakkabılar görünümünü tamamlıyor ve kendimizi tanıttığımızda elimi sıktığında, her parmağında taktığı kalın altın yüzükleri hissediyorum.

Gülmemek için tüm gücümü kullanıyorum ve babama bakmamak için kendimi zorluyorum, çünkü gözlerinde eğlence gördüğümde, bu mücadeleyi kaybedeceğimi ve bu anlaşılmayı, katılmak isteyip istemediğimize karar verme şansı bile bulamadan mahvedeceğini biliyorum.

"Martin," diye başlıyor amcam, ama Martin gülümsüyor ve "Bana Marty deyin" diyor.

"Marty," amcam tekrar dener ve gülmemek için kendini zor tuttuğunu ve tüm bunları ciddiye almaya çalıştığını anlayabiliyorum. "Bizden ne istiyorsun?"

Marty koltuğuna rahatça yerleşir ve babamın ona ikram ettiği votkayı içer. Etrafına bakınır ve "Buraya birkaç dansçı getirebilir miyiz?" diye sorar.

"Hayır." Babam eğilir. "İş konuşuyoruz, Marty. Konuşmamız bittiğinde, paranızın yettiği kadar striptizciyi kucağınıza alabilirsiniz. Şimdi, kardeşime cevap verin."

Marty, babamın ses tonuyla dikleşir ve işine döner. *Zararsız bir pislik* gibi davranmayı bırakır, tıpkı bir yılanın derisini değiştirir gibi. "Senin bölgede ürün satmak istiyorum."

"Ne tür bir ürün?" diye sorarım.

Kahverengi gözlerini bana çevirir. "Ne önemi var?"

"Cevap ver oğlum. Hepimiz Melnikov bölgesine ne getirmeyi planladığını merak ediyoruz," diyor babam.

Marty dördümüzün arasında bakışlarını gezdirir ve Sasha'nın gözlerine baktığında hızla başka yere bakar. Kuzenimin maskesini düşürdüğünü anlamak için ona bakmama gerek yok. Zavallı Marty, Sasha gerçekten sinirlenmeden konuşmaya başlasa iyi olur.

"Kokain," der çabucak, amcam ise sert bir kahkaha atar.

"Peki biz bundan ne kazanacağız?" Amcam masanın bizim tarafına doğru işaret eder. "Sen onu getiriyorsun, ama biz her şeyi riske atıyoruz. Bunun bizim için değerli olmasını sağlasan iyi olur, Marty."

"Kârın yüzde beşi," diyor Marty ve hepimizi güldürüyor.

"Siktir git," der babam, yirmi dakikadan az bir süre önce çıktığı merdiveni işaret ederek.

"Yüzde on," der Marty hemen.

onu izliyorum, nefret ediyorum adam daha fazla ile her geçen saniye.

Bu herifte bir terslik var. "Kimin için çalışıyorsun?" Bana dönüp,

"Bu benim operasyonum" diyor.

Ona inanmıyorum, bu yüzden daha fazla baskı yapıyorum ve "Mükemmel, o zaman bize daha iyi bir teklif sunabilecek kişi sensin" diyorum.

"Yüzde ellisini istiyoruz," diyor Sasha ve Marty sert bir kahkaha attığında, Sasha'nın sesi sertleşiyor. "Komik bir şey mi var?"

Marty gözle görülür şekilde soluyor. "Kârımın yarısını mı istiyorsunuz? Bunu yapamam." "Tüm riski biz alıyoruz," diye hatırlatıyor amcam.

"Evet," diye onaylar babam ve sonra sırf onu kızdırmak için, "Yüzde altmış olsun daha iyi," der.

Ailemiz, kokainin topraklarımızdan geçmesine izin vermenin ahlaki açıdan yanlış olduğunu düşünmüyor, daha çok bu pisliğin bir şeyler çevirdiğini ve güvenilmez olduğunu düşünüyor. Bu tür bir ortaklık çok fazla güven gerektirir ve Marty *güvenilir* biri gibi görünmüyor. "Yüzde altmış delilik," diye tıslar Marty, sonunda omurgasında küçük bir parça bulur. "Eğer bu işe girmek istemiyorsan, işimi başkasına vermek zorunda kalacağım."

"Git bakalım," diyor babam, "ama sınırlarımız içinde seni bir kez bile görürsek, sen öldün Marty."

"Bu alacağın tek uyarı," diye uyarıyor Matvey amcam, derin, boğuk sesi bunu daha da ürkütücü hale getiriyor.

"Alessi Mafyası bu şehrin bir kısmını yönetiyor. Belki onların patronu senin ailen kadar mantıksız değildir," diyor Marty.

Babam, "Evet, bundan şüpheliyim, ama onu gördüğünde selamımızı söyle ve bir sonraki aile yemeğini sabırsızlıkla beklediğimizi söyle," derken gülüyoruz.

Marty, "İtalyanlarla mı çalışıyorsun?" diye sorduğunda sesinde şüphe açıkça belli oluyor.

Babam sadece omuz silkiyor. "Bence burada işimiz bitti."

"Ve sana kucak dansı yaptırma konusunda fikrimizi değiştirdik," diyor Matvey amcam.

Marty bir an için yıkılmış gibi göründü, sonra sinirlenmeyi tercih etti. "Sana ne kadar saygısız davrandığını unutmayacağım."

Babam öne eğildi. "Dikkatli ol Marty, bu bir tehdit gibi geldi."

"Öyleydi," diye onayladı Sasha. "Ailemi tehdit mi ediyorsun?"

Marty yutkunur ve ellerini kaldırır. "Hayır, tehdit etmiyorum. Sadece artık sana iş teklifleriyle gelmeyeceğim demek istedim."

"Umarım gelmezsin," diyor babam, "çünkü sen berbat bir iş adamısın ve bu gece vaktimizi boşa harcadın."

"Bu, defolup gitmen için bir işaret," der Matvey amcam, toplantının bitip bitmediğine dair herhangi bir karışıklık olması ihtimaline karşı.

Marty öfkeyle nefesini verir, ama intihar eğilimli biri olmadığı için ağzını kapalı tutar, ayağa kalkar ve merdivenlere doğru hızla koşar. O, çiçek desenli beyaz loaferlar ve yapışmayı bırakmış bir saç kombinasyonundan başka bir şey değildir. Bu, izlemesi üzücü bir manzaradır, özellikle de en alt kata ulaştığında en yakın striptizciye özlem dolu bir bakış attığında. Sanırım anlaşmanın bozulmasından çok, kadın bulamamış olmaktan daha çok üzgün.

"Marty çok üzgün bir adam," diyor Matvey amcam, aşağı kata bakarak çıkarken aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için.

"Öyle," diye onaylıyor babam, "ama kabul etmelisin ki, saçlarını taraması etkileyiciydi. Saçlarının düşmesini bekledim, ama bu gece için saçlarına bolca yağ sürmüş olmalı, çünkü korkmuş bir kedi gibi kaçana kadar saçları yerinde durdu."

"Onu takip etmeli miyim?"

Hepimiz Sasha'nın sorusuna dönüp bakarız. Babam hafifçe gülerken, Matvey amca başını sallar ve "Kesinlikle hayır. Danil bu işle ilgileniyor. Ona göz kulak olacak" der.

Sasha'nın hayal kırıklığı açıkça belli oluyor ve ben onun omzuna hafifçe dokunarak bana bakmasını sağlıyorum. "Eğer bu seni biraz olsun rahatlatacaksa, onun altına biraz sıçtığından eminim."

Dudakları hafifçe kıvrılır ve gülümser. "Bu beni gerçekten rahatlattı. Teşekkürler."

"Hadi buradan gidelim," diyor babam ve gülerek ekliyor, "Evde beni bekleyen bir tatlı var."

Ben homurdanınca, "Annen pasta yaptı, Val. Aklını pisliklerden arındır," diyor.

Gülerek amcama bakarım. "O hep böyle miydi?" Amcam Matvey gülerek cevaplar. "Evet, doğduğundan beri."

Sasha ve ben onları takip ederek kulüpten çıkarken onlar gülüyorlar. Bas ağırlıklı müzik ve aşırı heyecanlı erkeklerden kurtulduğumuzda, ciğerlerimi temiz hava ile doldurup kuzenime ve amcama hızlıca veda ettikten sonra arabama biniyorum. Zihnim her zamanki gibi Yelena'ya dönmüşken, babam derin bir nefes alarak sessizliği bozuyor ve "Acıktım" diyor.

Tek kelime etmeden elimi uzatıp torpido gözünü açtım ve bir torba meyve atıştırmalığı bulana kadar karıştırdım. Hem babam hem de ikiz kardeşim aç olduklarında sinirli olurlar, bu yüzden stratejik yerlere atıştırmalık saklama alışkanlığı edindim. Vitya da bunu erken yaşta öğrendi ve şimdi onu her gördüğümde, cebinde en az bir paket meyve atıştırmalığı sakladığını biliyorum.

Paketi babamın kucığına attığımda, gözlerinin parladığını yemin ederim. Paketi açıp birkaç tane ağzına atar ve çiğnerken pencereden dışarı bakar. Bu kadar sessiz olması alışılmadık bir durumdur ve konuşmaya başladığında tüm vücudum donar.

"Orada sana yaklaşan üstsüz kadına verdiğin tepkiyi fark etmeden edemedim."

Hiçbir şey söylemedim ve birkaç acı verici sessiz dakika geçtikten sonra, atıştırmalığını bitirip "Annen ve benim seni her koşulda sevdiğimizi biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Evet." Cevabım yavaş ve tereddütlüdür çünkü onun nereye varmak istediğini hiç anlamamışımdır.

"Yani, cinsel yönelimin umurumuzda değil, bu yüzden bize söylemek istediğin bir şey varsa, söyleyebilirsin."

Gülüyorum. Onun söyleyeceği en son şey buydu ve Yelena konusunda benimle yüzleşmeyeceğini anlayınca içim rahatlıyor.

"Ben eşcinsel değilim, baba."

"Striptizcilere hiç bakmadın bile, Val."

"Sasha da gösteriden hoşlanmıyor gibiydi," diye hatırlatıyorum

O gülerek, "Çünkü onlar kanlar içinde değillerdi ve hayatları için kaçmıyorlardı. İçlerinden biri çılglık atıp kaçmaya çalışsaydı,

sanırım hemen canlanıp neşelenirdi."

"Bu tamamen saçmalık."

Gözümün ucuyla onun omuz silktiğini görüyorum. "Sasha böyledir. Bir yolunu bulacaktır. Her zaman bulur."

"Ben eşcinsel değilim," diyorum yine, "ve onların kanlar içinde kalıp hayatları için kaçmalarını istemiyorum. Sadece ilgilenmedim. Bir oda dolusu yabancıların izlediği bir ortamda, tanımadığım bir kadının yüzüme göğüslerini sallamasını istemiyorum. Bu benim tarzım değil, baba."

"Sen akıllı bir çocuksun Val, benim senin yaşında olduğumdan çok daha akıllısın, ama söylediklerim hala geçerli. Annen ve ben seni ne olursa olsun seveceğiz ve her zaman benimle her konuda konuşabilirsin."

Kırmızı ışıқта durduğumuzda ona bakıyorum. "Teşekkürler, baba. Bir gün bunu deneyeceğim belki."

Kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, ışık yeşile dönmeden önce hafifçe başını salladı ve ben başka yere bakmak zorunda kaldım. Bir şeyler olduğunu biliyordu, ama ne olduğunu hala bilmiyordu. Bu konuyu zorlamamaya karar verdiği için minnettarım. Bir bakıma bu bir mucize. Babam dilini tutamayan biri olarak bilinir ve bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum.

Yelena ve ben ödünç alınmış zamanı yaşıyoruz ve saat kesinlikle işliyor.

Bölüm 3

Yelena

15 Yaşında

Val'in yanındayken midem hep düğümlenir, ama son zamanlarda bu durum daha da kötüleşti. Küçükken, nabzım hızlanır, kalbim çarpar ve midemde kelebekler uçuyormuş gibi hissederdim, ama şimdi bu his daha derin. Kalbimi durduran, bağırsaklarımı sıkıştıran, beni sersemleten ve biraz da kafamı karıştıran bir his.

Bugün de farklı değil.

Mutlu yıllar korosu eşliğinde güverteye çıkıyorum ve gözlerim Val'inkilere takılır takılmaz kalbim göğsümde patlıyor. O kadar hızlı değişiyor ki, ben zar zor yetişebiliyorum. Onu her gördüğümde, bir santim daha uzamış ya da omuzları son gördüğümde biraz daha genişlemiş gibi görünüyor, ki bu çok şey ifade ediyor, çünkü onu en az haftada bir görüyorum.

"Mutlu yıllar, Yelena."

Max beni kucaklayıp havaya kaldırdığında ona bakıp gülüyorum. Luka beni kucaklayıp aynı şeyi yapmadan hemen önce beni yere indiriyor. Aile üyeleri arasında dolaştırılıyorum, ama Val'in tanıdık kucaklamasını hissedip odunsu kolonyasının kokusunu duyana kadar nefesim kesilmiyor.

"On beşinci doğum günün kutlu olsun, Yel," diye kulağıma fısıldıyor. "Çok güzelsin."

Kızardığımı saklamak için başımı eğiyorum ve beni bırakmak zorunda kalmadan önce ona daha sıkı sarılıyorum. Son bir nefesle, onu derinlemesine içime çekiyorum ve kucaklamasından çıkarken parmaklarımla boynunun arkasını okşuyorum. Dokunuşumla mavi gözleri kararır ve Sveta gülerek bana doğru koşarken, temasımız kesilmeden önce kalbim son bir kez daha hızla atıyor.

Hediyeleri açıp pasta yerken, sonraki birkaç saat boyunca tüm dikkatler üzerimdeydi ve güneş battığında Lev amcam hepimizin yüzmeye gitmeyi önerdiğinde rahatladım. Her zaman kenarda durmayı daha rahat bulmuştumdur, bu yüzden çılgın kuzenlerim trampleden takla atmaya başladığında ve annem tiki meşalelerini yakıp güverteye astığımız peri ışıklarını açtığında, spot ışıklarını onlara bırakmaktan çok mutlu oldum.

"Mayomu giymeye gidiyorum," diyorum onlara ve içeri koşarak, her zaman Sveta, Natalya ve Mia ile paylaştığım odaya doğru gidiyorum. Aceleyle kırmızı tek parça mayomu giyiyorum ve yatak odasından çıkar çıkmaz Val beni bekliyor. Gülümsayarak elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerle birleştirip beni kendine çekiyor ve beni şaşırtacak kadar şiddetle sarılıyor.

O burnunu saçlarıma gömer, şampuanımın çilek kokusunu içine çeker ve başımın üstünü öperken ben de ona sarılır, onun beni tuttuğu kadar sıkı tutarım. Val ve ben yıllardır sınırı aşmadan sınırda yürüyoruz. Kimse bakmıyorken el ele tutuşuyoruz, uygun olandan çok daha uzun süre sarılıyoruz ve ikimizin de daha fazlasını istediği açıkça belli olacak şekilde birbirimize bakıyoruz, ama ikimiz de sınırı hiç aşmadık. Ama ben aşmak istiyorum. O sınırı tamamen aşmak istiyorum, ama korku başımı kaldırıp dudaklarımı onun dudaklarına bastırmamı engelliyor. İlk öpücüğümü istiyorum, ama ona bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

Sveta'nın adımı bağırdığını duyduğumda, Val geri çekilir ve yüzümü avuçlar. Başparmağı yanağımda yumuşak bir yay çizerek gözleri benimkilere kilitlenir.

"Bu gece herkes uyuduktan sonra mutfakta buluşalım."

Val'e her şeyi söz verirdim, bu yüzden düşünmeden başımı sallayarak evet diyorum. Sonraki birkaç saat ne kadar eğlenceli olsa da, aynı zamanda tam bir işkence. Val ve ben yüzüyor, daha fazla pasta yiyoruz ve dışarıdan her şey normal görünüyor, ama kimse onun parmaklarının su altında elimde dolaştığını ya da konuşup gülerken ve küçük kuzenlerimizi suya batırırken bile her hareketimi izleyen gözlerini görmüyor.

Sonsuzluk gibi geliyor, ama daha sonra ev nihayet sessizleştiğinde, yatak odasından gizlice çıkıp parmak uçlarımda aşağı iniyorum. Kulaklarım, anne babamızın uyanmış olabileceğini gösteren herhangi bir ses için gergin, ama tek duyduğum, çalışmaya başladığında klimadan gelen yumuşak uğultu, bu beklenmedik ses beni neredeyse kalp krizi geçirecek.

Sonunda mutfığa girdiğimde sinirlerim paramparça olmuştu, ama Val'i tezgahın yanında büyük bir gülümsemeyle dururken gördüğüm anda,

içimde bir sıcaklık yayılır ve yakalanma korkusunu unuturum.

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldıyorum ve odanın içine doğru yürüyerek aramızdaki mesafeyi birkaç adım azaltıyorum.

"Doğum gününü kutlamayı henüz bitirmedik." Bana göz kırparak aptal gibi sırtımda sağlar ve sonra diğer elini kaldırıp parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı işaret eder. Hızlıca başımı sallıyorum ve Fransız kapılarından geçip terasa çıkıyoruz. Onu takip ederek evin yan tarafına gidiyorum. Sveta'nın mutlaka bir yolunu bulup şeker akçaağacından şurup elde edeceğini söylediği ağacın altına bir battaniye sermiş. Burası, pencereden bakanların göremeyeceği birkaç noktadan biri ve karanlıkta baş başa olduğumuzu bilmek içimi heyecanla dolduruyor.

Oturduk ve o ağaca yaslanmış sırt çantasından küçük bir Tupperware kabı çıkardığında gülerek izledim. Kapağı açtım ve içindeki cupcake'i gördüm. Çikolata kaplı, üstünde çikolata sosu ve kiraz olan bir cupcake. En sevdiğim. İçine bir mum sokup yakıyor. Yukarı bakıyorum, benimkinden sadece birkaç santim uzaklıktaki muhteşem yüze bakıyorum, ne dileyeceğimi tam olarak biliyorum. Her zaman istediğim ve her zaman isteyeceğim tek şey.

Valentin Melnikov'un benim ve sadece benim olması dileğini tutuyorum, nefesimi alıp mumu üflemeden hemen önce.

"Ne diledin?" Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek ve tek ışık kaynağımız kaybolmuş, sadece ayın yumuşak ışığı var, bu da birkaç dakika öncesine göre daha da samimi bir atmosfer yaratıyor.

"Sana söylersem, gerçekleşmeyebilir," diye fısıldıyorum.

Ağzının köşesi gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve bana küçük bir kutu uzatıyor. "Doğum günün kutlu olsun, Yel."

"Bana zaten bir hediye verdin," diye hatırlatıyorum ona.

"O hepimizden bir hediye idi. Bu ise sadece benden."

Yüzüme yayılmak isteyen kocaman gülümsemeyi bastırıyorum ve küçük kutunun ambalaj kağıdını dikkatlice açıyorum, yırtmamaya özen gösteriyorum. Kadife kutunun kapağını kaldırdığımda, nefesimi tutuyorum ve gözlerimi ona çeviriyorum.

"Val," diye fısıldıyorum, altın kelebek kolyeye bakarak. "Çok güzel."

"Tıpkı senin gibi, Yel."

Bu sefer gülümsememi saklayamıyorum ve o da bunu görünce rahat bir nefes alıyor. "Beğendiğine çok sevindim. Beğenmeyeceğinden korkuyordum."

"Bana verdiğin hiçbir şeyi asla sevmem." Narin kanatları parmağımla okşarken, bana bu kadar güzel bir şey aldığına şaşıyorum. Onu çok sevmeme rağmen, birinin fark etmesinden endişeleniyorum. "Ya biri nereden aldığımı sorarsa?"

"Şimdilik Sveta'nın sana verdiğini söyleyebilirsin."

Sveta'nın biliyor mu diye sormak üzereyim, ama o "Yaptığım diğer tüm kekleri yemesine izin verdikten sonra kabul etti" diyor.

O uzanıp kutuyu nazikçe benden alıp kolyeyi açıp boynuma takarken, gülüşüm boğazımda kalır. Geriye yaslanıp ellerini saçlarımla arasından geçirir, saç tellerimi kaldırarak kolyenin boynuma oturmasını sağlar. Bir iç çekip parmağını boynumdan aşağıya doğru kaydırır, sonra da omuz kemiğimde nazikçe dans ettirir.

"Neden kelebek seçtin?" diye soruyorum, sesimin titrediğini duyuyorum ama bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

Parmağını daha aşağıya kaydırır, kelebeğin kanatlarını okşar. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, onun da duyabildiğini biliyorum.

"Bana seni hatırlattı. Kelebekler çok güzeldir ve bulundukları her yeri aydınlatırlar."

"Val," diye başlıyorum ama o sözümü keserek, "Ne dilediğini söyle bana," diyor.

"Ya gerçekleşmezse?" Bir şey söyleyip gelecekteki mutluluğumu mahvetme düşüncesi bile dilimi tutmamı sağlıyor.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar ve yüzümü avuçlar. "Kendi kurallarımızı kendimiz koyarız, Yel. Gerçekleşeceğini söz veriyorum, ama bunu senin ağzından duymak istiyorum."

Bana yoğun bir şekilde bakması, ağzımı kapalı tutmamı imkansız hale getiriyor. "Seni diledim," diye fısıldıyorum. "Her zaman dilediğim şey bu."

Gülümsüyor ve bana yaklaşıyor. "Beni var. Beni hep vardın ve hep de olacaksın." Başparmağı alt dudağımı okşuyor, yumuşak bir iniltiyle dudaklarım açılıyor. "Doğum günün için başka bir şey istiyor musun?"

Cesaretimi kaybetmeden önce, "Bir öpücük. İlk öpücüğümü istiyorum" diye fısıldıyorum.

Val, ağzını ağzıma bastırmak yerine, acele etmez. Yaklaşır, burnunu yanağıma hafifçe sürterken, başparmağı dudaklarımla üzerinde yavaşça çizgiler çizer. Nefesim hızlanır ve vücudumu bir anda kaplayan farklı duygular ve hislerden neredeyse

başım dönüyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, başımı nazikçe geriye doğru çekiyor.

"Seni öpmek için kaç kez düşündüğümü bilemezsin," diye fısıldıyor. Dudakları yanağımda kayıyor ve nefesinin sıcaklığı yavaşça ağzıma doğru ilerliyor. Dudakları nihayet benimkilere değdiğinde, inleyerek boynunun arkasını kavradım. Yavaş ve nazikti, beni daha fazlasını istemeye iten yumuşak öpücüklerle kapladı ve dudaklarımı onun için açar açmaz, inleyerek öpücüğü derinleştirdi.

Öpüşmemizi düşünen tek kişi o değil ve bu anı ne kadar hayal etsem de, hiçbir şey bu anın hakkını veremezdi. Geri çekilip alnını alnıma dayadığında, ikimiz de nefes nefeseyiz, vücudumuz titriyor ve daha fazlasını istiyoruz, ama ikimiz de yavaş olmamız gerektiğini biliyoruz.

Gülümsüyor ve yumuşak bir kahkaha atıyor. "Şimdiye kadarki en iyi ilk öpücük."

Yüzünü görebilmek için geri çekildim. "Bu senin ilk öpücüğün müydü?" Her zaman beni bekleyeceğini ummuştum, ama bir parçam beklemeyeceğinden korkuyordu.

Yüzümü tekrar avuçlayıp beni kendine doğru çektiğinde incinmiş görünüyor. "Öpmeyi istediğim tek kız sensin Yelena ve benim için öpeceğim tek kız da sensin. Sen benimsin, ben de seninim. Birlikte olmanın bir yolunu bulacağız myshka. Söz veriyorum."

Başımı sallayıp kollarıma sarılıyorum, yüzümü boynuna yaslayarak beni kucağına çekiyor. Dışarıda kalıp cupcake'imi paylaşıyor, dudaklarımız şişene ve ben neredeyse düşünemez hale gelene kadar öpüşüyoruz. Gökyüzü aydınlanmaya başlayınca içeri gizlice giriyoruz.

Odama döndüğümde, Natalya'nın yanına sıkıştım, olan biten her şeyden dolayı uyuyamayacak kadar heyecanlıydım. Sonunda sınırları aştık ve artık geri dönüş yok. Val benim olacak. Bir gün saklanmamıza gerek kalmayacak ve istediğim zaman onu öpebileceğim.

*** * ***

Günümüz

Ertesi sabah yine aynı rutinle banyoya koşup midemdeki her şeyi boşaltıyorum, ama bu sefer yatak odama döndüğümde oda boş değil. Evgeny yatağımın kenarında oturmuş beni bekliyor. Başını kaldırıyor, mavi-yeşil gözleri benimkilere bakıyor

dağınık, mide bulandırıcı görünüşümü inceler, sonra bakışlarını karnıma diker.

"Hamile kalmışsın, değil mi?" diye soruyor. Soru tarafsız, öfke ya da yargılama içermiyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak olunca, iç çekip hızla ayağa kalkıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatarak bana sarılmak için yaklaşıyor. "Neden bana söylemedin?"

"Korkmuştum," diye fısıldıyorum ve kardeşim beni bırakıp tekrar oturmadan önce ona sarılmak için onu sıkıca kucaklıyorum. Onun yanındaki yere oturuyorum ve Val'in dolabından aldığım kapüşonlu sweatshirt'ün içine daha da gömülüyorum.

"Val'in bildiğini varsayıyorum."

Hızla başımı sallıyorum. "Evet. Emin olur olmaz ona söyledim."

Evgeny başını eğip bir kez daha iç çekerek ön kollarını uyluklarının üzerine koyar. "Keşke bana da söyleseydin."

"Seni endişelendirmek ya da rahatsız etmek istemedim."

Kısa, koyu saçlarını eliyle taradı ve hayal kırıklığıyla iç geçirdi, sonra başını çevirip bana baktı. "Senin küçük kardeşin olabilirim, ama artık çocuk değilim, Yelena. Neredeyse on sekiz yaşındayım ve bu ailenin içinde bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Eğer bunun için yeterince büyüdümsem, bunu halletmek için de yeterince büyüdüm demektir."

Elini tutup sıktım. Val'de olduğu gibi, küçük kardeşimin Bratva'ya yardım ettiğini hayal etmek benim için imkansızdı, ama gözlerinde sert bir kararlılık gördüm ve babamız izin verse bugün yemin edeceğini biliyordum.

"Artık çocuk olmadığınızı biliyorum, Ev. Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm. Nasıl anladın?"

O da elimi sıkarak bana hafif bir gülümseme gönderdi. "Aramızda duvar var, abla. Bu hafta her sabah kusmanı dinledim. Kahvaltıyı midene indiremiyorsun, ama sonra her öğleden sonra gizemli bir şekilde kendini daha iyi hissetmeye başlıyorsun. Bunu anlamak için dahi olmak gerekmez, ben anladıysam, annemle babamın da anlaması an meselesi."

İnleyerek başımı ellerimin arasına gömdüm. Birkaç saniye sonra, koluma yumuşak bir şeyin dokunduğunu hissettim. Kafamı kaldırdığımda, en sevdiğim doldurulmuş köpeği gördüm ve gülümsedim. Onu elinden aldım ve yıpranmış köpeği göğsüme sıkıca bastırdım.

"Her şey yoluna girecek," diyor Evgeny. "Onlar Val'i seviyorlar."

Tartışmaya başladığımda, sözümü kesip şöyle diyor: "Ama daha da önemlisi, onlar *seni* seviyorlar." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Onların sana kızdığını

Ya da hayal bile edemiyorum. Sanırım hiç cezalandırılmadın bile. Bu gerçekten sinir bozucu, Yel."

Gülüyorum ve omzumu onun omzuna çarpıyorum. "Çünkü onlara bunun için bir neden vermedim ve senin de başını belaya soktuğunu hatırlamıyorum. Buralarda tek uslu çocuk ben değilim."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Uslu çocukmuş, hadi oradan. Ben sadece yakalanmamayı biliyorum. Ayrıca, onların nasıl olduklarını biliyorsun."

Gülümseyerek, "Her açıdan gülünç derecede sevgi dolu ve mükemmel olduklarını mı?" diyorum.

"Evet, aynen öyle, ve yaşadıkları onca şeyden sonra, onları gerçekten hayal kırıklığına uğratacak bir şey yapmak çok zor. Yeterince acı çektiler. İhtiyacları olan son şey, düşüncesiz bir ahmak olan bir oğul. Onlara bunu asla yapamam."

"Hayır, bunun yerine kuzeni olarak yetiştirilen adamdan hamile kalan bir kızları var."

"Hayır," diye düzeltir Evgeny. "Onları seven ve kuzeni olarak büyütülen adama aşık olan bir kızları var, bu arada, ikisinin de çok sevdiği ve senin için dünyayı yakıp yıkacak bir adam. Babanın buna çok saygı duyacağını biliyorsun. Annen için neler yaşadığını biliyorsun ve Val de senin için aynısını yapardı. O da bunu biliyor."

İkimiz de doğmadan önce olanları biliyoruz. Annemiz, seks kaçakçılığı yapan kötü bir adam tarafından kaçırılmıştı. Babamız ve amcalarımız onu aramak için dünyayı dolaşırken, o adam annemizi iki yıl boyunca esir tuttu. Sonunda annemizi bulduklarında, amcamız Vitaly onlara yakınlaşmak için o adamın kız kardeşiyle evlendi. Val'in annesi hasta kardeşlerinin insafına kalmıştı ve amcam ona hemen aşık oldu. O da hiç tereddüt etmeden ailemize katıldı. Annemizi geri alabildiler, ama tüm bu olay anne babamızı neredeyse öldürüyordu. Evgeny ve ben tüm ayrıntıları bilmiyoruz olabiliriz, ama yeterince biliyoruz. Bunu her düşündüğümde kalbim parçalanıyor ve bir yanımda daha fazlasını bilmek istese de, birkaç kez soru sorduğumda o kadar üzgün göründüler ki, konuyu hemen kapattım. Sanki yıllarca iyileşmesi gereken eski bir yarayı yeniden açmalarını istemek gibi. Bunu yapamam. Merakımı gidermek için kendilerini kesip kanatmalarını isteyemem.

"Son zamanlarda korkunç bir şey yaptın mı? Yaptığım şeyi normal gösterecek bir şey?"

Gülüyor ve omzuma hafifçe vuruyor. "Üzgünüm, kardeşim. Buralarda tek sorun çıkaran sensin. Mezuniyet konuşmasını yapacağımı öğrendim, bunu senin hamileliğinle birleştirecek, şu anda neredeyse her şeyi yapabilirim. Beni harika gösteriyorsun."

Başımı kaldırıyorum, yüzümde kocaman bir gülümseme yayılıyor. "Ciddi misin?"

"Evet," dedi ciddi bir ifadeyle. "Şu anda gerçekten her şeyden paçayı sıyrabilirim." "Mezuniyet konuşmacısı olman da dahil mi?"

O, bu çok da önemli değilmiş gibi omuz silkiyor. "Birine vermek zorundaydılar."

Belki de benim mezun olduğum sınıf çok aptaldır."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Niki ve Mia aynı sınıfta."

Evgeny gülüyor. "İkisi de kendi alanlarında çok zeki. Niki bilgisayar becerileriyle dünyayı yönetebilir, Mia da son derece zeki, ama ikisi de sınavlarda başarılı olmayı umursamıyor. Niki yıllardır onların notlarını düzeltiyor, bunu biliyorsun. O olmasaydı, Mia çoktan okuldan atılmış olurdu, çünkü o okulu gerçekten umursamıyor."

Çılgın kuzenimizden bahsedilince gülümsüyorum. Sasha'nın küçük kız kardeşi, ablası Natalya'nın tam tersidir. Mia, Bratva üyesi olmaya kararlı ve ben ona karşı bahis oynamayacağım. Eğer birisi erkeklerin kulübüne gizlice girebilecekse, o da odur.

"Seninle gurur duyuyorum Ev. Cidden, mezuniyet konuşmacısı olmak büyük bir başarı." Övgüm üzerine yanakları hafifçe kızarır ve ne kadar yaşlanırsa yaşlansın onu her zaman küçük kardeşim olarak göreceğimi hatırlatır. "Aileye katılmak istediğinden emin misin?"

Ben sözümü bitirmeden, başını sallayarak beni kesiyor. "Bu bir seçenek değil, Yelena. Katılıyorum. Beni bundan alıkoyacak hiçbir şey yok."

"Ama bunu istiyor musun?"

Gözlerime bakarak, "Aileme sırtımı dönmeyeceğim. Bunu yaparsam kendimle yaşayamam." diyor.

"Senden bunu istemiyorum, ama belki ikisini de yapabilirsin."

Kaşlarını kaldırarak bana bakar, ben de eklerim, "Üniversiteye gitmek istiyorsan, git."

İkisini birden yapamaz mısın?"

"Kimse yapmadı ki."

Onun koluna hafifçe vuruyorum. "Sen bir öncüsün, Ev. Kalıpları yık. Ayrıca, senin de dediğin gibi, benim Val'in bebeğine hamile olduğumu öğrendikten sonra her şeyi yapabilirsin."

Val'in bebeğine hamile olduğumu öğrendikten sonra her şeyden paçayı sıyrabilirsin."

O gülüyor ve bana geri itiyor. "Bunu düşüneceğim." Ayağa kalkmadan önce bana bakıyor. Ben ondan daha yaşlı olsam da, o hala benden uzun. "Elimden gelen her türlü yardımı yapacağımı biliyorsun, değil mi? Val'i kardeşim gibi seviyorum ve yeğenimle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Ağlamamak için deli gibi uğraşsam da, titrek nefesim her şeyi ele veriyor ve Evgeny bunu duyunca bana yandan sarılır ve başımın üstüne öpücük kondurur. "Sen benim ablamsın, Yelena. Her zaman arkanda olacağım."

"Ben de her zaman senin arkanda olacağım," diyorum ona, "ne karar verirsen ver ne karar verirsen ver."

Ayağa kalkmadan önce bana son bir kez sarılır. Gitmeden önce soruyorum, "Biriyle çıkıyor musun? Bilmem gereken ilginç bir dedikodu var mı?"

Gülümsemesi rahattır, ama yumuşak bir kahkaha atarken yanaklarına pembe bir renk gelir. "Hayır. Hiçbirini sevmiyorum."

"Neden?"

"Oranın nasıl olduğunu bilirsin. Tek umursadıkları para ve kimin hangi tasarımcı çantasını taşıdığı umurumda bile değil." Yine hafifçe güldü. "Onlar gerçekten çok acımasızlar ve ben acımasızlığı sevmem."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Gerçek bir Bratva patronu gibi konuştun."

O da kendini tutamadan güldü. "En azından o dünyada ne bekleyeceğimi biliyorum. Kendisi dışında başka biri gibi davranmayan aptal bir suçluyu tercih ederim. Dışarıdan tatlı görünen ama içten içe yılan gibi acımasız kızlara tahammül edemiyorum."

"Zamanı geldiğinde mükemmel kızla tanışacaksın."

Omuzlarını silkiyor ve elini ensesine götürüyor. "Belki. Şu an için sadece okula odaklanıyorum." Telefonu titrediğinde, onu çıkarıp hızlıca cevap yazıyor ve "Niki ile buluşacağım. Muhtemelen bu hafta sonu orada kalacağım, ama bana ihtiyacın olursa mesaj at." diyor.

"Mesaj atarım," diye söz veriyorum. "Val ile Max'in yeni evinde kalacağım."

Eğlenmemi söyleyip çantasını toplamak için ayrılır. Val beni almaya gelene kadar birkaç saatim var ve midem henüz tam olarak yatışmadığı için yorganın altına girip biraz kestirmeye karar veririm.

Birkaç saat sonra Raspy'nin ıslak burnu beni uyandırır. Gözlerim hala kapalıyken, uzanıp kulaklarının arkasını kaşıyorum.

"Sen çok iyi bir çocuksun," diyorum ona, gözlerimi açıp altın kahverengi gözlerine bakıyorum. Yanağımı yaladıktan sonra tekrar uzaklaşıyor. Rasputin, birkaç saat boyunca bizden birini görmezse her zaman tur atar. Teknik olarak, annemin panik atak geçirmesi durumunda ona yardımcı olmak için bir hizmet köpeği, ama bence o hepimizi kendi koruması altında görüyor. O, şimdiye kadar tanıdığım en tatlı köpek ve taşındığımda onu deli gibi özleyeceğim.

Uyurken Val'den gelen bir mesajı kaçırdım ve mesajı okuyup beni almaya geldiğini görünce, hemen kalkıp çantamı hazırladım. Annem teyzelerimle dışarıda, babam da işte, bu yüzden Val geldiğinde daire boştu.

"Cevap vermediğin için endişelendim." Yüzümü avuçları arasına alıp yavaşça gözlerini üzerimde gezdirerek iyi olduğumdan emin oluyor.

"Uyuyakalmışım. Kusmuyorsam uyuyorum demektir," diyorum ona. "Hamile olmak harika bir şey."

Başparmağıyla yanağımı okşarken gülümser. "Hamile halin çok güzel, *myshka*, yarın sabah saçlarını tutmak için sabırsızlanıyorum."

Bu düşünceye inlerken, o çantamı alır ve elimi tutar, Max'in evine gidip rahatlayıp tamamen gardımızı indirebilmek için sabırsızlanıyor. Otoparktan çıktığımızda, sola değil sağa dönünce, ona bakarım ve bana attığı utangaç bakışı fark ederim.

"Kızma Yel, ama yolumuzu uzatacağız." "Nereye?"

"Dominic'e."

"Neden oraya gidiyoruz?" diye soruyorum. Kuzenim Natalya'yı görmek istemediğimden değil. Sadece bunu yapacağımızı bilmiyordum.

Birkaç saniye sonra, "Tony ile konuştum ve bizimle görüşmeyi kabul etti"

"Tony'ye hamile olduğumu mu söyledin?"

"Henüz söylemedim. Onunla özel olarak konuşmam gereken bir konu olduğunu söyledim"

ve o da buluşana kadar kimseye bir şey söylemeyeceğini kabul etti."

"Muhtemelen senin cinsel yolla bulaşan bir hastalığın olduğunu düşündüğünü biliyorsun, değil mi?"

Val gülüyor. "Belki." Elim sıkılamak için uzanıyor. "Lütfen, *myshka*. Her şeyin yolunda olduğunu bilmem gerekiyor. Doktora görünmen çok önemli."

Onun haklı olduğunu biliyorum. Doğum öncesi vitaminleri alıyorum ama bu doktora gitmekle aynı şey değil. Tony, Alessi Mafyası için çalışıyor olabilir ama o iyi bir adam ve aceleci davranmayacağını biliyorum.

Bir elim karnımda, diğer elim Val'in bacağında, Alessi malikanesine kısa bir yolculuk yapıyoruz. Güvenlik kontrolünden geçtikten sonra park ediyoruz, ama Val ön kapıya gitmek yerine beni yan tarafa götürüyor. Tony yan kapıda bizi bekliyor ve tek kelime etmeden bize onu takip etmemizi işaret ediyor. Dominic'in mini hastaneye dönüştürdüğü büyük odaya sessizce girerken, kuzenimin evine gizlice giren bir suçlu gibi hissediyorum. Dr. Bianchi eskiden onun tek doktoruydu, ama yetmişli yaşlarında ve emekli olduğu için, çoğu işi devralması için Tony'yi getirdiler. Yirmili yaşlarının ortasında, ama o kadar çok ameliyat yaptı ve silah yaralanmalarından hamile kadınlara kadar çeşitli yaralanmalarla ilgili o kadar çok deneyim kazandı ki, şu anda ona her konuda güvenebilirim.

Kapıyı kapatır kapatmaz, dönüp bize bakıyor. Koyu renkli gözlüklerini yukarı iterek, mavi gözlerini önce Val'e, sonra bana çeviriyor. Sonunda gülümsüyor ve "Pes ediyorum. Buraya neden geldiniz?" diyor.

Val gülümser, "Şey, çok yanma ve kaşıntı hissediyorum," der ve kasıklarını işaret eder.

O gülerek "Sadece şaka yapıyorum. Cinsel yolla bulaşan bir hastalığım yok" derken, ben nazikçe koluna vuruyorum.

"Emin misin? Çünkü test yaptırman sorun olmaz," diyor Tony, tamamen doktor moduna geçerek ve hala ne olduğunu anlamaya çalışarak.

"Eğer size söylersek, doktor-hasta gizliliği ihlal etmiş olur muyuz?" diye soruyorum.

Gözlüklerini tekrar düzeltip başını sallar. "Hayır, bu işler öyle yürümüyor. Dominic benim patronum. Ona rapor veriyorum ve o, tıp fakültesinde ettiğim yeminden daha öncelikli."

"Peki ya bunun onunla hiçbir ilgisi yoksa?" diye tekrar deniyorum. Natalya'ya hamileliğimi henüz söylememin tek nedeni, bunu kocasından saklamasını isteyemeyeceğimi bilmemdi. Kocas, babamla çok yakın çalışan ve Lev amcamın damadı olan biriydi.

Tony, söylememek için anlaşılmak yerine, beni baştan aşağı süzer, belirgin bir yara izi arar ve "Bana neler olduğunu anlat Yelena, sonra ne yapacağımıza karar veririz" der.

Val'e bakıyorum. Mavi gözleri bana ona güvenmem için yalvarıyor, ben de Tony'ye bakıp "Hamileyim" diyorum.

Gözlerinin hafifçe büyümesi, onu çok şaşırttığımı gösteren tek işarettir ve bir saniye sonra bu ifade kaybolur. Hızla doktor moduna geri döner ve köşedeki muayene masasını gösterir.

"Tamam, ne olduğunu bir bakalım."

Tansiyonumu ölçmek ve oksijen seviyemin iyi olduğundan emin olmak gibi temel şeylerle başlar, sonra bana bir önlük uzatır ve "Bir bakmam için soyunman gerekiyor" der.

Val, gözlerine baktığımda pek de heyecanlı görünmüyor, ama Tony perdeyi çekip bana mahremiyet sağlamak için uzaklaştığında, bana yardım etmek için yaklaşıyor. Önlüğün altında çıplak kalıp masaya oturduğumda, Val eğilip bana hızlıca bir öpücük veriyor ve kulağıma fısıldıyor, "Bu kısmı gerçekten hiç sevmeyeceğim."

O geri çekildiğinde kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu senin fikrindi," diye hatırlatıyorum ona.

Alnımı öper ve Tony'ye hazır olduğumuzu bağıırır. Perdenin arkasından çıkarken Val'e bir bakış atar ve "Ben de bu durumdan pek hoşnut değilim, bilgin olsun. Yelena'yı muayene etmek yeterince garip olacak, ama sen bunu yaparken bana dik dik bakman da işleri kolaylaştırmıyor" der.

"Sen kızıma dokunup onu çıplak halde izlerken sana dik dik bakmamayı nasıl başarabilirim bilmiyorum," diyor Val.

"Ben bir doktorem," diye hatırlatır Tony. "Bu ailedeki herkese ellerimi sürüyorum. Geçen hafta üç prostat muayenesi yapmak zorunda kaldım. Mafya için çalışmak her zaman eğlenceli ve oyun gibi değil," diye gülerek söyler.

"Peki, parmaklarını kıcımdan uzak tut, o zaman sorun olmaz," diyor Val ve beni güldürüyor.

Tony sırtıyor. "Ellili yaşlarına gelene kadar seni rahat bırakacağım, sonra oyun başlar."

"Uh-huh," diyor Val, yaklaşan orta yaş kış muayenesinden şimdiden korkarak.

"Tamam, bu uzun sürmeyecek, ama pelvik ve meme muayenesi yapmam gerekiyor, sonra bir kaba işemenizi ve biraz kan alacağım."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye inliyorum.

"Mümkün olduğunca çabuk olacağım."

Val yaklaşır ve elimi tutar, Tony bacaklarımın arasına yerleşirken elimin arkasını öper. Tony spekulumu yerleştirirken Val'in çenesinin gerildiğini ve burun deliklerinin genişlediğini izlerim.

elini sıkıp, mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda ona gülümserim. Elini kendime çekip öptüğümde yüzü yumuşar. Tony'nin bu durumun garip olduğu konusunda haklıdır, ama bu sadece birkaç dakika sürer, sonra hızlıca göğüs muayenesi yapar ve Val önlüğümü kapatır, Tony de bana idrar kabını uzatır.

İşimi bitirdikten sonra, kanımı aldı ve ben giyinip oturdum ve onun söyleyeceklerini bekledim.

"Evet, kesinlikle hamilesin," diyor Tony yumuşak bir kahkaha atarak, "ama sanırım sen zaten bunun yüzde yüz emin olmuştun."

"Evet, evde test yaptım ve her sabah kusuyorum."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama bu birkaç ay daha sürebilir," diyor ve sonra son adet dönemim ve yaşadığım diğer semptomlar hakkında sorular sormaya başlıyor. Tereddüt ediyor, sonra özür diler gibi gülümsüyor ve "Babanın kim olduğundan şüphe var mı?" diye soruyor.

"Ben sadece Val ile birlikte oldum," diyorum ve başımı kaldırdığımda Val bana göz kırpıp seksi gülümsemesini göstererek şöyle diyor: "Ben de sadece Yelena ile birlikte oldum, bu yüzden cinsel yolla bulaşan hastalıklar veya babalık testi için zaman kaybetmenize gerek yok. Bu bebek benim ve Yelena duyurmamı izin verir vermez onunla evleneceğim."

"Bu konuda," diyor Tony, sandalyesinde dönerek ikimize de bakacak şekilde. "Dominic'e söylemeliyim. Ondan bunu saklayamam."

"Önce Natalya'ya söyleyelim," diyor Val. "Kuzenimize söyleyeceğiz, o da Dominic'e haber verebilir. Onu sessiz tutabilecek biri varsa, o da odur."

Tony düşünür ve sonra başını sallar. "Tamam, ama bugün ayrılmadan önce ona söylemelisiniz. Üzgünüm, ama en son istediğim şey Dominic'in kötü tarafına geçmek."

"Anlıyorum," derim hemen Tony'ye. "Bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler." "Elimden gelen her türlü yardımı yapacağım. Gebelik vitaminlerini almaya devam et

ve sorunuz olursa ya da bir değişiklik olursa bana haber verin." Alnına düşen koyu renkli saç telini geriye doğru tarar ve "Dominic de kabul ederse, sizi tedavi etmeye devam etmekten mutluluk duyarım, ya da güvendiğim bir kadın doğum uzmanı tavsiyede bulunabilirim."

"Teşekkürler Tony." Val'in elini tutup ayağa kalktım. "Bunu düşüneceğim ve sana haber vereceğim." Dikkatimi Val'e çevirdim. "Hadi Natalya'yı bulup bu işi bitirelim."

Beni koluna alır ve başımı öper. "Çok sevinecek, *myshka*."
Tony'ye tekrar teşekkür ediyoruz, ama merdivenleri hiç haber vermeden tırmanmaya başlamadan önce Natalya'ya bir mesaj gönderiyorum.

BEN:

Meşgul müsün?

NATALYA:

Hayır. Oğlumuz içimden tekmeler atarken, Isabella en sevdiği filmi izliyor ve ben giderek genişleyen kıçımın üzerinde oturuyorum. Ne oldu? Ziyaret etmek mi istiyorsun?

BEN:

Val ve ben aşağıdayız. Yukarı çıkıp açıklayabilir miyiz?

NATALYA:

Garip. Yukarı gelin ve neler olduğunu anlatın. Aşağı gelirdim ama bu halimle yürümek çok uzun sürer.

Val'e bakıyorum. "Yukarı gelmemizi söyledi. Bugün kendini çok hamile hissediyor."

Val gülümser ve parmaklarını benimkilerle birleştirir. "Senin de hamile olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Buna hazır olduğumdan emin değilim. Çok şişmanlayacağım." Bana göz kırpar. "Umarım öyle olur, *myshka*."

Şaka yaptığını düşünerek güldüm, ama bana attığı ateşli bakış, şaka yapmadığını düşündürdü. "Bunu sinayacağım," diye uyardım onu. "Dokuz aylık hamile ve ayaklarım görünmeyecek kadar şişman olduğumda hoşuna gidecek mi, göreceğiz."

"Evet, göreceksin. Pantolonuna baskı yapan devasa bir ereksiyonla sana bakan adam ben olacağım."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Elini karnıma koyar ve yumuşak bir inilti çıkarır. "Ben de." Natalya'yı oturma odasında, bacaklarını pufun üzerine uzatmış halde buluruz.

Bir eli hamile karnının üzerinde, diğer eli ise

kucağına sokulmuş olan çocuğunu kucaklıyordu. Isabella bizi görür görmez, hemen ayağa kalkıp bize doğru koşmaya başladı.

"Yel teyze, Val amca," diye bağırarak bize atladı.

Val gülerek onu yerden kaldırır ve havaya kaldırırken Isabella'dan bir başka mutlu çılgılık koparır. Isabella sanki uçuyormuş gibi kollarını açar.

Natalya bana bir bakış attı ve beni yanına çağırdı. "Üzgünüm. Kalkmak isterdim ama hareket edemiyorum."

Onun yanına oturuyorum ve mavi gözleri benimkileri aradığında, gördüğü şey ne olursa olsun yumuşuyor.

"Ne oldu?"

Cevap veremedi, Val yanıma oturur ve kucağında kıkırdayan Isabella'yı tutar. Bana bakar ve "*Ona söylememi ister misin?*" der gibi bakar. Elimi onun uyluğuna koyarım ve o da hemen kendi eliyle üzerini kapatır, bu işte birlikte olduğumuzu bana gösterir.

Bunu ona devretmek yerine, kuzenimizin gözlerine bakarak "Hamileyim" diyorum.

Natalya'nın gözleri şokla büyür ve sonra bakışları karnıma kayar. "Kaç aylık hamile?"

"Az önce Tony'yi gördük, bugün bu yüzden geldik, o da altı haftalık olduğumu düşünüyor."

Natalya kollarını bana doladı ve sonra Val'in kolunu sıkmak için uzandı. "İkiniz için de buradayım, neye ihtiyacınız olursa." Tekrar oturdu ve gözlerinde yaşlar gördüğümde hiç şaşırmadım. "İkimizin de hamile olacağına inanamıyorum. Artık dördümüz olduk."

"Lara'nın tekrar hamile olduğuna hala inanamıyorum," diyorum. "Hala Roma'yı emziriyor."

Natalya bize kaşlarını kaldırır. "Burada oturup Luka'nın ne kadar heyecanlandığını görmemiş gibi davranmayacağız, değil mi?"

Val gülüyor. "Hayır, kesinlikle fark ettim. Resmen sevinçten uçuyordu." "Adamın bir sapıklığı var," diyor Natalya, Isabella duymasın diye fısıldayarak.

"Bunu bilmek istemiyorum," diye inleyerek söylüyorum. "Bazı şeyler özel kalmalı."

"Sveta sana kesinlikle katılmayacaktır," diyor Natalya gülerek. "Sanırım o bunu zaten biliyor." Sorarken karnımı işaret ediyor ve Val başını sallıyor.

"Evet, önce ona söyledim. Üzgünüm, Nat. Sana da söyleyecektik, ama Dominic'ten saklamamı isteyemeyeceğimizi biliyorduk," diyor Val.

Natalya iç geçirip karnını okşadı. "Dur tahmin edeyim, Tony sana bana söylemen gerektiğini söyledi, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ettim.

Gülümseyerek bana bakar. "Ve sen de beni yumuşatmak için buradasın, böylece ben de erkeğimi yumuşatabileyim, değil mi?"

"Herkes söyleyeceğiz," diyorum. "Söz veriyorum. Sadece bugün için hazır değilim." Omzuna hafifçe vuruyorum. "Ve seni asla kullanmayacağımı biliyorsun. Dominic'e söylersen ve o da herkese söylemesi gerektiğini hissederse, ikinize de kızmam. Herkesi çok zor bir duruma sokuyoruz."

"Sakın özür dileme. İkiniz için çok mutluyum. Hepimiz evleneceğinizi biliyorduk." Yumuşak bir kahkaha atar. "Şey, biz kuzenler hep biliyorduk. Ailelerimiz biraz şok olacak, ama atlatacaklar. İkinizi de çok seviyorlar, kızamayacaklar."

"Umarım haklısındır Nat," diyorum ona.

"Tabii ki haklıyım." Sanki yanılmasının imkanı yokmuş gibi söylüyor ve onu bunun için çok seviyorum. "Tamam, Dom'a söyleme zamanı." Isabella'ya bakar ve ona kocaman bir gülümseme atar. "Koridora koşup babamı çağırır mısın tatlım?"

Isabella heyecanla gülümser ve Val'in kucağında hızla kıvrılır, böylece Val arkasını dönüp onu indirebilir. Arkasına bakmadan koşar, babasını çağırır ve sadece bir çocuğun sahip olabileceği sınırsız bir coşkuyla koşar. Dominic rekor sürede ortaya çıktığında Natalya yumuşak bir kahkaha atar. Dominic, endişeli bir ifadeyle kızını kucağında tutar, tüm dikkati karısına yöneliktir.

"Ne oldu, *principessa*?" Isabella'nın başına bir öpücük kondurur, onu yere indirir ve odanın diğer ucundaki Natalya'nın yanına gider. Yaklaşır ve elini karısının karnına koyar. "Bir şey mi oldu? İyi misin?"

Natalya ona gülümser ve elini okşar. "İyiyim. Seni korkutmak istemedim. Sadece seninle bir şey konuşmam gerekiyor ve koridorda yürümek için çok yorgunum."

O gülümser ve ona yaklaşarak karnını öper. "Ama yürürken çok tatlı görünüyorsun."

Elini onun saçlarına geçirip ona gülümsüyor, tıpkı onun İtalya'dan döndüğü ilk günkü gibi ona aşık, o zamanlar

Bize bakarak şöyle diyor: "Ailem, benim yaşımdan iki katından fazla, birlikte çalıştıkları ve güvindikleri bir adamla evlenmemi kabul edebiliyorsa, her şeyi kabul edebilirler."

"Hatırladığım kadarıyla baban Dominic'i öldürmek istiyordu," diye hatırlatır Val.

Dominic alaycı bir kahkaha atar. "Lev beni seviyor. Sadece başlangıçta çelişkili duygular içindeydi." Gözlerini karısına çevirir. "Neden tüm bunları gündeme getiriyorsun, *principessa*?"

"Şu anda çok hamile olduğumu unutma," diyor ona.

"Bunu asla unutmam." Bir elini karısının yuvarlak karnına koyar ve onun konuşmasını bekler.

"Yelena hamile. Tony onu muayene etti ve bunu senden saklamaktan rahatsız olduğu için sana söylemelerini istedi," diyor.

Kahverengi gözleri karısının gözlerini arar. "Biliyor muydun?"

Bu kez alay eden onun sırası. Adamın yüzünü avuçlarıyla kavrar ve "Bu soruyu sorduğun için seni affedeceğim, çünkü bu haberin seni şaşırttığını biliyorum," der.

Yüzündeki azarlanmış ifade başka bir durumda beni güldürürdü, ama tüm bu olanlar yüzünden hala suçluluk duyuyorum ve kuzenimin bir mafya babasını saniyeler içinde diz çöktürme yeteneğini gülerek karşılayamıyorum.

Adam onun dokunuşuna yaslanıp İtalyanca bir şeyler fısıldadı. Kız gülümsedi ve "Sözünü tutmanı bekleyeceğim" dedi.

Ona göz kırparak, karnını öper ve sonra dikkatini bize çevirir. Sahte bir hayal kırıklığıyla başını sallar. "Sizinle ne yapacağım ben?"

"Herkes söyleyeceğim," diyorum.

Val kolunu bana dolayarak omzumu okşarken, "Evleneceğiz, ama Yelena herkese söylemek için biraz daha beklemek istiyor" diyor.

"Başka kim biliyor?" diye sordu.

"Sveta ve Vitya. Luka'ya da söyledim, yani Lara da biliyor, Max da biliyor," diyor Val.

"Evgeny de biliyor," diyorum onlara. Val sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırıncı, "Bu sabah ben hastalandıktan sonra odamda bekliyordu. Bizim için mutlu, ama benim için endişeleniyor," diyorum.

Val başımı öper ve kolunu omzumun etrafında tutar. Sadece yakınımda olarak beni sarmalar, hiçbir şey söylemeden beni rahatlatır.

"Karımı üzecek hiçbir şey yapmam," diyor Dominic, "ve bu sırrı ifşa etmek bana düşmez zaten. Hiçbir şey söylemeyeceğim, ama tavsiyemi istersen, belirginleşmeden önce onlara söyle. Ertelemek için bir neden yok, kaçınılmaz olanı geciktirerek kendine gereksiz yere stres yaratıyorsun."

"Teşekkürler Dominic," diyorum ve ona minnettar bir gülümsemeyle bakıyorum. "Yakında onlara söyleyeceğim. Ne zaman bu kadar korkak oldum, bilmiyorum."

"Korkak değilsin," diyor Val, beni kendine çekerek. "Korkmak normal, ve onlara birlikte söyleyeceğiz. Bunların hiçbirini tek başına yapmıyorsun."

"İhtiyacın olduğunda biz buradayız," diyor Natalya, Dominic ise başını sallayarak, "Elbette öyleyiz. Ne zaman olursa olsun, ne olursa olsun," diyor.

Val ve ben onlara teşekkür ederken, gizlice yaptığımız tüm bu şeylerden dolayı suçluluk duymamaya çalışıyorum. Onlara söylemeden başkalarına anlatarak ailemi ihanet ediyor gibi hissediyorum ve suçluluk duygusu göğsümü ağırlaştırıyor. Val, titrek nefesimi fark eder ve gitme vaktimizin geldiğine karar verir. Ayağa kalkar ve Isabella'yı kucaklamak için kendine çeker.

"Çok büyüdün," diyor ona. "Büyümeyi bırak."

Isabella başını geriye atıp gülüyor. Onları izlerken gülümsüyorum. Val'i yeğenlerimizle birlikte görmek çok hoşuma gidiyor. Onlarla çok doğal davranıyor ve onu bebeğimizle birlikte görmek için sabırsızlanıyorum. Val Isabella'yı yere indirdiğinde, Isabella koşarak bana sarılmak için geliyor. Küçük kolları boynuma dolanıyor ve Val'in haklı olduğunu bilerek bu anın tadını çıkarıyorum. Isabella çok hızlı büyüyor.

"Seni seviyorum Bell," diyorum ve yanağına öpücük konduruyorum.

"Seni seviyorum, Yel Teyze." Beni bırakır bırakmaz, babasının kollarına atlamak için koşar. Babası, giydiği Armani takım elbisesinin kırışmasına aldırmadan onu kucaklar. Bence kızım pahalı kıyafetlerinin her yerine yapışkan parmak izlerini bıraksa bile, babası sadece gülümser ve onu sevdiğini söylerdi. Natalya'nın onu bulduğuna çok seviniyorum. O, onun ihtiyacı olan her şey ve ona bakışından anlaşıldığı kadarıyla, o da bunun farkında. Mafyanın patronu olabilir, ama her zaman ailenin önce geldiğini açıkça belirtmiştir. Onunla ailemin bu kadar iyi anlaşmasının bir nedeni var. Amcam Lev ilk başta onu öldürmek istemişti ve Dominic, Natalya'yı babam ve amcalarımın eşlerini sevdikleri kadar sevdiğine onu ikna etmeseydi, bunu gerçekten yapacağından hiç şüphem yok.

Natalya'ya sarılır ve Val ile Max'in evine gitmek için arabasına binmeden önce ona olan biteni haber vereceğime söz veririm.

Güvenlikten geçip trafiğe karıştığımızda, "Teşekkür ederim," diyor. "Daha fazla insana anlatmamız gerektiğinin farkındayım, ama senin iyi olduğunu bilmem gerekiyordu."

"Biliyorum. Tony beni muayene ettikten sonra ben de daha iyi hissediyorum." "Belki sana bir kadın doktor bulabiliriz," diye önerir Val.

Gülümserim ve "Bir kadınla daha rahat hissederim ve muhtemelen bir kadın doğum uzmanı ile randevu almak daha iyi olur. Ya onun adamlarından biri vurulduğunda ben de doğum yapmaya başlarsam?" derim.

"Seninle ilgilenilirken onlar beklerler," diyor, sanki benim önceliğimden başka bir sonuca izin vermeyecekmiş gibi.

"İşte bu yüzden başka bir doktor bulmalıyım. Tony'nin bu kararı vermesini istemiyorum."

"O hiçbir karar vermeyecek," diyor Val. "Ben onun yerine karar verdim."

Ona gülümsüyorum. O her zaman koruyucu olmuştur ve ben de her anını sevmişimdir. Onun sürüşünü izlerken, olacaklar hakkında endişelenmemeye çalışıyorum, ama dövme demir güvenlik kapısı olan tuğla eve varır varmaz, rahatlıyorum ve önümüzdeki iki gün boyunca Val ile kesintisiz vakit geçireceğim için şimdiden heyecanlanıyorum.

Arabayı kilitli kapının önünde durdurur ve camını indirip güvenlik kodunu girer. Burası Niki'nin ağabeyinin evi olduğu için, parmak izi tarayıcısı ve Niki'nin oluşturduğu karmaşık bir programla Val'in fotoğrafını tarayan gizli bir kamera da vardır. Niki, tüm fotoğraflarımızı dosyalamıştır ve kamera karşısındaki yüz, bu fotoğraflardan biriyle eşleşmedikçe önümüzdeki ağır kapı açılmaz.

Birkaç saniye sonra yeşil bir ışık yanar ve kapılar yavaşça açılmaya başlar. Val arabasını Max'in arabasının yanına park eder ve çantamı alıp dışarı çıkmadan önce bana seksi bir gülümseme atar.

Kapımı açar ve bana elini uzatır. "Hadi, *myshka*. Seninle kesintisiz iki günüm var ve her saniyesini değerlendirmek niyetindeyim."

Bölüm 4

Valentin

18 yaşında

Yelena vücudunu bana yaslayarak kollarını belime doladı ve kasklı başını omzuma dayadı. Ben de motosikleti başka bir yola çevirerek çiftlik evinden uzaklaştık. Toplamda elli dönüm arazi var ve kuzenlerimle birlikte bu ormanın her yerine uzanan patikalar açmak için sayısız saatler harcadık. Bu yerin her santimini biliyorum ve bugün için mükemmel bir yer seçtim. Luka ve Max, başka kimsenin bu tarafa gelmemesi için engel oluyorlar ve ben de motoru hızlandırıp daha da hızlı gitmemek için kendimi zorluyorum. Yalnız olsaydım bu riski alırdım, ama Yelena motosikletin arkasında olduğu için alamam. Kontrolü kaybedip onun benim yüzümden yaralanmasına neden olursam kendimi asla affetmem.

Parmakları derime batıyor ve bir elini tişörtümün altına soktuğunda, kaskımın içinde gülümsüyorum, dokunuşuyla sertleştiğimi hissediyorum. Tanrım, bu kız hayatım boyunca beni deli etti ve durum gittikçe kötüleşiyor. Geçen hafta on sekiz yaşına girdi ve kabul edeceğini düşünseydim yarın onunla evlenirdim.

Tırnaklarının karın kaslarım boyunca hafifçe kayması, onun duyamayacağını bildiğim bir nefes almama neden oluyor, ama o benim gergin olduğumu hissediyor, vücudumun ona nasıl tepki verdiğini hissediyor ve bu da parmaklarını daha aşağı kaydırmasına neden oluyor. Beni kızdırıyor, asla benim aletime dokunacak kadar aşağı kaymıyor, ama yine de beni çıldırtıyor. Bizim için hazırladığım açıklığın yanına motosikletimi park ettiğimde, taş gibi sertleşmişim, ön sıvı damlıyor ve ona bekaretimi kaybetmeye fazlasıyla hazırım. Bu kadınla tüm ilklerimi yaşadım ve son birkaç yıldır seks dışında her şeyi yaptık. Ona on sekiz yaşına gelene kadar beklemek istediğimi söyledim ve o benimle aynı fikirde olmasa da, benim için önemli olduğunu bildiği için yine de bekledi.

O motosikletten indiğinde, ben de onu takip edip kaskımı çıkardım. Onunki de çıkınca, yüzünü avuçlarımla kavradım ve güzelliği karşısında şaşkınlıktan sessiz kaldım. Koyu renkli gözleri benimkilere kilitli kalırken, dudakları beklenti içinde açıldı.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye soruyorum ona.

Sevimli bir nefes verir. "İki yıl önce emindim Val. Beklememizi isteyen sendin."

Gülümsedim ve onu kendime yaklaştırdım. "Sadece hazır olduğundan emin olmak istedim.

Baskı hissetmeni ya da pişman olmanı istemedim."

"Seninle hiçbir şeyden pişmanlık duymam."

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirerek, bizi bekleyen, önceden serilmiş battaniyenin yanına götürüyorum. Bekleyip bu gece odasına gizlice girebilirdim, ama mahremiyet istiyorum. Alan istiyorum ve ilk kez birlikte olacağımız yerin, bizimle ilgili anılarla dolu bir yer olmasını istiyorum.

"Burayı tanıyor musun?" diye soruyorum ona, solumuzda duran dev meşe ağacını görebilmesi için onu döndürüyorum.

Gülüyor ve bana bakıyor. "Nasıl unutabilirim ki?" Büyük meşe ağacını işaret ediyor. "Geçen yıl beni o ağaca dayadın ve başını bacaklarımla arasına gömdün." Anısı gözlerini yumuşatıyor. "Bunu ilk kez yapmıştın."

Onun külotunu indirip ilk kez tadına baktığım anı hatırlayarak inlerim. "Hâlâ dilimde tadını hissedebiliyorum, Yel."

Kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekerim, vücudunun benimkine her zaman bu kadar mükemmel uyum sağlamasına hayret ederim. Onun benim için yaratılmış olduğundan şüphe duymuşsam bile, vücutlarımız birbirine yapışır yapışmaz bu şüphelerim yok olur. Her açıdan birbirimize uyuyoruz. O ve ben bir bütünüüz ve onunla birlikte olmak eve dönmek gibi. Unuttuğum bir parçamı, eksikliğini bile fark etmediğim bir parçamı hatırlamak gibi.

Parmaklarımla çenesini okşuyorum, bu anın her saniyesini hafızama kazıyorum. Her şeyi mahvetmekten, kötü davranıp onu hayal kırıklığına uğratmaktan ve on saniye dayanarak kendimi rezil etmekten çok korkuyorum, ama bunu istiyorum. Bunu hiç bir şeyi istemediğim kadar istiyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırduğimde, tüm endişelerim uçup gidiyor.

Parmakları titriyor, gömleğimin altına sokup karnımı ve göğsümü okşuyor. Vücudum konusunda her zaman meraklı ve doyumsuz olmuştur. Ellerini ve ağzını kullanarak vücudumun her santimini okşadı, ama şimdi yapacağımız şey bunların ötesinde.

"Val," diye fısıldadı, titrek bir nefesle öpüşmemizi keserek. "Seni seviyorum."

Ona gülümserim ve kızarmış yanağını okşarım. "Ben de seni seviyorum Yel, her şeyden çok, ve bir gün sana evlenme teklif edeceğim."

Gülümsemesi daha da genişler. "Ve bir gün evet diyeceğim."

"Umarım işimiz bittiğinde de böyle hissedersin." Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Sadece şunu unutma, daha iyi olmak için elimden geleni yapacağım. İlk seferin akıllara durgunluk verecek kadar iyi olacağını söz veremem, ama hızlı öğrendiğimi ve hayatımın geri kalanını olacakları telafi etmek için harcayacağımı söz verebilirim."

Gülerek göğsümü okşadı. "Harika olacak." "Sadece on saniye olsa bile mi?"

"Hayatımın en güzel on saniyesi olacak," diye beni temin ediyor.

Bu güzel kızı düşünerek defalarca mastürbasyon yaptım. Başka kimseyi hiç düşünmedim. Porno bile izlemiyorum. Hiç isteğim olmadı. Onu düşünebilecekken neden başkalarını düşüneyim ki? Aşık olduğum ve takıntılı olduğum kişi o, görmek istediğim tek vücut da onun ki.

Gömleğimi çekmeye başladığında, kollarımı kaldırıp gömleğimi başımdan çıkarmasına izin veriyorum. Nefesi hızlanırken parmakları tenimde geziniyor ve yanaklarında yayılan kızarıklık boynuna kadar iniyor, çok geçmeden çıkacağı gömleğin içinde kayboluyor. Başparmağımı boynunda gezdiriyorum, nabzının hızlı atışını hissediyorum, sonra parmaklarımı göğüslerinin kıvrımlarında gezdiriyorum, aşağıya doğru inerken nefesinin kesilmesini seviyorum.

Gömleğini kavrayarak, ona kaşlarımı kaldırıyorum ve bununla bir sorunu olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Evet," diye fısıldıyor, bana yardım etmek için kollarını kaldırmış bile.

Pembe, pamuklu sütyenini gördüğümde ince gömlek parmaklarımdan kayıyor.

Bu, dantelli bir iç çamaşırı parçası olmayabilir, ama şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Pamuklu kumaşın üzerinde dik duran göğüsleri yükseliyor ve meme uçları çoktan sertleşmiş, onları gizleyen ince kumaşın üzerinde belirgin hatlarıyla beni tahrik ediyor.

Kızım önümde duruyor, o kadar güzel ki göğsüm ağrıyor ve benim ateşli bakışlarım altında kıpırdanmaya başladığında gülümsüyorum ve parmaklarımı karnında gezdiriyorum. Yelena nefes kesici derecede güzel, ama o bunun her zaman farkında değil. Aynaya bakıp milyonlarca kusur görüyor, ama ben ona bakıp mutlak mükemmellik görüyorum.

Hareketsiz duramayan kız, elini uzatıp pantolonumu açıyor. Fermuarım açıldığında, bana bakıyor.

"Korunma ne olacak?"

Cebime uzanıp getirdiğim prezervatifi çıkarırım. Aramızda bir engel olmasını hiç istemem, ama onu hamile bırakmanın şu anda bir seçenek olmadığını da biliyorum. Bir gün evimiz çocuklarla dolacak, ama bu henüz mümkün değil.

Prezervatife bakar ve pantolonumun fermuarını açarken titrek bir nefes verir. Penisime uzanmaya başladığında, bileğini tutup nazikçe onu durdururum. Bu haldeki mücadele yeterince uzun sürecektir ve şimdi beni okşamaya başlarsa asla başaramayacağım.

Meraklı parmaklarını kot pantolonuma sokmasına izin vermek yerine, onu kucağıma alıp, daha önce bizim için hazırladığım battaniyenin üzerine taşıyorum. Onu yatırmadan önce sütyenini çıkarıyorum, o da onu çıkarıp bir kenara atınca iç çekiyorum. Göğüsleri çıplak halde battaniyenin üzerine uzanıyor ve kalçalarını kaldırıyor, böylece kot pantolonunu ve külotunu çıkarabiliyorum.

"Siktir," diye fısıldıyorum, mükemmel çıplak vücudunun her santimini gözlerimle tararken. "Sen gördüğüm en güzel şeysin, Yel." Hafifçe başımı sallıyorum. "Senin benim olduğuna inanamıyorum."

"Asla başka birinin olmayacağım." Bana uzanır, beni kendine çekerek göğsümün göğsüne değmesini sağlar. "Çıplak kal, Val."

Gülümserim ve ona istediğini veririm. Koyu renkli gözleri üzerimde dolaşır ve tamamen sertleşmiş penisime geldiğinde, bakışlarını alamadan duraksar. Alt dudağını ısırır ve dilini gördüğümde tüm vücudunun içgüdüsel olarak gerildiğine yemin edebilirim ve penisimin ucunda bir damla daha ön sıvı damladığında penisim daha da büyür.

"Ya sığmazsan?"

"Sığarım," diye söz veriyorum ona. Yani, sığmam gerek, değil mi? Sığmayan birini hiç duymadım. Lise beden eğitimi dersleri sayesinde, ortalamadan daha büyük olduğumu biliyorum, ama yine de sığacağımdan eminim. Onun endişelenmesini istemiyorum, bu yüzden kendinden emin davranıp ekliyorum, "Sığarım, myshka, ve yavaş yavaş yapacağız."

O başını sallar, ama hala endişeli görünüyor ve bundan nefret ediyorum. Her saniyesinden zevk almasını istiyorum. Onun içine girme ihtiyacımı görmezden gelerek, kalçalarını tutup bacaklarını yavaşça açarım.

"Tanrım," diye inlerim, çıplak amını, benim için açılmış ve ıslanmış halde görünce. Birkaç ay önce, benimle duşa gizlice girdikten sonra onu tıraş etmeye başladım ve şimdi buna takıntılıyım. Parmaklarımı

kadar kaydırıyorum ve sonra aşağı inip dudaklarımı narin kıvrımları boyunca gezdiriyorum.

O benim adımı inleyerek saçlarımı okşadı ve ıslak dudaklarını yaladığımda elini sıkılaştırdı. Vücudu altımda titriyordu ve klitorisini yumuşakça emdiğimde kalçalarını salladı ve seksi bir inilti çıkardı, bu da testislerimi sıkılaştırdı ve kalbimi hızlandırdı. Yelena'yı sayamayacağım kadar çok yaladım ve neyi sevdiğini öğrendim. Parmağımı onun ıslak sıcaklığına kaydırduğimde, iç kaslarının etrafımda sıkışması hissi beni neredeyse doruğa ulaştırıyor. Bu dürtüye direnerek, onu yavaşça parmaklarken her santimini öpüyor, yalıyor ve emiyorum ve o boşalmaya başladığında, ona yıldızları görmesini sağlamak için daha sert çalışıyorum.

Ağzımı sıkıca ona kilitleyerek, dilimi klitorisi üzerinde gezdiriyorum ve benim için kendini bırakışını izliyorum. Meme uçları, tatmak için sabırsızlandığım sıkı tomurcuklar ve cildi kızarmış ve hafif bir ter tabakasıyla kaplı. Parmağımı ıslatırken onu daha sert emdiğimde dudakları bir nefesle açılıyor.

O düzensiz bir nefes alıp yumuşak bir kahkaha attığında, gülümserim ve parmağımı içinden çıkarırken amını öperim. Onun bir damlasını bile boş harcamak istemediğimden, parmağımı temizlerim ve karnına doğru öperek yukarı doğru ilerlerim. Göğüslerinin arasında öpücükler bırakarak ilerlerken, vücudu yumuşak titremelerle sarsılır. Sol göğsünü avucumun içine alıp, öpüp yalayarak sağ göğsüne doğru ilerlerim. Yelena'nın göğüslerini seviyorum. O çok küçük olduklarını düşünüyor, ama ben onların mükemmel olduğunu düşünüyorum. Ağzımı onun etrafına sarmadan önce, meme ucunun etrafını öpüyorum, areolasının koyulaşmış derisini yalayıp emiyorum. Dilim meme ucunun üzerinde gezerken, parmakları yine saçlarıma dolanıyor. Diğer göğsünü hala yoğururken, diğerini ağzıma daha derine çekip, elimden geldiğince onu içime alırken meme ucunu sıkıyorum.

Ben onun güzel vücudunu yalarken, o inliyor ve bacaklarını belime doluyor. Kafamı kaldırdığımda, ondan biraz fazla sarhoş olmuşum. Kondomu hatırlayacak kadar aklım başımda ve kondomu taktıktan sonra, vücudumu ona bastırıp, asla doyamayacağım gibi onu öpüyorum.

"Seni seviyorum." Dudaklarına bu sözleri fısıldıyorum ve penisimin başını onun ıslak amına bastırıyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldar. Dudaklarıma değen nefesinin sıcaklığı omurgamdan aşağı bir titreme gönderir ve kalçalarımı sallayıp ona doğru bastırdığımda, kollarını boynuma dolayarak acı dolu bir inilti çıkarır.

"Ben yanıdayım, Yel," diyorum ona. "Her zaman yanıdayım."

Hızlıca başını sallar ve ben biraz daha içeri girince yüzünü buruşturur. Tanrım, beni sarmaladığı hissi, sadece başım olsa bile, başımı döndürüyor. Bu anı hayal ettim, en ince ayrıntısına kadar takıntılıydım, ama onun içinde olmanın nasıl bir his olacağına hiçbir şey beni hazırlayamazdı.

"Tanrım," diye inledim, ona daha da derinlemesine girerek, onun bakireliğini bozup onu benim yaptığım gibi, onun da beni yaptığı gibi, vücudunun sıkılığının gevşediğini hissettim.

Titrek vücudu bana sıkıca sarılmışken, olabildiğince derine girene kadar kendimi onun içine gömüyorum ve vücutlarımız sanki her zaman olması gerektiği gibi birbirine kenetleniyor.

Yanaklarından akan gözyaşlarını fark etmem bir saniye sürer. Dehşete kapılarak başımı kaldırıp ona bakarım. Koyu renkli gözleri gözyaşlarıyla dolmuş, yanaklarından aşağıya doğru akıyor. Yüzünü avuçlarımla kavrayıp gözyaşlarını silerim, kendime o kadar kızgınım ki düşünemiyorum bile.

"Çok üzgünüm, bebeğim," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıp alnımı alnına dayıyorum. "Seni incittiğim için çok üzgünüm."

"Val, bana bak."

Nefes alıp gözlerimi açarak ona baktım. Korktuğum öfke ve hayal kırıklığı yerine, sadece sevgi vardı, bana her zaman gösterdiği o tatlı bakış, onu görmek için ateşe bile atlayabileceğim bakış.

"Ben iyiyim," diyor bana. "Sadece mutluyum." "Sana zarar vermedim mi?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Evet, kesinlikle acıtıyor, ama bunu yaparken bunu biliyordum. Acıtmaması imkansızdı. Senin kocaman olduğunu bilmek için deneyimli olmama gerek yok."

Buna biraz gurur duymamak imkansız, bu yüzden penisim onun içinde attığında, gülüyor ve bana gözlerini deviriyor. "Bunu duymaktan hoşlanacağını düşündüm."

"Sadece hoşuna gittiğine sevindim. Tek umursadığım şey bu."

Ellerini boynumun arkasına dolayarak beni kendine çekip öper. "Kesinlikle hoşuma gitti."

Onun öpücüğünde ve tüm vücudunun benimkine sıkıca sarıldığı hissinde kendimi kaybettim. Onu daha fazla incitmek istemediğim için yavaş bir tempo tuttum ve kendimi tamamen ona adadım. Zihnim, bedenim, ruhum... hepsi onundu.

Böyle orgazm olabileceğinden emin değildim, ama vücudunun gerildiğini hissettiğimde ve çığlığını bastırmak için omzumu ısırduğında, daha fazla dayanamıyorum. Amcığı beni çok sıkı sıkıyor, ben de onunla birlikte boşalıyorum, bu anın hiç bitmemesini istiyorum.

İkimiz de tamamen bitkin düştüğümüzde, olduğumuz yerde kalırız, hala birbirimize kenetlenmiş ve sanki asla bırakmayacakmışız gibi birbirimize sarılırız. Yüzümü boynuna sürterek, onu içime çekerim, kalbim hızlı bir ritimle atar, bedenim doymuş ve titrer, ve bu şekilde kalamayacağımızı, onunla asla sadece bir çift olamayacağımı fark eden yürek parçalayıcı bir gerçeklik içimi kaplar.

"Senin benim nefes almamın tek nedeni olmadığını nasıl taklit edeceğim? Oraya geri dönüp seni ne kadar sevdiğimi nasıl göstermeyeceğim?"

O iç geçirir ve parmaklarını sırtımda gezdirir, yumuşak okşamaları vücudumun her yerinde küçük titremeler yaratır. "Bunu yapacaksın çünkü başka seçeneğimiz yok, çünkü tek diğer seçenek birlikte olmamak ve ben bunu kaldıramam, Val."

Onu daha sıkı sararım ve kulağına doğru öpücükler kondururum. "Bu asla bir seçenek olmayacak, myshka. Sen benimsin, ben de seninim. Bu asla değişmeyecek. Bunun için birlikte kaçmamız gerekse bile umurumda değil. Seni asla bırakmayacağım."

"Kaçamayız, Val," diyor ve sesindeki titremeyi duyuyorum. "Aileme bunu asla yapamam."

Kafamı kaldırıp gözlerine bakıyorum. "Onlara anlatacağız. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim. Ağlama, Yel." Alnımı alnına dayıyorum. "Kalbimi kırıyorsun, bebeğim."

"Sadece seninle olmak istiyorum," diye titrek bir nefesle fısıldadı, "ve bunun için ailemizi parçalamak istemiyorum."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim ve sen zaten bana sahipsin. Herkesin bunu bilip bilmediğine bakılmaksızın, biz birlikteyiz. Bu hiçbir şeyi değiştirmez ve sana olan hislerimi kesinlikle değiştirmez. Sen benimsin ve bunu dünyaya duyurmaya hazır olduğunda bana haber ver, çünkü ben her zaman hazırım."

Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıp, elini uzatarak alnımdaki saçları geriye doğru taradı. "Seni seviyorum Val. Sensiz bir hayat düşünemiyorum."

"Hayal etmene gerek yok çünkü beni kaybetmeyeceğin bir an asla olmayacak ve ben de seni seviyorum." Hâlâ yarı sertim ve onun içindeyim, ağırlığımı kaydırdığımda ve onun etrafımda gerildiğini hissettiğimde,

inleyip alt dudağını ısıyorum. "Senden asla ayrılmak istemiyorum. Sonsuza kadar içinde kalmak istiyorum."

"Bu kesinlikle bizi ele verir."

Gülümserim ve dudaklarımı onun dudaklarına dokundururum. "Öyle olur, ama buna değer

."

"Olur," diye kabul ediyor. "Çok ağrım olacak, ama bu harikaydı ve mükemmeldi."

"Öyleydi ve bunu çok sık yapacağız." Yumuşak bir kahkaha attı. "Öyle mi?"

"Öyleyiz, ve senin ağrın olmasaydı, çoktan ikinci raunda geçmiştik." Burnumu yanağına sürterek, nefesinin kesildiğini duyduğumda gülümsüyorum. "Denemek istediğim o kadar çok şey var ki, seni alırken hayal ettiğim o kadar çok pozisyon var ki, ama hepsi beklemek zorunda kalacak."

Tartışmak istiyor gibi görünüyor, ama içinden çıkmaya başladığımda acı içinde inleyip yüzünü buruşturunca, kaşlarımı kaldırıp ona bakarak, "Dediğim gibi, hepsi beklemek zorunda," diyorum.

İyi olduğundan emin olmak için geriye yaslanıp bacaklarını açtım ve gözlerimi üzerinde gezdirdim. Şişmiş, kızarmış ve kanla karışık uyarılma sıvısıyla kaplıydı. Bu manzara beni etkiliyor ve sorgulamaya fırsat bulamadan eğilip şişmiş amını dilimle yalıyorum. Tadı ağzımı doldururken şok olmuş bir nefes alıyor, tatlılığı kanın bakır tadı ile karışarak dilimde ağırlaşıyor, beni damgalıyor ve sahipleniyor. Bu da benim olan bir parçası, bizi birbirimize bağlayan bir başka parça.

Onu temizleyene kadar yaladım ve sonra ağırlı amının her santimini öptüm, sonra da daha önce buraya sakladığım sırt çantasını aldım. İçinde karıştırırken buz torbasını buldum, hala soğuk olduğuna sevindim, sonra külotunu giydirdim ve buz torbasını nazikçe üzerine koydum.

"Vay canına, her şeyi düşünmüşsün."

Ona göz kırparak bir şişe su veriyorum. O gülüyor ve uzun bir yudum alıyor.

"Sana her zaman bakacağım, myshka." Yanına uzanıp onu kollarıma alıyorum. Bana sokulup başını göğsüme yaslıyor ve bacağına benim bacağıma atarken, ben buz torbasını bacaklarının arasındaki hassas bölgeye bastırmaya devam ediyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu ve memnun hissediyorum ve bu anın hiç bitmemesini diliyorum.

* * *

Günümüz

Yelena, paket servis yemeklerinin üzerinden bana bakıyor. "İki günümüzün her saniyesini değerlendireceğimizi söylediğinde, aklımdaki bu değildi."

Ona biraz daha salata koyup tabağına biraz daha biftek ekledim. "Yemen gerekiyor. Bebeğimiz büyümeye çalışıyor," diye gülümseyerek hatırlattım.

Çatalını salataya batırıp bir büyük lokma daha alır ve ben ona göz kırptığımda yemeklerinin arasında gülümser. Onun yemek yemesini izlerken içimi rahatlık kaplar. Bir sorun olabileceğinden endişelendiğimden değil, ama Tony'nin her şeyin mükemmel olduğunu söylemesi, farkında olmadan özlediğim bir güvenceydi. Bunların çoğunu tek başına yaşamak zorunda kalması ve herkese söylemek konusunda bu kadar stres yapması yeterince kötü, ama en azından artık hamileliğin olması gerektiği gibi ilerleyip ilerlemediğini merak etmeyi bırakabiliriz.

"Sen de yemek yemelisin," diye hatırlatıyor bana.

Ona o kadar odaklanmışım ki, tabağım hala dolu. Çatalımı elime aldığımda gülümsüyor ve tekrar yemeye başlıyor.

"Max bu gece nerede?" Kuzenimizin kapıdan içeri gireceğini beklermiş gibi etrafına bakınıyor.

"Çalışıyor ve geç saatlere kadar eve gelmeyecek. Ama yarın onu göreceksin. Sasha muhtemelen gelecek, belki Damien de. Genelde hafta sonları buraya gelirler."

Oturduğumuz büyük mutfığa bakıyor. "Burası sizin için oldukça iyi bir parti mekanı gibi görünüyor."

"Evet, bizi daha iyi tanıdığını biliyorum," diyorum gülerek. "Partiler çok tehlikeli, çok fazla insan oluyor ve güvenliği sağlamak imkansız. Niki'nin kalp krizi geçireceğini şimdiden tahmin edebiliyorum. Burası genellikle çok sessizdir. Tabii, Max'in gece boyu piyano çalması dışında."

"Bekleyeceğimiz bir şey var demek." Gülümser ve ekler, "En azından müziği gerçekten çok güzel."

"Güzel mi? Daha çok acı verici derecede hüznü. Neşeli bir şey çalmasını bildiğinden pek emin değilim."

Çiğnerken düşünür ve şöyle der: "Çalabilir. Sadece besteleyemez."

Her zamanki gibi haklı. Max her şeyi çalacak kadar yetenekli, ama melankoliye çekiliyor ve besteleyebildiği tek şey bu gibi görünüyor. Bir keresinde ona bunu sormuştum ve bunun üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını söylemişti. Hüzünlü, akıldan çıkmayan melodiler içinden öylece çıkıyordu ve bunu değiştirmek için hiçbir şey yapamıyordu.

"Sanatçılar yoğun olabilirler," diyorum.

"Sen bunu iyi bilirsin. İki sanatçıyla yaşıyorsun."

Gülüyorum çünkü haklı. Annem ve kardeşim yetenekli sanatçılar ve yıllar içinde, kendilerine odaklandıklarında onlara alan tanımayı öğrendim. Babam hala bazen anneme yemek yemesini hatırlatmak zorunda kalıyor. Yaptığı işe o kadar dalıyor ki, diğer her şeyi unutuyor. Onu kaldırıp mutfak masasına taşıdığını birden fazla kez gördüm.

Yelena kirli tabaklarımızı almak için uzandığında, elimi uzatıp bileğini tuttum. "Ne yapıyorsun?"

"Bulaşıkları."

Ona "*dalga mı geçiyorsun*" bakışı atıp bulaşıkları kendim istiflemeye başlıyorum.

"Ben hamileyim, yaralı değilim," diye hatırlatıyor bana.

"Hamile olsan da olmasan da bulaşıkları yıkamana izin vermem."

Beni lavaboya kadar takip eder ve kalçasını tezgaha dayar. "Peki ne yapmama izin var?"

Gülümserim ve onun önüne geçerim. Kalçalarını tutup onu kaldırıyorum, böylece tezgahın üzerine oturur ve sonra burnunun ucunu öperim. "Benim arkamı toplamak zorunda kalmadığın sürece ne istersen yapabilirsin. Kendine fazla yüklenmemelisin."

"Bence fazla endişeleniyorsun."

Bulaşık makinesini doldurmayı bitirip tekrar onun önüne geliyorum. "Kendini hazırla çünkü durumumun daha da kötüye gideceğinden eminim."

Gülümser ve kollarını ve bacaklarını bana dolandır. "Aşırı koruyucu yanını seviyorum."

"Hoşuna gitmesine sevindim, çünkü istesem de bunu engelleyemem." Yumuşak bir kahkaha atıp, "Bu arada, babam benim eşcinsel olabileceğimi düşünüyor. Bana

o ve annemin beni her halimde seveceklerini ve öyle olsam da bunun hiç sorun olmadığını söyledi."

Gülüyor ve şaka yaptığımı söylememi bekliyor. "Bu çok tatlı bir davranış, ama neden böyle düşünüyor? Çıkmadığın için mi?"

"Çünkü geçen geceki buluşmamız Pink'teydi ve ben striptizcilere hiç ilgi göstermedim."

Striptiz kulübünden bahsettiğimde vücudu gerildi ve bu konuyu açtığım için kendime kızdım.

"Özür dilerim," diyorum ona. "Toplantı orada olmak zorundaydı. İnan bana, babam ve senin baban da en az benim kadar nefret ettiler ve Sasha her zamanki gibiydi."

"O da nefret mi etti?" diye sordu.

"Hayır, nefret ettiğini sanmıyorum. Sanırım kafası karışmıştı. Biz orada olmak zorunda olduğumuz için sinirlenmiştik, ama o ilgisizdi ve insanların neden oraya takılmaya gittiğini anlayamıyordu."

Yelena gömleğimin yakasını oynatıyor. "Eminim çok dikkat çekmişsindir."

Yüzünü avuçlarım ve bana doğru eğiyorum. "Oraya verdiğim tepkiyle babamı eşcinsel olduğuma ikna ettiğimi hatırlatayım. Çıplak görmek istediğim tek kadın sensin, *myshka*. İstediyim tek kişi sensin."

Sözlerim üzerine yüzü yumuşadı ve onu kaldırıp mutfaktan çıkmaya başladığımda bana daha sıkı sarıldı. Ev büyük, iki katlı ve beş yatak odalıydı ve ben üst kattaki odalardan birini kendime ayırmıştım. Max, piyanosunu yanında istediği için birinci kattaki en büyük yatak odasını aldı. İyi uyuyamıyor ve genellikle geç saatlere kadar ayakta kalıyor. Seçtiğim oda yeterince uzakta, bu yüzden gece geç saatlerde piyano çalması beni rahatsız etmiyor. Yelena ve ben yakında kendi evimize taşınacağız, bu yüzden zaten pek önemi yok.

Onu odaya taşıyıp, arkamızdan kapıyı kapatıyorum ve banyoya götürüp banyoyu hazırlamaya başlıyorum. Su akarken onu yere indirip yavaşça kıyafetlerini çıkarıyorum. Onu kaç kez çıplak görsem de, her seferinde beni etkiliyor.

"Nasıl bu kadar güzelleşebiliyorsun?" Gömleğini yere düşürdüm ve sütyenini de açtım, böylece büyüyen yığına katılabilirdi. Göğüslerini avuçladığımda ve başparmağımı meme ucuna sürttüğümde, koyu renkli gözleri benimkilere kilitlendi, dokunuşumla sertleştiğini hissettim.

"Ben..." diye itiraz etmeye başlar, ama hassas meme ucunu sertçe çimdikleyerek sözünü keserim.

Kaşımı kaldırıp dokunuşumu yumuşatarak, "Söylemek istediğin şeyi söylemeyeceğini biliyorum. Sen güzelsin, Yelena. Her santimin mükemmel, sanki benim için yaratılmışsın gibi."

Başımı eğip, ağırlı meme ucunu ağzıma alıp, dilimi üzerinde gezdirerek acıyı silip yerine zevk koyuyorum. Parmakları saçlarıma dolanıp beni kendine çekiyor. Hayatım boyunca takıntılı olduğum göğüsleri, hamileliği sayesinde daha dolgun ve çok daha hassas hale gelmiş.

"Bunları ilk kez tattığım zamanı hatırlıyor musun?" Islak göğsüne fısıldayarak, göğsünü öpüp yalarken onu saran küçük titremeye gülümsüyorum ve diğerini ağzıma alıp onu nefes nefese bırakacak kadar güçlü bir şekilde emiyorum. Parmaklarım cildinde geziyor, her gün takmaya devam ettiği kelebek kolyesini okşuyor.

"Evet," diye fısıldadı. "Ben on altı yaşındaydım, sen de on yedi yaşına yeni girmiştin." Sesinde gülümseme duyuyorum, "Senin evinde kaldım ve herkes yattıktan sonra odana gizlice girdim," diyor.

Bu anıyı hatırlayarak inlerim ve onu bir kez daha emdikten sonra yavaşça geri çekilirim. O gecenin anıları zihnimde canlanır: yüzündeki hevesli bakış, karışık, nefes nefese kalışımız, onunla acele etmeden, o benim altında parçalanana kadar göğüslerinin her santimini emdiğim anlar.

"Hâlâ boşaldığıma inanamıyorum," diyor gülerek. "Senin bir tür seks tanrısı olduğunu düşünmüştüm."

Gülerek ayağa kalkarım, suyu kapatıp kalan giysilerimi de çıkarırım. "Şimdi öyle olduğumu düşünmüyor musun?"

O gülerek, "Hayır, artık senin öyle olduğunu biliyorum. O zaman emin değildim. Şimdi eminim" diyor.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle küvete girerim ve onu da içeri alıp ikimizi suya indiririm. O bacaklarımın arasına kıvrılır ve sırtını göğsüme yaslar. Kollarımı ona dolayarak onu kendime yaklaştırırm ve elimi karnının altına koyarım, hâlâ içinde büyüyen hayata hayretle bakarak.

"Sence erkek mi olacak, kız mı?" diye sordu.

"Belki ikisi de, Sveta ve benim gibi."

Kafasını salladı. "Olmaz. Bu olasılığı düşünmeyeceğiz. Erkek mi kız mı?"

Gülümserim ve ıslak omzunu öperim. "Umurumda değil. Sadece senin için kolay bir doğum ve sağlıklı bir bebek istiyorum. Oğlum ya da kızım olması beni çok mutlu eder."

"Ben de." Yüzünü çevirip yanağıma öpücük kondurur.

"Hadi *myshka*, seni yıkayayım."

O tartışmaz, sadece onun için aldığım çilek kokulu vücut şampuanını alıp işe koyulduğumda gülümser. Onu yıkamayı ne kadar sevdiğimi ve bunu her gün yapamamak beni ne kadar üzdüğünü bilir. O, biz gençken benimle duşa gizlice girene kadar bu özel fetişim olduğunu bilmiyordum. Onun vücudunu ve saçını yıkamak hayatımın en erotik deneyimlerinden biriydi. Bu, onu ilk kez tıraş etmeme neden oldu ve tamamen çıplak amını gördüğüm anda, ben mahvolmuştum ve ömür boyu hayranı olmuştum.

Elimi bacaklarının arasına sokup, uzamaya başlayan yumuşak tüyleri hissettiğimde, onaylamadığımı belirten *bir ses* çıkararak onu kaldırıp bahçe küvetinin kenarına oturtuyorum.

"Bana bakmaktan hiç bıkmayacak mısın?" diye soruyor, ben tıraş jeli ve jilet alırken.

"Asla olmaz," diye mırıldanıyorum, gözlerim önümdeki güzel manzarayı her santimini içine alırken, nazikçe bacaklarını açıyorum. "Tanrım, karnının yuvarlak ve şişkin olmasını sabırsızlıkla bekliyorum."

"O zaman tıraş olmak için gerçekten yardımına ihtiyacım olacak."

Gülümseyerek tıraş jelini alıp ona sürüyorum. "Öyle olacak bebeğim ve ne zaman ihtiyacın olursa seni tıraş etmekten mutluluk duyarım."

Ben, kremalı tıraş jelinin üzerinde pürüzsüz bir iz bırakarak bıçağı dikkatlice kasık kıllarının üzerinden gezdirirken o izliyor. Bunu ilk yaptığımda onu kesmekten çok korkmuştum, ama yıllar içinde bu konuda bir uzman oldum. Dizleri genişçe açılmış halde, ben bikini bölgesini bitirip daha aşağıya inmeye başlarken o hareketsiz duruyor. Dudaklar en zor kısımdı, ama ben sabırlı bir adamım, bir elimle tıraş bıçağını yönlendirirken diğer elimle cildini gergin tutarak, kadife gibi yumuşak ve tamamen tüysüz olana kadar her bir sinsi tüyü alıyorum.

El tipi duş başlığını kullanarak onu temizlerken gözlerine bakıyorum. Gözleri zaten çok koyu olduğu için göz bebeklerinin büyümüş olup olmadığını anlamak imkansız, ama yanaklarının kızarması ve bana attığı aç bakışlara bakılırsa, büyümüş olduklarına bahse girerim. Ne olacağını biliyor. Amcığı o kadar ağız sulandırıcı görünüyor ki, onu tatmamak imkansız.

Suyu ona doğru tutarak, basıncı artırıyorum ve akıntıyı klitorisinin üzerinde nazikçe gezdiriyorum. Hızlıca nefes alıyor ve bunu tekrar yaptığımda, yumuşak bir inilti çıkarıyor. Su püskürterek onu kızdırırken,

iç uyluklarını öpüp emerek yukarı doğru ilerledim. Nefes nefese kalırken parmakları hızla saçlarıma gömüldü ve etrafımızı nefes nefese kalışları doldurdu.

İç uyluklarını son bir kez emdiğimde, ne kadar hazır olduğunu görünce gülümserim. Amcığı beni sikmem için yalvarıyor, kan dolmasıyla koyulaşan labiyaları, şişmiş klitorisi, emmemi ve onu doruğa ulaştırmamı bekliyor. Parmağımı yarıklarına doğru kaydırduğımda, kaygan uyarılmasının cildimi kapladığını hissediyorum.

Parmağımı yavaşça içine sokup hassas cildinin etrafına su püskürterek tüm sinir uçlarına dokunduğumda, başını geriye atıp inliyor, ama ona orgazm olmasını sağlayacak kadar vermiyorum. Meme uçları acı verici görünüyor, o kadar sertler ki, nozulu kaldırıp suyla onlara vurmaya dayanamıyorum. Koyu renkli gözleri benimkilerle buluşuyor, içlerinde çok fazla hayal kırıklığı ve özlem var, parmağımı daha derine kaydırduğımda, etrafımda geriliyor, iç duvarları sıkışıyor ve içimde olma ihtiyacıyla sikimi zonklatıyor.

Ama önce öncelikli işler var. Gözlerimi onun mükemmel, ıslak göğüslerinden ayırarak, tüm dikkatimi az önce tıraş ettiğim amına veriyorum. Parmağım hala içindeyken, kadifemsi yumuşak tenini öperken, suyu meme ucunu okşamaya devam ediyorum. Dilimi yarık üzerinde gezdirerek, parmağımın etrafını yalıyorum, klitorisine yapışmadan önce vahşi bir iniltiyle onun uyarılmasının tadını çıkarıyorum.

İnlemeleri beni daha da teşvik ediyor, parmağımı hareket ettirirken ve sıcak suyla meme uçlarını okşarken daha sert emmemi sağlıyor. Kalçalarını sallayarak saçlarımı yumrukluyor ve kendini bırakırken adımı inliyor. Dilimle klitorisini okşuyorum, ağzım ve parmağım acımasızca, ondan alabileceğim her saniyeyi zevkle geçiriyorum. Uylukları titremeye başladığında ve aşırı hassas klitorisiyle benim hevesli ağzım arasında mesafe koymak için saçımı çekiştirmeye başladığında, dokunuşumu yumuşatıyorum ve ona ihtiyacı olanı veriyorum.

Hareketlerimi yumuşatıp narin tenini öptüğümde, vücudu titrer. Ona son bir öpücük verip parmağımı çıkarırım ve ayağa kalkarım, onu da yanımda götürürüm. Onu yatağa taşımadan önce, bizi çabucak kurulumak için bir an dururum.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum dudaklarına, onu yatırıp vücudumu onun vücudunun üzerine eğererek. "İçinde olmaya ihtiyacım var."

Bacaklarını belime doladı ve yüzümü avuçlayarak bana tatlı gülümsemesinden birini gösterdi. "Ben de sana ihtiyacım var."

Penisimin başını ona bastırarak, yavaşça içeri girerken yüzünü izliyorum. Gözleri hafifçe büyüdüktan sonra geriye doğru yuvarlanıyor ve sonunda

kapanıyor. Onu genişçe açarken inliyor ve kaşlarını çatıyor. Şimdi bile, bunca zaman geçmesine rağmen, ilk girdiğimde hala yüzünü buruşturuyor.

Testislerim onun içine tamamen girdiğinde, alnımı alnına dayayıp iç çekiyorum. "Tanrım, prezervatif takmak zorunda olmamayı seviyorum. Bir daha asla takmayacağım."

Gözlerini açar ve yumuşak bir kahkaha atar. "Takmayacak mısın, ha?" "Hayır. Evleneceğiz ve istediğimiz kadar çocuk sahibi olabileceğiz." "Birbiri ardına çocuk istediğimden pek emin değilim."

Gülümserim ve burnumu onun burnuna sürterim. "Bir çaresini buluruz."

O itiraz etmeden, kalçalarımı sallayarak daha da derine girip geri çekiliyorum. Bu kadını hayal edilebilecek hemen hemen her pozisyonda siktim, ama bu benim en sevdiğim pozisyon. Misyoner pozisyonunda benim için sıradan bir şey yok. Onun küçük vücudunu benimkinin altında hissetmeyi seviyorum, göğüslerinin göğsüme bastırmasını seviyorum ve onun yumuşak nefeslerinin benim nefeslerime dönüşmesini seviyorum. Diğer pozisyonlardan daha samimi geliyor ve bana her zaman ilk seferimizi hatırlatıyor.

Hızımı artırdıkça parmakları sırtıma batıyor ve beni öptüğünde, bu öpücük talepkar, aç ve ömür boyu sürecektürden bir sevgiyle dolu. Yaklaşıyor. Bunu, sikimi kavrayışından ve öpüşmemize karışan çılgın nefeslerinden hissedebiliyorum. Onu doruğa ulaştırdığımda, ben de onunla birlikte boşalıyorum. Birbirimizin inlemelerini bastırıyoruz, o beni sıkıca kavrar ve ben onun içinde nabız gibi atarken, öpüşmemizi hiç kesmeden, kulaklarımın çınlamasına ve görüşümün kararmasına neden olacak kadar sert bir şekilde boşalıyoruz.

"Siktir, bebeğim." Sözlerim, ağzına karşı boğuk bir fısıltıdır ve o, beni asla bırakmayacakmış gibi hala bana sarılıp durmaktadır. Son damla tohumumu dökerken son bir titreme beni sarar, ama boşaldığımda bile içinden çıkmam. Onun içinde kalırım, vücudumuz az önce yaşadığımız coşkudan sakinleşirken onu yavaşça öperim.

"Seni seviyorum, Val," diye fısıldıyor ve her zamanki gibi bunu duyduğumda gülümsüyorum.

"Ben de seni seviyorum, Yel. Sonsuza kadar, sadece seni."

Islak saçlarını alnından çekip yüzünü çevirip avucumu öperken gülümser. "Sabah göreceğin şey için özür dilerim."

"Özür dileme. Bu süreçte seninle birlikte olabilmenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin. Neye ihtiyacın olursa ben buradayım. Sadece sana bakmak istiyorum."

"Sonrasında da beni çekici bulsan iyi olur."

Gülerek ona bakıyorum. "Beni çekici bulmamam için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Sabah kusarken bunu göreceğiz." Burnunun ucunu öpüyorum. "Evet, göreceğiz."

Onun vücudunun rahatlığından ayrılmak istemiyorum ama onun ne kadar uykuya ihtiyacı olduğunu biliyorum, bu yüzden kendimi zorlayarak ondan ayrılıyorum. Üzerimizdeki battaniyeyi çekip yanına uzanıyorum, o bana sokulup battaniyeyi çenesinin altına çekerek üstüne örtünce onu kendime doğru çekiyorum. Başının üstüne öpücük konduruyorum.

"Her gece böyle uykuya dalmak istiyorum, Yel."

"Biliyorum. Ben de."

Parmaklarımı nemli saçlarında gezdiriyorum, ona ihtiyacı olan alanı vermekle, onu omzuma atıp o sevimli poposunu mahkemeye götürerek bunu resmileştirmek arasındaki güçlü arzuyla mücadele ediyorum. Şu anda mahkemenin açık olmadığını bilmek, beni yatakta tutan tek şey. Onu kendime ait yapmak istememle, bunu kendi başına kabullenmesi için ona alan tanımam gerektiğini bilmem arasında sürekli bir savaş veriyorum. Aşırı sahiplenici yanımlı bastırarak, kafasına öpücük kondurup, bana yaslanarak uykuya dalana kadar onu kucaklıyorum.

Max'in yatak odasından onun unutulmaz melodilerinden biri yükseldiğinde, ben hala uyanığım, Yelena'nın uykusunu izliyor ve geleceğimizi düşünüyorum. Kafasına bir öpücük kondurup onu nazıkçe kenara itiyorum, sonra yataktan kalkıp kot pantolonumu giyiyorum. Onun sıkı giyinip hala derin uykuda olduğundan emin olduktan sonra, ona bir kez daha öpücük kondurup müziğin sesini takip ediyorum.

Max o kadar dalmış ki, kapıyı çaldığımı duymuyor, ben de kapıyı açıp içeri giriyorum. Baş eğik, gözleri kapalı, oturduğu büyük piyanodan ustaca çıkardığı müzikten başka hiçbir şeye dikkatini vermiyor. Çalarken onu ürkütmemem gerektiğini biliyorum, bu yüzden kapıya yaslanıp, bitirip gözlerini açmasını bekliyorum.

Bu biraz zaman alıyor.

Sonunda son notayı çaldığında, başını eğip yankısı kaybolana kadar dinliyor ve ancak sessizliği duyduğunda gözlerini açıp beni onu izlerken görüyor.

"Tanrım," diyor yumuşak bir kahkaha atarak. "Girdiğini duymadım."

"Seni korkutup geçen seferki gibi konsantrasyonunu bozmak istemedim."

"Bu sadece yeni bir şey bestelediğim zaman olur," diye kendini savunur. "Beklenmedik bir şekilde dikkatim dağıldığında bazen tekrar konsantre olmak zor oluyor."

"Ne yapıyorsan, kulağa hoş geliyordu."

"Teşekkürler dostum." Yanına oturabilmem için kenara kaydı. "Sana çalmayı öğretmeye çalıştığımı hatırlıyor musun?"

Bu anı hatırlayarak gülüyorum. "Tanrım, ne kadar sürmüştü? On beş dakika mı?" "Sanırım on dakika kadar."

Siyah ve beyaz tuşların uzun sırasına bakıyorum. "Anlamıyorum. Bunları nasıl müziğe dönüştürdüğünü anlamıyorum ve kendi şarkılarını nasıl yaratabildiğini de kesinlikle anlamıyorum."

Max omuz silkiyor. "Bana mantıklı geliyor." Uzun parmakları tuşların üzerinde geziniyor ve sonra hiç çaba harcamadan hızlı bir melodi çalıyor.

Omzuna hafifçe dokunuyorum. "Gösterişçi."

Gülüyor ve bana bakıyor. "Yelena nasıl? Çalmam onu uyanık mı tutuyor?"

"Hayır, uyuyor. Bugün Tony'yi görmeye gittik, onu muayene etti ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu, Dominic'in artık bildiği anlamına mı geliyor?"

Elimi saçlarımın arasından geçirip iç çekiyorum. "Evet, Natalya da biliyor. Yelena'yı herkese söylememiz gerektiğine ikna etmeye çalışıyorum ama o hala korkuyor ve ertelemek istiyor."

"Aklını başına alır," diyor. "Daha fazla bekleyemeyeceğini biliyor ve hepimiz onun seninle evlenmek için can attığını biliyoruz." Hafifçe gülüyor. "Tabii, ailelerimiz hariç herkes."

"Nasıl bu kadar uzun süre farkına varmadılar?"

O da benim kadar şaşkın bir şekilde başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ama etkileyici bir şey."

"Bu gece nasıl geçti?"

"İyi gitti sanırım. Her şey sakın görünüyor. Sasha kimseyi öldüremediği için üzgündü, ama geri kalanımız sıkıcı bir gece geçirdiğimiz için mutluyduk." Önündeki nota yığınını karıştırmaya başlarken, "Marty ile görüşmenin zaman kaybı olduğunu duydum," diyor.

"Evet, öyleydi ve o da mutlu bir adam olarak ayrıldı, bu yüzden eminim bu konuyu yakından takip edeceğiz."

"Göz önünde bulundurmamız gereken bir şey daha." Bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Babalarımız bize, zaten kontrol altına aldıkları bir şehri devredeceklerini söylememişler miydi?"

Gülümserim ve hafifçe gülerim. "Evet, ama aynı zamanda kimse seni devirmeye çalışmıyorsa, bir şeyler yanlış yapıyorsun demişlerdi."

"Öyleyse, bravo bize, her şeyi doğru yapıyoruz."

O bir kalem alıp boş bir nota kağıdına notalar yazmaya başlarken ben gülüyorum. Sevdiği şeyi yapmak için sabırsızlandığını bildiğimden, ayağa kalkıp kapıya doğru yöneliyorum. "Sabah görüşürüz, Max."

"Evet," diye mırıldanır, kafasındaki müziğe çoktan dalmış durumdadır.

Yelena'yı yatağımın benim tarafında, yastığıma sarılıp, sevimli ve çok seksi bir şekilde kıvrılmış halde buluyorum. Battaniye kaymış, omzunun pürüzsüz kıvrımını ve göğsünün en ufak bir kısmını ortaya çıkarmış. Hamile ve uykuya ihtiyacı olmasaydı, şu anda onu sikimle uyandırıyor olurdu.

Bir iç çekerek kot pantolonumu çıkarıp yorganın altına giriyorum. O benim tarafımı işgal ettiği için onun tarafına uzanıyorum, vücudumu onun vücuduna sarıp arkadan kaşık pozisyonuna geçiyorum. O yumuşak bir inilti çıkarıyor ve göğsüne doladığım kolumu kucaklarken, kıcı acı verecek kadar sertleşmiş penisime yaslanıyor. Belki de böyle uyumak en iyi fikir değildi, ama onu itip kakmamın imkanı yok. Mesafe, istediğim son şey, bu yüzden onu sıkıca sarıp, burnumu saçlarına gömüyorum, sonunda çilek kokusu ve vücudunun benimkine kıvrılmış hissiyle uykuya dalıyorum.

Derin uykumdan, onun yataktan kalkıp banyoya koştuğunu hissederek uyandığımda, kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Uykulu gözlerim, o banyoya girmeden önce mükemmel kıcını bir anlık görebilecek kadar açıldı. Onun birkaç saniye arkasında, o tuvaletin önüne diz çöktüğünde, saçlarını tutmak ve onu sevdiğimi söylemek için oradaydım.

Vücudu titriyor, boğazı hıçkırıklarla doluyor ve tuvalete, nefes nefese kalmış haliyle acı dolu inlemeler yayılıyor. Onun bu acıyı çekmesini izlemek, bunu ondan alamayacağımı bilmek kalbimi parçalıyor. Diz çöküp saçlarının yüzünden çekildiğinden emin olduktan sonra, titreyen sırtını daireler çizerek okşuyorum.

Her şey bittiğinde, yüzünde gözyaşları akarken nefes nefese kalır, bana bakar ve inler. "Beni bu halde gördüğün için üzgünüm."

Sesi hastalıktan dolayı kısık çıkıyor ve eminim ki berbat göründüğünü düşünüyor, ama benim için o hala gördüğüm en güzel kadın.

"Hamile ve güzel mi demek istiyorsun?"

Yorgun, yarı yürekli bir kahkaha atar ve tuvaleti siler. "Evet, aynen öyle düşünüyordum."

O yüzüne su serperken ve dişlerini fırçalarken ona yardım edip saçlarını tutuyorum. Her zamankinden daha solgun ve zayıf görünüyor ve tüm koruma içgüdülerim devreye giriyor, onu kollarımın arasına alıp göğsüme sıkıca sarılıyorum ve yatağına geri taşıyorum. Çok yorgun ve mide bulantısı olduğu için tartışacak hali yok, bu yüzden gücünü saklıyor ve başını omzuma yaslıyor.

Onu yatağına yatırıp yanına uzanıp üzerini örttüğümde, "Teşekkürler Val," diyor.

"Eğer benim istediğim gibi olursa, her sabah sana yardım edeceğim, Yel."

O inliyor, yorgun bedeni benimkine yaslanıyor. "Umarım bu her sabah olmaz. Dokuz ay boyunca süremez, değil mi?"

Bunun mümkün olup olmadığını bilmiyorum, ama sesimi güçlü ve kendinden emin tutarak şöyle diyorum: "Kesinlikle hayır, *myshka*. Eminim yakında bitecek. Vücudun hamileliğe alışkın değil ve birçok değişiklik yaşıyor. Yakında daha iyi olacak. Söz veriyorum. Ama o zamana kadar, sana yardım etmek için burada olacağım."

Saçlarını geriye tarayıp alnına öpücük konduruyorum. "Sana bir şey getireyim mi?"

Su ya da yiyecek bir şey?"

Yemekten bahsedince mide bulantısı nedeniyle inler. "Hayır, teşekkürler. Sadece birkaç dakika daha burada uzanmam lazım. Sonunda geçecektir."

"İstediğin kadar yatakta kalabiliriz."

"Üzgünüm. Bu muhtemelen senin umduğun

."

"Bu mükemmel, sakın özür dilemeye kalkışma."

Elini uzatıp, saklaması imkansız olan ereksiyonu hafifçe kavradı.

"Bunu halletmene yardım bile edemiyorum."

Beni çılgına çeviren o basit, yumuşak dokunuşla parmaklarını durdurarak, elini yukarı çekip öperim. "Benim için endişelenme, Yel. Ben iyiyim ve ne kadar sürerse sürsün bekleyebilirim."

"Yakında daha iyi hissedeceğim," diye beni teselli eder.

O uykuya dalıp uyanırken, ben saçlarını okşuyorum, ta ki midesi sakinleşip oturmak isteyene kadar. Kusma ihtiyacı hissetmeden bunu başardığında

, rahat bir nefes alır ve "Tamam, sanırım bugünlük tehlike geçti," der.

Bana uzandığında, elini tutup tekrar öperim. "Daha iyi hissettiğine sevindim, ama önce bir şeyler yemeden kendini yormana izin vereceğimi düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir."

Gözlerimi onun üzerinde gezdirip çıplak göğüslerini içime çekiyorum ve ne kadar da bacaklarını açıp ona tekrar girmeyi istesem de, onu incitirsem ya da tekrar hasta edersem kendimi asla affetmeyeceğimi bildiğim için yerimde kalıyorum.

"Giyinmemiz lazım. Kahvaltıya çıplak gidersek Max kalp krizi geçirir."

Yelena inler ve yumuşak bir kahkaha atar. "Bu çok tuhaf olurdu." Abartılı bir titreme yapar. "Kardeşimin önünde çıplak dolaşmak gibi olurdu. Hayır, teşekkürler."

"Bunu duyduğuma çok sevindim, çünkü senden başka kimse seni çıplak göremez."

Karanlık gözlerinde yaramaz bir parıltı görürüm, sonra şöyle der: "Yani Pink'te iş başvurusunda bulunmamın hiç şansı yok mu?"

"Tanrım, bununla ilgili şaka bile yapma. Oradaki tüm piçleri de içindeyken orayı yakmak zorunda kalırım." Bu düşünceye başımı sallarım, erkeklerin çıplak Yelena'ya bakması fikrine tahammül edemem. Asla olmaz.

Onu yataktan nazıkçe kaldırıp giyinmesine yardım ettikten sonra, bir kot pantolon giyip dolaptan bir gömlek alıyorum. Buraya tam olarak taşınmadım, ama istediğim zaman buraya gelip hiçbir şeyin eksikliğini hissetmemek için yeterli eşyam var.

Elini tutup birlikte aşağı iniyoruz, mutfakta Max'i buluyoruz, sırtını bize dönmüş, yumurta pişiriyor ve diğer tavada kızaran sosisleri gözetliyor. Muhtemelen sadece birkaç saat uyumuş olmasına rağmen, onun uyanık olduğunu görmek beni şaşırtmıyor.

İçeri girdiğimizi duyunca omzunun üzerinden gülümseyerek bize bakar. "Günaydın, uykucular. Kendimi en iyi amca olarak tanıtmak istemem ama şunu belirtmek isterim ki, bebeğinizin kahvaltısını hazırlıyorum bile."

"Not edildi," diyorum gülerek, Yelena için bar taburesinden birini çekip ona buzdolabından portakal suyu almaya gidiyorum.

"Yemek için teşekkürler, Max," diyor Yelena, Max yiyecekleri üç tabağa bölüşürken.

"Tabii ki." Ona gülümser ve ona fazladan bir sosıs verir. "Fazladan kaloriye ihtiyacın var, o yüzden ye."

O, ona uzattığım tabağı ve çatalı alır ve o yemeye başladıktan sonra ben de kendi tabağımı alıp otururum. Onu izlemek, bu noktada benim için nefes almak kadar doğal bir şey. Bu, o küçükken kabus gördüğünde bütün gece elini tuttuğumda başladı ve yıllar geçtikçe daha da güçlendi. Bu noktada, istesem bile bunu durduramazdım. Bir parçam her zaman onunla uyum içindedir, bu yüzden Max ile sohbet ederken Yelena'nın her lokmasını takip etmek bana tamamen doğal geliyor ve portakal suyunu bitirdiğinde, o bunu yapmayı düşünmeden önce kalkıp bardağını yeniden dolduruyorum. Şimdiye kadar buna alışmış olacağını düşünürsünüz, ama bana gösterdiği tatlı, şaşkın gülümseme, hala biraz şaşkınsa, onu yeterince şımartmadığımı açıkça gösteriyor.

Görünüşe göre hamile kız arkadaşım ile ilişki mi bir üst seviyeye taşımam gerekiyor.

Bölüm 5

Yelena

Val yeterince yediğime ikna olunca, o ve Max bulaşıkları yıkıyor ve sonra hepimiz oturma odasına geçiyoruz. Yarış turnuvasına başlamamızın üzerinden birkaç saat geçmişti ki Sasha ve Damien içeri giriyor. Büyük düz ekran televizyondaki skorlara bir bakış atıyorlar ve katılmak istediklerini söylüyorlar.

Sasha, Damien'in giriş yapmasını sağlar ve ona bir kumanda verir, sonra kanepeye yaslanarak bir sonraki yarışa hazırlanır.

"Hâlâ yenilmez," diye hatırlatır Val ve bana göz kırpar. Çocukluğumuzdan beri en yüksek puanı ben tutuyorum. Beni yenebilen tek kişi annemdir ve onun babamı ve amcalarımı düzenli olarak yendiğini duydum.

"Bir gün senin puanını geçeceğim," diye uyarıyor Sasha.

"Kendine bunu söylemeye devam et," diyorum ve ona hızlıca gülümsüyorum.

Gözlerine kadar ulaşmasa da sırtıyor ve dikkatini tekrar ekrana veriyor. Kuzenimden hiç korkmadım çünkü aileden kimseye zarar vermeyeceğini biliyorum, ama onun kuzeni olmasaydım, ondan çok korkardım.

Çevremdeki erkekler beni birinci sıradan düşürmeye çalışıyorlar, ancak iki saatlik başarısızlığın ardından yenilgiyi kabul ediyorlar.

"Merak etme, Sasha," diyorum ona, "zombi oyununda hala birinci sıradasın."

"Bu sadece öldürmeyi çok sevdiği için," diye şaka yapıyor Damien.

"Oyunda öldürmek, gerçek hayatta öldürmekle aynı şey değil," diyor Sasha, zombi oyununa geçerken.

Max gülerek, "O kadar eğlenceli değil, değil mi?" diyor.

Sasha gülmek yerine, oyun yüklenirken arkasına yaslanıp "Hayır, değil" diyor.

Max, hepimizin düşündüğünü söylediğimde, geri kalanımıza kaşlarını kaldırır. "Seninle akraba olduğumuz için gerçekten çok mutluyum, Sasha."

Gözlerini kısaca bana çevirerek, "Sen hamile bir kadınsın, Yelena. Akraba olmasak bile benim tarafımdan herhangi bir tehlikeye maruz kalmazsın. Bir kadına asla zarar vermem" diyor. Bir saniye sessiz kalıyor ve ekliyor, "En azından öyle olduğunu sanmıyorum."

Son cümleye hiç değinmek istemediğimden, ilk cümleye odaklanıyorum. "Hamile olduğumu nereden biliyorsun?"

"Evet," diyor Val. "Ben de merak ediyorum."

"Bana bakma." Max masumiyetini gösteren bir hareketle ellerini kaldırır. "Ben tek kelime bile etmedim."

"Hamile misin?" Damien'in gözleri büyüdü ve sanki kanıt arıyormuş gibi bakışları karnıma düştü.

Sasha'nın ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Ben çok algısal biriyim," der bana. "Her şeyi fark ederim."

"Ne fark edebilirsin ki?" diye soruyorum, farkında olmadığımı bariz bir hamilelik belirtisi gösterip göstermediğimi merak ederek.

"Val sürekli karnına dokunuyor. Bu, onun normalde yapmadığı bir şey, en azından bu şekilde değil, ve geçen sabah babanın senin kendini iyi hissetmediğini söylediğini duydum. Okulda matematiği ne kadar sevmesem de, bir artı birin nasıl hesaplanacağını öğrenmeyi başardım."

"Kahretsin," diye mırıldanır Damien. "Ne yapacaksın?"

Val beni kendine yaklaştırır. "Herkes söyle ve evlen. Planımız çocukluğumuzdan beri aynı. Sadece artık kesin bir son tarihimiz var." Sasha

bana bakıp içten bir gülümsemeyle beni şaşırtır.

"Bebeğiniz için tebrikler. Bir çocuk sahibi olmanın gerekliliğini anladığımı söyleyerek yalan söylemeyeceğim, ama kız kardeşimin anne olmayı sevdiğini biliyorum ve eminim sen de seveceksin." Yumuşak bir kahkaha atar. "Mia'nın hiç çocuk isteyeceğinden emin değilim, ama göreceğiz. Beni şaşırtabilir."

Onun çılgın kız kardeşinin evlenip çocuk sahibi olacağını düşününce gülümsüyorum. Bunun gerçekleşmesi için bir adamın onu yere sermesi gerekecek, muhtemelen kelimenin tam anlamıyla.

"Teşekkürler, Sasha," diyorum ona.

O da başını sallar ve zombileri öldürmeye devam eder. Her zombiyi bıçakladığında gözlerinin biraz parladığını yemin ederim. Ben sadece yarış oyunlarını oynamayı seviyorum, bu yüzden Val'e sarılıp onların ölümsüz ordusunu yok etmelerini izliyorum. Mükemmel, tembel bir gün ve sonunda onlar ayrıldığında ve Max odasına geri çekildiğinde, Val beni kucağına alıp yukarı taşıyor.

Biraz sarsılabilecek kadar iyi hissettiğime ikna olan Val, gülümser ve beni soymaya başlar. Ellerini üzerime koyduğunda hala karnımda kelebekler uçuyor. Aramızda bir ömür boyu sürecek anılar var ve her dokunuşu, dudaklarının tenime her değışı, birlikte paylaştığımız her şeyi hatırlatıyor bana.

O kıyafetlerini çıkarırken, ellerimi onun heykel gibi göğsüne götürüyorum. "Bu kasların ve dövmelerin olmadığı zamanları hatırlıyorum."

Gülümser ve yumuşak bir kahkaha atar. Elini uzatıp göğüslerimi avuçlar, son derece hassas hale gelen meme uçlarımı sıkınca içimden bir inilti çıkar.

"Ben de bunların olmadığı zamanları hatırlıyorum." "Hâlâ çok fazla yok," diye hatırlatıyorum ona.

Daha sertçe çimdikliyor. "Mükemmeller, Yel. Seninle ilgili her şey mükemmel."

Önümdeki mükemmel vücudu gözlerimle taradım. "Aynı şey senin için de geçerli," diye mırıldandım, parmaklarımı kaslarının tepe ve çukurları boyunca gezdirirken. Lisede çok gelişmişti, ama yemin ederim ki yirmi bir yaşında omuzları şimdi daha da genişlemiş. Bu dövmelerin her birinin yapılmasını izledim, vücudunun geçirdiği her değışikliğı izledim ve ezberledim, ve şimdi karşımda duran adamı zihnime kalıcı olarak kazıdım. Gözlerimi kapatıp onun her bir santimini görebiliyorum.

Parmaklarımla dans ederken, karnıma sıkıca bastırılmış kalın gövdeyi okşadığımda, karın kasları gerilir ve yumuşak bir tıslama çıkar. İlk seferimizin her saniyesini hatırlıyorum. Mükemmeldi, hayal ettiğim ve umduğum her şeydi ve beni günlerce ağrıtmıştı. Dikkatli olmazsak, hala beni ağrıtıyor. Adam çok iri ve vücudum ancak bu kadarını kaldırabiliyor, ama bazen ikimiz de kendimizi kaptırıyoruz, ikimiz de yavaşlamak istemiyoruz. Ertesi gün her zaman bunun bedelini ödüyorum, ama bundan asla şikayet etmiyorum. Kalan acı buna değer.

"O bakışı tanıyorum." Parmaklarını çenemin altına takarak, gözlerimi onun penisini bırakıp yüzüne çevirmemi sağlarken, bu sözleri fısıldıyor. Bana attığı seksi sırıtış, hızlıca nefes almamı sağlıyor.

"Ne bakışı?"

Başparmağı dudaklarımın üzerinde geziyor. "Ertesi gün ağrın olsa da umurunda değilmiş gibi baktığın bakış." Sırıtarak ekliyor, "Seni hamile bıraktığım gece bana o bakışı attın."

Bu anı hatırlayınca yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Val ve ben genellikle prezervatif kullanmaya çok dikkat ederiz, ama bir kez hata yaptık, ailelerimiz

Sveta ve Vitya'nın düğününü kutlamak için dışarı çıktıkları gece. Hepimiz bir restoranda buluşmuştuk ve ebeveynlerimizin, restoranın sahibi menüsünde bulundurmaktan pişman olduğu, dipsiz margaritaları içip, telefonlarını kullanarak ve ekmek çubuklarına şarkı söyleyerek doğaçlama karaoke yaptıklarını izlemiştik.

Tabii ki, biz ayrıldığımızda hepsi sarhoştı. Hepsi evlerine gitmişlerdi ve Val ile ben birlikte kaçmıştık. Onun arabasındaydık ve o çok yakışıklı görünüyordu. Ellerimi ondan uzak tutamıyordum. Kucağına oturdum ve bu sefer prezervatif kullanmamanın sorun olmayacağına onu ikna ettim, sonra beni arabasının kaputuna eğdi ve beni o kadar sert becerdi ki vücudum hamile kalmaktan başka seçeneği kalmadı. Savunmam olarak, gerçekten yumurtlamadığımı düşünüyordum, ama hızlı hesaplama hormonlar yüzünden karışmış olmalı, çünkü yumurtalarım kesinlikle olgunlaşmış ve döllemeye hazırды.

Mavi gözlerine bakarak ona gerçeği söylüyorum. "O geceyi pişman değilim Val. Harika ve mükemmeldi."

Sözlerim üzerine gözleri yumuşar. "Öyleydi." Gülümser ve dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşır. "Çok azgındın Yel, o kadar ıslaktın ki üstüme damlıyordu." Alt dudağımı dişlerinin arasına alır ve yumuşak, alaycı bir ısırık atar. "Tanrım, beni çok sert becerdin. Ertesi gün ağrıyan tek kişi sen değildin," diye gülerek itiraf eder.

Eğilip kıcımlı avuçlayarak beni kaldırır, ama beni yatağı taşımak yerine pencerenin yanındaki büyük koltuğı oturur, böylece ben onun kucağına otururum. Başımın arkasını avuçlayarak beni kendine yaklaştırır ve dudaklarını benim dudaklarımın üzerine hafifçe dokundurur.

"Seni tekrar beni becerirken izlemek istiyorum. Her zaman en tatlı küçük melek gibi görünüyorsun, *myshka*, ve senin ne kadar aç ve sık aç olabileceğini gören tek kişinin ben olmamı seviyorum."

Parmaklarını kıcıma gömerek beni kaldırmam için teşvik ediyor. Onun beni yönlendirmesine izin veriyorum, elimle aramıza uzanarak onu istediğim yere yönlendiriyorum. Daha aşağıya indiğimde ve kalın başının amımı ayırdığını hissettiğimde, iç çekip alnımı alnına dayıyorum ve onu yavaşça, santim santim içime alıyorum. Vücudumun dayanabileceğinden daha fazla açtığı için tanıdık bir acı hissedip yüzümü buruşturduğumda, seksi bir inilti çıkartıyor.

"Bunu görmekten asla bıkmayacağım," diye fısıldıyor dudaklarıma, "senin dar amına beni sokmakta hala zorlanman." Beni daha da içine çekebilmek için biraz geri çekiliyor, adım homurdanıyor

ve parmaklarını kalçalarıma geçirir, kalın sikinin içimde yavaşça kayboluşunu izler.

"Tanrım, sık beni," diye homurdanıyor, ben onu sonuna kadar içime aldığımda ve o da en dibine kadar girip beni acı verecek kadar doldurduğunda.

İkimizin kalçaları da hareketsiz. Birbirimize kilitlenmiş halde kalıyoruz, göğüslerimiz birbirine bastırılmış, dudaklarımız o kadar yakın ki birbirimizin nefesini hissediyoruz, ben onun sikine saplanmış halde. Parmaklarımı saçlarına geçirip koyu renkli telleri yumruklarken, amım onu inleyecek kadar sıkı kavrarken, mavi gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Beni sür, Yelena," diye fısıldadı. "Bana vahşi tarafını göster, *myshka*, ve benim sikimi ne kadar sevdiğini göster bana."

Benim yumuşak inlememe gülümsüyor. Pis konuşmalarının bana ne yaptığını biliyor. Genelde oldukça sessiz biriyim, kenarda durmaktan mutlu olan biriyim, ama Val, herkesten gizli kalan bir yanıımı ortaya çıkarıyor. Onun dışında kimseyle böyle olamazdım ve kalçalarımı sallayarak, onun istediği gibi onu kullanarak yukarı aşağı hareket etmeye başladığımda, gözlerindeki vahşi bakış beni teşvik ediyor, engellerimi bırakıp sadece ona ait olan tarafımı kucaklamamı sağlıyor.

[illegible]

"Beni öldüreceksin bebeğim," diye inliyor Val, ben yine geri çekildiğimde.

Gülümserim ve alt dudağını yumuşakça emerim, sonra dilimle dudaklarının kenarlarını izlerim. "Boşalmanı istiyorum mu?"

Derin, seksi kahkahası gülümsememi daha da genişletir. "Hamilelik seni ateşli yaptı, *myshka*." Kıçıma sert bir şaplak atar. Acı nefesimi keser ve vücudum içgüdüsel olarak gerilir, bu da onun uzunluğunu sıkılaştırmama neden olur.

"Lanet olsun," diye inler ve beni mengene gibi sıkıca kavramamı hissetmek için tekrar kıcıma şaplak atar. Bu hisler beni altüst eder ve onu daha sert bir şekilde sürmeye başladığımda, sırtarak tekrar kıcıma şaplak atar. "Boşalmanı istiyorum mu?" diye alay eder ve sözlerimi bana geri söyler. Elini aramıza kaydırır, parmaklarını karnımda açarken başparmağıyla klitorisimi okşar.

"Val," diye inleyerek, onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum. Beni doruğa getiriyor ve sonra parmağını durduruyor, diğer elini kalçama gömerek boşalmamı engelliyor.

"Hmm, bebeğim?" Dudaklarında eğlenceli bir gülümsemeyle bana koyu kaşlarını kaldırır. "Bu bir evet mi?"

"Evet," diye inlerim, bu tek kelime merhamet dilek ve daha fazlası için dua gibidir. Bunu duyar duymaz, adım homurdanır ve kalçalarını sallayarak içime girer, başparmağı klitorisimi acımasız bir ritimle okşarken, ben başımı geriye atar ve onu kaldıraç olarak kullanarak tırnaklarımı omuzlarına geçiririm. Kalçalarımız, ikimizin de çok iyi bildiği, yıllar boyunca mükemmelleştirdiğimiz ve bizim için nefes almak kadar doğal olan ritimle birlikte çalışıyor.

Göğsümün etrafında ağzının ıslak sıcaklığını hissediyorum, emiyor ve yalıyor, dişleri narin cildimi kazıyor, ben ise dalganın üzerinde sörf yapıyorum, onunla geçirdiğim bu anın dışında hiçbir şeyi umursamayacak kadar kendimden geçmişim. Artık stres yok. Artık endişe yok. Sadece ben ve hayatım boyunca sevdiğim adam ve beni yıldızları görmeme yetecek kadar güçlü bir zevk var.

Beni daha sıkı sararken, içimde nabzını hissettiğim anda cildime karşı adım homurdanıyor. Gözlerimi açıp onu izliyorum, çünkü bu adamın boşalmasını izlemekten asla bıkmayacağım. O her zaman muhteşemdir, ama içimde gömülü olduğu, bana başka hiç kimseye vermeyeceği bir parçasını verdiği anlarda olduğu kadar muhteşem değildir. Başka hiç kimse onun kendini kaybetmesini göremez. Kaşlarını çatıp çenesini sıkıştırışını, yüzü yumuşayıp bana her zaman sert bir şekilde boşaldıktan sonra verdiği tatlı gülümsemeyi vermeden önce, güzel mavi gözlerinin mutlak bir coşkuyla parıldamasını asla göremezler. Bu seksi, sevimli bir şekilde biraz çılgın, tamamen samimi ve tamamen benim.

Yüzünü avuçlarım ve onu öperken, kalçalarımı tembelce sallayarak, ikimizi de içimizden geçen artçı sarsıntılardan titretirim. Kollarını bana dolamış, ikimiz de kalkmak için acele etmiyoruz ve güneş batmaya başlayıp oda kararmaya başlayana kadar öpüşüyoruz.

Başparmağı yanağımı okşarken ve parmakları saçlarımda dolanırken dudaklarıma gülümsüyor. "Saatlerce öpüştüğümüz zamanları hatırlıyor musun?"

"Çok net hatırlıyorum," diyorum, anıları gülümseyerek. "Sana doyamazdım. Hala doyamıyorum."

Ellerinden biri sırtımda dans ediyor — yavaş, tembel okşamalar, onun dokunuşunda eriyip ona doğru eğilmek istememe neden oluyor. Yorgunluktan başımı omzuna yaslayıp titrek bir nefes veriyorum.

"Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum, Yel. Asla doyamayacağım."

Uykuya dalana kadar beni kucaklamaya devam ediyor. Nefesimin değiştiğini fark edince alnımı öpüyor ve beni yatak odasına taşımak için yavaşça kucağından indiriyor. Buraya gelmeden önce Val, birlikte geçireceğimiz her saniyeyi değerlendireceğimizi söylemişti ve sözünü tutuyor. Sonraki bir buçuk gün boyunca birbirimizden ayrılmıyoruz. Sabahları hasta olduğumda bana yardım ediyor, tüm yemeklerimi hazırlıyor ve kuzenlerimizle aşağıda değilsek, çıplak olarak yataktayız. Her şey mükemmel ve saatin ayrılmamız gereken zamana yaklaşmasıyla göğsüm ağırlaşıyor. Val'in de aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Gülümsemeleri eskisi kadar geniş değil ve ben bakmıyorken yüzünde endişe beliriyor.

Sonunda gitme zamanı geldiğinde, çantamı alır ve birlikte aşağı ineriz. Max elinde bir fincan kahveyle tezgaha yaslanmış duruyor ve bizi görünce yanımıza gelip bana sarılır.

"Ne zaman istersen taşınabilirsin," diyor bana. "Müziğimle bebeği uyandırmayacağıma söz veriyorum."

Ben de ona sarılırım ve başımı sallarım. "Teşekkürler, Max."

Val parmaklarını benimkilerle birleştirip beni arabasına götürürken, Max bana el sallayıp "*dayan*" anlamında bir gülümseme atıyor. Dönüş yolu sessiz geçiyor, ama şehre yaklaştığımızda Val bana dönüp "Babam evde değil. Seni eve bırakmadan önce biraz orada takılmak ister misin? Çıkarken Sveta'ya da uğrayabiliriz" diyor.

Onunla birkaç saat daha geçirebilmek için her türlü bahaneye minnettar olarak başımı sallayıp, "Evet, harika olur," diyorum.

Onun apartmanına vardığımızda, çantamı arabada bırakıp asansörle ailesinin çatı katına çıkıyoruz. Her zamanki gibi aramızda mesafe bırakıyoruz, ama daireye girip kapılar arkamızdan kapandığında Val mesafeyi kapatıyor. Bir eliyle yüzümü kavrarken, diğer eliyle belimi sahiplenircesine kavırıyor, beni kendine çekip daha aşağı inerek kalçamı kavırıyor. Ağzı benimkini açgözlü bir öpücükle ele geçiriyor ve ben hızla kendimi kaybediyorum.

"Ne oluyor lan?"

Vitaly amcamın sesi beni olduğum yerde dondu. Omurgamdan bir ürperti geçerken, sırtımdan bir ürperti geçer. Acı dolu bir inilti çıkarırım,

ağzım hala Val'in ağzına sıkıca bastırılmış halde, vücudum titremeye başlar. Her ne kadar korkmuş olsam ve az önce yakalanmış olsak da, Val popoma nazikçe bir şaplak atar ve sonra iki eliyle yüzümü kavrar. Geri çekilir ve mavi gözlerini benimkilere kilitler.

"Sorun yok, Yel. Seni seviyorum ve her şey yoluna girecek." Ben hafifçe başımı sallayana kadar bekledi, sonra babasına dönüp baktı. "Roman amcamla dışarıda olduğunu sanıyordum."

Amcamın yüzünde hala şaşkın bir ifade var, gözleri Val ile benim arasında gidip geliyor, sanki gördüklerine hala inanamıyormuş gibi. "Ne?" diye başlıyor, sonra durup saçlarını eliyle tararken kafası karışmış bir nefes veriyor. Sonunda, "Ne haltlar dönüyor burada?" diye karar veriyor.

Val kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine sıkıca bastırır. Birkaç dakika önce olduğu kadar sağlam hissetmediğim için destek almak için ona tutunurum.

"Onu seviyorum baba. Her zaman sevdim."

Amcam Vitaly, yüzünde hala şaşkın bir ifadeyle bize el salladı. "Ama siz kuzenlersiniz."

"Kan bağı yok," diye çabucak cevaplar Val.

"Bu ne zamandır devam ediyor?"

Val bana bakar ve gülümser. "Sanırım doğduğumdan beri, ama on yaşındayken ona aşık olduğumdan eminim."

Ben de ona gülümserken, babası inleyerek bağırır: "*Ptichka*, sana ihtiyacım var, bebeğim!"

Teyzem, sanat stüdyosuna dönüştürdüğü odadan çıkar, boya lekeli ve bizi görünce gülümser. Val'in beni tutuş şekline dikkat etmez çünkü dikkati kocasına odaklanmıştır.

"Ne oldu? Hayır, Get the Scoop'un kapanacağını mı öğrendin? Fark etmemen için çok umutluydum."

Amcam, en sevdiği dondurma dükkanının kapanacağını söylenmesiyle bir an için dikkatini kaybeder. "Ne? Kapanıyor mu? Tanrım," diye inler, "bilmediğim başka bir şey daha mı var?"

"Başka ne oluyor?" Katya teyzem bize bakar, ama cevap bulmak yerine, sonunda Val'in beni sahiplenici bir şekilde tuttuğunu ve benim de onu şiddetle kucakladığımı fark eder. Ağzı mükemmel bir O şekline bürünür, kaşları yükselir ve nefes nefese "Oh, kahretsin" der.

"Evet," amcam Vitaly de aynı fikirde, elini bize doğru sallayarak. "Görünüşe göre Val on yaşından beri bir ilişkileri var."

Korku ya da en azından hafif bir tiksinti bekliyorum, ama teyzem hepimizi şaşırtarak yüzüne gerçekten duygusal bir ifade takınıyor ve fısıldıyor: "Aman Tanrım, bu çok tatlı."

Bize doğru koşar ve ikimizi de kucaklar, amcam ise "Burada ne oluyor böyle?" diye mırıldanır.

Teyzem ikimizin de yanaklarını öper ve sonra geri çekilip bize bakar. Gözleri Val'inkilerle buluştuğunda cam gibi parlar. "Neden hiç kimseye ilgi göstermediğini hep merak etmişimdir."

"Evet," der amcam, "ve şimdi tüm o yatıya kalmalar çok daha mantıklı geliyor." İç çeker ve yaklaşarak teyzemi koluna alır. "Başka kim biliyor?"

"Tüm kuzenler," diye itiraf eder Val.

Babası kahkahayı patlatır. "Sizi sinsi küçük piçler," der, ama kızgın gibi gelmez. "Kardeşlerim biliyor mu?" Bana bakar. "Ailen biliyor mu?"

"Hayır," diyorum. "Evgeny biliyor, ama annem ve babam bilmiyor."

"Onlara söylemelisin," diyor amcam. "Hemen." Üçümüzün arasına bakıyor ve sesinde yalvaran bir tonla şöyle diyor: "Böyle bir sırrı saklayamayacağımı biliyorsun. Onları gördüğüm anda ağzımdan kaçıracağım." Val'in annesine bakıyor. "Biliyorsun ki öyle olacak, *ptichka*. Onlara söyle."

Teyzem bize bakar. "Söyleyecektir. Sen kapıdan çıkar çıkmaz aile grubu sohbetine yazacaktır. Sıcak dedikodular konusunda ona güvenilmez."

"Lütfen onlara söyleme," diyorum. "Bunu benim yapmam lazım."

Amcam iç geçirir. "Tanrıya şükür, çünkü bu haberi saklayamayacağım kadar güvenilmez olsam da, bunu yapan kişi olmak istemiyorum."

"Sence kızacak mı?" diye soruyorum, çünkü babamı tanıyan biri varsa, o da karşımda duran adamdır.

Amcamın yüzü yumuşar ve beni kucaklayarak beni şaşırtır. "Senden bunu sakladığın için şok olacak ve incinecek, ama seni çok seviyor Yelena ve bunu değiştirebilecek hiçbir şey yapamazsın."

"Daha fazlası var," diye fısıldarım, hala onun kucaklamasında.

Amcam iç çeker. "Elbette var. Siz ikiniz başka ne saklıyorsunuz?"

Ondan uzaklaşıp Val'in kollarının güvenliğine geri dönerken, "Hamileyim," diyorum.

Amcam derin bir nefes alarak yüzünü ovuşturdu ve cebine uzandı. Telefonunu çıkararak, tek kelime etmeden teyzeme uzattı. Babama mesaj atma isteği ortadan kalktığına, bize bakarak, "Tamam, bunu beklemiyordum. Tanrım, bana düşünmem için bir saniye verin" dedi.

Katya teyzemin gözleri yine yaşarır ve bizi kucaklayarak sarılır. "Her şey yoluna girecek," der bize. "Ve başka bir torunum olduğu için daha mutlu olamazdım. Samantha, oynayacak başka bir kuzeni olduğu için çok heyecanlanacak."

"Teşekkürler Katya teyze." Onu kucaklarım, bu kadar nazik davrandığı için minnettarım, ama aynı zamanda annemin bunu ilk öğrenen kişi olmadığı için suçluluk duyuyorum.

Başımı öper, sonra Val'in yanağını öper. Amcama dönerek, "O harika planı buldun mu?" diye sorar.

Amcam ona kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Bu biraz alaycı geldi."

Gülümser ve kolunu amcama dolandır. "Asla. Sana sonsuz güvenim var. Peki plan nedir?"

Amcam omuz silkiyor. "Oraya gidip onlara söyleyeceğiz." "Bu biraz hayal kırıklığı yaratıcı," diyor annem.

Amca kışına şaplak atar. "Sana daha sonra heyecanlı olanı göstereceğim, *ptichka*." "Tanrım," diye inler Val.

"Hain ikizine mesaj atalım mı?" diye sorar Vitaly amca.

Val telefonunu alır ve bir eliyle Sveta'ya mesaj atarken, diğer eliyle beni kucaklamaya devam eder. Bir kat aşağıda oturdukları için, Sveta'nın gelmesi uzun sürmez. Vitya hemen arkasında, kollarında Samantha ve yüzünde "ne oluyor *lan*" ifadesi ile odayı hızla tarar. Samantha, büyükannesini ve büyükbabasını görünce mutlu bir çığlık atar ve olan biten her şeye rağmen amcam ona uzanır ve tombul yanaklarını öpmek için onu kucaklar.

Kızına baktığında gülümsemesi kaybolur. "Bu ihanet ne kadar ileri gidiyor?" Sesi kasvetlidir. "Get the Scoop'un kapanacağını biliyor muydun? Bunu da benden sakladın mı?"

Sveta'nın yüzü düşer. "Get the Scoop kapanıyor mu? Baba, senden böyle bir şeyi asla saklamam."

"Vay canına," Val bana bakarak fısıldar. "Ailem çok berbat durumda. Onları bu kadar üzen şeyin bir dondurma dükkanının kapanması olması ne kadar da iyi."

"O dondurma çok lezzetli, Val," diyor babası. "Ve ikiniz de, sizin skandal ilişkinizi bir trajedi olarak görmediğim için mutlu olmalısınız. Bence anneniz ve ben bu durumu inanılmaz iyi idare ediyoruz."

Katya teyzem kocasına gülümser. "Biz harikayız, değil mi?"

Vitaly amca gülerek onu öper. "Öyleyiz," diye onaylar ve damadına bakar. "Yani, onu aileye ne kadar iyi kabul ettiğime bak."

Vitya inanamayan bir kakhaha attı. "Bana ait iletişim bilgilerini değiştirdin mi?"

"Hayır," der Vitaly amca gülerek.

Vitya'ya anlayışlı bir gülümseme atarım. Amcam damadını "Fucker" olarak kaydetmiş ve profil resmi bir atın kıcı.

"Sana yakışıyor," diyor amcam. "Şimdi değiştirmek yanlış olur." Samantha babasına uzanırken amcam Vitya'nın yanına yürüyor. "Oh, somurtma Vitya. Sevgiden yaptım."

Vitya kakhaha atar. "Somurtmuyorum ve bundan gerçekten şüpheliyim." "Kızım ile evlenmene izin verdim," diye hatırlatır amcam.

Vitya kızının başına öpücük kondurur ve "Sadece başka seçeneğin olmadığını bildiğin için" der.

Amcam omuz silkiyor ve Samantha'ya gülümsüyor. "Yine de geçerli, değil mi tatlım?"

Samantha ilgiye sevinç çığlığı atar ve amcam zafer *kazanmış* gibi kaşlarını kaldırır.

"Yani her şey yolunda mı?" diye sorar Sveta, anne babasına bakıp bana umut dolu bir gülümseme atar.

"Evet, sorun yok," der teyzem, "ama başkası öğrenmeden önce Alina ve Matvey'e söylemeliyiz. Onları bu durumdan habersiz bırakmak adil olmaz."

"Peki bunu nasıl öğrendiniz?" diye sorar Sveta.

Amcam Val ve bana parmağını salladı. "Bu ikisini koridorda öpüşürken yakaladım."

"Öpüşüyorduk," diyor Val.

Babası gülümser. "Sen elini onun poposuna koymuştun."

"Bunu nereden öğrendim acaba?" diye mırıldanır Val. "Doğduğumdan beri bunu sadece anneme yaptığını gördüm."

Vitaly amca gülüyor. "Doğru."

Val, "Bir gün beni koridorda biriyle öpüşürken ve poposunu okşarken yakalayacağını söylemiştin, hatırladın mı? Bununla ilgili fazla abartmamak gerektiğini söylemiştin sanırım." der.

Vitaly amca Val'e kaşlarını kaldırarak bakar. "Sanırım bu konuda sözümü tuttum, evlat."

"Tutmuşsun," diyorum. "Vitaly amca ve Katya teyze, tüm bu konuda çok nazik davrandığınız için teşekkürler."

"Bunu gerçekten takdir ediyoruz," diyor Val. "Uzun zamandır size söylemek istiyordum, ama Yel ve ben herkesin buna nasıl tepki vereceğinden endişeliydik."

"Endişelenen bendim," diyorum onlara. "Val uzun zamandır size söylemek istiyordu, ama benim için sır olarak sakladı."

Val bana daha sıkı sarılır ve başımı öper. "İkimiz de beklemeyi kabul ettik," der, sırrımızı benim üstlenmeme izin vermez.

"Bu plan açıkça suya düştü," diyor amcam, "peki yeni plan ne?"

"Onunla evleneceğim," diyor Val, düşünmeden

"Bunu önce kardeşime söylemelisin," dedi Vitaly amca. "O haklı," dedim.

"Oraya gidip onlara söylemeliyiz, Val."

Eğilip yüzümü avuçlarımla kavradı. "İyi misin? Bunun bunu böyle yapmak istemediğini biliyorum."

"İyiyim. Yakalandığımız için biraz rahatladım. Bana bir tekme atılması gerekiyordu. Muhtemelen karnım belirginleşene kadar bu işi uzatırdım."

Val bu düşünceye dehşetle bakar ve başını sallar. "O kadar uzun süre bekleyemezdim."

"O zaman, seni bulabileceğim bir yerde öpüşmeye karar vermen iyi oldu," diyor babası. "Peki, yeni plan ne? Hepimiz oraya mı gidiyoruz?"

Val bana bakar ve nasıl bir karar vereceğimi bekler. Ailesinin desteğini çok takdir etsem de, ailemi böyle bombardımana tutmak istemiyorum. "Sadece Val ve ben gidersek daha iyi olur," derim.

Amcam Vitaly rahat bir nefes alırken, Val'in annesi "Bize ihtiyacın olursa ara, hemen geliriz" diyor.

"Teşekkürler anne," diyor Val. "İhtiyacımız olursa haber veririm." Kafama bir öpücük kondurup ekliyor, "Hemen dönerim *myshka*."

O odasına giderken teyzem bana bir kez daha sarılır. "Gelinim olarak senden daha iyisini hayal edemiyorum," der ve boğazımda bir düğüm oluşur.

"Teşekkürler Katya teyze," derim ve onu da aynı şekilde sıkıca kucaklarım.

"Katılıyorum," diyor amcam. "En azından ne kadar tatlı bir kız olduğunu biliyoruz." Bana göz kırpmıyor. "Ve ailenizi de onaylıyorum."

"Umarım babam bunu sorun etmez," diyorum, içimden atamadığım korkuyu dile getirerek. Hayatta pek endişelenecek bir şeyim olmadı. Her zaman bana iyi bakıldı ve sevgiyle çevriliydim, ama en büyük korkularımdan biri babamı hayal kırıklığına uğratmak. Bundan sonra bana farklı bakarsa, buna dayanmam.

"Hey, evlat," der amcam, yaklaşarak omzuma hafifçe dokunur. "Baban seni seviyor ve bu hiçbir şeyin değişmeyeceği anlamına gelir. Eğer bu konuda sana kızarsa, amcan Roman'ın arkasından iş çevirirken onların kıcını kurtardığımı hatırladığımı söyle."

Bu görüntüye gülümsüyorum. Annem ve Roman amcam biyolojik kardeşler, ama babam ve amcalarım kendilerini kardeş gibi görüyorlardı, bu yüzden içlerinden birinin annemle çıkması biraz tabu sayılıyordu, tıpkı Val'in benimle olması gibi.

"Elma ağacından uzağa düşmez, sanırım," diyorum ona.

O gülüyor. "Öyle, ama oğluma neden aşık olduğunu anlayabiliyorum. Bütün o karizmatik genler, karşı koymak imkansız."

Val geri gelir ve beni tekrar kendine doğru çeker. "Bunun övgüsünü sen mi alıyorsun, baba?"

"Sana gerçekten iyi genler verdiğimi kabul ediyorum," diyor babası diyo

r. Katya teyze gülüyor. "Benim de bununla biraz ilgim var."

Vitaly amca başının arkasını avuçlayıp onu öper. "Senin de bunda , *ptichka*, ama ben sadece benim sorumluluğumda olan erkeklik özelliklerinden bahsediyorum."

Sveta inler. "Tanrım, ikizimin erkeklik organları hakkında konuşmaya başlamayalım. Hamileyim ve açım, daha fazlasını kaldıramam."

Amcam canlanır. "Aç mısın?"

Sveta hamile karnını okşar. "Evet, bir şeyler yiyebilirim."

"Kapanmadan önce biraz dondurma almak ister misin?" diye sorar amcam. Vitya karısına bakar. "Henüz akşam yemeği yemedin."

Ona gülümser ve yanağını okşar. "Bu akşam tam tersini yapalım. Tatlıdan sonra akşam yemeği." İkna olmuş görünmeyince ekler: "Biliyorsun, ben buna hazırım. Bana ekstra büyük bir salata bile hazırlayabilirsin, hepsini yiyeceğime yemin ederim."

Amcam ona bakar ve dövmeli boynunu eliyle okşar. "Anlaştık, ama sadece kavrulmuş pancar yiyeceğine söz verersen ve salataya taze brokoli eklememe izin verersen."

Sveta tiksintiyle dudaklarını kıvrır. "Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Vitya gülerek onu öper. "Seni hayatımdan daha çok sevdiğimi biliyorsun, ama pancar ve brokoli senin ve bebek için gerçekten çok iyi."

"Peki," diye inler Sveta. "Önce dondurma yiyebilirsem, senin iğrenç yemeğini yiyeceğime söz veriyorum."

"Merak etme tatlım," diyor babası, "dev boy külahlar alacağız ve umarım damak tadını uyuştururlar, böylece akşam yemeğinin tadını almazsın." "Hadi ama," diyor Vitya. "O kadar da kötü değiller." Kızına bakarak kızına destek ister. "Sen pancar seviyorsun, değil mi, kızım?"

Kızının ilgisine gülümser ve babasının kulağına uzanır. "Baba," der ve sonra kimsenin anlamadığı uzun bir bebek dili konuşmaya başlar.

Vitya hepimize bakar. "Bu, pancarı sevdiği anlamına geliyor."

"Uh-huh," amcam der ve teyzemin ceketini kapar. "Biz dondurma almaya gidiyoruz, ama anneniz telefonumu aldı, ihtiyacınız olursa mesaj atın."

"Siz biz olmadan bu durumu yaşarken biz dondurma yemeye gitmekten suçluluk duyuyorum," der teyzem.

"Saçmalama, *ptichka*," der amcam, teyzemin ceketini giyebilmesi için onu tutarak. "Onları duydun. Yalnız kalmak istiyorlar ve biz sadece ayak bağı oluruz. Biraz mahremiyete ihtiyaçları var ve kızımız hamile ve aç."

Teyzem Sveta ile gülüyor. "Sanırım hepimiz bu dondurma gezisinin sadece hamile kızımız için olmadığını biliyoruz."

"Önce onun sipariş vermesine izin vereceğim," diyor amcam.

Val'in parmakları ensemi okşarken, ailesi gülüyor ve gitmeye hazırlanıyor. Gitmeden önce bize veda etmek için sarılıyorlar ve ihtiyacımız olursa aramamıza söz verdiriyorlar. Daire tekrar sessizleştğinde, Val'e bakıyorum.

"Umarım benim ailem de seninkiler kadar anlayışlı davranır."

Alnımı öper ve şöyle der: "Babamı çok az şey rahatsız eder, özellikle de onu yemekle oyalayabilirsen, ama eminim ki ailen şoku atlatınca sorun olmayacaktır." Gülümser ve yanağımı okşar. "Babanın beni senin kışına elimi koyarken ve dilimi boğazına sokarken yakalamaması da yardımcı olacaktır."

Sadece bunu düşünmek bile beni iniltiye boğuyor. "Evet, onları yavaş yavaş hazırlamalıyız."

"Gidelim, *myshka*. Her şey bittiğinde kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Haklı olduğunu biliyorum, bu yüzden başımı sallayıp onun beni asansöre götürmesine izin veriyorum. Yolda sessizim, çok gerginim, dizimi sallamak ve Val'in elini uyluklarımın üzerine koyduğunda sıkıkmak dışında pek bir şey yapamıyorum. Babamın Camaro'sunun yanına park ettikten sonra bana dönüyor, endişeyle kaşlarını çatarak beni inceliyor.

"İyi misin? Bunu daha kolay hale getirmek için yapabileceğim bir şey var mı?" "Sadece bunu yaparken yanımda olmanı istiyorum."

"Elbette, *myshka*. Seni terk etmeyeceğim. Hayatımızın o kısmı resmen bitti. Bir daha asla senden uzak bir gece geçirmeyeceğim."

Ne kadar gergin olsam da, onun bunu söylediğini duymak ve bunun doğru olduğunu bilmek, içimden bir rahatlama hissi uyandırdı. O kadar uzun süre duygularımızı sakladık ve birlikte olmak için gizlice buluşmak zorunda kaldık ki, artık bunu yapmak zorunda olmamak, istediğimiz zaman birlikte olabilmenin lüksüne sahip olmak, aileme söylediğimde tutunacağım şey tam da bu. Ne kadar korkmuş olsam da, beni diğer tarafta neyin beklediğini biliyorum ve Val ile birlikte olmanın, şu anda hissedebileceğim her türlü rahatsızlığa değdiğini biliyorum.

"Hazırım," diyorum ona.

Yaklaşarak başımın arkasını avuçlar ve beni yavaşça öper, sadece onun yapabileceği şekilde beni rahatlatır ve beni ne kadar sevdiğini hissettirir. Aileme söylediğimde tutunacağım şey budur. Uzun zaman önce söylemem gereken şeyi söyleme cesaretini bana verecek olan budur.

"Bunu daha önce yapmaya cesaret edemediğim için özür dilerim. Çok uzun süre ayrı kaldık ve hepsi benim yüzümden."

"Öyle söyleme Yel. Hala genciz ve önümüzde birlikte geçireceğimiz bir ömür var. Seninle olan hiçbir şeyden pişman değilim, birlikte olamadığımız zamanlardan bile, çünkü hepsi buna değdi. Hayatımızdaki her şey bizi bu ana getirdi ve *bunu* hiçbir şeye değişmem."

Beni tekrar öper ve yüzünü yüzüme yakın tutarak şöyle der: "İlişkimizi daha önce açıklamış olsaydık, birlikte yaşıyor olurduk, değil mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, onun ne demek istediğini tam olarak anlamadan.

"Doğru," diye onaylar, "bu da demek oluyor ki o gece arabada korunmasız seks yapmamış olurduk. Beni evimize geri götürür, geceyi sana tapınarak geçirir ve muhtemelen etkileyici miktarda prezervatif tükettirdim."

Yumuşak bir kahkaha atıyor, ama kibirli davranmıyor. İkimiz de onun doğruyu söylediğini biliyoruz. Eli karnıma iniyor.

"Eğer daha önce bir şey söyleseydik, belki şu anda benim bebeğime hamile olmazdın ve Yel, bunu hiçbir şey için değiştirmezdim, bu yüzden lütfen endişelenmeyi bırak. Buradayız ve bunu yapıyoruz. Önemli olan tek şey bu."

Başımı sallayıp parmaklarımı boynuna doluyorum. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Nefes alıp gözlerine bakıyorum. "Hazırım."

Gülümser ve parmağını çenemin altına dokundurur. "Aferin kızıma. Hadi gidip teyzeme ve amcama, kızlarına aşık olduğumu söyleyelim."

Onun sözlerine inlerim, ama bu onu daha da gülümsetir. "Bir gün çocuklarımız için ne kadar eğlenceli bir hikaye olacağını bir düşün."

"Onlara *her şeyi* anlatmak zorunda değiliz," diye hatırlatırım.

"Tabii ki anlatırız." Gülümser ve bana göz kırpar. "Elbette bazı önemli anları atlayacağız."

"Öyle umarım," diyorum ve arabadan inmeden önce kapı koluna uzanıyorum.

"Ama ailemizi onlardan saklayamayız, yani nasıl olsa anlayacaklar. Ayrıca," diyor, yanıma gelip kolunu omzuma atarak, "burada yeni bir şey başlatmış olabiliriz. Çocuklarımız, aslında akraba olmadıkları bir sürü kuzenin arasında büyüyecek, yani ne olacağı belli olmaz."

Asansöre doğru yürürken ona bakarım. "Henüz onları evlendirmeye başlamayalım."

"Anlaştık," diyor gülümseyerek, asansörü çalıştıracak düğmeye basmadan önce.

Asansör hareket etmeye başladığında midem bulanıyor ve bunun hızdan mı yoksa sinirlerimden mi kaynaklandığını anlayamıyorum. Muhtemelen ikisinin karışımıdır. Val kolunu

bana sıkıca sarılır ve beni hemen bırakmayacağını açıkça belli eder. En üst kata çıkıp ailemin penthouse dairesinin kapısının önünde durduğumuzda, titrek bir nefes alıp kilidi açarım ve ikimiz de içeri gireriz. Bu hareket o kadar önemli ki, hiçbir şey olmaması beni neredeyse hayal kırıklığına uğratar. Ailem burada beni beklememekteydi. Val ve ben ayakkabılarımızı çıkarıp içeri girerken, onlar her zamanki gibi hala karanlıkta kalmışlardı.

Cesaretimi kaybetmeden önce annemi ve babamı çağırıyorum ve Val'i oturma odasına götürüyorum. Onları kanepede birbirlerine sarılıp film izlerken buluyoruz ve o kadar mutlu görünüyorlar ki, bunu mahvedebileceğimi düşünerek içimde bir suçluluk duygusu uyanıyor.

"Merhaba tatlım," diyor babam, annem ise bize bakıp gülümsüyor. Val'in elinin benimkiyle iç içe olduğunu fark etmeleri yaklaşık iki saniye sürüyor.

Babamın koyu renkli gözleri kısılr, ama ne olduğunu sormadan Val, "Matvey amca, konuşmamız lazım," der.

Babam annemin elini öper, sonra ondan ayrılır ve ayağa kalkar. Annem oturup beklemekle yetinmez, hemen ayağa kalkar ve babamın yanına geçer, ikisi de bize bakar. Annemin gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşar, ama babamın yüzünden bir şey okunmaz ve bu beni her şeyden çok korkutur. Babam daha önce benden hiç saklanmamıştı, ama yemin ederim ki, aramızda bir duvar yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Baba," diye başlıyorum, ama o keskin bir baş sallamayla sözümü kesiyor. "Ne oluyor?" Sert bakışlarını Val'e çeviriyor. "Neden Kızımın elini tutuyor musun? *Kuzenin* elini tutuyorsun," diye açıklığa kavuşturur.

"Biz gerçekten akraba değiliz, bunu sen de biliyorsun," diyor Val sakın bir şekilde ve onun yanımda durduğuna hiç bu kadar minnettar olmamıştım, çünkü o olmasaydı dizlerim titrer ve yere düşerdim. "Ve onu seviyorum. Hayatım boyunca Yelena'ya aşık oldum."

Babamın gözleri büyür ve az önce söylenenleri sindiremiyormuş gibi şok olmuş bir nefes verir. Birkaç saniye sessiz kalır, ikimizi sırayla bakar. Hala öfkeli mi yoksa sadece büyük bir şok mu yaşıyor karar vermeye çalışırken, telefonu çalar. Babam telefonu görmezden gelir, ama telefon çalmaya devam edince ve Val'in telefonu da çalmaya başlayınca, homurdanır ve ikisi de neler olduğunu görmek için telefonlarını çıkarırlar.

"Siktir," diye homurdanır babam, telefonunu bir kenara itip annemin yüzünü avuçlayarak onu öper. "Gitmem gerek, *malishka*. Üzgünüm. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim."

"Ben de gitmeliyim," der Val.

Tartışmak için başımı kaldırıyorum, ama gözlerindeki kararlı ışıltıyı görünce sözlerim boğazımda kalır. O Bratva'ya asla sırtını dönmez ve belli ki ikisini de çağıran şey budur.

"Üzgünüm," diyor Val ve sonra başımın arkasını avuçlayıp eğilip beni öperek, onun tanıdığım en cesur adam olduğu teorimi doğruluyor. Derin, ağzı açık bir öpücük olmasa da, Val bunu öyle hissettirmeyi başarıyor. Yumuşak dudakları benimkilere bastırıyor, uzun saniyeler boyunca her şeyi ortadan kaldırıyor. Tüm sevgisini o öpücüğe koyuyor ve ben bunu vücudumun her yerinde hissediyorum. Geri çekildiğinde, alnını benim alnıma dayıyor.

"Seni seviyorum, Yel. Mümkün olduğunca çabuk döneceğim." "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

İkimiz de dönüp bize bakan annemle babamı görüyoruz. Annem şaşkın görünüyor, ama bunun altında kalbimi acıtan bir incinme var, çünkü yıllardır ona yalan söylediğimi biliyor. Babam ise şaşkınlıktan öfkeye geçmiştir. Val'in gözlerine baktığında koyu renkli gözleri kısılır.

"Gitmeliyiz," diyor babam, Val'e bakarak bunun geçici bir ara olduğunu ve bu konuşmayı henüz bitirmediklerini açıkça belli ediyor. Anneme son bir öpücük veriyor ve sonra bana bakıyor. Ne düşündüğünü anlayamıyorum ve bu beni delirtiyor, bu yüzden Val'i bırakıp ona doğru yürüyorum.

"Baba, bir şey söyle." Onun gözlerine bakıyorum, benimkilerle aynı koyu renkte, ve ne kadar üzgün olduğumu görünce yüzü yumuşuyor ve beni kucaklıyor.

"Seni seviyorum Yelena, bu asla değişmeyecek, ama çok kızgınım ve döndüğümde bu konuyu konuşacağız."

O beni kucaklamaya devam ederken ben başımı sallıyorum. Kafamın üstüne bir öpücük kondurup sırtımı okşadıktan sonra beni bırakıp gidiyor. Val bana son bir öpücük kondurup, silahını aldıktan sonra babamın yanına, kapıya doğru yürüyor. Val'in zaten silahlı olduğunu biliyorum, her zaman öyledir, bu yüzden babam anahtarlarını aldığı anda gitmeye hazır. Birlikte çıkıyorlar ve kapıyı kapattıktan sonra anneme dönüyorum.

Bölüm 6

Valentin

Asansör inanılmaz derecede küçük geliyor. İçinde sadece ikimiz varız, ama amcamın öfkesi sanki ayrı bir varlık gibi ve bu da mekanı klostrofobik hale getiriyor. Sessizliği bozmak yerine, korkuluğa yaslanıp çenemi ovuşturarak yolculuğun bitmesini bekliyorum.

Otoparka yaklaşınca ağzımı açıp, "Onu her şeyden çok seviyorum, Matvey amca," diyorum.

Başını çevirip koyu renkli gözlerini benimkilere dikeyor ve konuştuğunda sesi her zamankinden daha sert çıkıyor. "Şu anda bu konuyu konuşmayacağız. Ne olup bittiğini bilmiyorum ama bu konu beklemek zorunda. Mesajı gördün. Roman'ın bize ihtiyacı var. Diğer her şey bekleyebilir."

Haklı olduğunu biliyorum, bu yüzden başımı sallayıp kapılar açıldığında onun peşinden inerim. "Ben sürüyorum," der, arabasının kilidini açıp içine girerken.

Camaro'nun deri koltuğuna daha yeni oturmuşum ki, o geri geri çıkıp ana caddeye çıkmak için dönüş yapıyor.

Telefonum tekrar titrediğinde, onu çıkarıp mesajı okuduktan sonra, "Luka arıyor. Planlarda değişiklik oldu. Babası bizim Beşinci Cadde'deki depoya gelmemizi istiyor" diyorum.

Amcam tek kelime etmeden hızlıca sola dönerek bizi ters yöne doğru götürüyor. Yelena için endişelenmemeye çalışıyorum ama bu imkansız. Ne yaparsam yapayım, o hep aklımda, özellikle de ailesi bizim ilişkimizi öğrendikten sonra onu aniden terk etmek zorunda kaldığımdan beri.

Depoya varmadan önce ona kısa bir mesaj gönderip onu sevdiğimi ve her şeyin yolunda olmasını umduğumu söylüyorum. Cevap vermiyor, bu da mesajı göndermemiş olmayı dilememe neden oluyor çünkü şimdi daha da endişeleneceğim.

"Annesinin yanında," diyor Matvey amcam, sessizliği bozarak. Bana bir bakış atıyor, gözlerimle kısa bir süre temas kuruyor ve sonra tekrar başka yere bakıyor. "Güvende."

Bu bir zeytin dalı gibi geldi, ben de onu yakaladım ve "Sana söylemediğimiz için üzgünüm. O senden saklamak istemedi. Sadece korkmuştu" dedim.

Samimi bir konuşma yapmak yerine, gaza basıyor ve bir sonraki virajı gerekenden çok daha keskin bir şekilde alıyor, sonra deponun arkasındaki sokağa giriyor. Lev amcamın motosikletinin arkasına park ediyor ve iki eliyle direksiyonu kavırıyor.

Önündeki ön camdan dışarı bakarak, "Bunu sonra konuşuruz Valentin. Şu anda bunu duymaya hazır değilim" diyor.

Bununla birlikte, kapısını açıp dışarı çıkar ve arkasına bakmadan uzaklaşır. Derin bir iç çekişim arabanın içini doldurur. Onun reddi canımı yakar, ama haklı olduğunu biliyorum. Şimdi zamanı değil. Bratva önce gelir.

Her zaman önce gelir, çünkü onsuz ailemizi güvende tutamayız. Kişisel sorunları bir kenara itmek bencilce değildir. Yapabileceğimiz en özverili şeydir. Babam ve amcalarım bana bunu öğretti, beni ve kuzenlerimi bu zihniyetle yetiştirdi ve onların haklı olduğunu biliyorum. Bize yapılan bir saldırı, onlara yapılan bir saldırıdır ve bunun olmasına izin veremeyiz. Onları güvende tutmak için, Bratva'mız aşılmaz bir kale olmalıdır. Eğer düşersek, onlar savunmasız kalacaklar ve yıllar boyunca çok fazla düşman edindik, bunun olmasına izin veremeyiz. Yelena'nın böyle savunmasız kalacağı düşüncesi bile midemi bulandırıyor. O kadın için her şeyi yaparım, onun güvenliği için kendi hayatımı feda etmem ve onu çocuğumuzu tek başına büyütmek zorunda bırakmam gerekse bile. Motor sesiyle başımı çevirip

Max'in geldiğini görüyorum.

Ben de aynı şeyi yaparken o ve Niki dışarı çıkarlar. Niki, eskimiş deri bir postacı çantasını omzuna asarken, ben de onların arabasının yanında onlarla buluşurum. Kuzenim dizüstü bilgisayarını olmadan hiçbir yere gitmez.

Max depoya bakar. "Ne olduğunu biliyor musun?" "Hayır, ama hepimizi çağırılmışlarsa iyi bir şey olamaz," derim. "Bu arada, bizim hakkımızda . Yelena ve ben mesajı aldığımızda, onun ailesine anlatmak üzereydik. Onlar henüz hamile olduğunu bilmiyorlar, ama babam biliyor."

"Siktir," diyor Max derin bir nefes alarak.

Niki'ye bakarım. "Üzgünüm. Ailelerimize söyledikten sonra herkese söyleyecektik."

Niki bana sırtarak bakıyor. "Kuzenimin hamile olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Messenger çantasını okşuyor. "Her şeyi görüyorum. Her şeyi biliyorum."

Yumuşak bir kahkaha atıp uzaklaşır, Max ve ben ise onun hepimiz hakkında ne tür kirli sırlar bildiğini merak ederiz.

"Bilmek istediğimden emin değilim," diyor Max, benim sormadığım soruyu cevaplayarak. "Gizli kamera ve mikrofonlar kurmuşsa, bilmek bile istemiyorum."

"Gizli kamera koymamış olsa iyi olur," diye mırıldanırım, Yelena'nın odamda çıplak olduğu tüm anları düşünerek.

Max gülererek başını sallar. "O asla böyle casusluk yapmaz. Küçük kardeşim kişisel sınırları pek anlamıyor ya da umursamıyor olabilir, ama o sınırı aşmaz. Asansörlerde sevişmeyin yeter. O görüntüleri izlediğini biliyorum."

"Uyardığın için teşekkürler," diyorum ona. Yelena ve ben özel asansörlerde mesafemizi korumaya her zaman dikkat ettik, ama bunun nedeni kimse bizim ilişkimizi bilmiyordu ve biz de kameraların olduğunu ve görüntülerin bir gün izlenebileceğini biliyorduk, ama görünüşe göre her zaman izlendiğini bilmek çok iyi bir şey. Her zaman asansörde hızlı bir seks yapmak istemişimdir, hatta bir gün sırrımız ortaya çıktığında bunu yapacağıma dair kendime söz vermiştim, ama görünüşe göre bu özel istek listesi maddesi için halka açık bir asansör kullanmak zorunda kalacağız.

Max ve ben içeri girdiğimizde herkes zaten içeride bekliyordu. Babam, amcalarım ve kuzenlerim bir arada duruyorlardı, geniş ve açık alan kalabalık hissettiriyordu. Pencereler tahta ile kapatılmıştı, böylece dışarıdan ışık görünmüyordu, ama biri gelip etrafı kurcalasa bile burada bulacak pek bir şey yoktu. Şehrin dış mahallelerinde, birinden bilgi almamız gerektiğinde veya adamlarımız cesedi ortadan kaldırıncaya kadar saklamamız gerektiğinde kullandığımız başka binalarımız da var. Bu depo, toplantılar ve ara sıra silah ve hap sevkiyatlarını depolamak dışında başka bir amaçla kullanılamayacak kadar şehrin merkezinde. Ancak hiçbir şey burada uzun süre kalmaz ve hiçbir yer aynı ay içinde iki kez kullanılmaz. Alessi ailesi buradaki gayrimenkullerin çoğunu kontrol ediyor ve Danil amca ile Niki'nin bilgisayar becerileri de eklenince, bunların hiçbirinin yakın zamanda bize kadar izi sürülemeyeceği anlamına geliyor.

Max ve ben, grubun kenarında kalarak Luka ve Sasha'nın yanına yürüdük ve başımı kaldırıp babamın gözlerine baktığımda, bana "ne

Ne oldu bakışı atıyor. Omuzlarımı silkiyorum ve hafifçe başımı sallıyorum, ona hiçbir fikrim olmadığını ve daha sonra anlatacağımı belli ediyorum. Yemin ederim, odanın diğer ucundan onun derin bir nefes aldığını duyabiliyorum. Lev amcam ona bakar ve piercingli kaşını kaldırır. Babamın bu gece olanların tüm ayrıntılarını dökülmemek için tüm gücünü kullandığını ve bunun yerine hala yediği dondurma külâhına odaklandığını biliyorum. Buluşma mesajı geldiğinde dondurmayı sipariş etmiş olmalı.

"Tamam, başlayalım," diyor Roman amcam, oluşturduğumuz gevşek dairenin ortasına doğru yürürken. "Bu gece saldırıya uğradık." Ailemizin her üyesinden gelen öfkeli mırıldanmaları ve *küfürleri* görmezden gelerek konuşmaya devam ediyor. "Hepinizin bildiği gibi, bir parti hap gelmişti. Tedarikçimiz teslimatı yaptı, adamlarımız da onu alıp dördüncü depoya götürdü. Güvenlik kamerası görüntülerine göre, her şey planlandığı gibi gidiyordu, ta ki tam teçhizatlı on adam onları kuşatana kadar. Uyuşturucuları aldılar, üç adamımızı infaz tarzında vurdular ve sonra üzerinde bir uyarı yazan bir not bıraktılar."

"Ne lanet uyarı?" diye homurdanır Matvey amcam, toplantı başlamadan önce bile boktan bir gece geçirmişken.

"Notta, '*Anlaşmayı kabul etmeliydiniz*' yazıyordu," diyor Roman amca ve ekliyor, "notu, bizim adamlardan birinin göğsüne bıçakla tutturmuşlar, böylece onu görmemizi engellemişler."

"Siktiğimin herifleri," diye bağırır Luka, bu gece üç adamımızı kaybettiğimiz için öfkeli bir şekilde.

"Marty ile yapılan anlaşma mı?" diye sorar Sasha, sözlerinde inanamama duygusu vardır. "O küçük korkak mı?"

"Görünüşe göre Marty bize karşı pek dürüst davranmamış," diyor babam, külâhındaki son lokmayı bitirirken. Danil amcama bakıyor. "Onun üzerinde ne buldun?"

Amcam Niki ile yaptığı konuşmayı keser ve "Hâlâ araştırıyoruz. Kendini aptal gibi göstermek için çok iyi bir iş çıkarmış, sadece çok parası olan ve yeterince akli olmayan zararsız bir salak gibi. Onunla ilgili bulduğunuz her şey, onu babasının parasını kadınlara, uyuşturucuya ve ara sıra polisin görmezden gelmesi için rüşvet vermeye harcayan bir güven fonu bebeği gibi gösteriyor. O, hap ve esrarla uğraşan ve daha sert şeylere de el atmaya başlayan küçük bir balık olarak görülüyor. Gördüğüm kadarıyla, o bir şaka olarak kabul ediliyor."

"Onda bir terslik var," diyorum ve tüm gözler bana dönüyor. "Onda bir şey vardı, güvenmediğim bir şey."

"Katılıyorum," diyor Matvey amcam. "Bir şey saklıyor ve tek başına çalışmadığını düşünüyorum."

"Peki, şu anda kokainin düzenli tedarikçileri kimler?" diye sorar Lev amcam. Elini yüzüne sürer, düşünürken bir saniye dudak halkasıyla oynar. "Perez Karteli hâlâ aktif mi?"

"Evet," diyor Danil amcam, "ama Amerika'da faaliyet göstermiyorlar, geçen bir yıldır göstermiyorlar. Federaller onları neredeyse çökertti. Diego ailesini alıp Avrupa'ya kaçtı. Hala uyuşturucu satıyor, ama çok azaldı. Olanların arkasında onun olması imkansız."

"Ya öyleyse?" diye başlar babam, ama Lev amcam "Sakın söyleme" diyerek sözünü keser.

"Neyi söyleme?" diye soruyorum.

Babam kardeşini görmezden gelir ve "Amaya Karteli" der.

Kartel haberlerini tam olarak takip etmiyorum ama ben bile onlar hakkında hikayeler duydum. Onlar acımasız, kanlı bir örgüt ve amcalarımın onların adını söylemekten çekinmesini anlıyorum, çünkü eğer bizimle uğraşan onlarsa, işler çok kanlı bir hal alacak.

"Onlar olabilir," diye itiraf ediyor Danil amcam. "Söylentilere göre Lorenzo genişlemek istiyor. Şimdiye kadar bizim şehrimizden uzak durdu, ama onun gibi adamlar açgözlüdür. ABD'nin büyük şehirlerinin çoğunda satış yapmak yetmez. Hepsinde satış yapması gerekir."

"Bu savaş anlamına gelse bile mi?" diye soruyor Luka.

Roman amcam omuz silkiyor. "Arkasında bütün bir ordu var ve bizimkinden bile daha şiddetli bir şöhreti var, çünkü Lorenzo istediğini elde etmek için karısını ve çocuklarını da dahil olmak üzere kimseyi ve hiçbir şeyi öldürmekten çekinmez."

Odadaki herkes bunun bizim için ne anlama gelebileceğini düşünürken bir sessizlik olur. Birinin Yelena'nın, annemin ve kız kardeşimin peşine düşeceği düşüncesi, onları bir uçağa bindirip buradan çok uzaklara göndermek istememe neden oluyor, ama bu ya onları korumasız göndermek anlamına gelir ki bu da kesinlikle mümkün değil, ya da nöbet görevine verdiklerinde adamlarımızın büyük bir kısmını kaybetmek anlamına gelir ki bu da mümkün değil.

"Peki plan nedir?" diye sorar Max.

Amcam Roman kardeşlerine bakar, beş kişi o birkaç saniyelik sessizlikte çoğu insanın uzun bir sohbette paylaşabileceğinden daha fazlasını paylaşır, sonra

Oğullarına ve yeğenlerine dönüp şöyle diyor: "En kötüsünü varsayıyoruz. Bu gece üç adamımızı kaybettik ve daha fazla adam kaybetmeyeceğimizden emin olmalıyız. Eşlerimize ve çocuklarımıza ekstra korumalar koyacağız ve kimse tek başına dışarı çıkmayacak."

"Hiç kimse," diye tekrarlar Lev amcam, Sasha'ya bakarak. "Danil ve Niki bulabildiklerini araştırırken, biz şimdilik dikkat çekmemeye çalışacağız ve Dominic'i uyaracağız. Herkes ekstra dikkatli olmalı. Sadece bizim bölgemizde olduğunuz için güvende olduğunuzu düşünmeyin."

"CCTV görüntülerinde ne bulabileceğimize bakacağız," diyor Danil amcam, "ama sanırım bir sonuca varamayacağız. Bu, dikkatsizce, anlık bir cinayet değildi. Titizlikle planlanmış ve iyi uygulanmış bir cinayetti. Eğer bu Amaya Karteli'nin işi ise, yakında öğreniriz. Onlar, dikkat çekmemekle ünlü değiller."

"Harika," diye mırıldanır Luka, çenesini ovuştururken, şüphesiz küçük oğlu ve hamile karısını düşünüyor. Hiçbirimiz savaş istemiyoruz, ama bu konuda kafamızı kuma gömmek bize bir fayda sağlamaz.

Matvey amcam söz alır ve "Demek toplantı bu kadar mı? Saldırıya uğradık, üç adamımızı kaybettik ve ne olup bittiğini anlayana kadar her zamankinden daha dikkatli olmamız mı gerekiyor?" der.

"Özetle öyle," der Roman amcam. Kardeşini bir saniye inceler, şüphesiz onun zihninde ağır bir yük olduğunu fark eder. "Neden? Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

Matvey amcam, "Evet, Val'in kızımı siktiğini başka kimlerin bildiğini bilmek istiyorum" demeden önce babamın gözlerine bakacak kadar zamanım var.

Odaya bakındığımda, amcalarımın şok olmuş bakışları ve kuzenlerimin "oh siktir" bakışlarıyla karşılaşyorum. Matvey amcam, suçlu suçlu bakan babama odaklanıyor, ama en azından artık dondurma külahını yalamıyor.

"Yemin ederim, bunu bu gece öğrendim," diyor babam.

Lev amcam ona döner. "Bu sırrı nasıl bu kadar uzun süre saklayabildin?"

Babam utangaç bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Telefonumu Katya'ya verdim."

"Bu, daha önce gönderdiğim mesaja verdiğin cevabı açıklıyor," diyor Roman amcam gülerek. Kardeşlerine bakıyor. "Bana kocaman bir gülen yüz ve 'Hemen geliyorum' yazan bir *mesaj* gönderdi, üstüne bir sürü ünlem işareti koyarak."

Babam inler. "O yapmadı."

Roman amcamın gülümsemesi genişler. "Yaptı. Çok erkeksi olmayan bir mesajdı. Altımızdaki adamlar sana emir mesajları göndermeye başlamadan önce telefonunu geri aldığından emin ol."

Annemin erkeklerimize gülen yüzler ve coşkulu "*Aferin!*" mesajları gönderdiği düşüncesi babamı iniltiye boğar.

"Lütfen konuya geri dönebilir miyiz?" diye sorar Matvey amcam. Diğer kardeşlerine bakar. "Siz biliyor muydunuz?"

"Bizi daha iyi tanıdığını sanıyorum," der Lev amcam, soruyu evet ya da hayır şeklinde cevaplayarak onurlandırmaya tenezzül etmeden. "Ve hepimiz Vitaly'nin bunu birkaç saatten fazla sır olarak saklayamayacağını biliyoruz. Katya onun telefonunu elinde tutmasaydı, bunu bile başaramazdı."

Babam omuz silkiyor. "Haksız değil. Hepiniz dedikodulara olan zaafımı biliyorsunuz."

Amcam Matvey onun haklı olduğunu bildiği için dikkatini kuzenlerime yöneltti. "Peki siz bunu ne zamandır biliyordunuz?"

Luka iç çeker ve onun konuşmaya başlamasına hiç şaşırırmam. O birkaç ay büyük ve hep geri kalanımızdan sorumlu hissetmiştir. "Sanırım ilk kez on bir yaşındayken, belki daha da küçükken bir şeyler olduğunu fark ettim."

"Tanrım," diye inler Danil amcam. "Nasıl oldu da hepimiz bunu fark edemedik?"

"Çünkü kuzenlerin aşık olmayacağını safça varsaydık," der Lev amcam, hepimize hayal kırıklığına uğramış bir baba bakışı atarak.

Babam gerginliği yatıştırmak için hafifçe güler ve Matvey amcama doğru eliyle işaret eder. "Bence bu bizim hatamız. Matvey, Roman'ın kız kardeşine aşık olduğundan beri bunun olacağını tahmin etmeliydik. Tarih bir noktada tekerrür edecekti, değil mi?"

Matvey amcam babama kaşlarını kaldırır, açıkça hoşnut değildir. "Alina benim kuzenim değil."

"Hayır, o daha çok senin küçük kız kardeşin gibiydi, ki hepimiz bunun daha kötü olduğu konusunda hemfikiriz," diyor babam. Sonra amcama parmağını doğrultup ekliyor: "Bu arada, ben her zaman ilişkinizi destekledim. Hatta, onun on sekizinci doğum günü için ona o küçük siyah elbiseyi aldığımda, bu ilişkiyi büyük ölçüde teşvik ettiğimi düşünüyorum."

Matvey amcam homurdanır, ama babama bağırmaya fırsat bulamadan, bir adım öne çıkıp, "Alina teyzeme karşı hissettiğin her şeyi, ben de senin kızına karşı hissediyorum, Matvey amca," derim.

Yelena ile gizli ilişkim dışında, ailede gerçekten hiçbir sır yok, bu yüzden hepsi bu olayın gelişmesini izlemek için etrafta kalınca hiç şaşırmıyorum.

Amcam ikna olmamış gibi görünce, Max, "Doğru, Matvey amca. Val başka kimseye bakmadı bile," der.

"Bu doğru," diyor babam. "Geçen gece Pink'te onu gördün, kardeşim. O striptizcilerin birinin kucağına oturması fikrinden o kadar tiksiniş görünüyordu ki, gerçekten onun eşcinsel olduğunu düşündüm. Onun için bir erkek striptiz kulübü açmak için planlar yapmaya başlamıştım bile, ama meğer o tüm kadınları değil, sadece senin olanları sevmiyor..."

"O cümleyi bitirme lan," amcam ona homurdanır. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum," der babam.

"Bu nasıl yardımcı oluyor?" diye sordu Lev amcam.

Babam ona "*bu çok açık değil mi*" der gibi bir bakış attı ve sonra "Onun sadık ve yüzde yüz tek eşli olduğunu gösteriyorum" dedi.

"Tabii ki öyledir," der Lev amcam, bana hızlıca gülümser, "ama bunu kanıtlamak için kızının vajinasını gündeme getirmen gerekmez bence."

Babam alaycı bir kahkaha attı. "Asla vajina kelimesini kullanmam "

"Herkes kızımın cinsel organları hakkında konuşmayı keser mi lütfen?" Matvey amca iç çeker ve dövme eliyle saçlarını okşar.

Babam bana bakar. "Patlamak üzereyim, evlat." Saatine bakar ve dramatik bir şekilde iç çeker. "Cidden, bu benim için yeni bir rekor ve bu gerçekten mucizevi başarıyı başardığımı bilmenizi isterim."

Danil amcam babama bakar ve güler. "Toplantılarımızda tutanak tutmadığınızı biliyorsun, değil mi? Bütün bunları dizüstü bilgisayarında yazmıyorum."

Babam gülmeye katılmaz. "Belki de yapmalısın, çünkü bunun belgelenmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Biri bana ne haltlar döndüğünü söylesin," diye talep eder Matvey amcam.

Babama bir bakış atarım, ama ona kızmak zor. Bu kadar uzun süre sessiz kalması bir mucize ve adam kendini tutamıyor. Dedikodu konusunda lisedeki kızlardan bile daha kötüdür.

Yakında kayınpederim olacak amcama bakarak, "Yelena hamile," diyorum. Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve onu

onu derinden sarsmış olduğumu anlıyorum, ama onun bunu kabullenmesini beklemiyorum. Bunun yerine, "Bu benim için hiçbir şeyi değıştirmez. Onu seviyorum ve onunla evlenmek istiyorum. Her zaman onunla evlenip bir aile kurmak istedim." Yelena ve ben dairemnden ayrılmadan önce aldığım, on sekiz yaşından beri sakladığım nişan yüzüğünü cebimden çıkarır ve ona uzatırım. "Onayınızı istiyorum, Matvey Amca. Yelena ve ben bunu istiyoruz, ama şunu bilmenizi isterim ki, onayınız olsun ya da olmasın, kızınızla evleneceğim."

Koyu renkli gözleri kısılır ve bana yumruk atabilecek mesafeye kadar yaklaşır, ama ben yerimden kıpırdamam. İster kabul etsin ister etmesin, kızı benimdir ve hiçbir şey beni ondan uzaklaştıramaz.

"Val," diye başını hafifçe sallayarak uyarıyor.

"Onu seviyorum," diye tekrar söylüyorum, "ve bu asla değışmeyecek. On yaşındayken, o bizim evde kalıyordu ve kabus gördüğü için gizlice odama girip beni uyandırdı." Bu anıyı hatırlayarak gülümsüyorum ve şöyle devam ediyorum: "O kadar korkmuştu ki, tek düşünebildiğim onu tekrar güvende hissettirmektir, bu yüzden çadırıma uzandık ve o uykuya dalana kadar elini tuttum. Bütün gece uyanık kalıp onu korudum ve hayatımın geri kalanında da bunu yapmak istiyorum. Onu sevmek ve ona bakmak istiyorum."

"O geceyi hatırlıyorum," diyor babam, bize doğru yürürken. "O, sinsi kızım onlara izlemeleri için o korkunç filmi koyduktan sonraydı. Ertesi sabah ikinizi mutfakta bulduğumu hatırlıyorum." Babam hafifçe gülüyor. "Yel'e kahvaltı atıştırmalıklarını öğrettiğim zamandı."

Lev amcam gülerek Roman'ın sırtına vurur. "Tabii ki kahvaltıdan önce aperatif yer."

"Tahmin edeyim, waffle yığınının önünde Pop-Tart mı?" diye gülerek sorar Roman amcam.

Babam onlara bakar. "Denemeden yargılama."

Matvey amcam ve ben konuyu saptırmaya izin vermiyoruz. Amcam sonunda iç çekip "Bana hiç söylemediğine inanamıyorum" diyene kadar birbirimize bakıyoruz.

"Söylemek istiyordu, ama ikinize yalan söylemekten nefret ediyordu. Bu onu çok üzüyordu.

Sana kızacağından çok korkuyordu," diyorum ona.

Elini ensesine koyup gerginliğini gidermeye çalışır ve sesinde acı duyduğum bir sesle sorar, "Neden böyle düşünsün ki? Onu ne kadar sevdiğimi biliyor."

"O biliyor," diyorum ona. "Ve ben ona her zaman sana asla kıyamayacağını söyledim. Bu onun en büyük korkusuydu, bu yüzden buna odaklandı ve endişelendi. Kızını tanıyorsun, Matvey Amca. O, tanıdığım herkesten daha büyük bir kalbe sahip. Tüm endişesi ve korkusu, sana ve annesine zarar vermektir."

"Bu ona çok benziyor," diye itiraf ediyor. "Kalbi annesi kadar büyük." Gözlerini tekrar bana çeviriyor. "Yine de bana söylemeni isterdim."

"O hazır değildi ve ben onun isteğine karşı gelemedim. Bebek her şeyi değiştirdi. Uzun süre saklayamayacağını biliyordu."

"Bir doktora görünmesi gerekiyor," diyor, kızı ve gelecekteki torunu için şimdiden endişelenmiş görünüyor.

"Tony ona baktı," diyorum.

"Tony mi?" diye soruyor babam.

Ben başımı sallayınca, Lev amcam, "Yani Dominic biliyor mu?" der.

Onlar çok sinirlenmeden önce, çabucak "Daha yeni öğrendi ve Natalya, Yelena ve ben sana kendimiz söyleyene kadar sessiz kalması için onu ikna etti" diyorum.

"Tabii ki ikna etmiştir," diye mırıldanır Lev amcam. Babam ve Matvey amcamla birbirlerine bakışlar; iradeli kadınları yetiştirmenin zorlukları hakkında birbirlerine sempati duyarlar. Bir gün ben de bu bakışların bir parçası olmak istiyorum, çünkü bir kızım olması fikri beni inanılmaz mutlu ediyor. Oğullar da istiyorum, ama kız bebeklerde çok sevimli bir şey var. Bunun suçlusu Samantha ve son zamanlarda ona bakıcılık yaptığım zamanlar.

"Tony her şeyin yolunda olduğunu söyledi," diyorum onlara. "Yani işimiz bitti mi?" diye soruyor Sasha.

Babası ona bakar. "Neden bu kadar acelen var? Kimse tek başına dışarı çıkmayacak demiştik."

"Kimsenin beni rahatsız edeceğini sanmıyorum," diyor Sasha.

Lev amcam parmağını ona doğrultuyor. "Bu lanet emre karşı gelmeyeceksin, Sasha."

Sasha hafifçe sırtıp kollarını göğsünde kavuşturur. "Emret" der, çünkü o dengesiz olabilir ama sorumluluktan kaçan biri değildir. Sasha da bizim gibi emirleri yerine getirebilir. "Ama bu bir kavgaya dönüşürse istediğim kadar eğlenebileceğime dair söz ver" dediğinde hiç şaşırırmam.

Babası ona sırttı. "Elbette, evlat. Buna güvенеceğiz."

"Evet, Lorenzo'nun seçiminden pişman olmasını sağlayabilecek biri varsa, o da sensin," diyor babam.

"Tanrım, böyle söyleme," diye inler Roman amcam. "Henüz Amaya Karteli olduğunu bilmiyoruz." Danil amcama bakar. "Bu gece kaybettiğimiz adamlar için hesapları açtın mı?"

"Evet," der Danil amcam. "Hesapları açıp parayı yatırdım. Sadece biri evliydi, karısı için gerekli düzenlemeler yapıldı, diğer ikisinin ise bakılmasını istedikleri kardeşleri vardı, Niki ve ben de bunu hallettik."

Bunun çoktan halledilmiş olmasına şaşırmadım. Bratva'ya katılan her erkek hayatını bize adar ve karşılığında biz de onlara bakarız. Bunun bir parçası da, ölürlerse ailelerinin geçimini sağlamaktır. Suç örgütü olabiliriz, ama pislik değiliz. Onlar bizim için hayatlarını feda etmeye hazırlar, bu yüzden geri kalan aile üyelerine para vermek en azından yapabileceğimiz şeydir.

Roman amca etrafımıza bakarak, "Tamam, o zaman işimiz bitti" diyor.

Sasha hafifçe güler. "Not alan bizler için," der, parmağını kaldırarak, "saldırıya uğradık," orta parmağını da ekleyerek, "büyük bir savaşın eşiğinde olabiliriz," yüzük parmağını da kaldırarak, "arkadaşlık sistemini uyguluyoruz," ve son olarak küçük parmağını da kaldırarak, "kuzenlerimiz evleniyor."

Luka güler. "Hepsi bu kadar. Oh, bekle," der ve beşinci nokta için başparmağını kaldırır. "Yeni bir yeğenimiz olacak."

Sasha elini kaldırır ve parmaklarını sallar. "Bir başka heyecan verici Bratva toplantısı." En yeni üyemiz Damien'e bakar. "Kaçırdığın şeyleri görüyor musun?"

Luka, küçük kardeşinin omzuna hafifçe vurur. "Er ya da geç öğreneceksin. Tüm toplantılarımız Vitaly amcanın dedikodularını dinlemekten ibaret."

"Hey," diyor babam. "Bu doğru değil." Kardeşlerinden yardım ister gibi bakar ama hepsi sessiz kalır. "Tamam, hepinizi sikeyim." Babam gülüyor ve onları tek tek suçlayıcı bir şekilde işaret ediyor. "Get the Scoop'un kapanacağını bilen var mı?"

Hepsi güler, ama babam pes etmez. "Ben ciddiyim. Siz piçler bunu biliyor muydunuz?"

"Ciddi olduğunu biliyoruz," der Lev amcam. "Bu yüzden bu kadar komik."

"Tanrım," diye inler Roman amcam. "Hayır, bilmiyorduk. Herkes yerel dondurma dükkanlarını takip etmiyor."

Babam bu tür bir düşünceyi anlayamıyor, bu yüzden denemiyor bile. Bunun yerine kaybına odaklanıyor. "Bu çok yazık. En iyi waffle külahlarını yapıyorlar ve Sveta bayılıyor. Samantha'nın babası ona şeker yedirmeye izin verir vermez onu oraya götürecektim."

"Yani yirmi yaşına geldiğinde mi?" diye şaka yapıyorum.

Babam bana bakar. "O da sonunda razı olacak. Bu akşam külahını nasıl yediğini görmeliydin. Sveta onu yoldan çıkarmakta çok başarılı."

Sesindeki gurur beni güldürürken, Danil amcam, "Neden orayı satın almıyorsun, Vitaly?" diyor.

Babamın gözlerindeki heyecanlı ışıltı, hepimizin amcama bakmasına neden olur ve babamın önüne bu dayanılmaz havucu sallayarak ne düşündüğünü merak ederiz.

Danil amcam omuz silkiyor. "Satın alabilirsin," diyor yine. "Sahte hesaplarımızdan biriyle satın alabilirim. Personeli tutabilir ve tüm işi müdüre yaptırabilirsin."

Bu yeterince cazip değilmiş gibi, ekliyor: "Ve istediğin zaman sınırsız dondurma yiyebilirsin."

Sınırsız dondurma dediği anda anlaşma tamamdır. Babamın tatlıya düşkünlüğü ailemizde efsanedir ve bir gün bunun bedelini ödeyecek, ama şimdilik hala hayatım boyunca tanıdığım dövmeli kaslı adamdır.

"Bu harika bir fikir," diyor ve babamın sesinde hayranlık duyduğunu hissedebiliyorum. "Yap şunu."

"Bize saldıranları bulduktan sonra şekerçi dükkanını satın alabilirsin," diyor Roman amcam, durumu perspektifine oturtmaya çalışarak.

İşe yaramadı. Babam onu eliyle uzaklaştırdı ve Danil amcama döndü. "Aynı anda iki şeyi birden yapabilecek kadar akıllısın, değil mi?"

"En son baktığımda öyleydi," diyor Danil amcam.

"Roman senin aptallaştığını düşünüyor," diyor babam, "ama ben sana tamamen güveniyorum." Roman amcama bakıyor. "Ve bu bir dondurma dükkanı, şeker dükkanı değil. Gerçi, şeker dükkanı da çok güzel olurdu. Bir şey daha var," diyor babam.

"Tabii ki var," diye mırıldanır Roman amcam gülümseyerek.

Babam da gülümser ve şöyle der: "Neler olduğunu anlayacağız ve bu küçük, parlak iş girişimi hiçbir şeyi etkilemeyecek. Bu, ilk kez saldırıya uğradığımız değil ve kesinlikle son da olmayacak. Sadece her şey bittiğinde sabırsızlıkla bekleyeceğimiz bir şey veriyorum. Hayat kısa. Yapabildiğin sürece tadını çıkarmalısın."

"Doğru," der Matvey amcam. "Ve hepimiz geldiğimizde bedava dondurma bekliyoruz."

Babam gülümser. "Elbette, kardeşim."

En önemli mesele halledildikten sonra, birkaç gün sonra tekrar buluşmak üzere depodan çıkmaya başlıyoruz. Sasha'nın "Gerçekten mi, baba?" diye inlediğini duyduğumda, dışarı çıkıp bizi bekleyen siyah SUV'lerin sırasına gülümsüyorum.

"Hiçbir riski göze alamayız," diyor Lev amcam. "Kimse tek başına dışarı çıkmayacak ve herkesin yanında her zaman ekstra korumalar olacak. Hadi, somurtmayı bırak, Dominic'e gidip ona olanları anlatmalıyız. Kız kardeşine ve yeğenine ekstra korumalar koyması gerekiyor."

Sasha ona kaşlarını kaldırır. "Somurtmuyorum."

Lev amcam oğluna gülümser ve onu SUV'ye doğru iter. "Senin evine de ekstra adamlar koydum Max," diyor Danil amcam.

"Yine de bir süreliğine geri taşınmanı tercih ederim. Penthouse'ları korumak, müstakil evleri korumaktan çok daha kolay."

Max tereddüt eder ve piyanosunu düşündüğünü anlarım.

"Anneninkini kullanabilirsin. Bunun onu çok mutlu edeceğini biliyorsun," diyor, oğlunu benim kadar kolay okuduğu gibi.

"Tamam," diyor Max. "Gerekmedikçe adamlarımızı boşa harcamak istemiyorum."

Benim evimi korumaktan daha iyi işler için kullanılabilirler."

Babası, oğlunun kararından açıkça memnun olarak omzunu sıkıyor.

Luka'nın sesi dikkatimi kuzenim ve amcamdan uzaklaştırır. "Daha iyi misin?"

Benim için işlerin nasıl gittiğini bilen biri varsa, o da Luka'dır. Her zaman yakın olduk ve Yelena dışında tüm bunları anlattığım ilk kişi oydu. Her zaman yanımda oldu ve artık sırrımızın yükünü taşımak zorunda kalmayacağına seviniyorum.

"Evet," diyorum. "Tam olarak hayal ettiğim gibi olmuyor," diye ekliyorum küçük bir gülümsemeyle, "ama ortaya çıktığı ve artık bunun için endişelenmemize gerek kalmadığı için rahatladım."

"Evet, Şimdi endişelenecek yeni Şeyler var." Luka, her zaman tehlikeye karşı tetikte, sokağı tarar. "Bu sağmalığa inanamıyorum."

"Bir cözüm bulup hallededeğiz," diyorum ona. "Her zaman öyle yapıyoruz." "Evet," diye onaylıyor, ama yüzündeki ve omuzlarındaki gerginlik hiç geçmiyor. Bundan sonra çok tetikte olacak. Hepimiz öyle olacağız. Karanlık sokaktan gözlerini ayırıp koluma dirsek atacak kadar uzun bir süre bana bakıyor. "EŐlerimizin

aynı anda hamile olmalarına sevindim."

Bu düşünceye gülümsüyorum. "Henüz evlenmedik."

"Yakında evleneceksiniz ve çocuklarımız da bizim gibi birlikte büyüyecek."

"Öyle olacaklar," diye onaylıyorum, onları eskisi gibi hayal ederek, ve sabırsızlanıyorum. Bu bebeğin planlanmamıŐ olması umurumda değil. Onun için hissettiğim sevgi, tıpkı annesi için hissettiğim gibi, çok büyük ve koşulsuz. Hayattaki en büyük mutluluğumun ailemden geleceğini hep biliyordum. Bazı erkekler para ve başarı, bir gecelik iliŐkiler ve her sabah farklı bir kadınla uyanmayı hayal eder, ama ben bunların hiçbirini istemedim. Tek istediğim Yelena ve onunla yapacağımız tüm bebeklerdi.

Herkes arabalarına binmeye başladığında, Luka'ya veda edip Matvey amcamın arabasına doğru yürüdüm. Ana caddeye çıkar çıkmaz, SUV'lardan biri bizi takip etmeye başladı.

Arabadaki gerginlik eskisi kadar kötü değil, ama amcam "Ne olursa olsun, benim onayımı aldın" diyene kadar birkaç dakikalık sessizlik hala garip geçiyor.

Şehirden gelen ışık, bana baktığında yüzünü görebilmem için yeterli. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, "AŞk konusunda yargılayacak son kişi benim" diyor. Roman'ın kız kardeşi ile birlikte olmamı sorun etmemesi benim için büyük Şans. Tabii ki ilk başta bunu sakladık," diye itiraf ediyor yumuşak bir gülümsemeyle. "Onun üzüleceğinden korkuyorduk."

Dikkatini tekrar yola verince, gülümsemesi kaybolur ve sesindeki neŐe de kaybolur. "Ama sonra kızım kaÇırıldı ve her Şey değişti. Kimseye böyle bir Şeyin olmasını istemezdim Val ve kızımın mutluluğunun önüne asla engel olmazdım. O sevgiyi ondan asla almazdım, bunun ne kadar acı verici olduğunu bizzat yaşadığım için."

"Teşekkür ederim," dedim. "Onu asla incitmeyeceğime söz veriyorum."

"Bunun mümkün olduğunu düşünseydim, şu anda bu konuşmayı yapmıyor olurduk."

"Haklısın," derim ve onu tekrar gülümsetirim.

"Beni ve kardeşlerimi bir grup aptal gibi göstermiş olsan bile." Yumuşak bir kahkaha atar. "Nasıl görmedik bunu? Şimdi çok acı verici bir şekilde ortada. O kadar hevesliydin ki, Yelena'ya bakmaya can atıyordun. O da sana yapışıp kalmıştı. Hep seninleydi, hep Sveta'yla kalmak istiyordu. Tanrım, geriye dönüp bakınca ne kadar da acı verici."

"O gerçekten Sveta'nın yanında kalmak istiyordu," diyorum ona, onu rahatlatmaya çalışarak.

Bana bir bakış attı ve şimdiye kadar duyduğum en alaycı "Uh-huh" dedi. "Eminim o yatıya kaldığı zamanlarda bir kez bile odana gizlice girmedi."

Yatağıma kaç kez gizlice girdiğini tam olarak hatırlıyorum. O zamanlar seks yapmıyorduk belki, ama diğer her şeyi yaptığımızdan eminim. Sessizliğim yeterli bir onaydı ve o da bir kez daha "Tanrım" dedi ve ayrıntıları sormadı, ki bu kesinlikle en iyisiydi.

Onun binasının yer altı otoparkına girdiğimizde, kızını tekrar görmeye fazlasıyla hazırım, özellikle de bana henüz cevap yazmadığı için. Cebimde nişan yüzüğü ve babasının onayıyla, artık aramızda hiçbir engel kalmadı ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylediğimde güzel yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.

Bölüm 7

Yelena

Val kapıdan çıkar çıkmaz anneme dönüyorum. Gözlerine bakmaya korkuyorum, ne göreceğimden korkuyorum, ama o bana endişelenme fırsatı bile vermiyor. Beni sıkıca kucaklayıp beni sevdiğini söylemekle meşgul. Anneme yaslanıyorum, doğduğum günden beri yaptığı gibi beni teselli etmesine izin veriyorum. Her zaman sevgiyle çevriliydim ve onlardan şüphe etmek, bana sırtlarını dönebileceklerini düşünmekle çok yanılmışım.

Ona sarılıp ağlayarak, "Sana söylemediğim için özür dilerim" diyorum.

Başımın arkasını avuçlayıp beni kendine sıkıca sarıyor, sessizce ağlarken benim de ağlamama izin veriyor. Ben kendimi yorduktan sonra başımı öpüp "Sorun yok tatlım. Her şey yoluna girecek" diyor.

Bana birkaç mendil getirip beni kanepeye götürür, yanıma oturur ve bir elimi elinde tutar.

"Çok üzgünüm anne," diyorum yine. "Sana ve babama yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissettim, ama başka ne yapabileceğimi bilemedim."

Bir saniye sessiz kalır, parmakları hafifçe elimdeki okşar ve sonunda şöyle der: "Bana söyleyemediğin için üzgünüm, ama neden sakladığını anlıyorum. Unutma ki ben de bir zamanlar gençtim ve bana yasak olduğunu düşündüğüm birine aşkıttım. Baban için hissettiklerimi sakladım, en azından saklamaya çalıştım," diyor küçük bir gülümsemeyle, "ve sonra on sekiz yaşına geldiğimde, ikimiz de kardeşimizden sakladık çünkü onu incitmek istemedik ve onun kızacağından korktum."

"Ama kızmadı, değil mi?"

Diğer elinin parmakları, bileğini çevreleyen renkli anka kuşu dövmesini hafifçe okşuyor, annemin hiç bahsetmediği bir dizi yara izini örten dövmeyi. Onun rahatsızlığını hisseden Raspy koşarak geliyor, burnuyla elini dürtüyor ve sonra büyük kafasını annemin kucağına koyuyor,

ve kehribar rengi gözlerini annemin gözlerine dikti. Annem gülümsedi ve parmaklarını köpeğin saçları arasında gezdirerek onu okşarken bana hikayesini anlattı.

"Onunla bu konuyu konuşma fırsatımız hiç olmadı. Birlikte olduğumuzu biliyordum. Kardeşim hiçbir ayrıntıyı kaçırmaz, bu yüzden neden bir şey sakladığımızı düşündüğümü bilmiyorum, ama baban ve ben onunla oturup konuşmadan önce, ben kaçırıldım ve bu her şeyi değiştirdi."

Gözlerine bakarak ona her zaman söylemek istediğim şeyi söylüyorum. "Başına gelenler için çok üzgünüm anne. Bu konuyu hiç açmıyorum çünkü bunun sana ve babama ne kadar acı verdiğini biliyorum, ama bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Bunu nasıl atlattığını bilmiyorum."

"Neredeyse başaramayacaktım," diye itiraf ediyor. "Ve baban olmasaydı, başaramazdım. Beni bulduklarında, hatırladıkları kişi değildim. Berbat bir haldeydim. Beni kaçıran adam beni mahvetti. Beni yok etti ve milyonlarca parçaya ayırdı." Yanaklarından akan gözyaşlarını görmezden gelerek titrek bir nefes alır. "Beni yeniden toparlayan baban oldu."

Annem ve yaşadığı tüm acılar için kalbim parçalanıyor. O tanıdığım en güçlü insan ve babamın ona yardım ettiğini söylediğinde ona inanıyorum, ama aynı zamanda onun da öncelikle kendisi güçlü olmasaydı bunun mümkün olmayacağını biliyorum. İçinde hayatta kalmak için o şiddetli dürtü olmasaydı, hayatta kalamazdı.

"Sen tanıdığım en cesur insansın," diyorum ona.

Bana küçük bir gülümsemeyle başını sallar. "Hayır, tatlım. Bazen başka seçeneğin olmadığı için hayatta kalırsın."

"Hayır," diyorum, ona katılmayarak. "Yaptığın şey sadece hayatta kalmaktan öte bir şey ve içinde o içsel güç olmasaydı bunu asla başaramazdın. Sen sadece hayatta kalmadın anne. Başarılı olmayı öğrendin. Evlendin, beni ve kardeşimi doğurdun, sen ve babam çok mutlusunuz. Kendini küçümseme."

Yüzündeki gözyaşlarını siler ve titrek bir nefes verir. "Kardeşim, baban ve amcalarım her zaman sevgiyle çevrili olmamı sağladılar ve ben de onlar sayesinde güçlü bir şekilde büyüdüm. Ailem benim her şeyim ve baban da aynı şekilde düşünüyor. Sen ve kardeşin bunu değiştirmek için *hiçbir* şey yapamazsınız, o yüzden lütfen artık sır saklamayın, tamam mı?"

"Artık sır saklamayacağıma söz veriyorum, ama sana söylemem gereken bir şey daha var."

Gözlerinde karışıklık ve merak olduğunu görebiliyorum, ama yine de konuşmamı bekliyor.

“Hamileyim,” diyorum, elimi karnıma koyarak. “Henüz öğreneli çok olmadı, ama Val ve ben bu yüzden buraya gelip seninle ve babamla konuşmak istedik.”

Annem elini benimkinin üzerine koyar. "Val ne düşünüyor?"

Yine ağlamamaya çalışıyorum, bu yüzden ona titrek bir gülümseme veriyorum. "Benimle evlenmek istiyor. Benim için endişeleniyor, ama çok mutlu, anne."

Gülümser ve elimi sıkar. "Baban ve ben Val'i seviyoruz. Onu her zaman yeğenimiz olarak sevdik, şimdi de damadımız olarak seveceğiz. Aslında hiçbir şey değişmiyor, değil mi?"

"Hayır," diye onayladım.

"Biz hala bir aileyiz ve önemli olan tek şey bu." Bana bir kez daha sarılır ve yanağımı öper. "Bebeğin olacağına inanamıyorum. Baban büyükbaba olacağı için çok heyecanlanacak."

Bu düşünceyle gülümserim ve annemin yanına yaklaşarak başımı omzuna yaslarım, ikimiz de Raspy'yi okşarız. Saatlerce konuşuruz sanki. Val'in kabus gördüğümde elimi tuttuğu zamanı, benim yalnız acı çekmemem için kasten zehirli sarmaşıkla temas ettiği zamanı ve yıllar boyunca yaptığı diğer tüm tatlı şeyleri anlatırım ona. Ona her zaman paylaşmak istediğim her şeyi anlatırım ve bitirdiğimde, göğsümden büyük bir yük kalkmış gibi hissederim, ama aynı zamanda zihinsel ve fiziksel olarak da yorgunum. Ön kapının açıldığını duyduğumda esnememi zorla bastırırım.

Babam ve Val oturma odasına girdiğinde adrenalinim tekrar yükselir. Val hızla yanıma gelir, eğilip beni öper ve sonra yüzümü avuçlayarak beni inceler. "İyi misin? Mesajıma cevap yazmadın."

"Üzgünüm. Telefonumu duymadım. Annemle konuşuyordum. Her şey yolunda mı?"

Beni daha iyi görebilmek için çömeliyor. "Her şey yolunda, bebeğim. Sen nasılsın?"

"İyiyim." Elimini uzatıp alnına düşen koyu renkli bir saç telini geriye doğru çekiyorum. Bu küçük hareket içimde heyecan verici bir titreme yaratıyor, çünkü ona böyle dokunabilmek için yıllarca bekledim. Bana attığı gülümseme, onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyor. Yüzünü çevirip bileğimin içini öpüyor ve sonra yanıma oturuyor.

Onlara baktığımda, annemle babamın ikisi de bana bakıyor. Annem yine ağlamaya başlayacak gibi görünüyor, ama bunun üzüntüden olmadığını biliyorum. Gözlerinde sevgiyi ve bizim için ne kadar mutlu olduğunu görebiliyorum. Babamı anlamak daha zor. Kızgın görünmüyor, ama koyu renkli gözleri hala bana kapalı. Her zamanki gibi açık bir kitap değil ve bundan nefret ediyorum.

Val'e bakmadan önce anneme öpücük vermek için eğildi. "Yelena ile birkaç dakika yalnız konuşmak istiyorum."

Annem ayağa kalkar ve "Hadi Val, akşam yemeğini hazırlamama yardım et" der.

Val, benim iyi olduğumdan emin olmak için biraz tereddüt eder. Gözlerine bakıp başımı salladığım anda, elimi sıkar ve beni sevdiğini söyler, sonra annemin yanına mutfığa gider. Babam karşımda oturur. Ön kollarını uyluklarına dayayarak başını eğiyor ve elini saçlarının arasından geçiriyor. Bana bakmadan önce derin bir nefes alıyor. Babam başını kaldırdığında göreceğim son şeyin gözyaşları olacağını hiç beklemiyordum. Babam benim için her zaman hayattan daha büyük bir figür olmuştur, hiçbir şeyden korkmayan, her şeyi halledebilen bir adamdır ve ailesini hayatından daha çok sevdiğini bilsem de, onu hiç ağlarken görmedim.

"Baba," diye başlıyorum, ama o sadece başını sallar ve elini kaldırır.

"Sana kızgın değilim, Yelena. Yalan söylemeyeceğim, bu gece beni çok şaşırttın ama kızgın değilim. Hiç kızgın olmadım."

"Yalan söylediğim için mi üzgünsün? Çok üzgünüm, baba." Babam yüzündeki yara izli eliyle kendi gözyaşlarını silerken, gözlerimden yine yaşlar dökülür. Bana baktığında gözleri cam gibi parlar, ama kendini benden daha iyi kontrol ediyor.

"Hayır, tatlım. Sadece bunu yapmak zorunda hissetmene üzuldüm." Koyu renkli gözleri benimkileri arıyor. "Bize gelemeyeceğini hissetmen kalbimi kırıyor ve bizim sana kızacağımızı veya hayal kırıklığına uğrayacağımızı düşünerek bir saniye bile endişelenmiş olman beni öldürüyor." Başını sallıyor ve gözlerindeki acı beni neredeyse mahvediyor. "Bir ebeveyn olarak başarısız olduğumu hissediyorum."

"Baba," diye başlıyorum, ama sesim kısılıyor, bunun yerine ona yaklaşıp kollarımı ona doluyorum. Ben ağlarken beni kucaklıyor, annem gibi beni sakinleştiriyor ve tekrar konuşabildiğim ilk söylediğim şey, "Sen dünyadaki en iyi babasın. Bunu hep biliyordum ve seni ve annemi çok seviyorum. Sana söylemedim çünkü korkuyordum, ama bu senin suçun değil. Sadece ben endişeleniyordum. Onaylamayacağımdan korkuyordum ve öyle olursa ne yapacağımı bilmiyordum. Seni seviyorum, ama Val'i de seviyorum."

"Senden asla seçim yapmanı istemeyiz," diyor babam. "Annen ve ben, bir ilişkiyi saklamak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyoruz, ama daha da önemlisi, birbirimizden koparılıp ayrılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyoruz. Senin de bunu yaşamayı asla istemeyiz. Val'i zaten oğlumuz gibi seviyoruz. O iyi bir adam ve seni ne kadar sevdiğini biliyorum."

O, ben yanına oturmadan önce geri çekilip alnımı öper.

"Bana bebekten bahsetti, tatlım." Gülümser ve tekrar başımı öper. "Dede olmak için sabırsızlanıyorum."

Babamın bunu söylediğini duyunca kalbim parçalandı, ama bu iyi bir parçalanmaydı, milyonlarca parçaya ayrılmak yerine daha da büyümüş gibi hissettiren türden bir parçalanmaydı. Ailemi şüphe etmekle çok hatalıydım ve bu hatayı bir daha asla yapmayacağım.

"Bunu asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm pek çok gün oldu," diye itiraf ediyor babam. "Annenin kaçırıldığı zaman hakkında konuşmadığımı biliyorum, ama bunun tek nedeni bunu yapmanın çok acı verici olması. Yelena, bir şeyi bilmeni istiyorum. İki yıl boyunca karanlıkta yaşadım. Her günün her saniyesi cehennem gibiydi ve bu kadar uzun süre böyle yaşadıktan sonra, bundan asla kurtulamayacağıma inanmaya başladım. Ölü gibi hissetmek benim için normal hale geldi."

Bir an durur, anıları o kadar acı vericidir ki devam edebilmek için bir saniye beklemesi gerekir. Sessizce bekleriz, ta ki o şöyle diyene kadar: "Sonunda anneni bulduğumuzda, sanki biri bana kalbimi geri vermiş gibiydi. Yemin ederim, o kaçırıldığı gün kalbim durmuştu ve onu kollarımda tutana kadar tekrar atmaya başlamadı."

Elini sıkıyorum, anne babamın bu kadar acı çekmek zorunda kalmasına çok üzülüyorum. Val'e olan hislerimi saklamak ne kadar zor olsa da, en azından birbirimize sahibiz. O her zaman bir telefon uzağımdaydı. İstedğim zaman onu görebilir veya onunla konuşabilirdim.

"Çok üzgünüm baba," diye fısıldadım, birkaç kelimenin onların katlandıkları acıyı asla söylemeyeceğini bilerek.

Diğer elini benimkinin üzerine koyar, benim elimi kendi elleri arasında yutar. Pürüzlü, yara izli avuç içlerini hissediyorum, babamın hayatının ne kadar zor olduğunu bir kez daha hatırlatıyor bana.

"Nasıl bu kadar iyi kalmayı başardın, bilmiyorum," diyorum ona.

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin gençken yaşadığın yangın, annemle yaşadıkların... Bunların seni mahvetmemesini nasıl başardın, bilmiyorum."

Elimi okşar ve iç çeker. "Ben özellikle iyi bir adam değilim," der ve ben gülümserim, çünkü haklıdır. Sanırım dışarıda babamı tanımlamak için asla "iyi" kelimesini kullanmayacak birçok insan vardır.

Omzuna hafifçe dokunuyorum. "Bence sen iyisin."

Gülümser ve bana karşılık verir. "Tek umursadığım şey bu. Keşke teyzeni tanıyabilseydin. Seni ve Evgeny'yi çok severdi."

Babam, adımı aldığı küçük kız kardeşi hakkında pek konuşmaz, ama onu kurtarmaya çalışırken neredeyse öleceğini ve Vitaly amcam olmasaydı babamın o yangından kurtulamayacağını biliyorum.

"Keşke ben de onu tanıyabilseydim," diyorum ona.

Başını sallar ve elimi tekrar sıkar. "Hayatım kolay olmadı, ama iyi ya da kötü, beni bugünkü halime getirdi. Kız kardeşim öldükten sonra annen ve amcaların beni kurtardı. Ölmek istiyordum, ama onlar benden vazgeçmeyi reddettiler." Yumuşak bir kahkaha atar. "Annen bana kitap okumak için gizlice hastaneye girerdi."

"Öyle mi?"

"Roman'ı ölümüne korkuturdu. Roman onu her yerde arardı, ama o tüm bu süre boyunca hastane yatağımın ucunda kıvrılmış, bana kitap okur, beni tüketen kör edici acıdan başka bir şeye odaklanmamı sağlardı. O zamanlar sadece sekiz yaşındaydı, ama sende gördüğüm aynı sessiz kararlılığa sahipti, Yelena. İkiniz de inanılmaz derecede güçlü ve sevgi dolusunuz ve kalbini birine verdiğinde, kendini tamamen adarsın. Kendini tutmazsın ve bunu yapabilmek çok nadir ve değerli bir şeydir. Val için böyle hissettiğini biliyorum ve onun bunu asla hafife almayacağını da biliyorum. Senin için tek istediğim buydu."

Konuşmaya cesaret edemediğim için başımı sallıyorum.

Ağzının köşesi hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı kalkar. "Ama yalan söylemeyeceğim, buna hazır olduğumu söyleyemem. Seni kaybetmeye hazır değilim."

"Beni asla kaybetmeyeceksin," diye çabucak söylüyorum. "Asla, baba."

Yumuşak bir kahkaha atar. "Siz ikiniz başka bir yere taşınmak yerine Val'i buraya taşınmaya ikna edebilir miyiz sence?"

Gülümserim, onun benim ailem ve kardeşimle yaşamayı kabul etmesinin imkânsız olduğunu bilerek. "Bu muhtemelen olmayacak, ama belki Sveta ve Vitya'nın yaptığı gibi yapabiliriz. Bir kat aşağıda boş daire var mı bilmiyorum, ama o kadar da kötü olmaz, değil mi?"

Babam, uzaklara taşınmayı planlamadığımı öğrenince rahatlamış görünüyor. "Kimse taşınmıyorsa, binayı satın alıp onları kovabiliriz."

Şaka yapmadığını biliyorum, bu yüzden sadece gülüyorum ve elini okşuyorum. "Henüz bunu yapma. Val'i ikna etmem lazım, belki şansımız yaver gider ve boş bir daire çıkar."

Yakın zamanda ortadan kaybolmayacağımı öğrendiği için kendini daha iyi hissediyor, başımı öpüp şöyle diyor: "Seni seviyorum tatlım, senin ve Val için mutluyum. Ama artık sır yok, tamam mı?"

"Ben de seni seviyorum baba, artık sır yok."

Ön kapının açıldığını duyduğumuz anda bana bir kez daha sarılır. Kardeşim odaya girer ve ikimizi birbirine bakar. Onların henüz bilip bilmediklerini merak ettiğini anlayabiliyorum, bu yüzden onu bu meraktan kurtarır ve "Sorun yok Ev, her şeyi biliyorlar" derim.

"Ne zaman öğrendin?" diye sorar babam.

"Birkaç gün önce. Her sabah kusduğunu duyuyordum ve iki ile ikiyi bir araya getirdim."

"Bizden daha hızlı hesapladın," diye itiraf eder babam. Evgeny'nin sesini duyan annem ve Val geri gelip bize katılırlar. Val yanıma oturur ve annem yeterince yaklaşır yaklaşmaz babam kolunu annemin beline dolayarak onu kendine çeker.

"İkinizin de burada olmasına sevindim," diyor babam, "çünkü konuşmamız gereken bir şey var." Bir saniye Val'in gözlerine bakıyor ve sonra "Bir süreliğine eve kapanacağız," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar Evgeny. "Neler oluyor? Mia ve ben Dario ile antrenman yaparken Feliks gelip bizi aldı."

Mia, bir gün ailenin erkekler kulübü olan Bratva'ya davet edilmek için kararlı olduğu için bir süredir Dominic'in kuzeniyle antrenman yapıyor ve Evgeny de bazen onlara katılıyor. Kardeşim henüz tam üye değil, ama babamız olan biteni ondan saklayamaz, bu yüzden sadece "Bunu sonra konuşuruz. Şu anda ikiniz ve anneniz, en az iki koruma olmadan hiçbir yere gidemeyeceğinizi ve iyi bir neden olmadıkça bu daireden çıkmamanızı bilmeniz gerekiyor. Bu durumu kontrol altına alana kadar hepimiz dikkat çekmemeye çalışacağız."

"Bu senin için de geçerli, değil mi?" diye sorar annem.

Onu kucağına çeker ve kolunu sıkıca ona dolayarak sarılır. "Gerekmedikçe dışarı çıkmayacağım ve tek başıma hiçbir yere gitmeyeceğim. Merak etme, *malishka*."

Annem başını sallar, ama endişelendiğini anlayabiliyorum. Babam da bunu fark eder, annemin yanağını avuçlar ve onu öper, duyamadığım bir şey fısıldar. Bize dönüp baktığında, Val'in gözleriyle karşılaşır.

"Kızımı başka bir yere götürmek yerine burada kalmanı istiyorum." Val itiraz etmeyi düşünmeden elini kaldırır. "Sadece kısa bir süreliğine. İkiniz de onun odasında kalabilirsiniz ve söz veriyorum, bu kızımın asla evden ayrılmamasını sağlamak için bir taktik değil. Gerçi, bizimle burada yaşamak isterseniz, sizi ağırlamaktan mutluluk duyarız."

"Teşekkürler, Matvey Amca," dedi Val. "Şu an için bu iyi bir fikir. Yelena'nın ikimizin de gözetiminde olabileceği burada kalmasını tercih ederim."

Babamın Val'e hafifçe başını sallayarak onayladığını görünce, bu cevabın onu memnun ettiğini anlıyorum. "Güzel. Öyleyse karar verilmiştir." Annemi sıkıca tutarken bize gülümsüyor. "Bu, hepimize bu yeni duruma alışma şansı verecek."

"Zaten ikisinin sürekli birlikte olmasına alıştık," diye hatırlatır annem.

Babam hafifçe güldü. "Bu öyle değil, *malishka*. Bu çok farklı. Babamın beyninin alışması için biraz zamana ihtiyacı var." Bana ve Val'in kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine sıkıca sarmasına baktı. "Seni hiç kimseyle görmedim ve şimdi birdenbire aşık oldun ve hamile kaldın. Bu sistem için bir şok."

"İyi bir şok," diye annem hemen cevaplar.

Babam ona gülümser ve yanağına öpücük kondurur. "Evet, *malishka*, iyi bir şok," diye onaylar.

Annem babama gülümser ve ikisinin paylaştığı gülümseme, bu gece benimle paylaştıkları şeylerden sonra beni derinden etkiler. Her şeyi aileme borçluyum. Bana gerçek sevginin ne olduğunu öğrettiler ve ben de dokuz yaşındayken bir kabustan korkarak uyandığımda, kendim için onu bulacak kadar şanslıydım. Val'e bakıp gülümserim, onu genç yaşta bulmuş olsam da, onu asla hafife almayacağımı bilerek. Ne kadar şanslı olduğumu biliyorum.

Bana gülümsüyor ve parmağını çenemin altına koyuyor. "İyi misin? Biraz solgun görünüyorsun, bebeğim. Bir şeyler yemelisin."

Gerçekten aç değilim, ama haklı olduğunu biliyorum, bu yüzden ayağa kalkıp beni de kaldırdığında itiraz etmiyorum. Annem, babam ve kardeşimle mutfığa gidiyoruz. Val ve annem hepimizin yiyebileceği bazı artıkları toplamışlar. Masaya oturuyoruz ve ilişkimizi açıkça ortaya koymak biraz tuhaf olsa da

garip olsa da, artık bu konuda endişelenmemek çok rahatlatıcı. Tabağımı doldurur, yeterince yediğimden emin olur ve sonra elini uyluklarımın üzerinde tutar, ikimiz de aramızdaki bağı koparmak istemiyoruz. Bana gülümsemesi sevgi dolu, ama onun ve babamın bu gece olanlardan endişelendiklerini anlayabiliyorum. Val burada kalma konusunda çok kolay pes etti. Tartışmadı ve çanta hazırlamaya gitmekte ısrar etmedi, bu da yeterli bir ipucu değilse, kilitlenme durumu her şeyi ele veriyor. En son buna mecbur kaldığımızda, tüm eşler ve çocuklar çiftlik evinde kalmak zorunda kalmış, sonra da Natalya kaçırılmıştı. Çok korkunçtu ve hiçbirimiz bir daha böyle bir şey yaşamak istemiyoruz. Evde kalmamız söyleniyorsa, bunun bir nedeni vardır ve bu ciddi bir nedendir.

Elimi Val'in elinin üzerine koyup sıkıyorum. Birlikte yaşamaya daha yeni başladığımızı hissediyorum ve onu kaybetmeye hazır değilim. Onunla bir ömür geçirmek istiyorum, birlikte yaşlanmak istiyorum ve onsuz bu dünyada yaşamak nasıl bir şey olduğunu asla bilmek istemiyorum.

Yemeğimizi bitiririz ve Val benim esnememi görünce elimi tutar ve aileme bakar. Zahmetsizce koruyucum rolünü üstlenir ve "Onu yatırmaya gidiyorum. Dinlenmesi lazım" der.

Babamın gülümsemesindeki hafif bir tereddüt dışında, hala yatağında bir erkeğin olması fikrine alışmaya çalıştığına dair hiçbir işaret yok. Ancak annem bunu fark ediyor ve bana iyi geceler öpücüğü verirken yumuşak bir kahkaha atıyor. "Biraz zaman alacak tatlım, ama alışacaktır. Seni hala küçük kızı olarak görüyor."

Ben de ona sarılır ve başımı sallarım. "Biliyorum. Aslında düşündüğümünden daha iyi idare ediyor. Bana kızmadığın ve bebek için heyecanlandığın için teşekkürler anne."

Yanağıma öpücük kondurup geri çekilerek bana bakar. Mavi-yeşil gözleri gülümserken benimkileri inceler. "Büyükbaba ve büyükanne olacağımız için çok heyecanlıyız ve seni seviyoruz, Yelena." Ona gülümseyen babama bakar, sonra bana dönerek "Hiçbir şey bu aileyi ayıramaz" der.

Anne babamı kucaklayıp Evgeny'ye bakıyorum. Ona "*Onlara söyleyebilir miyim?*" diye işaret *ediyorum* ve o gözlerini devirip başını sallayınca, hızla küçük kardeşimi kollarımın arasına alıp "Ev'in bir duyurusu var" diyorum.

"Bunun için oturmam gerekir mi?" diye sorar babam. "Bu gece başka bir şok daha kaldıracabileceğimi sanmıyorum."

"Merak etme baba," diyor kardeşim, "başka kimse hamile değil ve ben evlenmiyorum."

"Her şey yolunda mı?" diye sorar annem.

"Her şey yolunda anne." Evgeny utangaç bir gülümsemeyle "Mezuniyet konuşmacısı oldum" der.

Sanki bu çok önemsiz bir şeymiş gibi söylüyor, ama annem heyecanla çığlık atıyor ve kollarıyla ona sarılıyor, babam da gururla gülümsüyor ve onlara katılıyor, kollarıyla ikisini de sarıyor ve oğlunun saçlarını okşuyor.

"Seninle gurur duyuyoruz," diyor annem.

"Öyleyiz," diye onaylar babam. "Bunlar annenin mükemmel genlerinin eseri. Amcalarına övünmek için sabırsızlanıyorum."

"Lütfen yapma," diyor Evgeny. "Gerçekten önemli bir şey değil."

"Önemli," diyor babam. "Bu çok önemli bir şey ve senin bunu hafife almana izin vermeyeceğim."

"Bu notlarla istediği herhangi bir üniversiteye girebilir, eminim," diyorum, Evgeny'nin biraz teşvik edilmesi gerekirse diye konuşmayı nazikçe o yöne çekiyorum.

Annem en küçük çocuğuna bakar. "Üniversiteye gitmek ister misin?"

Evgeny utanarak gülümser ve elini çenesine götürür. "Bilmiyorum anne. Sanırım hayatın benim için başka planları var."

Babam kollarını göğsünde kavuşturur, kaşlarını çatarak oğluna bakar. "Üniversiteye gitmek istiyor musun, Ev?"

"Bratva'ya katılıyorum baba. Bunu biliyorsun."

Babam başını sallar, çünkü hepimiz bunun doğru olduğunu biliyoruz, ama sonra sorar: "Ama üniversiteye gitmek de istiyor musun?"

Kardeşim sessiz kalır, bu soruyu beklemediği bellidir. "Ne demek istiyorsun?"

Babam omuz silkiyor. "Neden ikisini birden yapamıyorsun?"

Gülüyorum ve kardeşimin koluna hafifçe vuruyorum. "Söylemiştim," diye fısıldıyorum.

"Kuralları biz koyarız," diye hatırlatır babam. "Patron biziz, unuttun mu?"

"Evet, ama bana ihtiyacınız yok mu?"

"Elbette sana ihtiyacımız var," diyor babam, "ama bu, birkaç yıl okula gidemeyeceğin anlamına gelmez. Ne okumak istiyorsun?"

Kardeşim her zaman utangaç bir çocuk olmuştur ve "Hukuk okumayı düşünüyordum" derken yanakları biraz kızarır.

"Tanrım," diyor babam gülerek.

Kardeşime bakıp gülümsüyorum. "Bence bu harika bir fikir."

Val kardeşimin sırtına bir şaplak atarken, Ev bana minnettar bir gülümseme atıyor. "Ailede bir avukat olması çok işimize yarar."

"Öyle olur," diye onaylar babam. En küçük oğlunun avukat olacağını düşünürken sakallarını kaşır. "Bunun çıkar çatışması yaratacağını düşünmüyor musun?"

"Hayır," der kardeşim ve sesinde kararlılık duyarım. "Sadakatim aileme karşıdır. Her zaman. Hukukla ilgileniyorum ve ailem için bir kazanç olabileceğimi düşünüyorum, ama on sekiz yaşına geldiğimde hayatımı Bratva'ya adayacağım ve bu yemin her zaman öncelikli olacak." Evgeny yumuşak bir kahkaha atar ve geniş omuzlarını silker. "Zaten sadece bir düşünce. Fikrimi değiştirebilirim. Henüz liseden mezun bile olmadım."

"Doğru," diyor babam. "Önce önemli işler halledilsin, ama mezun olduktan sonra hala bunu yapmak istiyorsan, bunu gerçekleştirebiliriz."

"Teşekkürler, baba."

Annem, onun mezuniyet konuşmacısı olmasına hala gülümserken, elini uzatıp yanağını okşadı. "Konuşmanı dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Evgeny inler. "Tanrım, bunu düşünmek bile istemiyorum. Kısa olacak, o kadarını biliyorum. Niki ve Mia o okulda sevdiğim tek iki kişi. Geri kalanlar, umarım bir daha görmeyeceğim şımarık veletler."

"Peki, bunu konuşmana koyma," diyor babam ve kardeşim gülüyor.

"Evet, muhtemelen o kısmı atlayacağım," diyor Evgeny.

Kardeşıme bir kez daha sarılırım ve onu sevdiğimi söylerim. "Ben de seni seviyorum abla. Val ile her şeyin açığa çıkmasına sevindim."

"Ben de," diyorum ve bir kez daha esnediğimde Val endişeli bir bakış atıp araya giriyor.

"Tamam, yatma zamanı, *myshka*."

Aileme hızlıca el sallayıp iyi geceler dilediğimde beni odadan çıkarır. Köşeyi dönmeden önce gördüğüm son şey, babamın yüzüdür, karanlık gözleri bana bakarken, bu gece onların kucağına attığımız büyük bombaya alışmaya çalışmaktadır.

"Sence bunu gerçekten kabul edecekler mi?" Val odama girip kapıyı kapattığında ona soruyorum.

"Sorun yok, bebeğim." Yaklaşır, yüzümü avuçlar ve kendi yüzüne doğru kaldırır. Bana gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatır. "Başardık,

myshka. Sonunda başardık." Gülüyor ve eğilip alnını alnıma dayıyor. "Artık saklanmamıza gerek yok."

"Bir daha asla," diyorum, gömleğini tutup onu kendime doğru çekerek. "Bunu mükemmel kılacak tek bir şey daha var."

O şeyin ne olduğunu sormadan, gülümser ve önümde diz çökmeye başlar.

"Val, ne yapıyorsun?"

Bana göz kırpar ve cebinden kadife bir kutu çıkarır, açar ve içindeki güzel elmas nişan yüzüğünü gösterir. Şaşkınlıktan başka bir şey yapamıyorum, sadece bakıyorum. Her zaman evleneceğimizi biliyordum. Çocukluğumuzdan beri bunu konuşuyorduk, ama onun yüzüğü çoktan aldığını bilmiyordum.

"On sekiz yaşına bastığımda bunu senin için aldım," diyor ve elimi tutup elinin içini öpüyor. "Hayatımda senin merkezinde olmadığın bir an hatırlamıyorum, Yel. On yaşındayken bunu biliyordum ve bütün gece uyanık kalıp seni izledim, şimdi de aynı şekilde hissediyorum. Sen benim dünyamsın ve benim olan her şey her zaman senin olmuştur."

Elimi yanağına koyduğumda bana doğru eğildi, ama mavi gözleri benimkilere kilitli kaldı.

"Kalbim her zaman seninle, Yelena Melnikov, ve her zaman seninle olacak.

O sana ait. Başka hiç kimseye ait olmayacak."

Gömleğimi kaldırıp karnımı ortaya çıkardığında ve sonra cildime bir dizi öpücük kondurup bebeğimize onları ne kadar sevdiğini ve onlarla tanışmak için sabırsızlandığını fısıldadığında gözlerim yine yaşlarla doldu. Mücadeleyi bıraktım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

"Annenle evlenmek istiyorum, ufaklık," diye fısıldadı ve sonra gözlerini bana çevirdi. "Umarım evet der."

Vücudumu kontrol altında tutmaya çalışmaktan boğazım yanıyor, ama evlilik teklifi alırken çirkin bir şekilde ağlamaktan kaçınmaya çalışıyorum, bu yüzden hıçkırarak ağlamak için beklemem gerekecek.

"Senin karım olmanı defalarca hayal ettim, ama sadece hayal etmekten ve dilemekten yoruldum. Bunu istiyorum. Yüzüğümü parmağına takmak istiyorum. Tüm dünyanın senin benim olduğunu ve asla başka birine ait olmayacağını bilmesini istiyorum. Seni seviyorum, *myshka*, her zaman sevdim, her zaman seveceğim. Benim olan her şey senin. Şimdi ve sonsuza kadar. Benimle evlenir misin, Yelena?"

"Evet," titrek bir nefesle fısıldıyorum ve başımı sallayarak onaylıyorum. "Seninle evleneceğim, Val. Her zaman seninle evlenmek istedim ve hayatımda hiçbir zaman senin olmak istemediğim bir an olmadı."

O muhteşem yüzüğü parmağıma takarken gülümsemesi gözlerimi kamaştırıyor. On beşinci doğum günümde, bana ilk öpücüğümü verdiği gece bana aldığı kelebek kolyeyi hâlâ takıyorum. Diğer elimi kaldırıp kolyeye dokunduğumda, ayağa kalkıp başparmağıyla altın kanatları okşuyor.

"Bunu daha iyi bir şeyle değiştirmeliyim," diyor, ama ben çoktan başımı sallamışım.

"Sakın yapma. Onu seviyorum ve asla çıkarmayacağım."

Dudaklarında hala bir gülümseme var, parmağını boynumda gezdiriyor, kulağımın arkasındaki cildi hafifçe okşuyor, sonra parmaklarını saçlarıma geçirip başımın arkasını avuçluyor. Val hayatımda her zaman çok önemli bir yer tutmuştur, ama bu kadar yakın olduğunda, vücudu benimkinden çok daha uzun ve geniş omuzları neredeyse ışığı engellediğinde, başka bir şey düşünmek imkansız hale geliyor. Hiçbir şey onunla rekabet edemez ve duyularım kolayca ona uyum sağlar, ta ki tek görebildiğim onun güzel yüzü, tek koklayabildiğim onun kolonyasının kokusu ve tek hissedebildiğim saçlarımdaki yumruğunun sert baskısı ve bana yaklaştığında dudaklarıma değen nefesinin sıcaklığı olana kadar.

"Val," diye fısıldıyorum, ellerimi kaslı göğsüne ve geniş omuzlarına uzatıp boynuna doluyorum. "Evlenmek için beklemek istemiyorum. Yeterince bekledik."

Dudakları benimkilerin üzerinde en yumuşak dokunuşla geziyor. "Öyle," diye onaylıyor. "Mümkün olsaydı, şu anda seninle evlenirdim." Bir eliyle hala saçımı kavrayan, diğer elini yavaşça omurgamdan aşağı doğru kaydırıp, sahiplenici bir hareketle kalçamı kavrar ve beni vücuduna sıkıca çeker. "Yakında evleneceğiz, *myshka*. Yarın planlamaya başlayabiliriz. Ama şu anda," der ve dudaklarımın üzerinde gülümsediğini hissedirim. "Şu anda nişanlığımın içinde olmalıyım."

Başımı sallayıp boynunun arkasını okşuyorum. "Çok mu yorgunsun?"

Gülümser ve başımı hayır anlamında sallarım, çünkü Val'i reddetmem için ölümün eşiğine gelmem gerekir.

"Az önce esniyordun," diye hatırlatıyor bana, ama çoktan beni yavaşça yatağıma doğru itmeye başlamış.

"Ama şimdi tamamen uyanığım."

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve bacaklarımın arkası yatağa değdiğinde, beni kolaylıkla kaldırıp yatağa yatırıyor, çok daha büyük bedenini benimkinin üzerine eğiyor. Dudakları yumuşak, aceleci değil, sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi yavaşça beni öpüyor ve öyle de. Artık, çok uzun süre ortada olmadığımızı fark eden ve araştırmaya gelen biri konusunda endişelenmemize gerek yok. Hayatımızda ilk kez, sınırsız zamana ve yakalanma endişesi duymadan lüksün tadını çıkarıyoruz.

Gömleğini tutup sırtından yukarı çekip başından geçiriyorum, böylece onu bir kenara atabiliyorum. Cildi dokunulduğunda sıcak, ellerim sırtında ve omuzlarında dolaşırken kasları hareket ediyor, o ise beni öpüyor, ta ki ben başım dönene ve ona tamamen sarhoş olana kadar.

"Sana ihtiyacım var." Dudaklarıma fısıldarken, yavaşça gömleğimi çıkarıyor ve kot pantolonumun düğmelerini açmaya başlıyor. "İçinde olmalıyım."

Kıyafetlerimi çıkarabilmesi için kalçalarımı kaldırıyorum ve çıplak kalır kalmaz, sabırsızca kot pantolonunu çekiyorum. Gülümsüyor ve kot pantolonunu ve boxerını hızla çıkarıp vücudunu bana geri getiriyor. Onun rahatlatıcı ağırlığını hissettiğimde minnettar bir iç çekişle nefes veriyorum. Valentin benim evim, her zaman öyleydi ve bana kendi kalbimin atışı kadar tanıdık, ciğerlerimdeki hava kadar gerekli.

O benim diğer yarım ve beni her yönden tamamlıyor. Bana girip vücutlarımızı birbirine kilitlediğinde, her zamanki gibi içimi huzur kaplıyor. Bu, özlediğim an, her zaman arzuladığım bağ ve asla bıkmayacağım tek şey.

"Seni seviyorum, Yel," diye fısıldıyor. Dudakları yanağımı okşuyor, nefesinin sıcaklığı beni gıdıklarken omurgamdan küçük titremeler geçiyor. "Şimdi o güzel bacaklarını bana dolaştır ve sıkı tutun, *myshka*." Gülümsediğini hissediyorum, sonra ekliyor, "Seni boşaltırken çılglık atmamaya çalış, bebeğim."

Bacaklarımı ona dolayana ve parmaklarımı omuzlarına geçirene kadar bekliyor. Bunu hisseder hissetmez inliyor ve beni sertçe öpüyor, kalçaları hızlanıyor ve sanki cin çarpmış gibi içime giriyor. Sert ve derin olsa da, asla kaldırabileceğimden fazlasını yapmıyor. Hamileliğimden beri, işleri fazla zorlamadığını fark ettim. Aynı derecede akıl almaz ve yoğun, ama bana zarar vermemek için dikkatli davrandığını anlayabiliyorum. Ne olursa olsun, benim güvenliğim ve bebeğimizin güvenliği Val için her zaman öncelikli olacaktır.

Ayak bileklerimi arkasına kilitlerim ve bir elimle saçlarını kavrarım, diğer elimle ise sırtını okşarım. O tüm işi yaparken ben ona sıkıca sarılırım ve bana vermek istediği her şeyi mutlu bir şekilde kabul ederim. Dudakları yakıcı, kalçaları acımasız ve dokunuşları o kadar tatlı ki beni doruğa ulaştırıyor. Ben doruğa ulaştığımda, çılgılığını öpücükleriyle bastırıyor ve benimle birlikte derin bir inilti çıkarıyor.

O içimde nabız gibi atarken ben ona sıkıca sarılırım ve o boşaldığında ve ikimiz de tamamen bitkin düştüğümüzde, beni kendine doğru çeker ve üzerimize battaniyeyi örter, sonra tekrar beni öper.

Uykuya dalmadan önce, onun "Hayatımın geri kalanında her gece senin yanında uyuyabileceğime inanamıyorum" diye mırıldandığını duyarım.

Başımı çevirip pazısını öperim, kokusunu içime çekerim ve ona daha da yakınlaşıyorum. "Ben de inanamıyorum, Val."

Başımı öper ve parmaklarını saçlarımin arasında gezdirir, bu his beni hızla uykuya daldırır.

Bölüm 8

Valentin

20 yaşında

Sarhoş ebeveynlerimiz, az önce çıktığımız restoranın önünde sıralanan SUV'lere binerken gülüyorum. Yelena yanımda duruyor, ama ellerimi kendime saklamak zorundayım. Svetlana ve Vitya, Samantha'yı kollarında tutarak yanımızda duruyorlar.

Evgeny, ebeveynleriyle birlikte SUV'ye biniyor, ama kapıyı kapatmadan önce kız kardeşine bakıp "Geliyor musun?" diye soruyor.

"Sonra dönerim. Kitabımı Katya teyzenin evinde unuttum," diyor ona, ben ise verdiği bahaneye gülümsememeye çalışıyorum. Ebeveynlerimiz son birkaç saattir içki içmemiş olsalardı, bu yalanı hemen anlarılardı, ama sarhoş olmaları bu gece işimizi kolaylaştırdı.

Matvey amcam pencereden dışarı eğilip beni arar ve gözlerimle buluştuğunda, "Val, ona iyi bak, tamam mı?" der.

"Tamam, Matvey amca," diye bağıryorum ona ve sonra Yelena'ya gülümsüyorum, çünkü babasının bana bunu sormasını gerçekten çok seviyorum.

Arabama binmeden önce herkese el sallayarak veda ediyoruz ve Yelena kapısını kapatır kapatmaz elini bacağıma koyuyor ve bana kanımın çüküme hücum etmesine neden olan ateşli bir bakış atıyor.

"Çabuk bir yer bul, Val."

Onun boğuk sesine ve gözlerindeki açgözlü bakışa kaşlarımı kaldırıyorum, ama buna şaşırmiyorum. Şu anda onun hissettiği her şeyi ben de hissediyorum. Onun içine gireli çok uzun zaman oldu ve ikimiz de ayrılığın acısını hissediyoruz. Ama bu sadece seksle ilgili değil. Evet, beni saran sıkı amının hissini özliyorum ve beni her zaman çok sert boşaltmasını özliyorum, ama bundan daha fazlası var. Onu özliyorum. Onun içine girip küçük vücudu bana yapıştığında hissettiğim bağı özliyorum. Benim için parçalanışını, bana gösterdiği

bana gösterdiği savunmasızlığı ve beni bir sonraki nefesinden daha çok ihtiyacı varmış gibi öpüşmesini özlüyorum.

Elini uyluğuma koyarak, ben şehri terk ederken kot pantolonumun üzerinden beni okşuyor. Bratva'mız sayesinde, en yakın تنها yerin tam olarak nerede olduğunu biliyorum ve sapaktan yaklaşır yaklaşmaz, hızımı kesip Jaguar'ı neredeyse on yıldır boş duran bir mülke giden çakıl yola sürüyorum. Eski ev harap durumda, sadece birkaç duvar ayakta kalmış ve onlar da muhtemelen bir fırtınayı daha atlatamayacak. Enkazın önünden geçip, önündeki evden biraz daha sağlam olan kırmızı bir ahırın arkasına park ediyorum. Yine de o lanet olası yere girmeye cesaret edemem, ama en azından dört duvarı da duruyor.

Arabayı durdurup etrafa bakınıyorum. Burası tamamen ıssız, etrafımızda kilometrelerce hiçbir şey yok, ama özel bir yer olsa da, yine de onun için istediğim yer değil.

"Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun," diyorum ona.

Emniyet kemerini çözüyor ve yüzlerimiz birbirine yaklaşacak şekilde eğiliyor. "Senden daha iyisi yok," diyor bana, "ve seni nasıl elde edersem edeyim, Val."

"Ben seninim, Yel, her zaman. Birlikte olamasak bile, yine de seninim."

"Şey, şimdi birlikte olabiliriz," diyor gülümseyerek.

Ona gülümserim ve kendi yüzüm kadar tanıdık olan yüzünü avuçlarım, sonra dudaklarımı dudaklarına bastırırım. O, öptüğüm tek kişidir ve bu kadının benim tüm ilklerime sahip olmasını ve benim de onun tüm ilklerine sahip olmayı seviyorum. Bana daha fazla açılır ve ben başının arkasını avuçlayıp onu kendime çekince inler ve kollarını bana dolandır. Her zamanki gibi kendimi ona kaptırıyorum, ta ki yapmak istediği şey için yeterli yer kalmayınca sinirli bir inilti çıkarana kadar.

"Dışarıda," diye mırıldanır dudaklarıma.

"Dışarısı soğuk," diye hatırlatırım ona.

O sadece gülümser ve alt dudağını ısırır. "O zaman beni sıcak tutsan iyi olur."

Elini bırakarak, benim arabamdan çıkmadan önce benim sikimi son bir kez daha alaycı bir şekilde sıkıyor. Onu takip ederek dışarı çıkıyorum ve soğuk havaya inliyorum. Bu gece hava biraz ısındı ama yine de soğuk ve onun bu planı iyi düşünmediğine inanıyorum. O benim anahtarımı alıp bagajı açtığında ve her zaman orada tuttuğum battaniyeyi aradığında yanıldığımı anlıyorum.

İlk seferimiz dışarıdaydı ve ikimiz de açık havada sevişmeyi sevmeye başladık. Ama genellikle dışarıyı ısınana kadar bekleriz.

Yumuşak ekose battaniyeyi taşıyan Yelena gülümser ve onu arabanın üzerine serer, sonra da atlayıp kışını kaputun üzerine oturtur. Yelena, arabama bu şekilde dokunmasına izin verdiğim tek kişidir. Bunu yapmaya cüret eden başka birini öldürürdüm, ama bu Yelena ve o ne isterse yapabilir.

Yaklaşarak, ellerimi onun iki yanına koyup yüzümü yüzüne yaklaştırıyorum. "Bundan emin misin, Yel? Benden daha fazla tenini göstermek zorunda kalacaksın."

Ellerini gömleğimin altına soktu ve parmaklarını kalçalarımın geçirip beni kendine çekti. "Eminim."

Onun teninin dokunuşu soğuğu unutturuyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda, dilinin sıcaklığı havadaki soğuğu uzaklaştırıyor, beni içimden ısıtıyor. Bu gece aç, açgözlü ve ben de bacaklarının arasındaki acıyı dindirmek için ihtiyacı olan her şeyi ona vermekten daha fazlasını yapmaya hazırım. Başının arkasını avuçlayarak, onu yavaşça kaputun üzerine yatırıyorum, böylece bacaklarını belime doluyor. Parmakları saçlarımı okşuyor ve öpüşmemizi kesip boğazına doğru inmeye başladığımda, adımı inleyerek söylüyor ve dokunuşuma sırtını kamburlaştırıyor. Onun narin tenini ısıtıyor, emiyor ve yalıyorum, sonra onu daha fazla tatmak için süveterini yukarı kaydırıyorum.

"Siktir," diye inledim, giydiği siyah sütyeni görünce. Başparmağımı şeffaf dantelin üzerinde gezdirirken, meme uçlarının daha da sertleştiğini izledim. "Bu yeni," dedim, ve bu bir soru değildi. Sahip olduğu her sütyeni ve külotu biliyorum, ve bunu daha önce hiç görmemiştim.

"Bugün aldığım şeylerden biri. Sana sürpriz yapmak istediğim için restoranın tuvaletinde değiştirdim."

Gülümserim ve dantelle kaplı meme ucuna bir öpücük kondururum. "Bayıldım," derim, "ve içinde harika görünüyorsun." Parmaklarımı aşağıya doğru kaydırır, kot pantolonunun beline sokarım. "Beni bekleyen uyumlu bir külot var mı?"

Bana gülümsemek için başını kaldırıyor. "Beni soyup öğrenmelisin."

Gülüyorum ve karnını öpüyorum, ama kot pantolonunu açmadan önce, mükemmel göğüslerine doğru öperek geri dönüyorum. Danteli aşağı çekerek, onu ağzıma alıyorum, emiyorum ve ağzımı onunla dolduruyorum. Ben meme ucunu dilimle ve daha sert emdiğimde, o inliyor ve tekrar saçımı yumrukluyor.

"Val, lütfen," diye yalvarır ve onu kızdırmayı ne kadar sevdiğim kadar, onun arabamın kaputunun üzerinde olduğunu ve artık soğuğu hissetmesem de dışarısının hala çok soğuk olduğunu da biliyorum.

Onu bir kez daha emdim ve sonra gömleğini aşağı çekerek, soğuk rüzgardan ıslanan meme ucunu örttüm. Karnını öperek aşağı doğru indim, pantolonunu çözdüm ve bacaklarını hızla bacaklarımın etrafına sıkıca doladığında gülümsedim. Pantolonunu çıkarabilmem için kışını kaldırırken beni destek olarak kullanıyordu.

"Tanrım, bebeğim," diye inledim, uyumlu külotu gördüğümde. Siyah dantel, birkaç gün önce tıraş ettiğim amını örtüyordu ve saniyeler içinde yüzümü bacaklarının arasına gömdüm, onun tatlı kokusunu içime çekerek. Bu kadına tamamen bağımlıyım ve uzun zamandır doyamamıştım. Bacaklarını yerinde tutarken, bana erişim sağlayacak kadar pantolonunu aşağı çekiyorum ve dilimi onun yarıklarına doğru kaydırıyorum, ince dantelden sızan uyarılmayı içime çekiyorum. Onun her santimini yalıyor, emiyor ve öpüyorum ve bu yetmediğinde, parmaklarımı yeni külotunun kenarlarının altına kaydırıp sertçe aşağı çekiyorum. Dantel ince ve şeffaf olabilir, ama yine de çok fazla engel teşkil ediyor. Ağzıma çıplak tenini istiyorum. Onun pürüzsüz tenini hissetmek ve yüzümün her yerinde onun uyarılmasını istiyorum. Lanet çenemden damlamasını istiyorum.

Dilimi içine soktuğumda parmakları saçlarıma gömülüyor, çıkarmadan önce onu olabildiğince derinlemesine tadıyorum ve şişmiş dudaklarını emiyorum. Klitorisine yapışıp yumuşak vuruşlar ve sert yalamalarla onu tahrik etmeye başladığımda, o çoktan orgazma yaklaşmış durumda. Ellerinden biri saçlarımdan kayarak yüzümün yan tarafına doğru ilerliyor. Ben yalamaya ve emmeye devam ederken çenemin çalıştığını hissediyor, sonra parmaklarının omzum ve kolum boyunca kayduğunu hissediyorum. Elime ulaştığında, parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor, gece gökyüzüne adımı haykırarak ve ağzıma sertçe boşalırken elimi tutuyor. Uylukları, kot pantolonun kısıtlamasına karşı mücadele ederek açılmaya çalışıyor, ama yerinde sabitlenmiş durumda ve tek yapabileceği, ben onu yalarken altımda kıvranmak.

Onu doldur. Eli benim elimde gevşiyor ve titrek bir nefes veriyor. "Tanrım, Val," diye iç çekiyor ve ben onun amına karşı gülümsemeden edemiyorum.

Her fırsatta onun bitkin bedeninden bu iki kelimeyi sıkıştırmayı hayatımın amacı olarak görüyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye soruyorum, yumuşak klitorisine nazik öpücükler kondururken. "Evet, ama daha fazlasını istiyorum."

Ona bir kez daha öpücük verip, tekrar kalkıp vücudumu onun vücudunun üzerine eğiyorum. "Tabii ki istersin." Yüzünü avuçlarım ve cam gibi gözlerine bakıyorum. "Sen her zaman açsın, myshka, ama bu gece her zamankinden daha açsın. Her şey yolunda mı?"

O başını sallar ve bana gülümser. "Evet, sadece seni özledim."

"Ben de seni özledim, Yel." Onu yavaşça öpüyorum, o benim kot pantolonumu açıp sikimi serbest bırakırken, dudaklarımdan ve dilimden kendi tadını almasına izin veriyorum.

Prezervatif almak için cebime uzanıyorum, ama cebim boş çıkınca, hızlıca "siktir" diye fısıldayıp tekrar kalkıyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, diğer cebimi kontrol edip, kondomum olmadığını fark edince iç çekiyorum. Yelena ve ben bize sunulan her fırsatı değerlendirmeyi öğrendiğimiz için, her zaman en az bir kondom taşıyım ve bu, ilk kez batırdığım ve unuttuğum bir durum.

"Üzgünüm," diyorum ve o oturup yüzümü avuçladığında, alnımı alnına dayayıp iç çekiyorum. "Unuttuğuma inanamıyorum."

O, yılmadan, hala çok sert olan penisimi eliyle kavrar ve gülümser. "Belki bu seferlik onsuz yapabiliriz."

Bu düşünceye inlerim. Kondomsuz olarak onun içine girmek fikri bile başımda ön sıvı birikmesine neden olur. Başparmağını yarık boyunca gezdirir ve sonra onu yalar, ben ise kafamdaki mantıklı ve makul sesin, bunun şimdiye kadar yaptığımız en iyi fikir olmayabileceğini söyleyen sesini dinlemeye çalışırım.

"Yel," demeye başlıyorum, ama o sadece başını sallıyor ve ellerini pantolonumun içine sokup kıcımı tutup beni kendine çekiyor.

"Lütfen, Val," diye fısıldadı. "Sadece bu seferlik."

Kalçalarını tutup onu kaputun kenarına doğru çekiyorum. Kıcımı sıkıca tutuyor ve aşağıya bakıp penisimin başının onun amına bastırıldığını gördüğümde, onun adını inleyerek söylüyorum ve onun içinde, ten tene temas ettiğim düşüncesiyle neredeyse boşalıyorum.

"Seni böyle almak için kaç kez düşündüğümü bilemezsin, Yel." Kalçalarını sıkıca tutuyorum ve penisimin başını ıslak dudaklarına doğru itiyorum, tamamen içine girmeye dikkat ederek nazikçe ayırıyorum.

"Lütfen, Val," diye fısıldadı yine, bizim görüntümüzden benim kadar büyülenmiş bir şekilde.

Ellerim onun kalçalarını kavrayarak, burnumu kullanarak yüzünü nazikçe benimkine doğru çekiyorum. Koyu renkli gözleri birçok şeyle dolu,

ama yapacağımız şey hakkında tereddüt yok.

"Sadece bu seferlik," diye yalvarır ve ben direnemem. Parmakları beni kendine doğru çeker ve sonunda yumuşak am dudaklarını aşip içine girdiğimde, onun adını inleyerek mümkün olduğunca derine girerim, onu sert bir hamlede içime alırım, bu da onun boğazından boğuk bir inilti, benimkinden ise vahşi bir inilti çıkarır.

"Siktir," diye onun ağzına doğru homurdanıyorum ve elimi kaldırıp başının arkasını avuçluyorum. Kalçalarımı hareket ettirirken, çıplak amının beni sardığını hissederek gözlerimi kapatıyorum. "Çok şey kaçırdık, bebeğim," diyorum ona ve o da kollarını kaldırıp bana sarılırken yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Öyle," diye onayladı. "Daha iyi hissedebileceğimizi sanmıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum, onun kadar şaşkınım. Aramızdaki o ince lastik parçası olmadan her şey daha da yoğunlaşıyor, tüm hisler büyülüyor ve dikkatli olmazsam, bu çok kısa ama muhteşem bir deneyim olarak sona erecek.

"Lanet olsun, çok iyi hissettiriyorsun, Yel."

Dudaklarıma gülümsüyor ve üzerimize bir soğuk esinti daha estiğinde titremeye başlıyor, ben de onu bir kez daha öpüyorum ve yavaşça içinden çıkıyorum. O itiraz etmeden onu kaldırıp döndürüyorum. Ay ışığında kışının manzarasını bir saniye hayranlıkla seyrediyorum ve sonra ellerini arabamın kaputuna koyuyorum. Göğsümü sırtına dayayarak battaniyeyi üzerimize sarıyorum, böylece sıcaklık içinde kalıyor.

"Battaniyeyi tut, bebeğim," diyorum ve battaniyenin köşelerini ellerine getiriyorum, böylece avuçlarının altında tutabilsin. "Bırakma. Üşümeni istemiyorum."

O başını sallar, ben ise elimi süveterinin içine sokup göğüslerinden birini avuçlarım. İnleyerek geriye doğru bastırır, kışını benim sikime sürter ve beni arzuyla neredeyse başım dönecek hale getirir. Bir kolumu göğsüne dayayarak onu sıkıca tutarım ve bacaklarını, kot pantolonu hala uyluklarının yarısında iken, olabildiğince ayırırım. Sikimin amına bastırıldığını hissettiğinde, başını geriye yaslayarak omzuma dayadı ve ben yavaşça içine girerken adımı inleyerek söyledi. Kot pantolonu onu yerinde sabit tuttuğu için her zamankinden daha sıkıydı ve ben içini tamamen doldurduğumda, tek yapabildiğim dudaklarımı boynuna bastırmak ve kendimi kaybetmeme engel olmaktı.

Boynunun narin derisini öperken, ellerimle göğüslerini okşarken kalçalarımı yavaşça hareket ettiriyorum. O, başını geriye atmış, ellerini kaputun üzerinde tutuyor. Benim hareketlerime ayak uydurmaya çalışıyor, ama hareket edecek yeri yok. Benimle araba arasında sıkışmış ve benim sikimde tamamen kapana kısılmış durumda. Tek yapabileceği, ona verdiğim şeyi kabul etmek.

Battaniyeyi sıkıca üzerimize sardığımızda, çok geçmeden üzerimizi hafif bir ter tabakası kaplar. İçeri sızan soğuk hava, vücutlarımızın ısıyla hoş bir tezat oluşturuyor. Onu daha yakın hissetme ihtiyacı duyduğumdan, kolumu göğsüne sıkıca sarar ve diğer elimi boynuna kaydırırım. Onu sabit tutacak kadar sıkı ama nefesini kesecek kadar sıkı olmayan bir şekilde kavrayarak, onu göğsüme sıkıca bastırırım. Her sert itişimde amcığı beni daha da sıkı kavrar ve bu tam anlamıyla cennet gibidir.

"Bana ağzını ver," diyorum ona, onu tatmak ve mümkün olduğunca onun içinde olmak istiyorum.

Başını çevirir ve yeterince yaklaştığında dudaklarımı dudaklarına bastırıp onu sertçe öperim. Derin, yakıcı bir öpücük, iz bırakacak türden bir öpücük ve o da aynı hevesle karşılık verir. O inleyip, inleyip, göğsüne dayadığı ön kolunu sıkıca tutarken, dili benimkiyle dolanıyor. Parmaklarımın altında nabızı hızlanıyor ve orgazm olmaya başladığında, beni daha sert öpüyor ve battaniyeyi bırakıp elini uzatarak saçlarımı avuçluyor. Amcığı etrafımda sıkılaşıyor, beni tabandan uca kadar saran baştan çıkarıcı bir sıkışma, onunla birlikte boşalmamı teşvik ediyor.

Elimden geldiğince dayanıyorum, ama dili ağzımda, amcığı hala etrafımda atıyor ve yumuşak inlemeleri etrafımızı doldururken, bu savaşı kazanma şansımın olmadığını biliyorum. Beni sevdiğini söylemek için öpüşmemizi kesince, bu üç kelime beni çılgına çeviriyor. İlk kez prezervatifsiz olarak Yelena'nın içine boşalırken bir homurtuyla kendimi bırakıyorum. Sperminin çıplak amına çarptığını bilmek, onu daha da sıkı sararken, bedenlerimizi olabildiğince yakınlaştırmak için çaresizce bir homurtu daha çıkarmama neden oluyor. Son orgazm dalgası içimden geçerken, son bir kez sertçe ittiğimde kalçalarım titriyor, nefesim kesiliyor ve biraz daha sersemliyorum.

Kollarımı ona doladığım halde başımı onun başına yasladım ve ikimiz de sakinleşip nefesimizi toparlayabilmek için arabamın kaputuna geri indim, böylece ön kollarımı kaputa dayayabildim.

Yanağına öpücük kondurup yüzlerimizi birbirine yakın tutarak, "Seni çok seviyorum, Yel, çok ama çok seviyorum," diyorum.

Koyu renkli gözleri yarı kapalıyken gülümser ve fısıldayarak cevap verir, "Ben de seni çok seviyorum Val, çok ama çok."

Bir kolumu ona dolayarak, diğer elimle terli saçlarını geriye doğru tarıyorum ve sonra üşümesin diye battaniyeyi tekrar üzerine çekiyorum.

"Nasıl tekrar prezervatif kullanmaya başlayacağız?" diye soruyorum yumuşak bir kahkaha atarak.

"Bilmiyorum, ama muhtemelen bunu bir daha riske atmamalıyız."

Haklı olduğunu biliyorum, ama bunu bir daha yaşayamayacağımı düşünmek gerçekten çok üzücü. Onu daha sıkı sarıyorum ve bir elim karnında, Yelena'nın hamile olmasının nasıl bir şey olacağını düşünmeden edemiyorum. Onu hamile karnıyla hayal etmek muhtemelen beni çok korkutmalı, ama bunun yerine kafasının yanına öpücük konduruyorum, böylece yüzümde yayılan kocaman gülümsemeyi görmesin. Her zaman onunla bir aile kurmak istemişimdir, ama hazır olmadan önce ona baskı yapmayacağım. Prezervatife geri dönme fikrinden ne kadar nefret etsem de, o istediği sürece kullanacağım.

"Seni seviyorum, Yel," diyorum ona tekrar. "Ne olursa olsun, seni her zaman seveceğim ve sana bakacağım. Sen benimsin, ben de seninim. Bizim için her zaman böyle olacak." Başımı geri çektiğimde, bana gülümsüyor ve gözlerinde sevgiyi görebiliyorum. İkimiz burada tek başımıza, doymuş ve ben hala onun içindeyim - bu mükemmel. Hayat, her şeyin bu anı yaratmak için bir araya geldiği, hayatımdaki her şeyin beni, bizi buraya getirdiğini hissettiren böyle anlar pek sık vermez.

Her şeyin değiştiğini hissediyorum, ama aslında hiçbir şeyin değişmediğini biliyorum. O hala Yelena, hayatım boyunca aşık olduğum kız, ve yakında onu bırakmak zorunda kalacağımı bilmek hala göğsümde ağır bir yük oluşturuyor, ama yine de sanki bir şeyler değişmiş gibi hissediyorum, sanki o benim kalbime biraz daha derinlemesine yerleşmiş gibi. Onu şu anda sevdiğimden daha fazla sevmemin imkansız olduğunu söyledim, ama sanki o bu konuda sürekli yanıldığını kanıtlıyor ve şu an da o anlardan biri.

Arabaya geri dönebilmemiz için ondan uzaklaşmak yerine, kollarımı sıkıca ona doladım ve o benim altımda kıpırdanmaya başlayana kadar onu tuttum.

*Başını çevirip bana sinsi bir gülümsemeyle, "Fikrimi değiştirdim," diyor.
"Ne demek istiyorsun?"*

"Bir kez daha fark etmez, değil mi? Yani, zaten yaptık. Bu gece bir kez daha yapmak hiçbir şeyi değiştirmez."

Ona hayır demem gerektiğini biliyorum, ama onu çıplak olarak almanın ne kadar iyi hissettirdiğinin hatırası çok taze ve zihnimde çok güçlü. Elini göğsüme koyup beni arabaya geri yönlendirdiğinde ve kucağıma oturduğunda, ona karşı koymamın imkânsız olduğunu biliyorum. Hâlâ benim tohumum damlarken, karanlık gözleri aç ve beni onu daha iyi hissettirmem için yalvarırken, beni o kadar tatlı öpüp beni sevdiğini fısıldarken...

O haklı.

Bir kez daha hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

*** * ***

Günümüz

Sonraki iki hafta, istediğimden çok daha hızlı geçiyor. Her sabah hasta olan Yelena'ya yardım ediyorum, her gece çıplak, doymuş vücudu yanımda uykuya dalıyorum ve arada da onunla olabildiğince çok zaman geçiriyorum. Hâlâ ailesinin dairesinde kalıyoruz ve yeni saldırılara karşı yüksek alarmda olsak da, ortalık o kadar sakin ki, sabırsızlanmaya başladık. Danil amcam ve Niki bilgi toplamaya çalışıyorlar ama hiçbir şey bulamıyorlar. Sanki bir çift hayalet şehrimize gelmiş, adamlarımızı öldürmüş ve sonra iz bırakmadan gitmiş gibi. Bu çok sinir bozucu ama Yelena'nın yanında olmak işin stresini unutturuyor bana. Ona hayranım, vücudunda meydana gelen her küçük değişikliğe büyüleniyorum ve henüz belli olmasa da, her gün karnını öperek bebeğimizin büyüdüğünü görmek için sabırsızlanıyorum.

Mutfağa girdiğimde, Yelena'yı annesiyle birlikte tezgahın üzerinde eğilmiş halde görüyorum. Laptop ekranına bakıyorlar ve etraflarında dolaştığımda, ekranı dolduran gelinlikleri görüyorum. Eğilip kafasına öpücük kondurur kondurmaz, şaşkın bir çığlık atıyor ve laptopu kapatıyor.

"Bunları görmemelisin," diyor bana.

Onun yüzünü avuçlarım ve öperken, annesi gülüyor ve Matvey amcam içeri girdiğinde tabureden atlıyor.

"Çok güzel olacaksın, Yel," diye fısıldıyorum dudaklarına.

O, benim meraklı davranışlarıma kızgın kalamadan gülümser ve "Bugün bir şey öğrendin mi?" der.

İç çekip yanına oturuyorum. "Hayır, her şey hala sakın."

Koyu renkli gözleri bir saniye boyunca beni inceler. "Güvenmiyorsun, değil mi?"

Beni bu kadar kolay okuyabilmesine şaşırmadım. Her zaman okuyabilmiştir ve ona yaptığım her şeyi anlatamasam da, elimden gelirse ona asla yalan söylemem, bu yüzden gözlerine bakıp gerçeği söylüyorum. "Hayır, güvenmiyorum."

Parmakları MacBook'un kenarıyla oynuyor. "Her şeyi ertelemek mi istiyorsun?"

Gülümserim ve yüzünü bana dönmesi için yanağını çeviririm. "Hayır, *myshka*, hiçbir şeyi ertelemek istemiyorum." Ben dizüstü bilgisayarı işaret ederken o gülümser. "Bir elbise sipariş eder etmez, bunu resmileştirebiliriz." Ona göz kırparım ve eklerim, "Ya da şu anda giydiğin şeyi giyebilirsin. Benim için fark etmez. Her halükarda muhteşem görüneceksin."

Gülümser ve başını sallar. "Kot pantolon ve senin eski kapüşonlu sweatshirtünle evlenmeyeceğim."

"Neden olmasın?" Sadece onun duyabileceği kadar yaklaşıyorum. "Benim kıyafetlerimle çok seksi görünüyorsun, Yel. Seni benim gömleklerimle görmek beni ne kadar tahrik ettiğini biliyorsun."

O kızarır ve hızlıca bir öpücük çalar, sonra ikimiz de dönüp annesinin bize gülümsediğini görürüz. Babasının ifadesi daha ölçülüdür, ama her geçen gün ilişkimize biraz daha hoşgörülü yaklaşıyor gibi görünüyor. Bunun herkes için büyük bir şok olduğunu biliyorum, ama şu ana kadar hepsi umduğum gibi davranıyorlar. Tüm kuzenlerimizin tam desteğiyle başlamış olmamız da yardımcı oluyor. Ebeveynlerine bunun büyük bir mesele olmadığını anlamaları için yardım ediyorlar ve Sveta, en azından Yelena ve Roman amcanın oğullarından biri olmadığı için herkesin bunu hatırlamasını sağlıyor, çünkü onlar aslında kan bağı olan tek kişiler.

Alina teyze Matvey amcaya gülümsüyor. "Bana bizi çok hatırlatıyorlar bizi hatırlatıyorlar."

Az önce takmış olduğu okunaksız maske, hızla kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor. Eğilip karısını öpüyor, sonra iki kolunu da onun beline dolayarak arkadan sarılıyor. Çenesini karısının başına dayayarak, Yelena ve beni birkaç saniye izliyor ve sonra "Evet,

ben de öyle. Ama şanslıydık, sadece Roman'dan bir şeyler saklamak zorunda kaldık. Üzerimizde beş çift ebeveynin gözetimi yoktu."

Alina teyze gülerek başını eğip onu görebilmek için. "Çok doğru. Benim ikna etmem gereken tek bir inatçı adam vardı."

Matvey amca kırılmış gibi görünmeye çalışır, ama gülümsemesini saklayamaz. "Hatırladığım kadarıyla, sen on sekiz yaşına girdiğin gece pes ettim, yani o kadar da inatçı değildim."

"Vay canına, baba," diyor Yelena, anne babasına gülümseyerek. "İyi dayandın."

Annesi gülüyor. "Çok uzun süre dayandı. Küçük bir kızken bile onun beni fark etmesini bekliyordum. Benden çok daha yaşlıydı, bu yüzden beni öyle görmediğini biliyordum, ama on altı yaşına geldiğimde sabrım tükenmeye başladı. Çok uzun iki yıl oldu," diye itiraf ediyor ve tekrar gülüyor.

"Bana mı söylüyorsun," der Matvey amca, karısına göz kırparak. "On yedi yaşına girdiğinde çok cesur oldun." Bize bakar ve güler. "Bence beni delirtmeye çalışıyordu ve neredeyse başaracaktı." Gözleri benimkilere takılır ve ekler: "Baban, ona on sekizinci yaş gününde aldığı çok küçük siyah elbiseden bahsetti. Elbiseyi açtıktan sonra, kulübe gidip bir şeyler içmek istediğine karar verdi. Benim hiç şansım yoktu."

Alina teyze gülümser. "Rusya'da olmanın avantajları. İçki içme yaşı on sekiz."

Teyzem ve amcam o kadar özel bir bakışlaşıyorlar ki, sanki sadece onlara ait bir şeye izinsiz girmişim gibi hissedip gözlerimi kaçırıyorum.

"Aileniz akşam yemeğine gelecek mi?" diye sorar Yelena.

"Evet, yakında gelecekler. Svetlana bugün randevusuna gitti ve buraya gelene kadar hiçbir şey söylemiyorlar." Gelecekteki yeğenimi düşünerek gülümserim ve sonra aklım hemen Yelena'nın içinde büyüyen küçük hayata gider. Elimi karnına koyarım ve vücutlarımız birbirine degecek şekilde yaklaşırım. Başını kaldırıp bana bakar.

"Hâlâ bir tercihin yok mu?"

Ona gülümserim ve başımı sallarım. "Hayır, sadece kolay bir doğum ve ikinizin de sağlıklı olması. Tek umursadığım bu. Oğlum ya da kızım olması beni çok mutlu eder."

"Ben de," diyor ve sonra başını göğsüme yaslıyor. "Ve kolay bir doğum için kesinlikle evet diyeceğim."

Onu daha sıkı sararım, onun acı çekeceği düşüncesi bile midemi bulandırıyor ve bunu görmek beni öldürecek, biliyorum. "Harika olacaksın," diyorum ona, "ve hiçbir şey hissetmemek için sana iyi şeyler vereceğiz."

"Kulağa hoş geliyor." Koyu renkli gözlerini benimkilere kaldırır. "Sen de benimle birlikte olacaksın, değil mi?"

"Bebeğim," derim, yüzünü avuçlayıp eğilerek ona yaklaşıyorum. "Tabii ki yanında olacağım. Bebeğimiz doğduğunda seninle olmamı hiçbir şey engelleyemez."

O başını sallar ve benim doğruyu söylediğime inandığını biliyorum, ama bu konuda endişelenmesinden nefret ediyorum. Herhangi bir şey hakkında endişelenmesinden nefret ediyorum. Onu öpüyorum ve sonra onu bar taburesine geri oturturken dizüstü bilgisayarını da yaklaşıtıyorum.

"Hadi, *myshka*, düğün için bir şeyler seçelim."

Bana kaşlarını kaldırarak bakar. "Çiçek seçmeme yardım etmek ister misin?"

Onun yanına oturup başımı sallıyorum. "Evet, ve başka neye ihtiyacın olursa ona da yardım ederim."

Sözümü ciddiye alarak, bilgisayarı düğün elbiselerinin olduğu sekmeyi kapatabilecek şekilde çevirir ve çiçeklere geri döndüğünde tekrar eski haline getirir. İkimiz de bir an önce evlenmek istiyoruz, ama karantina her şeyi sekteye uğrattı. Karantinanın ne kadar süreceği kimse bilmiyor, ama Yelena'nın sabırsızlandığını biliyorum. Bu yüzden, kaydırmayı bırakıp bana baktığında, "Haftaya burada evlenelim" dediğini duyduğumda pek de şaşırmadım.

"Ne?" diye babasının mutfağın diğer ucundan seslendiğini duyarım.

Yelena anne babasına gülümsüyor ve sonra güzel yüzünü bana çeviriyor. Hafifçe omuz silkerek, "Beklemekten yoruldum. Burada küçük ve özel bir tören yapabiliriz. Herkesin buraya güvenle gelebileceğinden eminim, değil mi?" diyor.

"Gelebilirler," diyorum, kuzenlerimizin, teyzelerimizin ve amcalarımızın buraya sorunsuz bir şekilde gelmelerini sağlayacak kadar yeterince korumamız olduğunu bilerek.

Yelena anne babasına bakar. "Burada yapmamızın sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır," der annesi hemen, babası da onaylayarak başını sallar.

"Burada ne yapıyoruz?" Evgeny içeri girer ve etrafa bakınır, sonra Yelena ve benim oturduğumuz yerin yanındaki tezgaha yaslanır.

"Düğünümüz," diyor Yelena.

Gülümser ve sırtına bir şaplak atar. "Harika." Verandaya bakan büyük pencerelere bakar ve yağmaya başlayan karı görünce kaşlarını kaldırır. "Düğün elbisenin üzerine kuş tüyü ceket giymek istemiyorsan, mobilyaları başka bir yere taşımamız gerekecek, kardeşim."

"Bir odayı boşaltabiliriz," der annesi hemen. "Teyzelerin hazırlamama yardım edebilir." Bu fikirden çok heyecanlanmış görünüyor ve hemen ekliyor, "Mükemmel olacak."

Matvey amca kızına gülümser. "Seni mihraba kadar götürebildiğim sürece, ne karar verirsiniz verin benim için sorun yok."

Yelena da gülümser. "Tabii ki baba. Beni damada teslim etmelisin. Bu tartışmaya açık bir konu değil."

O, Yelena'nın başına doğru yürür ve onu öper. "Kulağa hoş geliyor tatlım, ama seni vermeyeceğim. Bir damat kazanıyorum, ama bir kızımı vermiyorum. Bu ifadeyi hiç anlamadım."

Geri çekilmeden önce, beni hızlıca kucaklıyor ve ben de ona karşılık veriyorum. Ailemiz birlikte cinayet işliyor olabilir, ama bu birbirimize sevgimizi göstermemizi asla engellemedi. Aksine, hayatın ne kadar geçici olabileceğini öğrendiğimiz için bizi daha da sevgi dolu hale getirdi. Amcalarım, Alina teyzemin kaçırılmasıyla bunu zor yoldan öğrendiler ve bu dersleri bize aktardılar. Sevdiklerimizin ne kadar değerli olduğunu ve ne pahasına olursa olsun korumaya değer olduklarını bilerek büyüdük.

Evgeny uzaklaştıktan sonra, yanımdaki tabureye oturur ve ekrana bakmak için eğilir. "Ne seçeceğiz?"

Yelena gülerek dizüstü bilgisayarı ona yaklaştırır, böylece görebilsin. "Çiçekler."

"Güzel." Parmaklarını trackpad üzerinde gezdirerek seçenekleri kaydırır ve sonunda çeşitli pembe tonlarında güllerle dolu, adını bilmediğim birkaç beyaz ve pembe çiçekle süslenmiş bir buket seçer. Çok güzel bir buket ve Yelena onu tutarken nefes kesici görünecektir. Evgeny gülümseyerek arkasına yaslanır. "Mükemmel."

Yelena yanıma yaklaşır ve daha iyi görebilmek için resme tıklarken elini bacağıma koyar. "Gerçekten öyle," der ve sonra başını çevirip bana gülümser. "Beğendin mi?"

"Bayıldım," diyorum. "Kardeşin haklı. Mükemmel."

"Oh, bir bakayım," der annesi, tezgahın üzerine eğilerek bir göz atmak için. Görüntüyü görünce hafif bir çığlık atar. "Bu, senin seçtiğin elbiseyle harika duracak."

elbisenle harika duracak."

"Elbiseni seçtin mi?" diye soruyorum. "Hâlâ arıyorsan sanıyordum."

Biraz kızardıktan sonra, "Belki. Henüz yüzde yüz emin değilim." dedi.

"Ona çok yakışacak," diyor Alina teyze kızına göz kırparak. "Ve ben çoktan sipariş verdim."

"Anne," diyor Yelena, hafifçe gülerek. "Düşünmek istediğimi söyledim."

"Onu gördüğünde yüzünün nasıl aydınlandığını gördüm tatlım. Kesinlikle bu olmalı, ama eğer beğenmezsen, her zaman başka bir şeyle değiştirebiliriz."

Elimi uzatıp parmağımı yanağına dokunduruyorum. Sesimi alçaltarak soruyorum, "Neden kızarıyorsun, Yel?"

"Daha önce giydiğim hiçbir şeyden biraz daha şık olduğu için" diye itiraf ederken yüzü daha da kızarır.

Onun giydiği eski kapüşonlu sweatshirtümü çekiştiriyorum. "Bence benim eski sweatshirtlerim sana çok yakışıyor ve sen hangi elbiseyi seçersen seç, bana çok güzel görüneceksin. Her şey sana çok yakışıyor, *myshka*."

O bir şey söylemeden, ön kapının açıldığını duyarım ve hemen ardından Matvey amcam, "Tanrı aşkına Vitaly, sana verdiğimiz acil durum anahtarını istediğin zaman içeri dalmak için kullanmayı bırakmalısın" der.

Babam güldü. "Çocuklarımız evleniyor. Sanırım bu, istediğim zaman içeri dalabileceğim anlamına geliyor."

Onlar gülüşürken, ben eğilip Yelena'yı tekrar öperim. "Elbiseni giydiğini görmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldarım, o bilgisayarı kapatıp ailem içeri girmeden önce.

"Merhaba tatlım," diyor annem, koşarak Yelena ve beni kucaklıyor. Yanağıma öpücük konduruyor ve sonra Yelena'ya bakıyor. "Nasılsın? Val, sabahları hala midenin bulandığını söyledi."

Yelena inler. "Evet, her sabah." "Yakında geçer," der annem.

Konuşmamızı duyan babam yanımıza gelir ve "O eğlenceli günleri hatırlıyorum," der. Yelena'nın başına öpücük kondurur ve bana hızlıca sarılır, sonra annemi kollarının arasına alır. "Eğlenceli günlerdi. Değil mi, *ptichka*?"

Annem gülerek ona doğru eğilir. "Evet, çok eğlenceliydi." Bana bakar, sonra mutfığa giren Sveta'ya bakar. "Sanırım o ikisi beni ciddi ciddi öldürmeye çalışıyordu."

"Evet, öyleydiler," diye onaylar babam. "Kimin önce doğacağı konusunda bile anlaşılamadılar, bu yüzden zavallı karım acil sezaryen olmak zorunda kaldı."

İkizime bakıp parmağımla onu işaret ediyorum. "Sanırım hepimiz kimin sırayı bozmaya çalıştığını biliyoruz."

Sveta gülüyor, ama Vitya içeri girince gülüşü hızla iniltiye dönüşüyor. "İkiz doğumun ne kadar zor olduğundan bahsediyorlar," diyor ona. Yanına gelir gelmez, yüzünü avuçlayıp onu öpüyor. Neden ikiz doğumdan endişelendiğini sormak üzereyken, bize dönüp şöyle diyor: "Görünüşe göre, evrenin çok iyi bir mizah anlayışı var, çünkü ikizlerimiz olacak. Aynı anda iki bebek," diye açıklıyor ve iki parmağını kaldırıyor. "İkisi de erkek."

Samantha, Matvey amcasının kollarında mutlu bir çılgılık atarken, Vitya ona baktığında yüzü ıslık ıslık parlıyor ve hepimiz onları tebrik etmeye başlıyoruz. O, ona gülümseyerek, "İki erkek kardeşin olacak, Sam," diyor. O gülüyor ve bebek gibi onunla konuşurken, ben ikizimi kucaklayıp sıkıca sarılıyorum.

"Tebrikler kardeşim. İçinde iki bebek olduğuna inanamıyorum," diyorum gülerek.

O yine inliyor ve ellerini karnına koyuyor. Henüz ikinci trimesterde ama yemin ederim her gördüğümde karnı daha da büyümüş oluyor.

"Bana mı söylüyorsun." Çenesiyle Vitya'yı işaret eder. "Biri gösteriş yapmaya karar verdi ve bana bir yerine iki tane verdi."

Matvey amcam gülüyor ve babama bakıyor. "Eskiden ne derdin?"

"Hatırlamıyorum," diyor babam, dudaklarında beliren gülümsemeyi saklamaya çalışarak. "Ama muhtemelen çok zekice bir şeydi."

"Bu çok açık," der Matvey amcam ve ses tonu hepimizi güldürür. "Sanırım bir seferde iki bebek yapabilecek kadar güçlü olduğunla ilgili bir şeydi. Sanırım Vitya da aynı yeteneğe sahip."

"Lütfen bana bunu ciddi ciddi söylediğini söyleme baba," diyor Sveta.

Babamız güler ve damadına nadiren gösterdiği sevgiyle elini kaldırıp Vitya'ya beşlik çakar. "Tabii ki söyledim."

Sveta gözlerini devirip gülümsemek için kendini zor tutarken, onlar gülüyorlar. "Her ne olursa olsun, olan oldu. İki bebek doğuracağım ve kim önce doğacak diye kavga etmeseler iyi olur

      acil sezaryen istemiyorum." Annemize bakar ve utanır. "Kusura bakma anne."

"Evet, ben de," diyorum.

O sadece g  l  ms  r ve "Siz ikiniz buna değdiniz" der.

Babam Yelena'ya kolunu doluyor. "  kizler ailemizde sık görülür, evlat. Acaba kaç tane hamilesin?"

Yelena'nın babamın sözleri üzerine bir an solduğunu yemin ederim, bu yüzden hemen "Onu dinleme, Yel. Orada sadece bir bebek var" diyorum.

Babam g  l  ms  r ve omzuma hafifçe vurur. "Ne? Güçlü Penis Kulübü'ne girmek istemiyor musun?"

"Bana söylediğin bu sözleri unutacağım, baba," diyorum ona.

O sadece gülüyor ve sırtıma bir şaplak atıyor, sonra Alina teyzenin hazırladığı peynir ve krakerlere saldırıyor. Ebeveynlerimiz konu  rken, Sveta yanımıza geliyor ve Yelena'ya sarılmak için kolunu onun omzuna atıyor.

"Hadi kuzen. Ayaklarımızı uzatıp birlikte hamile kalalım."

Yelena ikizime güler ama başını sallar ve elimi tutar, böylece hep birlikte oturma odasına geri döneriz. Sveta abartılı bir i     eki  le kanepeye üçer ve bacaklarını pufun üzerine atar. Ellerini karnına koyar, bize bakar ve g  l  ms  r.

"Sizi ikinizi açıkça birlikte görmek çok hoşuma gidiyor."

Onun yanına otururum ve Yelena'yı kucağıma   ekerim. "Artık duygularımı saklamak zorunda olmamak çok rahatlatıcı," derim.

Yelena bana yaslanıyor ve bacaklarını uzatarak Sveta'nın bacaklarının yanına, pufun üzerine koyuyor. "  yle," diye onaylıyor, sonra gülümsüyor ve "Zaten bunu saklamak konusunda oldukça tembelle  meye ba  lamı  tık. Çok fazla tehlikeli durum yaşadık. Bu kadar uzun süre saklayabilmemiz bir mucizeydi," diyor.

Tüm o tehlikeli anları düşünerek gülümsüyorum. "En azından sadece öpüşürken yakalandık. Çok daha kötüsü de olabilir."

Yelena hafifçe güldü. "Evet, çok şanslıydık ve bu utanç verici durumdan kurtulduğumuz için çok mutluyum. Daha fazla çıplaklık içeren bir şeye şahit olsalardı, bir daha kimseyle y  zle  emezdim herhalde."

Sveta gülüyor, ben Yel'in yanağına öpücük konduruyorum ve Vitya gelip yanına oturduğunda, elini tutup başını omzuna yaslıyor. Kız kardeşim ve koruması, ikisi de duygularını itiraf etmeden önce iki yıl boyunca gizlice birbirlerine a  ık olmuşlardı

ama bunu yaptıklarında geri dönüş yoktu. Vitya kız kardeşimin başının üstüne öpücük kondurup kolunu ona doladıktan sonra bize baktı.

"Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?"

"İyi," diyorum. "Mümkün olduğunca çabuk burada yapacağız."

O da başını sallar ve elini kız kardeşimin karnına koyar, giydiği süveterin üzerinden hamile karnını okşar. "Ben de aynısını yapardım. Beklemenin bir anlamı yok."

"Kesinlikle yeterince beklediler," diye ekler Sveta. "Artık bunu resmileştirmenin zamanı geldi."

Ben de aynı fikirdeyim. Yelena'nın koyu renkli gözlerine baktığımda, onun da aynı şeyi düşündüğünü anlıyorum. Onu karım yapmak için sabırsızlanıyorum. Hayatım boyunca istediğim tek şey buydu ve şimdi bu kadar yakın olduğumuz için, sanki bir rüya gibi, gözlerimin önünde buharlaşacakmış gibi hissediyorum. Onu daha sıkı sarılınca, yanağıma öpmek için bana doğru eğiliyor ve sonra başını omzuma yaslıyor.

Yelena'yı bana sıkıca sararken, bize Samantha'nın yaptığı tüm yeni şeyleri anlatıyorlar, ama çok geçmeden kardeşim inleyerek kocasına bakıyor. "Gerçekten çok acıktım, Vitya."

O hemen cebinden bir paket meyveli atıştırmalık çıkarır ve gülümseyerek ona uzatır. Her zaman atıştırmalık bulundurmaya çok erken öğrenmiştir. Şimdi baba olduğu için bu iyi bir alışkanlık oldu. İkizim sayesinde her şeye hazırlıklıdır.

O ve babam neredeyse aynı oldukları için, odanın diğer ucundan babamın sesini duymak beni hiç şaşırtmadı. "Meyveli atıştırmalık mı dağıtıyorsun?"

Vitya gülerek başka bir paket çıkarır ve babamıza atar. Babam onu büyük bir gülümsemeyle yakalar ve hemen açar. "Teşekkürler," diye bağırır ve mutfığa geri döner.

Vitya'ya bakarım. "Bunlardan kaç tane taşıyorsun?" "Her zaman en az üç tane yanımda olur. Ayrıca bir paket hayvan şekilli krakerim var."

Yelena gülüyor gülüyor Sveta bakarken yukarı ona kocasınakocasına. "Hayvan şekilli krakerler mi?"

"Tanrım, kadın," diye inledi, ama kapüşonlu sweatshirtinin cebinden hayvan şekilli krakerlerin bulunduğu poşeti çıkarırken hiç de kızgın olmadığı belliydi.

"Üç kişi için yiyorum," diye hatırlatır ona, çantayı kapıp, o ona uzatma fırsatı bulamadan açar.

A d a m sadece ona gülümser ve başını öper. "Biliyorum, *pcholka*. İstedğin kadar ye, bebeğim."

Sveta gülümser ve çantayı Yelena'ya uzatır, avucuna birkaç hayvan şekilli kraker döker. Nişanlım krakerlerini yerken, yumuşak çiğneme sesleri beni gülümsetir ve onun için atıştırmalıklar taşımaya başlamam gerektiğini aklımda not ederim.

Alina teyze akşam yemeğinin hazır olduğunu bağırınca, Sveta ve Vitya'nın peşinden büyük yemek odasına geçiyoruz. Samantha çoktan mama sandalyesine oturmuş. Kısa süre önce parmakla yenebilen yiyeceklerle tanışmış ve içeri girdiğimizde bize gösterdiği dağınık gülümsemesinden, bunu çok sevdiği anlaşılıyor.

"Lezzetli mi, ufaklık?" diye soruyor Vitya, eğilip kafasının üstüne bir öpücük kondurmadan önce.

Sveta "dada" diye mırıldanır ve ona kocaman bir gülümseme atar, sonra ağzına daha fazla yemek tıkıştırır. Vitya güler ve Sveta'nın başına tekrar öpücük kondurur, sonra Sveta için bir sandalye çeker.

"Kimse bunu yerken nasıl bu kadar mutlu olabilir, anlamıyorum," diyor babam, kızımın yediği hazır yemeğe tiksiniş bir bakış atarak. "Tatlı patates ve bezelye mi, Vitya? Cidden mi?"

Vitya gülümser. "Onlar da organik. Avokado da var, tatlı olarak da ahududu ve muz var."

Babam dehşete kapılır. "O tatlı değil. Meyve." Torununa bakar. "Babanın seni kandırmasına izin verme, tatlım. O gerçek bir tatlı değil."

Torunu gülümser ve yine uzun bir bebek konuşması yapar.

Babam güler. "Yardım çağrını duyuyorum ve çikolatalı kek sindirebilecek yaşa geldiğinde cevap vereceğim."

Vitya homurdanır, ama sayıca az olduğunu bilir. Babamın onun damak tadını en azından biraz bozmaması imkansızdır. Şekeri küçümsemek onun doğasına aykırıdır. Annemiz sağlıklı yemekler yemesini ısrarla ister, ama şeker bağımlılığı yakın zamanda sona ermeyecektir. Kız kardeşim de aynı şekilde ve Vitya, onun tüm meyve ve sebzelerini yemesini sağlamakla meşgul.

Yelena benim için çektiğim sandalyeye oturur, ben de solundaki sandalyeye otururum ve elimi masanın altında onun bacağına koyarım. Gençken de böyle yemek yedik. Her zaman elimi masanın altına sokar ve ailemiz yemek yerken, olan bitenden tamamen habersiz ve farkında olmadan gizlice bacağına dokunurdum. O yumuşak bir kahkaha atar ve ben de onun o anları hatırladığını bilirim.

tüm o anları hatırladığını anlıyorum. Bacağını sıkıp, sırf canım istediği ve yapabildiğim için ona eğilip öpüyorum. Onu ne kadar sevdiğimi gösterebilmekten asla bıkmayacağım.

Akşamı ailelerimizle birlikte geçiriyoruz, gülüyor ve şakalaşıyoruz. Hepimiz oturma odasına geri döndüğümüzde Yelena'yı tekrar kucağıma alıyorum ve her şey mükemmel. Yelena ve benim nerede olacağımız konusunda hiçbir zaman şüphe yoktu, çünkü her zaman burada olmamız gerekiyordu; birlikte, parmağında benim yüzüğüm, karnında büyüyen bebeğimizle.

"Çok mutluyum Val," diye kulağıma fısıldıyor ve öpüyor, ve bu sözler benim için her şey demek, çünkü tek istediğim onun mutlu, sevilen ve bakılan biri olması.

"Ben de, bebeğim," diyorum ona.

Ailem ayrılmaya hazır olduğunda, Samantha babasının kollarında derin uykudadır ve Sveta gözlerini zar zor açık tutmaktadır. Yelena annemle konuşmakla meşgulken, babamı kenara çekip onunla konuşurum.

"Başka bir şey duydun mu?" diye soruyorum.

Gülümser ve omzunu durduğumuz kapı eşiğine yaslar. "Birkaç saat önce yaptığımız toplantıdan beri mi? Hayır, evlat, yeni bir şey yok."

Yeni bir şey beklemiyordum. Bir gelişme olsaydı bana çoktan söylenirdi, ama bu kadar sessiz olması beni yine de endişelendiriyor.

Babam endişelendiğimi biliyor, bu yüzden ekliyor: "Aile güvende, Val. Tüm adamlarımız yüksek alarmda ve eşlerimiz ile kızlarımız için ekstra korumalar görevlendirildi."

Babamın gözlerine bakarak, içimi kemiren tek soruyu soruyorum. "Sen olsan düğünü erteler miydin?"

İçini çekip elini ensesine götürdü. "Tanrım, baskı yok, değil mi?" Yumuşak bir kahkaha attı ve elini uzatıp omzumu sıktı. "Hayatımız her zaman tehlikeli olacak. Risk nedeniyle her önemli olayı ertelese, asla evlenip çocuk sahibi olamayız. Ailemizin güvenliği için elimizden gelen her şeyi yaptık." Bir saniye bekledikten sonra ekledi: "Ve hayır, ben olsam beklemezdi. Annemle evlenir ve onunla geçirdiğim her saniye için minnettar olurdum."

Onun haklı olduğunu bildiğim için başımı sallarım. Sadece bunu ondan duymaya ihtiyacım vardı. "Teşekkürler baba."

Gülümser ve beni kucaklamak için kendine çeker. "Ne zaman istersen, oğlum. Bütün bu bilgeliği aktarabilmek çok güzel, çünkü çok fazla bilgim var, biliyorsun değil mi?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Öylesin. Torunların için de birazını sakla."

Gülümser ve küçükken yaptığı gibi saçlarımı karıştırır. "Çok torunun olacak, değil mi?"

Daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Öyleyiz."

"Aferin oğluma," der ve herkes ceketlerini giymeye başlarken omzumu tekrar sıkar. Yelena geri gelip kolunu belime dolayarak bana gülümser. Onun koyu renk gözlerine baktığımda, babamın haklı olduğunu ve beklemeden doğru şeyi yaptığımızı anlarım. Hiçbirimizin yarını garanti değil ve hayatımın aşkıyla evlenmeyi ertelemek istediğim son şey bu.

Herkesle kapıda buluşmadan önce onun başına bir öpücük konduruyorum. Kucaklaşıp vedalaştıktan sonra, Yelena'nın esnemesini saklamaya çalıştığını fark ediyorum.

Evgeny, yüzümdeki endişeli ifadeyi görünce "Biri yatmaya götürülecek galiba" diye şaka yapıyor.

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyor Yelena, ama ben ikna olmadım ve onu kollarımın arasına alıp yatak odasına doğru götürmeye başladığımda hiç de şaşırılmış görünmüyor. "Benim için endişelenmene gerek yok."

Yumuşak bir kahkaha atıp onu kucağıma alıyorum, böylece geri kalan yolu taşıyabileceğim. "Beni artık daha iyi tanıdığını sanıyorum."

İçeri girip kapıyı arkamdan kapattığımda, iç geçirip "Kendi evimiz olsun istiyorum" diyor.

"Ben de, *myshka*. Güvenli olur olmaz taşınacağız," diye söz veriyorum ona. Babası ve benim bir kat aşağıda boş bir daire bulduğumuzu ve onu satın aldığımızı bilmiyor. Düğün gecemizde ona sürpriz yapacağım. Daire, ailesinin penthouse'u kadar büyük ve onun için onlara yakın olmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Belki bir gün daha uzağa taşınırız, ama şimdilik onların yanında olmak istiyor, o yüzden öyle yapacağız.

Aklımın bir köşesinde endişe olsa da, onu bir kenara itip nişanlıma odaklanıyorum. İkimiz de güvendeyiz ve birbirimizin kollarındayız, şimdilik bu yeterli.

Bölüm 9

Yelena

"Bunu bu kadar çabuk halledebildiğimize inanamıyorum." Aynada annemin gözlerine bakıyorum ve benimkiler gibi onun gözlerinin de tekrar dolmak üzere olduğunu fark ediyorum. Bir gözyaşını siliyor ve sonra satın aldığı gelinliği gözleriyle tarıyor. Ben kararsızlık içindeyken onun bunun mükemmel bir seçim olduğunu biliyordu. Genelde kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt giyerim. Giyinmekten hoşlanırım ama kuzenim Natalya'nın aksine, elbiseler ve topuklu ayakkabılar benim tercih ettiğim kıyafetler değildir. Göğsümü ve kollarımı kaplayan narin boncuk işçiliğine ve kadınsı dantellere bakıyorum. Muhteşem ve onu giydiğimde kendimi güzel hissediyorum.

"Val seni gördüğünde çıldıracak," diye alay ederken, uzun duvakın tutturulduğu saçındaki kristal tarakları düzeltir. "Eminim çocukluğunuzdan beri bu anı hayal ediyordur."

Gülümserim ve iki elimle onun elini tutarım. Parmak uçlarım, bileğinin pürüzlü, yara izli derisine dokunur ve annemin ne kadar güçlü olduğunu ve onun burada benimle olduğu için ne kadar minnettar olduğumu bir kez daha hatırlarım.

"Öyle, ve sen ve babamın bunu görmek için burada olduğunuz için çok mutluyum."

O da gülümser ve elimi sıkar. "Biz de öyle, daha mutlu olamazdık."

İkimiz de tekrar ağlamaya başlamadan önce, kapı hafifçe çalınır. İçeri girebileceğini bağıncı, babam yatak odama girer ve beni ve annemi birlikte görünce hemen donakalır. Yavaşça yaklaşırken koyu renkli gözlerinin cam gibi parladığını yemin ederim.

"İkiniz çok güzelsiniz," diyor. Annemi öpüyor ve sonra bana dönüyor. "Muhtemelen bu günü hayal ediyordun tatlım, ama ben hep bundan korkuyordum."

"Baba," diye başlıyorum, ama o sadece gülümsüyor ve elini kaldırıyor.

"Val ile evlendiğin için artık o kadar da korkmuyorum diye ekleyecektim. Başkasının sana bakmasına izin vermek benim için yeterince zor olacak

ama Val'e senin hayatını emanet edebilirim. Öyle olmasaydı seni nikah törenine götüremezdim."

Yaklaşıp beni kucaklamak için çekiyor, saçımı ve makyajımı bozmamaya dikkat ediyor. "Seni çok seviyorum tatlım," diye fısıldıyor kulağıma ve sonra öpüyor.

Geri çekilip anneme sarılmak için kolunu doladığında, hepimiz ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyoruz.

"Bu halde dışarı çıkamayız," diyorum yumuşak bir kahkaha atarak. "Çerçeveletecek fotoğraflar istiyorum, makyajımın akmış ve burnumun kırmızı olduğu fotoğraflar değil."

Babam gülümser ve cebinden küçük bir kutu çıkarır. "Bunları takmak isteyebileceğini düşündük. Amerikalılar böyle yapmaz mı? Ödünç alınan bir şey?" Omuz silker ve kutuyu açar, içindeki elmas ve yakut küpeleri gösterir — annemin en sevdiği küpeler.

İkisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum, çok duygulanmışım, hiçbir şey söyleyemiyorum.

Annem gülümser ve küpelerden birini çıkarıp bana uzatır. "Baban beni ararken bunları almıştı, sonra da beni bulduktan sonra bana verdi. Bugün bunları takarsan çok seviniriz." Bana göz kırpar. "Biraz şans getirir, gerçi sen ve Val'in mutlu olacağınızı zaten biliyoruz."

Küpeleri alıp aynaya dönerim ve takarken aynadan yardım alırım. Narin yakutlar ve elmaslar kulaklarımdan sarkar, başımı her hareket ettirdiğimde sallanır. Muhteşemdirler, tam da özlediğim şeydir ve aksi takdirde tamamen beyaz olan kıyafetime biraz renk katarlar.

"Onlara bayıldım." Onlara dönüp ikisini de kucaklarım. Babam başımın arkasını okşar, annem ise alnımı öper ve ikisi de kucaklaşmamıza karşılık verir. Birkaç saniye sonra içeri giren kardeşim bizi bu şekilde bulur.

"Görüyorum ki herkes ağlıyor," diye alay ediyor, yanımıza gelip annemle babamın ona kollarını açmasıyla onlara katılıyor. "Çok güzelsin kardeşim," diyor, annem hafifçe ağlarken ve ben ona katılmamak için çok uğraşırken kafama bir öpücük konduruyor.

Annemin bu kadar üzgün sesini duymaya dayanamayan babam, "Artık ağlama," diyor.

"Üzgünüm," diyor annem yumuşak bir kahkaha atarak. "Senin burada olmamanı çok özleyeceğim."

"Sık sık ziyaret edeceğim," diye söz veriyorum onlara.

Babam bana kocaman bir gülümseme atıyor. "Biliyorum tatlım."

Onun neşeli cevabı beni şaşırtır, ama o sadece hafifçe güler ve alnımı öper. Kardeşim beni tekrar kucakladığında, onu ne kadar özleyeceğimi, hepsini ne kadar özleyeceğimi tüm gücümle anlarım.

"Seni seviyorum Ev," diyorum ona, sonra geri çekilip smokinli halini iyice seyrediyorum. Çok yakışıklı görünüyor, hiç de kafamda her zaman canlandırdığım küçük kardeşim gibi değil.

"Ben de seni seviyorum abla," diyor ve bana kocaman gülümsemesini gösteriyor. "Nedimelerini içeri alacağım çünkü seni görmek için can atıyorlar." Hafifçe gülüyor. "Mia da onları hemen içeri almazsam bana fiziksel zarar vereceğini söylemiş olabilir."

O yaklaşp onlara içeri girmeleri için bağırırken ben gülüyorum. Birkaç saniye içinde, Isabella önderliğinde dördü de içeri giriyor. Çiçek kızı olacağını öğrenince çok sevinmişti. Neler olup bittiğini gerçekten anladığını sanmıyorum, ama tüm ailesinin buraya geldiği büyük bir parti olduğunu ve o gün parlak bir elbise giyeceğini biliyor. Bu onun için yeterli. Önümde durur, gözleri kocaman açılmış, elbisemi inceler. Çömelip onunla yüz yüze gelirim.

"Prenses gibi görünüyorsun Isabella."

Gülümsüyor ve elini uzatıp elbiseme dokunuyor. "Çok güzel," diye fısıldıyor.

Gülüyorum ve yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra ayağa kalkıp kuzenlerimi görmeye gidiyorum. Natalya, Isabella'nın çiçek yaprakları dolu sepetini taşıyor ve diğer elini hamile karnına koymuş, Sveta ise şimdiden ayaklarını uzatıp dinlenmek istiyor gibi görünüyor, Lara ise bana gülümsüyor. Elbiselerin bel kısmının yeterince bol olmasını sağladım, böylece hamileliklerinin üç aşamasında da rahat olabilsinler, ama aynı zamanda on yedi yaşında ve kesinlikle hamile olmayan Mia'ya da yakışsın diye. Elbise ona da çok yakışıyor ve orman yeşili rengi, saçındaki pembe vurgularla bile çok hoş görünüyor.

"Harika görünüyorsunuz," diyorum onlara.

"Harika görünen sensin," diyor Natalya.

"Kardeşim seni görünce kalp krizi geçirecek," diye ekliyor Sveta. "Şu anda dışarıda duruyor, sanki her an buraya dalıp seni omzuna atacakmış gibi görünüyor."

buraya girip seni omzuna atacakmış gibi görünüyor." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "O sabırsız ikiz."

Geri kalanımız birbirimize bakışırız, Sveta gözlerini devirir ve dudaklarında bir gülümseme belirir. "Gerektiğinde sabırlı olabilirim," diye hatırlatır bize. "Vitya'nın beni fark etmesi için iki yıl beklediğimi hatırlatmama gerek var mı?"

"Oh, o seni ilk günden fark etti," diyorum ona, "ve sen de bunu biliyorsun. Sadece iki yıl boyunca harekete geçmedi."

"Bu da onun çok sabırlı olduğunu gösterir," diyor Natalya gülerek. "Çünkü hepimiz senin ona kolaylık etmediğini biliyoruz."

Sveta gülerek onaylayarak başını sallar. "O inatçıdır, ama Sam kesinlikle işleri hızlandırdı." Elini uzatıp elimi sıkar. "Küçük elbisesiyle ne kadar sevimli olduğunu görmelisin. Val'in onu kucağında tuttuğu birkaç fotoğraf çektim. Sonra sana gönderirim."

Bu düşünceyle gülümserim ve Lara, "Gerçekten çok tatlı görünüyor, Roma da minik bir smokin giymiş, ikisi birlikte çok sevimli" derken ona bakarım.

"Artık çöpçatanlık yok," der babam gülerek. "Aile içinde evlenmeye devam edemeyiz. İnsanlar konuşur."

Gülüyorum ve o da bana gülümsüyor, çünkü kuzenler arasındaki aşk dedikoduları, hakkımızda söylenebilecek en hafif şey.

"Merak etme," diyor Lara, "bu aileyi olduğundan daha fazla renklendirmeye çalışmıyoruz. Gerçi," diye ekliyor gülümseyerek, "o evlatlık, yani herhangi bir yasayı çiğnemiyorlar."

Babam gülüyor ve ona başını sallıyor, sonra Isabella ona doğru yürüyüp kollarını açarak kucağına alınmak istediğinde onu kucağına alıyor. Isabella, bu ailenin tüm üyelerini sevimli parmağıyla dolandırıyor. Babama gülümsüyor ve kolunu boynuna doluyor, sonra yanağına öpücük kondurup onu dev bir su birikintisine dönüştürüyor. Yanına gidip kolumu ona doluyorum ve başımı omzuna yaslıyorum.

"Neredeyse zamanı geldi, tatlım," diyor bana.

Başımı sallayıp nedimelerime bakıyorum. "Hazır mısınız?"

"Ben doğuştan hazırım," diyor Sveta. "Hadi gidip ikizimle evlenelim."

"Sanki bu ailede her iki ayda bir düğün var gibi hissediyorum," diyor Mia.

"Yakında sıra sana gelecek," diyorum ona, ama o sadece şakacı bir şekilde gözlerini devirip başını sallıyor.

"Ben dövüşmeyi öğrenmeyi tercih ederim." Babama kocaman bir gülümseme atıyor. "Böylece sonunda beni aile işine dahil ettiklerinde hazır olurum."

Babam gülüyor. "Şimdiye kadar bu düşünceden vazgeçmiş olman gerekirdi."

Mia omuz silkiyor. "Bunun yakın zamanda geçeceğini sanmıyorum. Dario şu anda haftada üç kez bana eğitim veriyor ve bir gün onu yenebileceğimi biliyorum."

"O gün geldiğinde mutlaka fotoğrafını çek," dedi babam, "çünkü onu görmek isterim."

Mia sadece gülümser ve "Çekirim Matvey amca, merak etme, grup sohbetine de koyarım, böylece herkes görebilir" der.

Biz gülüşürken, kardeşim telefonunu kontrol edip bana bakar. "Nişanlın neler olduğunu merak ediyor ve sanırım birkaç dakika içinde harekete geçmezsek kapıyı tekmeleyecek." Annemize kolunu uzatarak, "Seni koltuğuna götürmeme hazır mısın?" diye sorar.

Annem titrek bir nefes alır, gülümsemesi biraz titrek olsa da kocaman bir gülümseme. "Evet, çıkmalıyız. Val'in güzel gelinini görmek için sabırsızlandığını biliyorum ve onu yeterince beklettik."

Babam Isabella'yı yere indirip annemizi öptükten sonra, annemin Evgeny ile uzaklaşmasını izler. Kuzenlerim çıkarken bana hızlıca sarılırlar ve babamla baş başa kaldığımızda, beni tekrar kucaklar ve şakağıma öpücük kondurur. Derin bir nefes alarak geri çekilir ve duvağını düzeltir, sonra kolunu uzatarak bana tutunmamı ister.

"Çok güzelsin Yel. Bir gün bunu yapmak zorunda kalacağımı biliyordum, ama tatlım, buna hazır olduğumu söylersem yalan söylemiş olurum." Ben gözyaşlarımı tutmaya çalışırken o elimi sıkıyor. "Sen ve Val buraya her zaman hoş geldiniz, ve bana her fırsatta bizi ziyaret edeceğine söz vermen gerekiyor."

Ben de onun elini sıkarım. "Söz veriyorum baba, bebeğimiz doğduktan sonra buraya daha sık geleceğiz. Sen ve annem harika büyükanne ve büyükbaba olacaksınız."

Babam bana gülümser. "İlk torunumuzu görmek için sabırsızlanıyoruz. Annen, sen ve Val'in biraz dinlenebilmeniz için boş odalardan birini bebek odasına çevirmeyi planlıyor bile."

Duygulandım, ama şaşırmadım. Bir odayı bebek odasına çevirmek tam da annemle babamın yapacağı türden bir şey.

"Sen ve annem dünyadaki en iyi ebeveynlersiniz ve sizin kızınız olduğum için çok şanslıyım," diyorum ona.

O başını sallar ve şakağıma öper. "Asıl şanslı olan biziz. Hadi gidip seni evlendirelim tatlım, yoksa küçük bir kız gibi ağlamaya başlayacağım. Seni ağlayarak mihraba götürürsem kardeşlerim bana bunu asla unutturamazlar."

Ona gülümser ve başımı sallarım, beni bebekliğimden beri kullandığım yatak odasından dışarı çıkarmasına izin veririm. Koridora adımımı attığımda, bir kapıyı kapatıp başka bir kapıyı açıyormuşum gibi hissederim. Ama bu acı tatlı bir duygu değildir. Ailemi geride bırakmıyorum. Her zaman yakın olacağız. Sadece Val ve ben aileye yeni bir üye ekliyoruz. Aile ağacımıza yeni bir dal ekliyoruz ve bu her zaman güzel bir şey olacak.

Köşeyi dönüp salona girdiğimizde kuzenlerim bana gülümsüyor. Tek eksik olan Max, ama piyanonun yumuşak notalarını duyduğumda onun yokluğunun nedeni belli oluyor. Şaşkınlıkla babama bakıyorum, ama o sadece elimi sıkıp bana gülümsüyor.

"O ve Val sana sürpriz yapmak istediler. Max'in çalabilmesi için dijital piyano getirdiler."

Güzel müziği dinlerken, kuzenlerimin ikişer ikişer oturma odasına ve ailemin hazırladığı geçici düğün salonuna girerken yavaşça ortadan kaybolmalarını izliyorum. Yeterince yaklaştığımızda, başımı çevirip köşeyi gizlice gözetliyorum. Val görünmüyor, ama birkaç teyzem ve amcam ile çocukluğumuzdan beri bizi koruyan birkaç koruma görevlisi görüyorum. Tony, Dr. Bianchi ve eşi Lucia dışında, düğünü küçük tutmamız gerektiği için davet ettiğimiz tek kişiler onlar.

Sadece babam ve ben kaldığımızda, diğer herkes ön taraftaki yerlerini aldığı anda, nihayet odaya giriyoruz. Val'in odanın diğer tarafında beni beklediğini görür görmez ve Christina Perri'nin "A Thousand Years" şarkısının tanıdık notalarını duyar duymaz, kendimi kaybettim. Babamın kolunu sıkıca tutar, hatırlayabildiğim kadarıyla uzun zamandır aşık olduğum adamla göz teması kurmaya devam eder ve koridorda ağlayarak ilerlerim. Kendimi tutmaya çalışırım, gerçekten denerim, ama damadımın karşısına geldiğimizde dudaklarım titriyor ve yüzüm gözyaşlarıyla kaplıdır.

"Seni seviyorum, tatlım," diyor babam ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Elim son bir kez sıkıyor, derin bir nefes alıyor ve elimi Val'in bekleyen eline koyuyor.

Val'e sarılır ve annemin yanına oturur, ama ben önümdeki adamdan başka hiçbir şeyi fark etmiyorum. Val beni kendine doğru çeker ve iki elimi de tutmadan önce, parmağını yanağımda gezdirir

dökülen gözyaşlarını siler. Diğer herkesi görmezden gelir, alnını alnıma dayar, sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissettirir. "Güzel bir gelin olacağını biliyordum, *myshka*, ama seni gördüğümde nefesimin kesileceğini hiç tahmin etmemiştim."

İki elimi de avuçlarına aldığı anda, tek yapabildiğim ellerini sıkmak ve fısıldayarak "Seni seviyorum, Val. Seninle evlenmek tek istediğim şeydi" demekti.

Dudakları gülümsemeye kıvrılır, bu görüntü o kadar tanıdıktır ki göğsüm ağrır. "Seni seviyorum, Yel, bu benim de tek istediğim şeydi."

Birinin hıçkırarak ağladığını duyduğumda, odaya bakıp hafifçe gülümsüyorum. Nedimelerim, annem ve teyzelerim bizi izlerken açıkça ağlıyorlar. Kendini tutabilen tek kişi Mia, ama ölene kadar inkar etse de, gözlerinin biraz nemli olduğuna yemin edebilirim.

Val ellerimi sıkıyor ve gözlerime tekrar baktığımda bana göz kırptırıyor. Bizi evlendiren adam muhtemelen çok güzel şeyler söylüyor, ama ben neredeyse hiçbirini duymuyorum. Tüm dikkatim Val'deydi: ellerimi tutarken başparmağını cildimde gezdirmesi, mavi gözlerindeki tatlı bakış, dudaklarında oynayan yumuşak gülümseme ve benden o kadar güçlü bir şekilde yayılan sevgisi, kendimi ona kaptırmaktan başka çarem yoktu.

Zaman donmuş gibi ama aynı zamanda sanki sadece birkaç saniye geçmiş gibi hissediyorum, sonra o güzel alyansı parmağıma takıyor ve ben ona "Evet" diyorum. Platin yüzüğü onun parmağına takıp aynı sözleri söylediğini duyduğumda, titrek bir nefes alıp yanaklarım ağrıyacak kadar büyük bir gülümseme atıyorum. Biz karı koca ilan edildik, ama rahibin sözleri daha ağzından çıkmadan, Val yüzümü avuçlayıp beni bir daha asla bırakmayacakmış gibi öpüyor.

Ailemiz alkışlayıp tezahürat ederken, Max başka bir güzel melodi çalmaya başlar. Bunun Etta James'in "At Last" şarkısı olduğunu anlamam birkaç saniye sürer ve şarkıyı tanıdığımda, Val'in dudaklarına gülümserim ve yumuşak bir kahkaha atarım, çünkü bu mükemmel bir an. Öpüşmemizden geri çekilir ve saf bir sevinç çılgılığı atar, sonra beni kollarına alır, gelin gibi kaldırır ve tezahürat eden, gülümseyen ailemizin karşısına çıkarır.

Herkes etrafımıza toplanmaya başladığında, beni tekrar öper ve nazikçe yere indirir, böylece ben de herkese sarılabilirim. Önce annem ve babam yanaklarımı öper ve beni sevdiklerini söylerler, sonra teyzelerim, amcalarım ve kuzenlerim gelir, en son olarak da Dominic'in kuzenleri Dario ve Alessandro ile Dr. Bianchi ve Lucia gelir. Tony bana hızlıca sarılır ve Val'in elini sıkar,

son olarak, doğduğumdan beri beni koruyan adamlar ve eşleri gelir. Mila ve Timofey ilk gelir, ardından Grigori, Feliks, Sergei ve Aleksandr gelir.

Yüzümde kalıcı bir gülümseme kalacakmış gibi hissediyorum, ama Val ile ilk dansımıza katılmadan önce, odanın köşesinde hala çalan Max'in yanına gidiyorum. Bana kocaman bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve ben arkadan kollarıma sarılıp ona sarılırken, o da hiç zorlanmadan çalmaya devam ediyor.

"Teşekkürler, Max. Müzik mükemmel ve sen onu çok güzel çalıyorsun."

Başını çevirip yanağıma öpücük konduruyor, uzun parmakları tuşlar üzerinde zarif ve zahmetsizce hareket ederken, sanki elleri tam da bu amaç için tasarlanmış gibi, hiçbir notayı kaçırmıyor.

"Benim için bir zevk, Yelena. Düğününde çalmak için uzun zamandır bekliyordum." Lana del Ray'in "Love Song" şarkısına geçer ve ben ona daha da sıkı sarılırım.

"Yine ağlatacaksın beni," diyorum ona.

Gülüyor ve yüzünde seksi bir gülümsemeyle bize doğru yürüyen Val'e başını sallıyor. "Git kocanla dans et."

Gülümserim ve Max'in yanağına tekrar öpücük kondururum, sonra ayağa kalkıp yeni evlendiğim adama dönerim. Hâlâ inanamıyorum. Alyansımın hafif ağırlığı ve onun parmağındaki eşleşen alyans bile bunun gerçekten olduğunu bana inandırmaya yetmiyor. Hâlâ bir rüya gibi geliyor.

Göz kırparak elimi tutar ve beni odanın ortasına çeker. Mobilyalar kenara çekilmiştir ve herkes Val'in beni oluşturdukları çemberin içine çekip bana yaklaşmasını izler. Evli çift olarak ilk dansımız, benim titrek hareketlerimle ve onun yumuşak kahkahasıyla başlıyor. Elim onun elinde, diğer elim ise geniş omzunda. Avucunun kalçamı sıktığını hissetmek, beni düşürmeyeceğine dair çok ihtiyacım olan bir güvence.

"Sadece rahatla, *myshka*," diye fısıldadı. "Bizi izleyen tüm gözleri düşünme."

"Söylemesi kolay," diye fısıldarım, "özellikle topuklu ayakkabı giyerken."

Mavi gözleri benimkilerle buluşur. "Seni asla düşürmem, karıcığım."

İstesem de yüzümde yayılan kocaman gülümsemeyi durduramadım. "Teşekkürler, kocam."

O da benim kocaman gülümsememe karşılık verir ve beni kendine çeker. Eğilerek şakağıma öper ve yüzünü yüzüme bastırır, ve bir anda, her şey kaybolur ve sadece ikimiz, ailemin oturma odasında dans ederiz.

"Yılbaşı gecesi dans ettiğimizi hatırlıyor musun?"

Bu anıyı hatırlayarak gülümsüyorum. "Beş yaşındaydım ve sen beni oturma odasında başım dönene ve nefes alamayacak kadar gülene kadar döndürdün. On yedi yaşındayken, saat on ikiyi vurduğunda beni dolaba çekip öptüğünü hatırlıyor musun?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor, nefesinin sıcaklığı tenime değişiyor ve sırtımda hafif bir titreme yaratıyor.

"Çok net hatırlıyorum. Danil amcamın bizi yakalamasına ramak kaldığını da hatırlıyorum. Orada ne yaptığımızı nasıl açıklardım bilmiyorum, ama o öpücük buna değdi."

"Öyleydi," diye onaylıyorum, birbirimizden ellerimizi alamadığımızı hatırlayarak. Val henüz doğum gününü kutlamamıştı ve ikimiz de on yedi yaşındaydık. Karanlıkta, sanki beni asla bırakamayacakmış gibi öperken havai fişeklerin sesini duymak en sevdiğim anılarımdan biridir. "Bu yıl dolapta saklanmamıza gerek kalmayacak."

"Hayır," diye gülerek cevapladı. "Bir daha asla saklanmamız gerekmeyecek." Şarkı değiştiğinde, etrafımızda bir hareketlilik duydum.

"Misafirimiz var," diye fısıldadı Val.

Başımı çevirip diğer çiftlerin de dansa katıldığını gördüm. Birbirimizin gözlerine her baktığımızda, etrafımız sallanan bedenler ve mutlu gülümsemelerle çevriliydi. Max hızlı tempolu neşeli bir şarkıya geçtiğinde, Alessandro Mia'yı hepimizle birlikte dans pistine çektiğinde güldüm. Mia birkaç saniye direndi, ama sonra güldü ve sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi dans etmeye başladı. Alessandro onu döndürür ve odaya bakınca, Dario'nun duvara yaslanmış, elinde viskiyle Mia'nın dönen vücuduna bakarken görürüm. Ağzı sert bir çizgide, ama gözleri ihtiyatlı. Ne düşünüyorsa, kendine saklıyor.

Babam Val'e dansa katılabilir mi diye sorduğunda dikkatim ona yönelir. Val beni hızlıca öpüp babamın kollarına bırakır ve sonra annesini babasından çalar. Vitaly amca sadece güler ve annemi yakalayıp kalabalığın içinde kaybolur.

"Kayınpederin deli," diyor babam gülümseyerek. "Merak etme. Oğlunu evlenmeden önce bunu biliyordum."

Babam gülüyor ve beni küçükken yaptığı gibi döndürüyor. Kadeh kaldırma töreni başlayana kadar dans etmeye devam ediyoruz ve tören başladığında da durmuyor. Amcalarım ve babam, geleceğimize ve içimde büyüyen bebeğe kadeh kaldırır, sonra da belli ki sahip olacağımız diğer çocuklara geçerler. Sonunda, herkese kadeh kaldırmaya başlarlar. Sveta ve Vitya'nın ikizlerine kadeh kaldırdığımızda, Roman amca gülererek, "Vitaly'nin bir seferde iki bebek yapmaktan övündüğünü hatırlıyor musun?" der.

"Evet, ve bunu yapmasını sağlayan süper güçlü penisi," der Danil amca gülererek, babam ve amcalarım ise geçen gün güldüğümüz anıyı hatırlayarak sırtıyorlar.

"Yani, yanılmamıştım," diyor Vitaly amcam omuz silkerek.

"Ah, evet, aylarca katlandığımız o güçlü penis hikayesi," diyor babam diyor.

Vitaly amca elini kaldırıp gülümseyen yüzlerimize bakıyor . "Bilginiz olsun, ben öyle demedim."

"Baba, az önce bana ikizlerim olsun ve Güçlü Penis Kulübü'ne katılmak ister miyim diye sordun," diyor Val sırtarak.

Babası ona kaşlarını kaldırır. "Kendi oğlumun beni böyle satacağına inanamıyorum."

Val rahat bir kahkaha atarken, babam kardeşlerine bakar ve "Evet, ama Vitya da ikizler yaptı. Aslında, onun Penis Kulübü'nün başkanı olması gerektiğini söyleyebilirsin, çünkü onun penisi iki penis daha yaptı, oysa seninki sadece bir tane yaptı."

Yemin ederim, Vitaly amcamın omuzları düşüyor. "Bu çok incitici, Matvey."

Babam gülerken, Vitya evlendiği çılgın aileye başını sallar ve Sveta yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona bakar.

Mia inleyerek şöyle der: "Herkes lütfen penis kelimesini söylemeyi kesebilir mi?"

penis kelimesini söylemeyi kesebilir mi? Bu ailede zaten yeterince maço erkek muhabbeti var."

Sasha küçük kız kardeşine gülüyor. "Penis kelimesinde maço bir şey yok ki

penis kelimesinin maço bir yanı yok."

"Peki, başka bir kelimeyle değiştirmeyin," diye uyarıyor Dominic. Kollarında uyuyan bebeği işaret ediyor. "Onun sizi kandırmasına izin vermeyin. Uyuyor olabilir, ama her şeyi duyuyor ve bu konuşmayı ona açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

Herkes güler ve Penis Kulübü konuşmasına ara verirler, annem ve teyzelerim ise onları şampanya ve pasta ile oyalarken. Sonraki birkaç saat heyecanla geçer. Dans eder, yemek yeriz ve bu gecenin daha iyi olamayacağına ikna olurum, ama sonra Val herkesin dikkatini çekmek için ıslık çalar.

Tüm gözler üzerimize çevrildiğinde, elimi tutar ve "Karıma vermem gereken bir hediye daha var" der.

Babası gülerek, "Oğlum, evliliğinizi tamamladığınızı görmemize gerek yok" der.

Val homurdanır, ama gülmemeye çalıştığını anlayabiliyorum. Lev ise kardeşine dirsek atar ve "Onu takma, Val. Onu elimizden gelen en iyi şekilde yetiştirdik, ama vahşi bir hayvanla yapabileceğin şeyler sınırlıdır" der.

Vitaly amca kırılmış gibi görünmeye çalışır, ama "Ben vahşi bir hayvan mıyım? Metal dedektörü getirmemi ister misin? Onu vücudunun üzerinde gezdirebilirim, böylece hepimiz nerede bip sesi çıktığını görebiliriz" derken gülümsemesini saklayamaz.

Lev amca ona daha sert bir dirsek atar ve "Siktiğimin herifi" diye mırıldanırken güler. İkisi çocuk gibi kıkırdamaya başlarlar, Val ise sahte bir hayal kırıklığıyla başını sallar ve ben de onların neye güldüklerini bilmemeyi tercih ettiğime karar veririm.

"Dediğim gibi," diye tekrar başlar ve bana göz kırpar, "güzel karım için bir hediyem daha var."

"Bana bir şey almana gerek yoktu," demeye başlarım, ama o sadece elimi tutup beni ön kapıdan dışarı çeker. Herkes onu takip eder ve Val asansör düğmesine basarken Niki'ye bağırır. "Her şey yolunda mı?"

Niki çoktan telefonuna bakıyor. "Temiz," diye bağırıyor.

Binada herhangi bir tehlike olmadığını bilerek, kapılar açıldığında Val'in peşinden asansöre giriyorum ve ailemin mümkün olduğunca çoğu asansöre sıkışınca gülüyorum. Val'in vücuduna sıkışıyorum ve Lev amca ile Vitaly amcanın hala iki kız öğrenci gibi kıkırdadıklarını fark edince daha da çok gülüyorum, şampanya açıkça kafalarına vurmuş.

"Tanrım," diye gülerek mırıldanır babam. "Siz ikinize artık şampanya yok."

"Kimse parti bozanları sevmez, Matvey," diyor Val'in babası, sonra yine erkeksi olmayan bir kıkırdama atıyor.

Babam bir şey söylemeden kapılar açılır ve hepimiz dışarı çıkarız. Diğerlerinin bize katılmasını beklerken Val'e bakarım. "Neden sadece bir kat aşağı indik?"

Bana cevap vermek yerine gülümser ve iki elimi de tutar, beni koridorda geriye doğru yürürken yönlendirir. Arkamızda yumuşak bir zil sesi duyulur ve daha sonra ailemizin diğer üyeleri de diğerleriyle birlikte içeri girer, ta ki herkes burada olup bize gülümser, gözleri heyecan ve biraz fazla alkolle parıldayana kadar. Annem alkışlamaya başlar, hemen ardından Val cebinden bir anahtarlık çıkarır ve onu önümde sallayarak ses çıkarır.

Gülümseyerek beni en yakın daireye götürür ve "Umarım ailenin yakınında yaşamak istediğin konusunda ciddiysin" der.

Sessizce, kapıyı açıp itmesini izledim. Sonunda sesimi buldum ve "Bu gerçekten bizim mi?" diye sordum.

"Sen istersen bizimdir." Yumuşak bir kahkaha attı. "Yani, ben satın aldım, ama burada yaşamak istemiyorsan başka bir yer bulabiliriz."

Sözleri ağzından tam çıkmadan, kollarıma sarılıp onu öpüyorum. "Bayıldım. Bize bir ev aldığınıza inanamıyorum."

Dudakları kulağıma yakinken fısıldar, "Tamamen özverili nedenlerden dolayı değildi, Yel. Ailenizi seviyorum, ama istediğim zaman karıma girebilmem lazım."

Gülüyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum, çünkü haklı. Buna ihtiyacımız var. Hayatımızda ilk kez, istediğimiz her şeyi yapabileceğiz ve bu, mutfak tezgahına eğilip hızlıca sevişmek anlamına geliyorsa, olsun varsın.

Val beni kucakladığında, kollarımı boynuna doluyorum ve ailemizin yüksek sesle attığı tezahüratlara gülüyorum. Bu kadar mutlu olmasaydım, uyumaya çalışan komşularımız için biraz suçluluk duyardım.

İkimiz de gülümseyen ailemize dönerek Val, "Şimdi karımı içeri götürüyorum. Her şey için hepinize teşekkür ederiz, sizi seviyoruz, ama artık iyi geceler deme zamanı geldi" diyor.

Babası, herkesi güldüren bir ıslık çalar ve Val beni dairemizin eşiğinden içeri taşıırken tekrar tezahürat yaparlar.

"Sizi seviyorum!" diye bağırarak anne ve babama el sallıyorum, sonra kapı kapanıyor ve kocamın dudakları benim dudaklarıma değiyor. Beni kollarında tutarken

kollarında tutarak, ikimiz de nefes nefese kalana kadar beni öper. Elimi yanağına koyduğumda, bana gülümser ve alnını alnıma dayar.

"Sonunda başardık, Yel."

Onun sesindeki mutluluğa gülümsüyorum, hayranlık ve rahatlamanın mükemmel karışımı, ve o yumuşak bir kahkaha attığında, onu daha iyi görebilmek için geri çekiliyorum.

"Çok mutluyum," diyor ve bana yine parlak bir gülümsemeyle bakıyor. "Kollarımda karım ve bebeğim var, daha mutlu olamazdım."

"Ben de, Val. Sonunda benim kocan olduğuna inanamıyorum." Büyük daireye bakıyorum, onu bizim için satın aldığına hala şaşkırım, ama daireyi birkaç şeyle doldurduğunu görünce boğazım düğümleniyor ve gözlerim dolmaya başlıyor. "Bunu gerçekten bizim için mi satın aldın?"

"Evet." Beni yere indirmeden önce tekrar öptü. "Baban ve ben bu dairenin boş olduğunu öğrendik, ben de Danil amcayla konuştum ve o da sahte bir isimle satın almama yardım etti. Annem ve Sveta birkaç şey seçmeme yardım etti, ama beğenmediğin her şeyi değiştirebiliriz."

Geniş oturma odasına giriyorum, üzerinde uyumak için yeterince rahat görünen yumuşak kanepeye ve en sevdiğim mavi tonunda yumuşak halıya bakıyorum. Koyu renkli parke zeminle harika bir kontrast oluşturuyor ve Val'e baktığımda, beni yakından izliyor, buraya tepkimi ölçüyor.

"Bayıldım," diye fısıldadım ve köşedeki kitaplıkta çerçeveli fotoğrafları gördüğümde, yanına gittim ve bana gülümseyen genç yüzlerimizi görünce kalbimin birkaç kat büyüdüğünü hissettim. Birkaç fotoğraf vardı, hepsi de mükemmeldi ve gözlerim birinden diğerine atlayarak fotoğraflarımızı inceledi. Bazıları sadece Val ve benim küçükken çekilmiş fotoğraflarımız, doğum günü partileri ve 4 Temmuz kutlamaları, ikimiz de kameraya gülümsüyoruz, diğerlerinde ise ikimiz ve tüm kuzenlerimiz var. Hepimiz gülüyor ve gülümsüyoruz, ama her fotoğrafta Val ve ben yan yanayız. Grup fotoğraflarında bile, o her zaman beni bulur ve yan yana durduğumuzdan emin olurdu.

En sevdiğim fotoğrafı, on beşinci doğum gününden, bana ilk öpücüğümü verdiği geceden olanı alıyorum. Fotoğrafta Natalya'nın bana sürpriz yaptığı doğum günü tacını takıyorum ve Val yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakarken, ben de ona gülümsüyorum. İkimiz de birbirimizden başka kimseyi görmüyoruz.

Arkama yaklaşarak, kollarını belime doluyor ve başımı öpüyor, sonra bana daha da yaklaşıyor. "En sevdiğim fotoğraf," diyor, çerçeveyi hafifçe vurarak.

"İlk gerçek öpücüğümüzün olduğu gece." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Ne kadar gergin olduğumu bilemezsin."

Başımı çevirip yanağına öpüyorum. "Harika bir ilk öpücüktü," diyorum. "Ve ikinci, üçüncü ve dördüncü de," diye ekliyorum gülerek, çünkü o gece çok öpüşmüştük.

Gülümser ve yumuşak bir kahkaha atar. "Seni ilk kez tattığımda, duramadım." Nefesinin hassas boynumdaki tenime değdiğini hissederim. "Kirazlı dudak kremi," diye mırıldanır, sonra erkeksi bir inilti çıkarır ve beni kendine daha sıkı çeker, böylece bu anının ona ne yaptığını hissedebileyim. "Senin, öptüğüm tek kişi olmanı ne kadar sevdiğimi sana hiç söyledim mi?"

Gülümserim ve başımı sallarım. "Bir ya da iki kez." Elimi arkaya uzatıp saçlarını okşarım. "Ben de seviyorum Val, bu daireyi ve bizim için hazır hale getirmek için yaptığın her şeyi seviyorum."

"Fazla bir şey yapmadım, sadece rahat etmeni sağlamak için gerekeni yaptım, ama diğer her şeyi birlikte yapabilmemiz için beklemek istedim. Bebek odasını dekore etmeye ve geri kalan mobilyaları seçmeye yardım etmek isteyeceğini biliyordum."

Her şeyi görmek istiyorum. Koşup bu yerin her köşesini keşfetmek istiyorum, ama hepsi bekleyebilir. Geri adım atıp Val'e bakıyorum, yakışıklı smokini ve içinde ne kadar doğal bir şekilde seksi görüldüğünü fark ediyorum. Şu anda daireyi keşfetmek yerine yapmam gereken çok daha önemli şeyler var.

Birkaç saat önce smokin ceketini çıkarmış ve beyaz gömleğinin kollarını sıvamış, hiç doyamayacağım dövmeli ön kollarını ortaya çıkarmıştı. Sonunda gözlerimi tekrar yüzüne çevirdiğimde, dudaklarında seksi bir sırıtış vardı.

"Karım çok aç görünüyor," diye mırıldanarak bir adım daha yaklaştı. Parmağının arkasını boğazımda gezdirdi, yavaş, baştan çıkarıcı bir dokunuşla nefesim kesildi ve içim arzuyla doldu. "Her zaman çok masum görünüyorsun Yel, ama ikimiz de biliyoruz ki o elbisenin altında ıslanmışsın."

Ben hiçbir şey söylemeyince, kaşlarını kaldırdı. "Hmm? Dilin mi tutuldu, *myshka*?"

Parmağını çenem boyunca gezdirir, cildimde tüylerimi diken diken eden bir iz bırakır, sonra başparmağının ucunu hafifçe kulağıma ve küpeme doğru sürükler, küpemin hafifçe sallanmasına neden olur.

"Çok güzel," diye mırıldanır.

"Onlar anneminkiler," diye fısıldarım. "Ödünç aldığım bir şey."

Ağzının köşesi yukarı kalkar. "Onlarla seni sikerken bunu unutmak için çok uğraşacağım."

"Val," diye başlıyorum ama sözümü bitirmeme izin vermiyor. Yüzümü avuçları arasına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, her zaman ona ait olduğumu hatırlatan bir öpücükle ağzımı ele geçiriyor. Ben her zaman onun oldum, o da her zaman benim oldu. Dünyada hiçbir şey bunu değiştiremez. O her bakımdan benim diğer yarım. Eğer ayrılırsak, içimde hiçbir şeyin dolduramayacağı kadar derin bir boşluk açılır. Birini bu kadar çok sevmek korkutucu, ama onu daha az sevemem. Bu, hayatımı ciğerlerim yarı dolu olarak yaşamamı istemek gibi olurdu, hiç bitmeyen yavaş bir boğulma, her zaman en çok ihtiyacım olan şeyi kendimden esirgemek gibi.

Onu kaybetme korkusu beni ona daha da sıkı sarılmaya itiyor ve o beni kaldırdığında, kollarımı boynuna doluyorum ve öpücüğü derinleştiriyorum. Parmaklarım saçlarını tarıyor, başının arkasını kavıyor ve ağzının benimkine kilitli kalmasını istiyorum. Derin, erkeksi bir inilti çıkarıyor ve yürümeye başlıyor. Yeni evimizin nasıl bir yer olduğunu bilmiyorum, ama bizim olduğu için şimdiden onu seviyorum. Düğün gecemizi geçireceğimiz yer burası, hamile kalacağım yer burası ve bebeğimizi doğduktan sonra getireceğimiz yer burası. Burayı pek çok mutlu anıyla dolduracağız ve hepsi bu anla başlayacak.

Hâlâ beni öperken, beni kapıdan geçirebilmek için yana dönüyor ve ben de etrafa hızlıca bakmak için öpüşmemizi kesmekten kendimi alamıyorum. Yatak odası çok büyük ve şu anda odayı dolduran tek şey kral boy yatak olduğu için daha da büyük görünüyor. Mavi ve gri nevresimler ve bir sürü yastık, odayı davetkar ve rahat gösteriyor ve ben denemek için sabırsızlanıyorum.

"Beğendin mi?" diye soruyor Val ve başımı ona çevirdiğimde, tepkimi inceliyor, gergin, umutlu ve son derece seksi.

Gülümserim ve saçlarının arkasını okşayarak yumuşak tellerinin parmaklarımdan arasından kaymasına izin veririm. "Bayıldım. Her şey mükemmel. *Sen* mükemmelsin Valentin Melnikov."

"Sen mükemmelsin, Yelena Melnikov," diyor ve ikimiz de gülüyoruz çünkü bu evlilikle adım hiç değişmedi, ama yine de farklı hissediyorum. Artık Melnikov değilim çünkü bu babamın soyadı. Artık kocamın soyadını taşıyorum. Val burnunu burnuma sürüyor. "Bunu hep biliyordum. Benim için her zaman mükemmeldin ve her zaman da öyle olacaksın."

Beni yere indirip, hemen gömleğinin düğmelerini açmaya başladığımda yumuşak bir kahkaha atıyor. Yardım etmek için hareket etmediği sürece, onu soyduğuma izin veriyor. Beni izlemekten memnun, heyecanımdan ellerimin titremesini ve o sadece boxer şortuyla kaldığında nefesimin hızlanmasını, kumaşın altında gerginleşmesini izlemekten zevk alıyor. Val ne kadar çarpıcı olsa da, beni dizlerimin titremesine neden olan parmağındaki yüzük. Bu, onun birine ait olduğunu dünyaya çok açık bir şekilde gösteren bir işaret.

O benim.

Artık saklanmak yok. Artık korkmak yok. Herkesin görebileceği şekilde ikimiz birlikteyiz.

"Sıra bende," diyor, yaklaşıp elbisenin fermuarını açmaya çalışıyor.

"O kadar acele etme." Gülümserim ve parmağımı boxerinin bel kısmına takarım. "Henüz çıplak değilsin."

"Elbette, karıcığım." Bana göz kırpar ve son giysisini de çıkarmamı izler. Penisi her zaman nefesimi kesmiştir, ister muhteşem görünüşünden, ister beni her zaman biraz fazla açmasından, ister ağzımdaki tüm alanı kaplayıp nefes almamı engellemesinden olsun, nedeni ne olursa olsun, her zaman nefesimi keser ve şimdi de bir istisna değildir. Dayanamayıp, göbek deliğinin altındaki dar saç şeridini parmağımla penisinin tabanına kadar okşuyorum. Sert, şişmiş penisini parmağımla okşadığımda iç çekiyor ve ucuna geldiğimde, ön sıvısı deliğinden damlıyor ve onu tatmak için can atıyorum.

Ben eğilip dilimi onun üzerinde gezdirirken, yalayıp emip ağzımı onun tuzlu tadı ile doldururken, o "Siktir" diye inliyor. Elini saçlarıma götürüyor, ben kendimi onun üzerine indirirken başımın arkasını avuçluyor. Onu asla tamamen içine alamıyorum. Bunun imkansız olduğuna eminim, ama bu beni denemekten asla alıkoymuyor. Nefesimi kesene ve boğuluyormuş gibi hissedene kadar aşağı eğiliyorum. Parmakları yumuşuyor, ben tekrar yukarı kalkarken saçlarımla okşuyor ve sonra yavaşça tekrar aşağı eğiliyorum. Val ile her şeyi yapmayı öğrendim. Birlikte öğrendik, denedik, test ettik, ikimizin de neyi sevdiğini anladık ve birbirimizi çıldırtan her şeyi ezberledik. Onu sonuna kadar alamayabilirim, ama Val'i dizlerinin üzerine çöktüren şeyin ne olduğunu biliyorum ve onun testislerini avuçlayıp, sertçe emdiğim sırada tırnaklarımla hassas derisini hafifçe tırmaladığımda, o benim adımla homurdanıyor ve kalçalarını hafifçe itiyor, yerinde duramıyor.

"Tanrım, ağzın beni delirtiyor, Yel." İnliyor ve ben dilimi penisinin başının altındaki hassas deri çıkıntısı boyunca gezdirdiğimde, benim adımları mırıldanıyor ve beni kendinden uzaklaştırıyor. Ayağa kalkar kalkmaz, elleri sırtımda dolaşıyor, gizli fermuarı buluyor ve yavaşça aşağı çekiyor. Sırtım yavaşça, santim santim açığa çıkıyor ve belimin alt kısmına geldiğinde iç çekiyor ve elbisenin uyluklarımdan aşağı kaymasına izin veriyor. Elbise ayaklarımdan dibinde birikiyor, beyaz saten ve dantelden oluşan bir havuz, beni sadece onun için seçtiğim iç çamaşırlarıyla baş başa bırakıyor.

"Siktir," diye fısıldadı, mavi gözleri vücudumu tararken, dantelli çoraplarımı ve jartiyerimi inceledi. Parmakları cildimi hafifçe okşadı, karnımdan bir çizgi çizdi. "Sen gördüğüm en güzel kadınsın. Hala senin gerçekten benim olduğuna inanamıyorum."

"Ben hep senin oldum."

Gülümser ve gözleri benimkilerle buluşurken parmağını yukarı doğru sürükler. "Ben de hep senin oldum, *myshka*." Yumuşak bir kahkaha atar. "Bazen ilk nefesimi aldığım anda senin olduğumu düşünüyorum."

Ona gülümserim. "Ben daha doğmamıştım."

"Önemli değil. Eninde sonunda geleceğini biliyordum ve geldiğinde benim olacağını da."

Başparmağı göğsümün kıvrımını okşadı ve bu tek dokunuşla içgüdüsel olarak ona daha da yaklaştım, aramızdaki mesafeyi daha da azalttım. Vücudum her zaman onu arayacak. Bulutlar nihayet dağıldığında güneşe aç bir çiçek gibi, her zaman ona dönecek ve en derinlerimde onu arzulayacağım.

Büyük elleriyle kalçalarımı kavrayarak, ince kumaşı çekip yavaşça tangamı indirir. Diz çökerek yüzünü bacaklarımdan arasına getirir ve dün gece tıraş ettiği yumuşak tenimi okşar. Bir iç çekerek, kalbimi hem kırıp hem de dolduran bir şefkatle beni öper. Daha fazlasına ihtiyaç duyduğunda, beni kaldırıp yatağa yatırır ve başını tekrar bacaklarımdan arasına indirir.

"Seni ne kadar çok istediğimi bilemezsin karıcığım, ama bu gece yavaş olacağıma, düğün gecemizin her saniyesinin tadını çıkaracağıma kendime söz verdim. Bu, ikimizin de sahip olacağı tek gece." İç uyluklarımı öper. "Acele etmek istemiyorum."

Bir iç çekerek uzanıyorum, o benim tenimi öpüp emdiğini izliyorum. Yüzündeki kararlı ifadeyi tanıyorum. Valentin Melnikov pek çok şey olabilir, ama tembel bir sevgili olmadığı kesin. Bu gece beni taparcasına sevecek.

Vücudumun her santimini yiyip bitiriyor ve ben gözlerimi açamayacak kadar yorgun düşene kadar durmuyor.

Bu düşünceyle gülümserim ve bacaklarımı daha da açarım.

Bölüm 10

Valentin

Dünyada hiçbir şey karım kadar lezzetli değildir. Bunu gençliğimden beri biliyorum. Kafamı ilk kez bacaklarının arasına gömdüğümde, cennetin tadını aldığımı, tanrılardan gelen nektarı tattığımı anlamıştım. Onun kadınsı kokusu, dilime damlayan tatlı tahrik edici tat... O zaman beni benden almıştı ve şimdi de aynı etkiyi yapıyor. Onu kaç kez içime alsam da, her seferinde beni en iyi şekilde sersemletiyor.

Kısa süre önce tıraş ettiğim amını emip ısıyorum, her zaman bana verdiği aynı sahiplik hissini duyuyorum, onun bu kısmının, her parçası gibi, benim olduğunu, tıpkı benim her parçamın ona ait olduğu gibi. Uyluklarının arkasını kavrayıp onu daha da açarken, benim için açılmış halini bir an için içime çekiyorum. Seçtiği iç çamaşırı ona çok yakışıyor ve onun her santimini hafızama kazıyorum, çünkü onunla geçirdiğim her an gibi, hiçbirini unutmak istemiyorum.

Pürüzsüz tenini öperek ilerlerken, o yine yumuşak bir inilti çıkarınca gülümsüyorum. Kalçalarının hafifçe sallanmasıyla parmaklarımı uyluklarına gömüyorum ve onu daha da genişletiyorum. Ağzımı onun istekli amına yaklaştırarak, "Bu gece tek yapman gereken bu, karıcığım," diyorum. Burnumu pürüzsüz teninde gezdirerek, kokusunu içime çekiyorum. "Bırak da sana tapayım. Her santimini sevmeme izin ver. Seni ne kadar sevdiğimi göster mısın?"

O benim adımı inleyerek ellerini başıma getirir, sevdiği gibi parmaklarını saçlarıma geçirir. Dilimi onun yarıklarına doğru kaydırıp hafifçe içeri daldığımda, o yumuşak bir inilti çıkarır ve saçlarımı daha sıkı kavrar. O benim için hazır olsa da, yavaş olacağım konusunda ciddiydim.

Yumuşak, hayal kırıklığı dolu bir inilti çıkararak parmaklarını daha sıkı geçirince, onu bir kez daha yalayıp, "Saçımı ne kadar çekip asarsan as, doyana kadar başımı kaldırmayacağım. Ve *myshka*, bu gece çok açım. Saatlerce tatlı amını yiyebilirim."

O benimle tartışmadan, dudaklarımı dudaklarına kilitlerim ve dilimi içine kaydırırım. Tadı ağzımı doldurur, ama beni doyurmak yerine, bu özel açlığı asla tatmin edemeyeceğimi hatırlatır.

Her zaman daha fazlasını isteyeceğim.

Bacaklarının arasında kendimi kaybederek, sesi kısılana ve uylukları titreyene kadar narin tenini öpüp yalayıp emiyorum. Tek düşündüğüm şey, *daha fazlasına* ihtiyacım olduğu. Onu tüketmek, bedenlerimizi bir daha asla ayrılmayacakları şekilde birleştirmek istiyorum. Yelena'ya istediğim kadar yaklaşmam mümkün değil, ama tanrı şahidim olsun ki bu beni denemekten alıkoymayacak.

Sertleşmiş penisim acı verecek kadar sertleşmişken, klitorisini son bir kez emip, vücudunu öperek yukarı doğru ilerliyorum. Şişmesini görmek için sabırsızlandığım karnına burnumu sürtmek için duruyorum ve vücudunu yukarı doğru ilerlemeden önce bebeğimize hızlıca "Seni seviyorum" diye fısıldıyorum. Uyluk çoraplarının kalmasını istiyorum, ama mükemmel göğüslerini benden saklayan hiçbir şeyi tolere edemem. Sütyenini çıkarıp bir kenara attığımda, vücudumu onun vücudunun üzerine eğiyorum ve onu seyrediyorum.

"Sen mükemmelsin," diyorum ona, büyük kara gözleriyle bana bakarken kendimi zorlukla kontrol ediyorum.

"Bu hiç de doğru değil," diye fısıldıyor, "ama böyle düşündüğüne sevindim."

"*Biliyorum*," diyorum ona, çünkü bunun doğru olmadığını bir saniye bile düşünüyorsa, aklını kaçırmış demektir. Onun her zaman kusur gördüğü yerlerde, ben güzellik görüyorum. Onun çok küçük olduğunu düşündüğü göğüsleri, benim ellerim ve ağzım için her zaman mükemmel boyuttaydı. Onun çok düz olduğuna inandığı poposu, geceleri ona sarıldığımda bana her zaman mükemmel bir şekilde uyuyordu. O benim her zaman istediğim her şey ve sonunda benim karım oldu.

Onun içine girdiğimde, vücudu gevşeyip beni tamamen kabul etmeden önce verdiği hafif ırkılmayı tadını çıkarıyorum. Bunu görmekten asla bıkmayacağım, ama beni asıl etkileyen şey, kısa süreli acı hissine *rağmen* değil, tam *da* bu acı hissi *yüzünden* daha da güçlenen koyu renkli gözlerindeki arzu. Onu acı verecek kadar geniş açmamı seviyor ve bunu bilmek beni çıldırtıyor.

Kollarını ve bacaklarını bana sıkıca sarıyor, sonra beni kendine çekip, bedeninin benim bedenime dokunuşunu ve ağzımı dolduran tadını dışında her şeyi kafamdan silip atacak kadar tutkulu bir şekilde öpüyor. Hiç dindar bir insan olmadım. Cennetin varlığıyla hiç ilgilenmedim, çünkü cennetin Yelena'da olduğunu hep biliyordum. O, tapmak istediğim tek kişi,

hayatımı adadığım tek kişi ve benim için önemli olan tek sonsuzluk. Benim için başka bir şey yok ve bunu hep biliyordum. Ya o ya da hiçbir şey.

Elini göğsüme bastırmasıyla öpüşmemizi kesip ona baktım. "Ne oldu?"

Öpücükle şişmiş dudakları güzel bir gülümsemeye dönüştü. "Bir şey yok. Üstte olmak istiyorum."

Ona attığım gülümseme o kadar büyük ki onu güldürüyor. Genelde benim liderliği ele almamdan memnun olur, ama onun üstümde beni sürmesini izlemek beni çıldırttığını bilir. Onu bana bastırarak, sırt üstü yatacak şekilde dönüp onu üstüme yatırıyorum. Kalkmadan önce bana bir kez daha derin ve yavaş bir öpücük veriyor.

"Tanrım," diye iç geçiriyorum, onu seyrederek. Ellerimi uzatıp göğüslerini avuçladığımda, gözlerini kapatıyor ve kalçalarını yavaşça sallamaya başlıyor. Başlangıçta hep utangaçtır, ama benim sikimi ne kadar uzun süre sürerse, o kadar cesurlaşır. Onun dönüşümünü izleyerek, onun görüntüsünü içime çekiyorum ve kısa süre sonra ellerini göğsüme dayayarak, beni mahvetmek üzere olan bir ritimle üzerimde yukarı aşağı kaymaya başlıyor.

"Siktir, bebeğim," diye homurdanırım, iç duvarları beni daha da sıkı sıkıştırdığında, sikimi kavrayıp, yalvardığı spermle amını doldurmamı istediğinde.

Gözleri açık, beni izliyor — koyu saçları sarkıyor, göğüsleri hareketleriyle zıplıyor ve dolgun dudaklarında en seksi gülümseme oynuyor.

"Bana istediğimi ver," diyorum ona, kelimeler dudaklarımdan zar zor çıkıyor. Vücudumun her yeri gevşeme ihtiyacıyla gergin. Boşalmam çok yakın ve en ufak bir kıvılcım beni patlatacak.

O kalçalarını döndürdüğünde, acı dolu bir inilti çıkarırım, bu ses hem merhamet dileme hem de bunun asla bitmemesi umududur. Bana ne yaptığını biliyor. Gözlerindeki kötücül, eğlenceli ışıltıdan bunu anlayabiliyorum.

"Seni böyle görmek çok hoşuma gidiyor, Yel."

"Nasıl?" diye sorduğunda sesi seksi, nefessiz bir fısıltıdır. "Korkusuz, *myshka*. Sen bir kraliçesin ve ben senin lanet olası ayaklarına kapanmalıyım."

Bana gülümsüyor. "Senin olduğun yerde olmanı seviyorum."

Gülüyorum, ama o tekrar kalçalarını döndürüp beni daha da derine aldığı anda, gülüşüm hızla iniltiye dönüşüyor. Kalçalarını kavırıyor ve ona doğru sallanıyorum, daha fazlasını, bana vermek istediği her şeyi ve her şeyi çaresizce istiyorum.

İç çekerek adımı inliyor, benim hareketlerime uyum sağlıyor, mükemmel bir ritimle bana doğru sallanıyor ve başını geriye atıp orgazma ulaşmaya başlar başlamaz, vücudum kontrolü ele geçirip boşalmayı talep etmeden önce, onun orgazmını izlemek için kendime birkaç saniye izin veriyorum.

Orgazm içime girer, nefesimi keser ve görüşümün kenarlarını karartır. Penisim onun içinde atar, karımı ilk kez sahiplenirken onu doldurur. Dünya donar. Bu odanın dışındaki her şey var olmaktan çıkar. Beni saran amının hissi, zevkini yaşarken kalçalarının yumuşak sallanışı ve adımı inleyen tatlı sesi dışında hiçbir şey yoktur.

Sonunda boşaldığımda, göğsünü göğsüme indirmeden önce vücudunda hafif bir titreme hissediyorum. Terli, nefessiz ve yorgunluktan bitkin bir halde, yüzünü boynuma getirip öper ve o an o kadar mükemmeldir ki, tek yapabileceğim onu kucaklamak ve yüzümü saçlarına gömmektir, çünkü kelimeler bunu asla ifade edemez. Bazı şeyler sadece hissedilmek içindir, çünkü ancak bu şekilde deneyimlenebilirler. Onu daha sıkı sararım ve ciğerlerimi onun çilek kokusuyla doldururum.

Onun yumuşak nefesleri boynuma çarptı, ben de hafifçe sırtını okşadım ve parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Nefesinin yavaşlamaya başladığını hissettim ve uykuya dalmasına saniyeler kaldığını biliyordum. Uykuya dalmadan hemen önce boynumu tekrar öptü ve "Seni seviyorum, Val" diye fısıldadı.

Gülümserim ve başını öperim. "Ben de seni seviyorum, Yel. Biraz uyu, *myshka*. Birlikte geçireceğimiz çok zamanımız var. Bu sadece başlangıç."

O yumuşak bir şekilde başını sallar ve elini uzatıp yanağıma dokunur. Elini avuçlarım, avucunu öperim ve tekrar göğsüme koyarım. O uyurken, gözlerimi açık tutamayacak kadar yorgun düşene kadar onu kucaklarım, sonra vücudunu kendime doğru çekip kolumu ona dolarım.

Bundan sonra her gece böyle uyuyacağım gerçeği bir kez daha kafama dank eder. Artık ayrılık yok, onu amcamın evine bırakmak yok, vedalaşmak yok.

Bu gerçek olamayacak kadar güzel geliyor, ama ertesi sabah uyandığımda karım hala bana sarılıyken, bunun yeni gerçekliğim olduğuna inanmaya başlıyorum. Sonraki üç günü yatak odamızdan neredeyse hiç çıkmadan geçiriyoruz. Her sabah, hasta olduğu için ona yardım ediyorum ve kendini yeterince iyi hissettiğinde ona bir şeyler hazırlıyorum, sonra günün geri kalanını birbirimize kaptırarak geçiriyoruz. Annelerimiz sayesinde buzdolabı yiyeceklerle doludur ve

Matvey amcamın el yazısıyla yazdığı notun yapıştırıldığı Gatorade kutularını gördüğümde gülmüştüm.

Kızımın susuz kalmasına izin verme, Val.

Yel, o notu gördüğünde yanakları güzel bir kırmızıya dönmüştü, ama yine de babası haklı olduğu için ona her şişe verdiğimde içiyor. Susuz kalmasına izin veremeyiz. Bu ne onun ne de bebek için iyi olmaz.

Evlendiğimiz dördüncü gün öğle yemeğinden sonra, Yelena bulaşık makinesini doldurmamı izliyor. Bana attığı aç bakışlara hafifçe gülümsüyorum. Max birazdan gelecek, hep birlikte onun evine gideceğiz. Orada kalan son birkaç eşyayı almak istiyorum, onun da alması gereken birkaç şey var. Hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyor, ama ortalık sakın ve ne kadar süre sonra taşınacağını bilmiyorum.

Son tabakları da yükleyip kapıyı kapatıyorum ve ellerimi kurularken tezgaha yaslanıp azgın karımı izliyorum. "Sen doymak bilmezsin," diyorum ona.

Gülümsüyor ve bir adım yaklaşıyor. "Bulaşık makinesini gömleksiz yükleyen sensin. Ne olacağını sandın?"

Çıplak göğsüme bakıyorum. Yatak odasından çıkarken bir kot pantolon giymiştim ama başka bir şey giymemiştim. Birkaç saniye içinde karşımda duruyor, parmaklarını sırtımda gezdiriyor ve dudaklarını göğsüme bastırıyor. Dövmeli cildim boyunca yavaşça öpüşmesini izliyorum. Kendimi beklemek zorunda tutmak en tatlı işkence. Penisim kot pantolonuma baskı yapıyor, ama yumuşak dudaklarının tenime değmesinin verdiği hissi o kadar seviyorum ki, bunu durdurmak için hiç acelem yok. Dilini meme ucuma değdirdiğinde inleyerek Max'in yolda olduğunu hatırlatıyorum.

Gülümsüyor ve "O zaman acele etsen iyi olur, Val" diyor.

Hiçbir zaman zorluklardan kaçmayan biri olarak, onu döndürüp avuçlarını mutfak tezgahına koyuyorum ve sonra da penisimi serbest bırakıyorum. Benim kapüşonlu sweatshirt'ümden birini giyiyor ve elimi çıplak uyluğuna kaydırıp külot giymediğini fark ettiğimde, hafifçe gülümsüyor ve boynunun kıvrımını ısıyorum.

"Karım sürprizlerle dolu."

O inliyor ve kışını bana doğru kaldırıyor. Gözlerim, her zaman ağzımı sulandıran belinin kıvrımlarına ve kışına kayıyor.

bunu saatlerce uzatırdım, ama ikimiz de Max'in kapıyı çalmasını istemiyoruz, bu yüzden zaman kaybetmeden onun ıslak sıcaklığına kayıyorum ve ikimize de ihtiyacımız olanı veriyorum.

Hızlı ve sert, ama çok tatlı, çünkü yaptığımız hiçbir şey asla kişisel olmayan bir şey gibi gelmiyor. Yelena ile seks yapmak her zaman kalbimi ve ruhumu da içerir. Asla sadece boşalmak ya da sevişmekle ilgili olmaz. Bundan çok daha fazlasıdır ve bedenlerimiz birbirine kenetlendiğinde ikimiz de bunu hissederiz. Bir elimi bacaklarının arasına sokarak, diğer elimle boynuna doğru kayarken hassas cildini okşarım. Parmaklarım yüzünün yanından aşağıya doğru kayar, sonra saçlarını avuçlarım ve beni de beraberinde götürene kadar kollarımda parçalanana kadar onu yerinde tutarım.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum onun cildine.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor, ben kollarımı ona dolarken ve burnumu saçlarına gömerken, hala nefesini toparlamaya çalışıyor.

Ondan ayrılmadan önce, sadece birkaç dakikamız kaldığını anlayana kadar onu kucaklarım. "Vücudundan ayrılmak istemiyorum, ama pantolonsuz Max'le buluşamazsın."

Yumuşak bir kahkaha atar ve başını çevirip beni öper. "Sen de gömleksiz daireden çıkamazsın. Kadınları çıldırtırsın."

"Hangi kadınlar?"

"Şehirdeki tüm kadınlar, Val. Senin arabanın peşinden koşacaklar."

Gülüyorum ve burnunun ucunu öpüyorum. "Sen delisin, *myshka*. Trafik sıkışıklığına neden olabileceğimi düşündüğüne sevindim, ama bil diye söylüyorum, beni kovalamasını istediğim tek kadın sensin. Diğerleri için görünmez olmaktan çok mutluyum."

Bana tatlı gülümsemesinden birini gösterir ve ben onun çıplak kıkına şaplak attığımda güler, sonra koridorda koşmaya başlar. Yarı yolda durur ve kapüşonlu sweatshirt'ünü çıkarır.

"Tanrım," diye inlerim, onu koridorda çıplak dururken görünce.

Gülümseyerek kapüşonlu sweatshirt'ü bana fırlatır. "Sen de giyinmelisin," der ve yatak odamıza koşar.

Kapüşonlu sweatshirt'ü yüzüme götürüp, başıma geçirmeden önce onun tatlı çilek kokusunu içime çekiyorum. Karımın kokusuyla dolaşmaktan çok mutluyum. Gülümseyerek, tezgahın silahımı alıp, Yelena'yı beklerken belimin arkasına, kot pantolonumun içine sokuyorum. Birkaç dakika sonra kot pantolon ve kendi kapüşonlu sweatshirt'lerinden birini giymiş olarak geri dönüyor.

"Çoğu kadın, senin giydiğin gibi birkaç saatini harcayarak güzel görünmek için uğraşır."

Gülüyor ve şaka yaptığımı düşünürcesine başını sallıyor. Şaka yapmıyorum. Yelena hiç çaba harcamadan muhteşem ve bunun farkında olmaması beni her zaman şaşırtıyor. Elini tutup onu kapıdan dışarı, asansöre doğru götürüyorum. Düğün gecemizden beri ilk kez daireden çıkıyoruz ve her şey farklı geliyor, sanki dünya birkaç ton daha parlaklaşmış gibi. Bunun delice olduğunu biliyorum, ama aşk sarhoşu bir aptal gibi görünmeyi umursamayacak kadar mutluyum. Asansöre bindiğimizde, telefonumla güvenlik kameralarını hızlıca kontrol ediyorum. Adamlarımız bizi bekliyor ve Max'in geldiğini görünce telefonu kaldırıp Yelena'nın yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum, kapılar açılmadan onu öpmek istiyorum.

Kollarını belime dolarken dudaklarını benim için açıyor ve benim onu öptüğüm kadar derin bir şekilde beni öpüyor. Bu mükemmel bir öpücük, hiç bitmesini istemediğim bir öpücük, ama kapının zil sesini duyduğumda kendimi geri çekmeye zorluyorum. Yanakları kızarmış ve gözlerinde, onu yatağa götürmemi düşündüğünü belli eden o rüya gibi bakış var. Ona göz kırparak, geri döndüğümüzde ilk yapacağım şeyin bu olacağını kelimeler olmadan ona bildiriyorum.

Kapılar açılmadan önce gördüğüm son şey onun tatlı gülümsemesi ve ben başka yere bakıyorum. Bir an için her şey normal: dolu bir otopark, amcamın Camaro'sunun yanında park etmiş Jaguar'ım ve en yakındaki birkaç adamımızın etrafında duran birkaç siyah SUV. Max arabasından yeni iniyor. Bizi görüyor ve elini sallamaya başlıyor, ama o anda bir motor gürültüsü duyuluyor ve siyah bir SUV köşeyi dönerek hızla yaklaşıyor. Lastiklerin çılgılığı, her şeyin boka sardığı anda otoparkta yankılanır. Silah sesleri duyulur ve ben hızla Yelena'nın önüne geçip silahıma uzanırım. Elleri belimi tutar, asansörde kalmamı ister, ama ben çoktan tanıdık olmayan SUV'den fırlayan maskeli pisliklere ateş etmeye başlamışımdır. Asansör kapıları kapanmaya çalışır, ama omzum onları durdurur. Adamlarımız ateşle karşılık veriyor ve içlerinden birinin vurulup yere düştüğünü gördüğümde, bir seçim yapmam gerektiğini anlıyorum.

Tek sorun, Max'in dışarıda olması, bu gerçekten bir seçim değil. Onu bırakamam, hayatı tehlikedeyken bırakamam, ama Yelena'nın beni asla bırakmayacağını da biliyorum, bu yüzden silahlı çatışmanın ortasına koşamam. Bir eli hala kalçama kilitliyken, diğer eliyle babasını aradığını biliyorum, çünkü sonra duyduğum şey, saldırıya uğradığımızı haykıran korkmuş sesi. Güvenlik kameralarından gelen bir uyarı Niki ve Danil amcayı çoktan haberdar etmiş olmalı, ama bugün burada başka kimse yok. Matvey amca

Matvey babamla birlikte ve onların buraya gelmesi en az yirmi dakika sürer.

"Hayır, onu bırakmayacağım," diye ateş seslerinin üstüne babasına bağıyor ve ciddi olduğunu biliyorum.

Beni asla bırakmayacak, bu yüzden onun yerine ben karar vermem gerekiyor. Keskin bir ısıklık çalarak, Feliks başını bana çevirir çevirmez ona el sallıyorum. Pavel ve Ivan, bize geri koşabilmesi için ona koruma ateşi açıyorlar ve yaklaştığı anda, Yelena'nın elini benden ayırıyor ve bana koşturması için kolunu ona doluyor.

"Hayır!" diye bağıyor, kollarını sallayarak Feliks'in tutuşundan kurtulmaya çalışıyor ve bunu görmek kalbimi parçalıyor.

Keşke onu kucaklayacak, ona bir kez daha öpücük verecek ve onu sevdiğimi söyleyecek vaktim olsaydı, ama yok. Adamlarımızdan bir diğeri yerde yatıyor ve Max'e yaklaşıyorlar. Koşmadan önce, Yelena'nın yanağına parmaklarımı sürmek ve hızlıca "Seni seviyorum" demek için yeterli vaktim var, sonra kapıların kapanması için düğmeye basıp Max'i kurtarmak için koşturaya başlıyorum.

"Val! Hayır! Geri dön!" Kapılar kapanana ve sesi kesilene kadar çığlık atıyor.

Önümdeki kaosu görmezden gelmeye zorlayarak, Max'i hedef alan adamlardan birini nişan alıp vuruyorum. SUV'mizin köşesinden döndüğümde, Pavel ve Ivan'ı yerde yatarken görüyorum. Ivan'ın kafasına kurşun isabet etmiş, nabzını kontrol etmeye bile gerek duymuyorum. Ölü bir adamı gördüğümde anlarım. Pavel göğsünden vurulmuştu. Çok kan kaybediyordu, ama gözlerimiz buluştuğunda yüzünde kararlı bir ifade gördüm. Pes etmiyordu ve benim kadar o da bu pislikleri yakalamak istiyordu. Ona hızlıca başımı salladım ve daha fazla mermiye sahip olmak için Ivan'ın silahını aldım.

Karnının üzerine dönerek bana bakar ve "Git!" diye bağıır, sonra bana koruma ateşi açar, böylece Max'in kalkan olarak kullandığı SUV'ye koşabilirim. Tüm araçlarımız kurşun geçirmezdir, ama ikimiz de bunun geçici bir çözüm olduğunu biliyoruz.

"Ne yapıyorsun lan?" diye soruyor bana, ateş etmeyi bırakıp yeniden doldururken. Sırtını kapıya dayayarak, eski şarjörü hızla çıkarıp yenisiyle değiştiriyor. "Onunla birlikte geri dönmeliydin."

Kaputun üzerinden bir el ateş ediyorum, maskeli adamlardan birini kıl payı ıskalıyorum. "Seni bırakamazdım," diyorum ona. "Sen de aynısını yapardın."

"Mahvolduk," diyor ve haklı. Haklı olduğunu biliyorum, ama yine de buna inanmayı reddediyorum, iki SUV daha yaklaşıp daha fazla maskeli adam indiğinde bile. Beynim, üç günlük evliliğin bana izin verilen tek şey olduğuna inanmama izin vermiyor, çünkü siktir et. Bunun benim gerçekliğim olmasına izin vermiyorum. Max ve ben elimizdeki tüm mermileri bitirene kadar ateş etmeye devam ediyoruz ve mermiler bittiğinde ikimiz de bıçaklarımızı çekiyoruz. Sonuna kadar mücadele etmeye hazırım, ama silahlarımız olmadan bizi kuşatmaları zor değil ve saniyeler içinde tüm silahlar kafalarımıza doğrultuluyor.

"Aptal olma, Valentin."

Tanıdık olmayan bir sesle – İspanyol aksanlı derin bir ses – dönüp, elimdeki bıçakla ona karşı karşıya geliyorum. Maskeleri yüzün tamamını kaplamıyor. Siyahlar ve sadece ağızlarını ve burunlarını kapatıyorlar, gözleri görünür durumda. Gözleri sert ve boş ve şu anda Yelena'yı düşünmeme izin verebilseydim, onunki kadar koyu renkli olduklarını söyleyebilirdim.

"Başka kimse ölmek zorunda değil," diyor, yavaşça bir adım yaklaşarak. Bıçağımı kaldırıp başımı sallıyorum.

"Ben zaten ölü bir adamım. İkimiz de bunu biliyoruz." Etrafımızdaki yıkım ve ölümlere elimi sallıyorum. "Tabii tüm bunlar sadece merhaba demek için değilse."

Yumuşak bir kahkaha atar. "Buraya seni öldürmeye gelmedik."

Ben buna alaycı bir şekilde güldüğümde, kaşlarını kaldırıp şöyle der: "Bize başka seçenek bırakmazsanız, öldürürüz. İkiniz de bizimle gelin, yoksa birinizi vurup diğerini götürürüz. Seçim sizin."

Karar vermemizi beklerken, rahatça dönüp Pavel'in hala yerde yattığı yere doğru yürüdü. Pavel, kanı durdurmak için elini göğsüne bastırıyordu. Hiç tereddüt etmeden silahını kaldırdı ve Pavel'in kafasına iki el ateş etti, onu anında öldürdü.

"Siktiğimin herifi." Max bu kelimeyi homurdanır, ama adam sadece yine yumuşak bir kahkaha atar ve botuyla Pavel'e hafifçe vurur.

"Adamlarına bağlanmamalısın. Onlar harcanabilir." İkimize birden bakar. "Karar verdiniz mi?"

Garajın etrafına bakındım. Sayıca azdık ve tek silahımız elimizdeki bıçaklardı. Birkaç saniye içinde ikimizin de kafasına kurşun sıkabilirlerdi ve her şey bitebilirdi. Savaşsak, birimiz ölecekti. Bu

Yelena'yı terk etmeye hazır değilim ve Max'in ölümünün sorumluluğunu üstlenerek yaşayamam, bu yüzden söyleyebileceğim tek şeyi söylüyorum. "İkimiz de sizinle geleceğiz."

"Harika." Adamlarına dönerek İspanyolca bir şeyler bağıyor ve saniyeler içinde Max ve ben etrafımız sarılmış oluyoruz.

Birisi bıçağımı alıp ellerimi arkamda bağlarken kuzenime bakıyorum. Max'in gözlerinde korku görüyorum, ikimiz de bunu saklamaya çalışsak da. Bunun için eğitim aldık, ama eğitim sizi böyle bir an için asla tam olarak hazırlayamaz.

Karanlık bir başlık kafama geçirilmeden önce, gözlerimi kaldırıp, tam önümüzde bulunan sütunda gizli olduğunu bildiğim güvenlik kamerasına doğrudan bakıyorum. Ses kaydı olduğunu biliyorum, bu yüzden Rusça olarak "Ona özür dilediğimi söyle" diyorum, babamın bu mesajı ileteceğini bilerek. Önümdeki adam başlığımı kafama geçiriyor, ışığı söndürüyor ve sevdiğim kadına olan son bağımı da yok ediyor. Yelena'nın güvenlik kamerası görüntülerini görmesine asla izin verilmeyecek, ama yine de sertçe ileri itildiğimde onunla olan bağımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Koluma bir el konur ve beni ileri doğru yönlendirir. Aniden durdurulduğumda, eller vücudumu arar, beni yoklar ve telefonumu alır, sonra da araçlarından birine itilirim. Arkada olmalıyım çünkü koltuk yok, sadece kırım yerde ve bacaklarımı uzatacak kadar yer yok.

Görüşüm kaybolduğu için, etrafımdaki her şeyi dinlemeye odaklanmaya çalışıyorum, ama tek duyabildiğim İspanyolca ve kapıların kapanma sesi. Max'in yanıma itilmeden hemen önce homurdandığını ve SUV'nin arka kapısının kapandığını duyduğumda şaşırıyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum ona, çevremizdeki adamların Rusça bilmediğinden emin olduğum için Rusça konuşmaya özen gösteriyorum.

"Evet, ama durum iyi değil Val. Bu lanet olası kartel."

"Biliyorum," diyorum ona, daha fazlasını söylemenin bir anlamı yok. İkimiz de korktuğumuz şeyin gerçek olduğunu biliyoruz. Bunun arkasında Amaya Karteli var ve şimdi onların esiriyiz.

"Onunla birlikte gitmeliydin," diyor Max ve ben, onun göremediğini bilsem de başımı sallıyorum.

"Bu hiç bir zaman bir seçenek olmadı, bunu sen de biliyorsun."

"İkimiz de öleceğiz," diyor. "Sen de ben de ne olacağımızı biliyoruz."

"Bizi öldürmek isteselerdi, çoktan ölmüş olurduk," diye hatırlatıyorum ona.

Bir saniye sessiz kalır ve sonunda, "Onlar bilgi istiyorlar," der. Hayatta olmamızın tek nedeni bu." Daha yumuşak bir sesle ekliyor: "Şimdilik."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bunun yerine, arka koltukta oturuyoruz, vücutlarımız o kadar yakın ki, sağ tarafım onun sol tarafına yaslanmış durumda ve bizi bilinmeyen bir yere götürürken bekliyoruz. Plastik kelepçe derime batıyor, kan dolaşımımı kesiyor ve sonunda kollarım ve ellerim uyuşuyor. Saatlerdir yol alıyormuşuz gibi geliyor ve her saniye boyunca tek düşünebildiğim Yelena. Çok korkmuş olmalı ve onu teselli edemediğim için kendimden nefret ediyorum. Çığlıkları kafamda yankılanıyor; sesindeki korku ve dehşet, ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun, hayatımın geri kalanında beni takip edecek.

Ara sıra İspanyolca bir iki kelime dışında, arkamızda oturan adamlar sessiz. Karanlıkta kalmış durumdayım ve koyu renkli kapüşonun ağır kumaşı beni klostrofobik hale getiriyor. Alnımdan ter damlıyor, gözlerimi yakıyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissettiriyor. Panik atak geçireceğimi hissediyorum ve bunu önlemek için kendimi uzun, yavaş nefesler almaya zorluyorum. Başımı eğip derin nefes alıyorum ve ciğerlerimi Yelena'nın kokusuyla doldurduğumda, saf ıstırap dolu bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Çilek kokusu, çıkardığı ve bana attığı kapüşonlu sweatshirt'e hala sinmiş durumda. Onu düşünmek beni yıkmak üzere, ama aynı zamanda başka hiçbir şeye benzemeyen bir rahatlık da veriyor. Onu içime çekiyorum, varlığı bana güç versin diye.

Yelena ve bebeğimizle ilgili düşüncelere dalıyorum, ne olursa olsun onlara geri döneceğimi kendime tekrar tekrar söylüyorum. Kendimi neredeyse ikna etmişken, aracın yavaşlamaya başladığını hissediyorum.

"Bizi bulacaklar," diye fısıldadı Max. "Babam ve kardeşim bizi bulacak."

"Evet," diyorum, ama buna inandığımdan emin değilim. Amaya ailesi ne yaptığını biliyor. Hata yapan ya da iz bırakan tipler değiller. Bulunmak istemiyorlarsa, bulunmazlar. Bu korkunç bir düşünce, ama durumumuzun gerçeği bu.

"Sadece dayanmamız gerek," diye hatırlatır Max. Omzuma hafifçe vurur. "Ailemiz için, Val. Çenemizi kapatıp, bizi bulana kadar dayanacağız."

"Kabul," diyorum ona, ve bu sefer ciddiym. Bulunacağımıza pek inanmıyorum, ama Amaya ailesinin bizden ne beklediğini bilmiyorum, ama onu elde edemeyeceklerini biliyorum. Konuşmak bir seçenek değil. Max ve ben ailemizi ihanet etmektense ölmeyi tercih ederiz.

tek istediğim Yelena'yı tekrar görmek, ama ona bir korkak olarak dönmeyeceğim. Bunu yaparsam, bir daha onun gözlerine bakamayacağım.

Gözlerim bağlıken uzun bir araba yolculuğu yeterince kötüydü, ama durup bizi dışarı çıkardıklarında, hemen geçiş aşamasının güvenliğine geri dönmeyi diledim. Nakledilirken bize işkence edemezler ve yolculuğumuz bittiğine göre, bir sonraki aşamaya hazır olduğumdan pek emin değilim.

Uçağın eşsiz sesini duyduğumda midem düğümlenir. Hareket aşamasının bitmemesini dilemekle hata etmişim. Beni bekleyen acıyı istemiyor olabilirim, ama ne kadar uzun seyahat edersek, ailemizin bizi bulması o kadar zorlaşır ve uçak bizim için iyi bir şey anlamına gelemaz. Bizi Kolombiya'ya götürmelerinin imkânsız olduğunu, kartelin o kadar cüretkâr olmayacağını kendime söylüyorum, ama koltuğa itilip belime kemer sıkıca bağlandığında paniğe kapılıyorum.

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye soruyorum, kapüşonumun karanlığında, cevap beklemeden, bu yüzden sadece bir homurtu duyduğumda şaşırmıyorum.

Max'in yanımda kemerini bağladığını duyuyorum ve "Bu hiç iyi değil Val" diye mırıldandığında, "Biliyorum, ama baban ve Niki hala uçağı takip edebilirler" diye hızlıca cevap veriyorum.

Onun yaptığı gibi ben de bu umuda tutunuyorum ve bu uçuş ne kadar sürerse sürsün, zihnen kendimi hazırlıyorum. Birisi kapüşonumu boynumu ortaya çıkaracak kadar kaldırdığında, iğnenin keskin acısını hissediyorum.

"Hey! Bana ne verdin sen?" diye bağıyorum, sözlerimin şimdiden peltekleşmeye başlamasına şaşıarak. Max'in yanımda, geleceğini bildiği iğneye karşı direndiğini hissediyorum, ama onlar ona iğneyi vurmaya bitirmeden ben bilincimi kaybediyorum.

Uyandığımda ilk aklıma gelen Yelena oluyor. Sersemlemiş durumdayım, uyanık olmaktan çok uykulu, ama vücudum otomatik pilotta çalışıyor, karımı kucaklamak ve vücudumu onun vücuduna dolamak istiyorum. Kollarımı istediğim gibi Yelena'nın etrafına dolamak yerine direnç ve acı hissettiğimde gözlerim birden açılıyor. Vücuduma yaslanan sıcak, küçük bir beden yok, altımda yumuşak bir yatak yok. Vücudumun her yeri ağrıyor ve altımda sert, soğuk beton dışında hiçbir şey yok. Her şey aklıma geliyor: Yelena'nın asansörde çığlık atması, otoparkta silah sesleri, yerde yatan ölü adamlarımız, Max ve benim feci şekilde becerilmemiz ve kim bilir nereye giden bir uçakta olmamız.

Kuzenimi düşününce, başımı çevirip etrafa bakıyorum, ama etrafta sadece zifiri karanlık var. Kollarım artık arkamda bağlanmamış ve başlığım da çıkarılmış, ama durumumuz hiç de iyi değil. Bileklerim duvara tutturulmuş bir zincirle bağlı. Zinciri sertçe çekince, onu yakın zamanda kurtaramayacağım acı bir şekilde anlaşıyor.

"Max?" Karanlık odaya sesleniyorum ve kuzenimin cevap vermesini bekliyorum. Sessizlik her şeyden daha rahatsız edici. O kadar karanlık ki, kafamdaki kumaşın ağırlığının yokluğundan artık başlığımın olmadığını anlıyorum. Dizlerimin üzerine çöktüğümde, şiddetli bir mide bulantısı beni vuruyor ve kusmadan önce kendimi zorla birkaç nefes almaya zorluyorum. Başımı eğip, yavaşça derin bir nefes alıyorum, Yelena'nın sabah bulantısını, ona yardım edemediğimi ve sweatshirt'üme hala sinmiş olan hafif çilek kokusunu düşünmemeye çalışıyorum. Onu düşünürsem, yıkılırım ve bunun olmasına izin veremem. Ona geri dönmem gerekiyor, ben de öyle yapacağım. Ne olursa olsun, bana ne yaparlarsa yapsınlar, ona geri döneceğim. Hiçbir şeyin bizi ayıramayacağına söz verdim ve bu pislikler beni sevdiğim kadına karşı yalancı durumuna düşürürlerse lanetleneceğim.

Ellerimi önümdeki zemine uzatarak, içinde bulunduğum cehennem çemberini keşfetmek için yavaş ve sıkıcı bir sürece başlıyorum. Birkaç santimde bir Max'in adını fısıldayarak bir cevap umuyorum. Zeminde sürünmem, zincirimin tıkırtısı ve kendi ağır nefesim dışında hiçbir ses yok. Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen ama muhtemelen bir buçuk metre yol katettiğim bir süreden sonra, parmaklarım kot pantolonlu bir bacağı dokunuyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum, ellerimi çılgınca kaldırıp, boğazındaki nabızı bulana kadar göğsünü ve boynunu körü körüne yokluyorum. Parmaklarımla düzenli atışı hissetmem birkaç saniye sürüyor ve o sürede yemin ederim on yıl yaşlandım. Max'in bunu atlatamaması söz konusu olamaz. Kuzenim olmadan hayatımı hayal edemiyorum ve bunun bir olasılık olabileceği düşüncesini bile reddediyorum.

"Max," diyorum, sesimi alçak tutarak. Eğer burada bizimle başka biri varsa, benim uyanık olduğumu bilmemesi imkansız, ama yine de sesimi yükseltmiyorum. Avuç içimle yanağına dokunup adını tekrar söylüyorum. Düşük bir inilti çıkarıyor, bu ses, piyanosuna kendini kaptırıp bütün gece uyuyakaldığında onu uyandırmam gerektiğinde çıkardığı sese benziyor ve ertesi sabah stay

bilinçsiz kalmasına izin vermek, ona bu birkaç değerli huzur anını vermek istiyorum, ama onun iyi olduğunu bilmem gerekiyor ve bir plan yapmamız gerekiyor.

Ona biraz daha sert bir tokat attığımda, benim adımın inleyerek söyledi ve elimi itti. Tamamen kendine geldiği anı anladım, çünkü tüm vücudu kaskatı kesildi. Omzunu sıktım ve "Buradayım. Nerede olduğumuzu bilmiyorum, ama seninleyim" dedim.

O oturmasına yardım ederken elimi tutuyor. "Dikkatli ol. Bize verdikleri her neyse, seni hasta hissettirecek."

"Evet, şimdi hissediyorum," diye inliyor. "Neredeyiz lan? Hiçbir şey göremiyorum."

"Bilmiyorum, ama sanırım Kolombiya'dayız."

"Tanrım," diye inliyor.

Onun yanına çöküp sesimi alçaltıyorum. Rusça konuşuyoruz, ama karanlık oda ve etrafımızda bizi nelerin beklediğinin belirsizliği, olabildiğince sessiz kalmamızı gerektiriyor.

"Boktayız Max," diye fısıldıyorum, çünkü ikimiz de bunu biliyoruz. "Bizi birbirimize karşı kullanmalarına izin veremeyiz. Ne olursa olsun, çenemizi kapalı tutacağız ve benim için kendini tehlikeye atmaya cüret etme."

Nefesini duyuyorum, burada olmasaydık kahkaha atacak bir nefes. "Yani, benim için yaptığın gibi mi?"

"O farklıydı. En azından kaçmana yardım etmem gerekiyordu, ama şimdi yakalandık. Beni dövdüklerinde, sen de onlara izin vereceksin."

"Aynı şey senin için de geçerli," diyor. "Onlara hiçbir şey vermeyeceğiz Val, ne olursa olsun."

"Katılıyorum," diyorum, bunu yapmak içimi parçalasa da.

"Tek yol bu," diye hatırlatıyor ve elimi sıkıyor. "Onlara geri döneceğiz. *Ona* geri döneceksin."

O bunu göremeyeceğini bilerek başımı sallıyorum. Hamile karımı düşününce boğazım düğümleniyor, bu yüzden onun elini sıkıyorum ve evrenin beni onlardan sonsuza kadar uzak tutacak kadar acımasız olmaması için dua ediyorum.

Boğazım o kadar kurumuş ki yutkunmak acı veriyor ve sonunda Max ve ben sırtlarımız birbirine yaslanacak şekilde oturuyoruz, ikimiz de güç için birbirimize güveniyoruz. Saatler geçmiş gibi hissettikten sonra, bir kapının açıldığını duyuyoruz ve ardından bulunduğumuz alanı parlak bir ışık dolduruyor. Kör olan gözlerimi kapatıp ellerimle kapatıyorum, karanlıkta uzun süre kaldıktan sonra ışığın acısına yüzümü buruşturuyorum.

Beton zeminde ayak sesleri yankılanıyor ve kendimi zorlayarak gözlerimi yavaşça açıyorum. Hızla gözlerimi kırptırarak, ağrı yavaş yavaş azalıyor ve

etrafıma bakmam için yeterince azalır. Zincirlenmiş olduğumuz odayı ilk kez görüyorum ve keşke bizi karanlıkta bıraksalardı diyorum. Oda geniş ve kısmen eski bir mahzen, kısmen de en kötü kabuslarımdaki işkence odası gibi görünüyor. Zincirlenmiş olduğumuz tuğla duvardan yaklaşık bir buçuk metre uzaktayız ve odanın geri kalanı, tavandan sarkan birkaç uğursuz görünümlü kanca ve zeminin ortasındaki büyük bir drenaj deliği dışında boş. Keşke bu tür yerlerde neler olup bittiğini bilmediğimi söyleyebilseydim, ama yıllar boyunca pek çok kez bu tür yerlere girdim. Ancak hiç bu tür yerlerde mağdur olmadım ve bunu istediğimi söyleyemem.

Maske olmasa bile, odaya giren adamı tanıyorum. Konuşan adam, Pavel'i vuran pislik ve bu kartelin en üst düzey adamlarından biri olduğu açık. Burun ve ağız maskeleri, polisin görebileceği ya da göremeyeceği güvenlik kamerası görüntüleri içindi. Artık herhangi bir numara yapmaya gerek yok.

"İkinizin de uyanık olduğunu görmek güzel," diyor adam, yaklaşarak Max ve benim oturduğumuz yerin birkaç adım ötesinde duruyor. "Kim olduğumuzu biliyorsunuz, değil mi?"

Ona bakıp başımı sallarım. "Amaya Karteli."

Adam gülümser ama bu hareket çok hızlıdır ve gözleri soğuk ve sert kalır. "Güzel. Peki neden burada olduğunuzu biliyor musunuz?"

Max iç çeker. "Sanırım Marty ile olan anlaşmayı reddetmemizle bir ilgisi var."

"Berbat bir anlaşmaydı," diye ekliyorum. "Kabul etmemiz mümkün değildi ve o, sizin kartelinizle çalışmaktan hiç bahsetmedi. Bunun kendi operasyonu olduğunu söyledi."

Adam hafifçe başını sallar. "Marty bir aptal, ama gerekli bir aptal. Kesinlikle gerekli olmadıkça yüzümüzü göstermeyi sevmeyiz." Bize keskin bir bakış atar. "Aileniz bunu gerekli hale getirdi."

Bizim birkaç adım önümüzde volta atmaya başlar, tekrar konuşana kadar odadaki tek ses, beton zeminde botlarının çıkardığı sestir. "Patronum, Marty'ye yapılan kaba muameleye çok kızdı. Bunu kişisel bir hakaret olarak görüyor ve anlaşmanın kabul edilmemesinden memnun değil." Tekrar bize bakar. "Bu, ikiniz için iyi haber değil. Anlaşma yapılmalı."

Ellerini, bu durumun kendi kontrolü dışında olduğu gibi kaldırıyor, ama ben bu saçmalığı yutmuyorum. O eğitilmiş bir katil ve işi patronunun istediği her şeyi yapmak. Sanırım bu işte çok iyi ve hatta bir dereceye kadar bundan zevk aldığını iddia etmeye hazırım. Bizden çok daha yaşlı olamaz

bizden çok daha yaşlı olamaz, muhtemelen yirmili yaşların sonlarında ve bu kadar yüksek bir pozisyondaydı, acımasız bir adam olmalı. Yürümekten vazgeçip yanımıza çömeldi. "Siz ikiniz, bu anlaşmanın gerçekleşeceğinin garantisisiniz. Bratva'nız, ürünlerimizi sizin bölgenizden geçirmemize izin verecek, yoksa iki üyesini kaybedecek. Seçim onlara kalmış."

"Yani ailemiz sokaklarımızda kokain satmanıza izin verene kadar bizi burada tutacak mısınız?" diye soruyorum.

Sesimdeki şüpheyi duyuyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Bunun hoş bir kalış olacağını hiç söylemedim. Jefe çok kızgın. Bunun bedelini kanınızla ödeyeceksiniz." Tekrar ayağa kalkıyor ve bize tepeden bakarken ceketini düzeltiyor. "Eğer hayatta kalabilirseniz, ikiniz de ailelerinizi tekrar görebilirsiniz."

"Kimsin sen?" diye sorar

Max. "Adım Mateo."

"Seni bu konuda ikna etmenin bir yolu yok mu?" diye sorar Max, hafifçe gülerek, bu adamın satın alınmasının imkânsız olduğunu bilmesine rağmen yine de sormak zorunda olduğunu bilerek.

Mateo yine gülümseme sayılmayacak bir gülümsemeyle, "Hayır. Ben sözümün eriyim Maxim ve Amaya ailesine kendimi adadım. Bizi ayıracak tek şey ölümdür."

Parmaklarımın altında evlilik yüzüğümün bandını hissediyorum ve Yel'in yüzüğümü parmağıma takarkenki ifadesini hatırlıyorum. "Aynı şey bizim için de geçerli, Mateo."

Gözleri elime takılırken sıkıca başını sallar. Onun dikkatini oraya çekmek için hiçbir şey yapmıyorum, sadece karımla bağlantılı bir şeye dokunmanın rahatlığını yaşıyorum, ama o yine de fark ediyor.

"Yaptığın fedakarlığı gördüm. Kuzenini kurtarmak için karını terk ettin. Kolay bir seçim değildi, ama takdire şayan bir seçimdi. Şanslıysan, onu tekrar görebilirsin."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bir anlamı yok. Durum neyse o, ve bizim görevimiz hayatta kalmak. Mateo'yu bizi bırakması için ikna etmeye çalışarak enerjimi boşa harcamayacağım. Koyu renkli gözlerindeki bakışı tanıyorum. O karteğe bağlı, tıpkı bizim Bratva'ya bağlı olduğumuz gibi. Hiçbirimiz yakın zamanda bağlılığımızı değiştirmeyeceğiz.

"Mahkumlar uyanmış görünüyor."

Hepimiz ağır aksanlı sese doğru dönüyoruz. Yaşlı bir adam odaya giriyor, hemen arkasında üç adam var. Mateo ve bu adamın giydiği pahalı takım elbiselerin aksine, diğer üçü siyah taktik kıyafetler giyiyor. Onlar daha alt kademedeler, örgütün kas gücü ve takım elbise onları sadece yavaşlatır. Armani giyerken birini işkence etmek pek uygun değildir. Dominic aynı fikirde olmayabilir, ama hareket özgürlüğü önemlidir, çamaşır makinesine bir şey atmanın kolaylığı da öyle. Kan lekeleri gerçekten baş belası olabilir.

Yaşlı adam Mateo'nun yanında durur ve birdenbire iki şey belirginleşir. Bu adamın her şeyi güç saçmaktadır. Bu adamın kimseye boyun eğmesi mümkün değildir ve arkasındaki adamların dikkatlice göz teması kurmaktan kaçındıklarına bakılırsa, Max ve benim Amaya Karteli'nin patronu ya da Jefe'sine baktığımıza eminim. İkinci göze çarpan ayrıntı ise, Mateo'nun uzun boylu, siyah saçlı adama çarpıcı bir benzerlik taşıması, hatta ikisinin de bize gösterdiği aynı eğik, gülümsemeyen bakışları. Bu ürkütücü, sanki birinin öncesi ve sonrası görüntüsünü görmek gibi. Mateo otuz yıl sonra nasıl görüneceğini merak ederse, cevabı bulmak için sağ tarafına bakması yeter. Max'in hafif bir iç çekişini duyuyorum, benim gibi o da lanet patronun oğluyla sohbet ettiğimizi fark etmiş.

Mateo babasına İspanyolca bir şey söylüyor ve yaşlı adam ona hızlıca cevap veriyor, sonra İngilizceye geçip şöyle diyor: "Ben Lorenzo Amaya ve senin uğraştığın kartel benim kartelim. Ailen Marty ile anlaşmayı kabul etseydi, şu anda burada olmazdık."

"Bu iyi bir anlaşma değildi," diyorum ona. "Riski biz alırken kârın yüzde beşi. Adamlarınızın bizim sokaklarımızda faaliyet göstermesine izin veremeyiz. Limanımızı kokain getirmek için kullanmak istiyorsunuz, sonra da onu bizim bölgemizin bir ucundan diğer ucuna taşımak istiyorsunuz. Herhangi bir aksilik olmaması için bu işe yoğun bir şekilde dahil olmamız gerekir ve polis gelirse başımız belaya girer. Beş yüzde için tüm bu riskleri göze alırsınız? Böyle bir anlaşmayı kabul eder miydiniz?"

Lorenzo benim fikrimi beğenmedi. Sertleşen dudaklarından ve hafifçe kısılan gözlerinden bunu anlayabiliyorum. Onun bakışlarını karşılayıp söylediklerimi tekrar ediyorum. "Bu iyi bir anlaşma değildi. İşimiz için iyi olmadığı için reddettik."

"Ama bizim işimiz için iyiydi," diyor Lorenzo. "Ve şimdi ikiniz bunun bedelini ödeyeceksiniz, ve aileniz sonunda pes ettiğinde, ki hepimiz bir noktada pes edeceklerini biliyoruz, yine de istediğimizi elde edeceğiz, ancak

bu sefer teklif edilen yüzde beş yerine yüzde iki alabilmekle şanslı sayılacaksınız." Sert bir kahkaha atar. "Sizinle işim bittiğinde, ürünümü bedavaya kullanmak için yalvaracaksınız. Şimdi, ikinizi fotoğraf çekimi için hazırlayalım. Eminim aileniz nasıl olduğunuzu görmek için sabırsızlanıyordur."

Tek kelime etmeden, dönüp odanın kenarına doğru yürür. Mateo onu takip eder ve yanına geçer. Üç adam, sanki sözsüz bir emir verilmiş gibi bize doğru yürürler ve ben hemen Max'e Rusça fısıldarım: "Sadece hayatta kalmalıyız. Ne olursa olsun, bu lanet olası şeyi atlatmalıyız. Duydun mu beni?"

"Evet," diye fısıldayarak cevap verir. "Hayatta kalacağız. Ne olursa olsun."

Sözlerinin ses yüksekliğinde eksik olan kısmı, güçleriyle telafi ediyor ve siyah giysili adamlardan biri beni sertçe ayağa kaldırırken, sözlerinde duyduğum inanç beni güçlendiriyor. Aynı şeyin Max'e de yapıldığını izliyorum ve ikimiz de ayağa kalktığımızda, kollarımızı kaldırıp tavandan sarkan iki kancaya bağlıyorlar. Olacaklara kendimi hazırlayarak, Yel'in kokusunu içime çekebilmek için başımı eğiyorum. Hamile karımı düşünüyorum, sonra hamile ikiz kız kardeşimi düşünüyorum, bunun ikisini de çok kötü etkileyeceğini biliyorum. Zihnimi şu anda ve burada kalmaya zorlayarak, yapılması gerekenleri kendime hatırlatıyorum. Ailemiz bizi bulup buradan çıkarmaya gelene kadar hayatta kalacağız. Hayatta kalacağız çünkü kalmak zorundayız, hayatta kalacağız çünkü başka seçeneğimiz yok ve hayatta kalacağız çünkü zamanı geldiğinde bu piçleri yok etmeye yardım edebilmek için.

Ve sonra Yelena'nın yanına, evime döneceğim, çünkü bu pisliklerin beni ondan uzak tutmasına izin veririm lanetleneneğim.

İlk yumruğu bekliyor olsam da, bu acıyı azaltmıyor. Lorenzo İspanyolca birkaç talimat bağıyor ve yumrukların yerlerine bakılırsa, emirleri bizi öldürmeden ya da bir şeyimizi kırmadan mümkün olduğunca kötü hale getirmek gibi görünüyor. Yüzüme vurduğu yumruklara bakılırsa, bana atanan adam bu emre uymamak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor. İlk yumrukta dudağım patladı ve şimdi sağ gözüm o kadar şişti ki, neredeyse göremiyorum. Max'in acı içinde inlemelerini duyuyorum, ama kan gözlerimi o kadar bulanıklaştırıyor ki onu göremiyorum.

Aklım, her zamanki gibi, hatırlayabildiğim kadarıyla hep olduğu gibi, Yel'e gidiyor. O her zaman benim güvenli limanım, evim ve b i r şekilde hep geri döneceğim yer olacak. Yüzümden kan damlıyor

ilek kokusunu bastırmak üzere, ama ben bir nefes daha alıp, ona olan bağlılığımı ve buna katlanmaya devam etmem gereken nedeni hatırlıyorum.

Bayılmak üzere olduğumu anladığımda, Lorenzo tek kelimelik bir emir verir ve yumruklar durur. Kanca üzerinde asılı kalırım, nefes almaya çalışırım. Sayamayacağım kadar çok yerden kan damlar ve burnumun kırıldığından eminim. Ağzımdaki kanı tkrrken, Max ksrr ve Rusça olarak iyi olup olmadığını sorar.

"İyiyim," diyorum ona, ama sonra oda kararmaya başlıyor.

"O kadar çabuk değil," diyor Lorenzo ve ağrıyan yanağıma sert bir tokat atıyor. "Bayılmadan önce bir fotoğraf çekmem lazım."

Bana yumruk atan adam saçımı kavrar ve başımı yukarı doğru eker, böylece Lorenzo'nun cep telefonuna doğrudan bakarım. Babamın bunu görmesini kolaylaştırmamın bir yolu yok. Ellerim bağlı, kanı silip, göründüğü kadar kötü olmadığını iddia edemem. Babam ve amcalarım bunu göreceksin ve ne kadar kötü olduğunu anlayacaklar, ama tek tesellim, Yelena'nın, Sveta'nın veya annemin bunu görmesine asla izin vermeyeceklerini bilmem. Onları bundan koruyacaklar ve benim için önemli olan tek şey bu. Ailemdeki erkekler her zaman en zor işleri üstlenmişlerdir. Kadınları elimizden geldiğince koruduk, cinsiyetçi pislikler olduğumuz için değil, onları çok sevdiğimiz için, onlara bunu yaştatmak istemedik.

Lorenzo başka bir fotoğraf çekerken "Güzel" dediğini duyuyorum, sonra aynı şeyi Max'e de yapıyor. "Bunlar ailenizin durumu biraz daha iyi anlamasına yardımcı olabilir."

Alnımı koluma dayayıp bayılmamaya çalışıyorum. Lorenzo'ya yanıldığını söylemek için enerjimi boşa harcamıyorum. Ailemiz asla pes etmeyecek. Pes edemeyiz. Babalarımız bunu kabul ederse, Bratva'yı Amaya Karteli'ne teslim etmiş olacağız. Bizi ele geçirecekler ve sevdiğimiz herkes için her zaman bir tehdit olacaklar. Buna izin veremeyiz, benim ya da Max'in hayatını kurtarmak için bile.

Onlar bizi kurtarmanın bir yolunu bulana kadar burada mahsur kaldık.

Lorenzo fotoğraflarını çektikten sonra, adamlarına İspanyolca emirler vererek ayrılır. Şişmiş gözüm kullanılamaz durumda olduğu için, diğer gözümden kan akarken Mateo'nun bana ve sonra Max'e baktığını izliyorum. Yüzündeki ifade okunamaz, ama babası ayrıldıktan sonra,  adama Max'i ve beni yere indirmeleri için birkaç emir daha verir.

Zincirlerimiz duvara yeniden bağlanırken, ikimiz de tuğlaya yaslanıyoruz, omuzlarımız sessizce birbirine yaslanarak destek oluyoruz.

Onlar ayrıldığında, Max'e bakıp inledim. "Berbat görünüyorsun dostum."

"Senden daha kötü görünmem mümkün değil," diyor bana. "Burnun kırılmış."

"Evet, seninki nasıl kırılmamış olabilir ki?" Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. Yüzü şişmiş ve kesiklerle dolu, ama burnu kırık değil. Yüzünün zarar görmemiş tek kısmı bu ve bu yüzden daha da göze çarpıyor — enkazın ortasında temiz bir deri parçası.

"Siktir," diye iç çekiyorum ve ona dönerek bakıyorum. Hepimiz Pyotr'dan temel ilk yardım eğitimi aldık ve Max ile ikimiz de burnumun bu şekilde kalmasının ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Bilekleri kelepçeli halde, ellerini kaldırıyor ve hassas cildi nazikçe yokluyor. Dokunmasından yüzümü buruşturuyorum. Yapmamak imkansız.

"Bir saniye içinde bitecek," diyor ve ben kendimi hazırlayamadan, parmaklarını ustaca hareket ettirerek burnumu yerine oturtuyor ve mide bulandırıcı bir çıtırtı duyuluyor.

"Tanrım," diye inlerim, hassas derime dokunmak için elimi uzatırken gözlerim istem dışı yaşarır ve burun deliklerimden daha fazla kan akar. "Tanrım, berbat durumdayız, değil mi?"

"Öyleyiz," diye onaylar ve tekrar tuğla duvara yaslanır. "Ama muhtemelen en kötüsü bu, değil mi?" Alaycı tonu ve yumuşak kahkahası, patlamış dudağımı hafif bir gülümsemeye dönüştürür.

"Kesinlikle," diyorum. "Muhtemelen odalarımızı hazırlamak ve sıcak bir banyo hazırlamak için gittiler."

O iç çeker, ben de başımı geriye yaslayıp sert tuğlalara dayarım. Birkaç dakika sonra, "En azından parmaklarımı kırmadılar," der.

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Kısa sürede tekrar müzik çalmaya başlayacaksın." İkimiz de bunun saçmalık olduğunu ve büyük olasılıkla doğru olmadığını biliyoruz, ama umuda tutunmamız gerekiyor. Umut olmadan kayboluruz.

Hala çalışan gözümü kapatıp, zihnimi Yel'e geri döndürdüm. Onu düşünmek kalbimi kırıyor, ama aynı zamanda yüzümdeki acıyı hafifletiyor ve bana güç veriyor. O, devam etmemin nedeni ve onun için her şeyi yaparım.

Onun anılarına dalmışken, kapının açılma sesi Max ve beni gerginleştiriyor ve daha fazla acı çekme ihtimalini düşündürüyor.

Üç piçin geri gelmesine hazırlıklıydım. Max ve benim tekrar bağlanacağımıza ve birkaç kez daha dayak yiyeceğimize kendimi hazırlamıştım. Zihinsel olarak birçok şeye hazırlıklıydım, ama o kapıdan giren şey bunlardan biri değildi.

Max'e atanan adam, yanında genç bir kadınla içeri girer. Kadın başını kaldırdığında ve karanlık gözleri bir anlığına görüldüğünde, midem düğümlenir. Onun Yelena olmadığını biliyorum, birbirlerine hiç benzemiyorlar, ama o karanlık saçlar ve gözler, kalbimin hızla atmasına ve avuçlarımın terlemesine yetiyor. Adam onu Max'in yanına sertçe çekince nefesimi tutuyorum. Bilekleri bizimki gibi zincirlerle bağlı ve yere yığılırken, adam onu duvardaki başka bir kancaya bağlıyor. Uzaklaşmak yerine, çömelip çenesini tutup yüzünü kendine doğru çeviriyor.

Ona İspanyolca bir şeyler söylüyor, ama ses tonundan ve ona bakışından ne demek istediğini tahmin edebiliyorum. Kız mümkün olduğunca küçülür ve hafif bir inilti çıkarır.

"Ellerini ondan çek," diye Max'in adama bağırdığını duyarım, ama adam sadece hafifçe güler ve başını sallar. Max'e bakarak, kızın yüzünü parmağıyla okşar, kızın hafifçe ağlamasını ve kaçmaya çalışmasını görmezden gelir.

"Onunla ne istersem yaparım," diyor. Yine sertçe gülüyor ve kızın saklanmaya çalıştığı koyu saçlarını kenara itiyor. "Öyle değil mi, *puta*? Ve eğer baban yakında işbirliği yapmazsa, seni bana verecekler ve ben de bütün gece seninle oynayacağım."

Kadın daha da şiddetli bir şekilde ağlayarak kendini bir top gibi kıvrılmaya çalışırken, Max ona kadını rahat bırakması için tekrar bağırır. Adam güler ve ayağa kalkar. Kadının ayaklarının yanına yere tükürür ve İspanyolca bir şeyler mırıldanır, sonra uzaklaşır.

Kapıyı kapatmadan hemen önce bir düğmeye basar ve bizi tekrar karanlığa gömer.

Bölüm 11

Yelena

"Hayır!" diye bağırırım ve asansör kapılarını açıp beni Val'e geri götürecektüğümüne uzanırım. "Bırak beni!"

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun," der Feliks, kolunu belime dolayarak yerinden kıpırdamayı reddeder.

"Yelena! Orada mısın? Ne oluyor?"

Babamın sesi zayıf. Kolumu indirdiğimi hatırlamıyorum, ama şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Val." Dizlerim titreyerek onun adını ağlayarak söylüyorum ve yere yığılmadan önce Feliks beni kaldırıp kollarına alıyor. Bebekliğimden beri bana göz kulak oluyor ve ona her zaman minnettarım, ama şu anda güvendiğim biri tarafından ihanete uğramış hissediyorum. Aklımın mantıklı kısmı, onun eğitildiği şeyi yaptığını biliyor, ama tek düşünebildiğim, Val'i kurtarmamı engellediği.

Elimden telefonumu alan Feliks, "Matvey, o iyi. Onu ben aldım. Senin dairenize dönüyoruz," diyor. Kısa bir duraklamadan sonra, "Hayır, o bizimle değil. Max'e yardım etmek için otoparka koştu," diye ekliyor.

Boğazımdan bir hıçkırık daha kopar. Val'in başına gelen tehlikenin ne olduğunu biliyorum. Adamları ve silahları gördüm, silah seslerini duydum. Sayıca azlar ve en az bir adamımızın yerde yattığını gördüm. Durumun iyi olmadığını kimsenin söylemesine gerek yok, Val'in yaralanması, öldürülmesi düşüncesi bana hiç düşünmediğim bir şekilde acı veriyor.

"Evet, efendim," Feliks'in dediğini duyarım ve sonra ekler, "Kimse daireden çıkmayacak. Söz veriyorum."

Beni kollarında düzelterek telefonu kulağıma tuttu, ama etrafımda neler olup bittiğinin pek farkında değildim. Her parçam hala Val ile birlikte otoparkta kalmıştı.

"Yelena," babamın sesi sabit ve kendinden emin, bu kabusta bir güvenlik hissi veriyor ve içgüdülerim ona tutunmamı söylüyor, çünkü eğer biri bu durumu daha iyi hale getirebilirse, o da

bunu daha iyi hale getirebilecek, Val'i bana geri getirebilecek biri varsa, o da babamdır.

"Buradayım." Sesim titriyor ve fısıltıdan biraz daha yüksek, ama beni duyuyor.

"Feliks seni annene ve kardeşine geri götürüyor. Ben de sana geliyorum. Sadece orada kalmanı istiyorum. Onunla tartışma."

"Baba," diye başlıyorum, ama söyleyebildiğim tek kelime bu.

Ama ne demek istediğimi anlıyor gibi görünüyor, çünkü hemen "Her şey yoluna girecek, tatlım. Val bunun için eğitildi. O iyi olacak" diyor.

Beni rahatlatmaya ve sakinleştirmeye çalıştığını biliyorum, ama işe yaramıyor, çünkü hayatımda ilk kez babamın söylediklerine inanmıyorum. O benim gördüklerimi görmedi. Onların sayıca ne kadar üstün olduklarını bilmiyor. Val'in yüzüme dokunup beni sevdiğini söyledikten sonra bana sırtını dönmeden önce gözlerindeki bakışı görmedi. O tanıdık mavi gözlerde ne gördüğümü biliyorum. Val'in bana daha önce hiç öyle baktığını görmemiştim, sanki veda ediyormuş gibi, sanki beni bir daha görmeyecekmiş gibi.

Göğsüm ağrıyor ve ciğerlerim çok sıkışmış gibi hissediyorum. Babamın telefonu kapattığını mı yoksa benim mi kapattığımı bilmiyorum. Parmaklarım telefonu sıkıca tutuyor ama telefon kucacımda işe yaramaz bir şekilde duruyor. Feliks kapılar açıldığında beni yere indirmiyor. Bayılmamı göze alamıyor ve onu suçlayamam. Şu anda ayakta durabileceğime güvenmiyorum ve o koridorda koşarak kapımızın önüne geldiğinde hiç vakit kaybetmiyor. Kapıya ayağıyla vurarak annemin adını bağırlıyor. Kapı açıldığında karşımda kardeşim duruyor, annem de onun hemen arkasında, yüzünde ölümüne korkmuş bir ifadeyle.

Kardeşimin gözlerine bakıyorum ve tekrar ağlamaya başlıyorum. "Ev," diyorum ve Feliks beni ona doğru itiyor, sonra kapıyı hızla kapatıp kilitliyor.

"Saldırıya uğradık," der Feliks anneme. "Kocan yolda."

Annem, yaralanmış olabileceğimden korkarak ellerini üzerimde gezdirirken, kardeşim "Ne oldu? Val nerede?" diyor.

Feliks, "Bizi otoparkta saldırdılar. Val, Max'e yardım etmek için dışarı koştu ve bana Yelena'yı yukarı çıkarmamı söyledi" derken, Val'in adı geçince kalbim acı bir şekilde sızladı.

Kardeşimin gerginleştiğini hissediyorum ve sşzleri ağzından çıkmadan ne sşyleyeceğini bildiğim için boynuna sarılıyorum.

"Gidelim. Onlara yardım edebiliriz," diyor ve silahına uzanabilmek için beni kanepeye oturtuyor.

Feliks elini kaldırarak onu durdurur. "Hayır. Benim emrim sizi nz burada tutmak."

Evgeny kapıyı işaret eder. "Saldırı altındalar ve biz yardım edebiliriz."

Feliks başını sallar, kararından vazgeçmez. "Burada kalıyoruz."

"Neden?" Kardeşimi hiç bu kadar sinirli gşrmemiştim. Feliks'e yaklaşır, bir elini sıkıca yumruk yaparken diğer eliyle silahını tutar, öfkesi o kadar güçlüdür ki oturduğum yerden bile hissedebiliyorum. "Onlar benim ailem, benim Bratva'm ve onlar aşağıda savaşırken ben burada oturup beklemeyeceğim."

"Evet, yle yapacaksın," diyor Feliks. "Saygısızlık etmek istemem Evgeny, ama sen henüz ye değilsin ve eğer herhangi birinizi bu daireden çıkarmama izin verirsem baban beni öldürür. Onlara yardım edebileceğimizin garantisi yok. Ya aşağı inersek ve sayıları o kadar fazla olursa bizi alt ederler ve sonra buraya gelip anneni ve kız kardeşini alırlarsa? Kuralları biliyorsun. Saldırı olduğuanda aile önce gelir."

Feliks uzanıp kardeşimin omzunu sıkar. "Zor olduğunu biliyorum, ama durum bu. Burada kalıp anneni ve kız kardeşini koruyup bekleyeceğiz."

"Tatlım, iyi misin?"

Anneme dönüp bakıyorum. Önümde diz kmş, yüzüme düşen saçlarımı geriye doğru tarıyor. Gözleri benimkileri inceliyor ve yüzündeki endişeden, gördüklerinden hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Rasputin annemin yanında sızlanıyor. Bir şeylerin yolunda olmadığını biliyor. Kehribar rengi gözleri annemden bana kayıyor, sonra burnunu elime srtp yine yumuşak bir sızlanma çıkarıyor.

"Beni terk etti," diye fısıldıyorum, parmaklarımı Raspy'nin kalın krknde gezdirerek. "Anne, beni terk etti ve oraya geri koştu. Birbirlerine ateş ettiklerini duyabiliyordum."

Gözyaşlarım durmadan akıyor ve çok zgn olduğum için onları silemiyorum. Tek düşünebildiğim Val ve şu anda içinde bulunduğu tehlike. Bizim altımızda bir yerde ölmek üzere olabilir. Tam şu anda son nefesini veriyor olabilir ve bu düşünce bir kez kafama girince, onu kafamdan atamıyorum. Annem bana sarılır

ben yine dağılınca, kollarını bana dolayarak ve küçükken yaptığı gibi başımın üstüne öpücük kondurarak.

"Val'in yaptığı her şey seni sevdiği için, tatlım. Korktuğunu biliyorum, ama bunu atlatacağız. Ne olursa olsun, bunu atlatacağız."

Kafamı sallıyorum, çünkü annem yanılıyor. Bunu atlatamayacağım. Val'in ölümü beni mahvedecek. Bunu *atlatmam* mümkün değil. Onsuz hayatta kalamam.

"Atlatacaksın," diyor, sanki aklımdan geçen her şeyi duyabiliyormuş gibi. "Atlatacaksın, çünkü atlatmak zorundasın." Yine başımı öpüyor ve sırtımı okşuyor. "Atlatacaksın, çünkü bebeğin sana ihtiyaç duyuyor ve Val'in şu anda güçlü olmana ihtiyacı var."

Kollarımı karnıma doluyorum, sakinleşmem gerektiğini biliyorum ama bu imkansız işi nasıl başarabileceğimi bilmiyorum. "Ya başaramazsam?" diye fısıldıyorum, dört gün önce Val ile evlendiğim oturma odasına bakarak. "Nefes alamıyorum gibi hissediyorum anne."

"Biliyorum. Çok üzgünüm, bebeğim." Saçlarıma doğru fısıldar. "Çok üzgünüm."

Kardeşim yanıma oturur, aşağı inip yardım etmesine izin verilmeyeceğini kabullenmiş bir halde. Silahı uyluğunun üzerinde duruyor, eli kabzayı kavrarken uzun parmağı tetik koruyucusu boyunca uzanmış durumda. Silahın emniyeti açık olsa bile parmağını tetikte tutmak için çok fazla eğitim almıştır, ama gerekirse parmağını kıvrıp tetiği çekmesi sadece bir saniye sürer, bunu biliyorum. Kardeşim Bratva'nın tam üyesi olmayabilir, ama ona olan bağlılığından veya bizi korumak için ölmeye hazır olduğundan şüphem yok. Ailemin yanımda olduğunu hissetmeye ihtiyaç duyduğumdan, uzanıp onun ön kolunu tutuyorum. O da elini benimkinin üzerine koyup, sessizce desteğini göstermek için sıkıca sıkıyor.

Bratva ailesinde büyümüş olabilirim, ama bu, bu tür şeylere alışkın olduğum anlamına gelmez. Babam ve amcalarım, eşlerini ve çocuklarını bu yaşam tarzının tehlikelerinden mümkün olduğunca korumaya her zaman özen göstermişlerdir. Hiçbirinin bize dokunmasını istemediler, ama bu her zaman işe yaradığı anlamına gelmez. Şimdiye kadar bundan zarar görmeden kurtulmayı başardım, ama bugün en kötü kabusumun içine daldım ve bunu iyi idare ettiğimi söyleyemem. Val her zaman yanımda olup beni korudu, ama şimdi burada değil ve onun için güçlü olmam gerekiyor, biliyorum, ama şu anda bunu başaramıyorum.

Kapının açıldığını duyduğumuzda, Raspy başını kaldırırken kardeşim ayağa fırladı. Feliks koridora baktı ve başını salladı.

"Baba," diyor Evgeny ve babam ona hızlıca sarılırken ona doğru koşuyor. Ona benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şey söylüyor, sonra mesafeyi aşır bana ve anneme sarılıyor.

"İyi misin?" Babam yüzümü avuçları arasına alır ve yaralanmadığımı görmek için gözleriyle beni tarar. Yaralanmadığımı gördüğünde gözlerini tekrar bana çevirir. "Çok üzgünüm."

Bu sözlerin arkasında bir ömür boyu süren acı olduğunu biliyorum. O ve annem, kardeşimle benim, onların yaşadığı türden bir acıyı asla yaşamamızı istemediler, ama şimdi bu acı tam da bizim başımıza geldi.

"Val nerede?"

Babamın koyu renkli gözleri bir anlığına benimkilerden ayrılıp anneminkilere bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Tereddüt ettiğinde gözlerim yaşlarla doluyor ve ciğerlerim birdenbire daralıyor.

"O..." diye sormaya başlarım ama soruyu tamamlayamam.

Babam hızla ellerimi tutar ve "Hayır, o hayatta, Yel" der.

Rahatlamam kısa sürer, çünkü babam ekler: "Onu kaçırdılar. Max'i ve Val'i kaçırdılar, ama onları geri alacağız." Elini uzatıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar. "Beni duyuyor musun? Onları bulup geri alacağız."

"Kim yaptı? Onları kim kaçırdı?" Onun yüzünde, bana vermek istemediğini bildiğim cevapları arıyorum.

"Öğreneceğiz ve onlara bunu ödeteceğiz." Ben yine kendime çöküp, bu korkunç kabustan uyanmak için yatakta uyumak dışında hiçbir şey istemediğimde, elimi sıkıyor. Çünkü bu bir kabus olmalı. Val ve ben, onun benden alınması için tüm hayatımızı evlenmek için beklemedik. Hikayemiz böyle bitmeyecek. Bu kadarı kabul etmeyi reddediyorum, ama reddetmem, bunun olmayacağı anlamına gelmez.

Kocam ve kuzenim için kalbim parçalanıyor ve kısa süre sonra vücudum o kadar çok titriyor ki dişlerim takırıyor. Hıçkırıklarımın durmasını sağlayamadığımda, annem ve babam endişeli bir bakış paylaşıyor ve babam Dominic'i arıyor. Olanları anlattığını duyuyorum ve sonra "Tony'yi Yelena'ya göndermen gerekiyor, Sveta'nın da ona ihtiyacı olacak sanırım. Kardeşlerim otoparkta. Orada buluşuruz."

Telefonu kapatıp tekrar bana odaklanır. "Yel, git yatmanı istiyorum, tamam mı? Dinlenmen lazım. Tony yolda, sana göz kulak olacak."

Kafamı hayır anlamında sallamaya başlıyorum ama Raspy büyük kafasını kucağıma koyunca duruyorum. O akıllı bir köpek. Birinin üzgün olduğunu anlar ve böyle durumlarda rahatlatmak için eğitilmiştir.

"Yatağa seninle birlikte uzanabilir," diyor annem. Tereddüt ettiğimde ekliyor, "Sadece birazcık, Yel, lütfen. Rahatlayabilmen bebek için iyi olacak."

Bebeğimizden bahsedilince başımı salladım. Sadece ben olsaydım, kıpırdamazdım. Val kurtarılanı kadar burada oturur, muhtemelen o zamana kadar yemek yemeyi ve uyumayı reddederdim, ama şimdi bunu yapamam. Hala yanımda olan Val'in tek parçasını incitme riskini göze alamam.

"Tamam," diye fısıldıyorum. "Uzanacağım, ama bir şey öğrenir öğrenmez bana söyleyeceğine söz vermelisin."

Babam beni kucaklar ve başımı öper. "Seni haberdar edeceğime söz veriyorum," der ve beni kucaklayıp, bir daha asla uyumayacağımı sandığım eski yatak odama götürür.

"Senden istediğim söz tam olarak bu değildi, baba."

Beni yatağa yatırır ve üzerime battaniyeyi örter. Raspy zıplar ve yanıma kıvrılır, varlığının ağırlığını ve rahatlığını hissetmemi sağlar.

"Bilmen gerekenleri sana anlatacağım, tatlım." Eğilip alnımı öper. "Onu bulmak ve sana geri getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim."

"Ya onu öldürürlerse?"

Sorumun sesim titriyor, ama babam bana saçma bir cevap vermek yerine gözlerime bakıyor ve bana inanmamı istiyor: "Eğer istedikleri bu olsaydı, o çoktan ölmüş olurdu, tatlım. Bizden bir şey istiyorlar. Bu yüzden onları kaçırdılar."

Sormak istediğim çok şey var, ama cevapları duymaya hazır değilim. Babam ve amcalarım oğulları için her şeyi yaparlar, ama ya kendilerinden istenen şeyi veremezlerse? Val ve Max'in daha büyük bir iyilik için feda edilmesi gerektiğini duymak istemiyorum.

"Endişelenmeyi bırak," diyor babam, kafamdan geçenleri kolayca okuyarak. "Danıl amcan ve Niki bu piçleri bulacaklar"

bulacaklar ve sonra yaptıkları için hepsini tek tek öldüreceğiz. Buna odaklan tatlım, başka hiçbir şeye değil."

Annem yanıma yatakta oturur ve bana bir bardak su verir. İkisi de ben su içene kadar beklerler, sonra babam annemi öper ve kardeşimle Feliks'le birlikte diğerlerinin yanına, otoparka gider.

"Her şey yoluna girecek." Elimi avucunda tutarken bu sözleri fısıldadı. "Baban, amcaların ve kuzenlerin onları bulup geri getirecekler. Danil amcan ve Niki'nin bilgisayarlarla ne kadar iyi olduklarını biliyorsun. Val ve Max'i bulabilecek olanlar varsa, onlar da onlardır."

Elini sıkıp, beni deliye çeviren sözleri fısıldarım. "Seni bulmaları iki yıl sürdü anne, ve onlar seni bulana kadar her gün cehennemın en kötü türünü yaşadın. Ya bu sefer de o kadar uzun sürerse?"

"Öyle olmayacak." Elimi daha sıkı tutar ve başını hafifçe sallar. "Danil'in Niki'nin yardımı var ve kimlerin buraya gelip onları kaçırdığını tam olarak biliyorlar. Bu, bana olanlarla aynı şey değil. Beni kimin kaçırdığını bilmiyorlardı, ama öğrendikleri anda beni kurtarmak çok uzun sürmedi."

Raspy yine düşük bir inilti çıkardığında, annem ve ben onu okşamak için elimizi uzattık. Parmaklarım kalın kürküne gömüldü ve kendimi zorlayarak bir nefes, sonra bir nefes daha, sonra bir nefes daha aldım. Val gittiğinden beri hiçbir şey yolunda gitmiyor, nefes almak gibi basit bir eylem bile. Her şey acıtıyor ve bundan kaçış yok. Dayanmaktan ve bunun bir an önce bitmesini ummaktan başka seçeneğim yok. Zihnim sürekli karanlık yerlere, Val'in dövuüldüğü ya da daha kötüsüne dair görüntülere kayıyor ve birkaç saniye arayla kendimi durdurmak için zorluyorum. Tony gelip, bebeğe zarar vermeyeceğine dair bana güvence verdiği bir iğneyle gelene kadar durmayan, sonsuz bir döngü bu. Onaylayarak başımı sallıyorum ve iğne beni uyuşturmaya başladığında rahat bir nefes alıyorum, bu kaçış için minnettarım. Şu anda istediğim son şey, kendimde kalmak. Karanlık istiyorum. Artık bu acıyı hissetmemek için beni kaplayacak bir hiçlik örtüsü istiyorum.

Uyandığımda, elim Val'in sıcak vücuduna uzanıyor. Genelde bana sokulur, ama uykumda yuvarlanmış olmalıyım. Zihnim hala sersemlemiş durumda ve elim kalın kürke dokunduğunda, nerede olduğumu ve neler olduğunu hatırlamam bir saniye sürüyor, ve anılar aklıma geldiğinde, acı dolu bir inilti çıkarıp ağlamaya başlıyorum.

"Sorun yok, Yelena. Her şey yoluna girecek."

Tony'nin sesini duyunca başımı çeviriyorum. Üzerime eğilmiş, nabzımı kontrol etmek için elini uzatıyor ve sonra bana tansiyon aleti takıyor. Koyu renk saçları dağınık ve gözlükleri, gözlerindeki endişeli bakışı gizleyemiyor.

"Bunu bilemezsin," diyorum ona. "Bunu bilmen mümkün değil."

Hayati fonksiyonlarımı kontrol ederken hiçbir şey söylemiyor ve gördükleri yüzünü buruşturup kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Rahatlamaya çalışman çok önemli, Yelena." "Ne

kadar zamandır uyuyordum?"

Saatine bakıyor. "Sekiz saat."

Oturmaya çalışıyorum ama elini omzuma koyarak beni nazıkçe yerinde tutuyor. "Burada kalıp dinlenmen gerekiyor."

"Neler oluyor? Onları buldular mı?"

"Ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Seni izliyordum. Dominic ve adamlarının burada ailene yardım ettiğini biliyorum ve kimse onları bulana kadar durmayacaklarını da biliyorum."

Gözlerimden yaşlar akıyor, yastığımı ıslatıyor ama silmeye tenezzül bile etmiyorum. "Henüz bulamamış olmaları iyiye işaret olamaz." "Ne bulup ne

bulmadıklarını bilmiyoruz," diyor Tony

bana hatırlatıyor. "Sakin kalmaya odaklanman gerekiyor. Hamile ve aşırı stres altındasın. Kan basıncın ve kalp atış hızın çok yüksek. Bunları düşürmemiz gerekiyor. Mümkünse sana başka bir sakinleştirici vermek istemiyorum."

Onun bana söylediklerini anlıyorum ve sakin kalmanın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorum, ama vücudum artık bana yanıt vermiyor. Otomatik pilota takılmış durumda ve beni bir türlü geçmek bilmeyen bir endişe halinde tutuyor. Tony bana bazı nefes egzersizleri yaptırıyor ve bir bardak su daha içiriyor, Rasputin ise beni sürekli gözetim altında tutuyor, ama hiçbir şey işe yaramıyor. Annem geri geldiğinde, hemen ona neler olup bittiğini sormaya başlıyorum.

Yatağın kenarına oturur, ama yüzündeki ifadeden bana iyi haberler getirmediğini anlarım. "Henüz bir şey duymadım. Baban, güvenlik kameralarını incelemeye devam ettiklerini ve CCTV görüntülerini hacklediklerini söyledi." Tony ile bakışır, sonra kolumu sıkar ve bana gülümser. "Sadece rahatlamaya çalış, tatlım. Her şey yoluna girecek."

Herkesin dediğini yapmaya çalışıyorum, ama bir saat daha hiçbir değişiklik olmadığında Tony iç geçirip bir şırıngaya uzanıyor.

"İstemiyorum," diyorum ona. "Val'in yerini bulduklarında uyanık olmak istiyorum."

"Kan basıncın hala çok yüksek. Düşmezse, sana hipertansiyon ilacı vermek zorunda kalacağım. Bunun tamamen stresle ilgili olduğunu bildiğim için bunu önlemek istiyorum." Koluma alkollü mendil sürer ve iğneyi nazıkçe batırır. "Üzgünüm, Yelena," der ve hızlı etkili sakinleştiriciyi enjekte eder. Aynı bulanık his beni sarar. Uzuvarım ağırlaşıyor ve birkaç değerli saniye boyunca her şeyi dert etmeyi bırakıyorum, sonra karanlık dışında hiçbir şey kalmıyor.

Bu sefer uyandığımda, birkaç dakikalık rahatlama yaşamadım. Kafam karışık değildi, Val'in yanımda yatakta olma ihtimali yoktu ve onun güven verici varlığını hissetmek için kolumu uzatmam gerekmiyordu. Bu sefer hıçkırarak uyandım ve her şeyi aşırı acımasızlık sınırında bir netlikle hatırladım. Feliks'in kolunun beni sardığını, asansörden kaçmamı engellediğini hissediyorum ve Val'in benden uzaklaşmadan önce gözlerindeki sevgiyi ve acıyı görebiliyorum. Her şey üzerime çöküyor, gücüyle beni boğmak üzere.

Annem hemen yanıma gelir, beni sıkıca kucaklar ve beni sevdiğini fısıldar.

"Bunu nasıl başardın?" diye soruyorum, sözler boğuk bir hıçkırıkla ağzımdan çıkıyor. "Babamdan ayrı kalarak nasıl hayatta kaldın?"

Vücudunun titrediğini hissediyorum ve onun da ağladığını, kalbinin benimkiyle birlikte kırıldığını biliyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı sonunda. "Sana yalan söylemeyeceğim, Yelena. Seni bunun için çok seviyorum. Gerçek şu ki, bilmiyorum. Ölmek istedim, ölüm için yalvardığım günler oldu, ama bedenim istesem de istemesen de yaşamaya devam etti. Babanın iyi olduğunu biliyordum ve bu bana rahatlık veriyordu. Olan tüm kötü şeyler bana oluyordu ve bu da dayanmayı kolaylaştırıyordu."

Başımı öpüyor, beni görebilmem için başını kaldırıyor. Yorgun ve endişeli görünüyor, bütün gece beni beklediğini biliyorum.

"Bu kolay olmayacak ve yapabilseydim senin yerini alırdım, ama yapamam. Başka seçeneğimiz olmadığı için bunu atlatmak zorundayız. Anlıyor musun?"

Anneme başımı sallıyorum. Mavi-yeşil gözlerindeki şiddetli kararlılık, bana iki yıl boyunca akıl almaz bir cehennemi atlatan kadını hatırlatıyor. O hala o güçlü, şiddetli kadın, ama bu yönü çoğu zaman gizli kalıyor çünkü babam, annemin bir daha asla kendi gücüne güvenmek zorunda kalmamasını sağlamak için hayatının misyonu haline getirmiş. Annemin her zaman gülümsemeye ve kahkaha atmaya hazır, mutlu ve sevgi dolu bir insan olduğunu biliyorum. Şu anda hayatı böyle. Babamla birlikte yarattığı hayat bu, ama şimdi gücünü benimle paylaşıyor çünkü buna çok ihtiyacım olduğunu biliyor.

Kollarımı ona dolayarak annemi kucaklıyorum ve onun benim gücüm olmasına izin veriyorum, çünkü bunu tek başıma yapamam. Beni kucaklayarak her şeyin yoluna gireceğini fısıldıyor, ta ki mide bulantısı beni geri çekip tuvalete koşmaya zorlayana kadar. Midemdeki az miktardaki yiyeceği de kusarken, déjà vu hissi beni sertçe vurur. Daha dün sabah, aynı durumdaydım, ama Val yanımdaydı, saçımı tutuyor, sırtımı okşuyor ve beni ne kadar sevdiğini tekrar tekrar söylüyordu. Ağlayıp kusarken, karnımı öpüp bebeğimize tatlı sözler fısıldadığı anılar zihnime doluyor.

Birkaç saniye içinde annem başıma soğuk bir bez tutuyor ve saçlarımı geriye tarıyor, ama bu aynı şey değil. İlk nefesimi aldığımdan beri hayatımda hep var olan kocamı istiyorum, ama onun nerede olduğunu ya da hala hayatta olup olmadığını bilmiyorum.

Yorgunluktan başımı koluma yaslıyorum, dünyaya bağırarak, tekmelemek ve küfür etmek ile Tony'den her şeyi ortadan kaldırması için bir şans daha istemek arasında gidip geliyorum. Sonunda ikisini de yapmıyorum. Atalet beni ele geçiriyor ve hiçbir şey yapmıyorum. Tuvalete yaslanmış, midem bulanık ve kalbim düğümlenmiş halde kalıyorum ve sadece yaşıyorum. Her şeye rağmen kalbim atmaya devam ediyor, ciğerlerim hava ile dolmaya devam ediyor ve ben yaşamaya devam ediyorum. Artık annemin ne demek istediğini anlıyorum. Zihnim ve kalbim kırılmış olsa da bedenim yaşamaya devam ediyor.

Kalkıp dişlerimi fırçalamak için gerekli hareketleri yapıyorum, ama bunların hiçbirini farkında değilim. Annem beni nazıkçe yatağa geri götürdüğünde, itiraz etmiyorum. Yorganın altına girip, beni korumakla görevli olduğuna karar vermiş olan Rasputin'i düşüncesizce okşuyorum ve annemin bana getirdiği bardağı suyu içiyorum.

"Babam sana yeni bir şey söyledi mi?"

"Hâlâ onları arıyorlar. Sadece seni kontrol etmek için kısa bir süreliğine geri geldi ve sonra tekrar gitti. Onlar bulunana kadar hiçbirini rahat etmeyecek."

"Sveta, Katya teyze ve Simona teyze nasıl? Tanrım, çok korkmuş olmalılar."

"İyiler, ya da olabildiğince iyiler. Tony şu anda Sveta'yı kontrol ediyor. Vitya onun için endişeleniyor." Gerginleştikimi hissedince, hemen "Zaten yeterince endişeleniyorsun tatlım, daha fazla endişelenmemeye çalış. Sana yalan söylemeyeceğim, hepsinin iyi olduğunu söylemeyeceğim. İyi değiller. Katya teyzen ve Simona teyzen oğulları için çok endişeleniyorlar, Svetlana'ya da sakinleştirici verilmesi gerekti. Gerçi bence bu daha çok Vitya'nın iyiliği içindi. Duyduğuma göre kapıya koşmuş, kardeşini kurtarmaya kararlıymış ve Vitya onu kaldırıp yatağa yatırmak zorunda kalmış. Herkes korkuyor ve endişeli, ama bunu değiştirmek ya da ortadan kaldırmak mümkün değil. Acıyı ve endişeyi sona erdirecek tek şey Val ve Max'in bize geri dönmesi.

Beni battaniyeyle örter ve saatine bakar. "Dünden beri bir şey yemedin. Bir şeyler yiyebilir misin?"

Karnımda hafif bir ağrı var, ama yemek düşüncesi midemi yine bulandırıyor. Kafamı sallıyorum ve o bana kaşlarını çatıyor.

"Tatlım, yemek yemelisin. Hiçbir şey olmasa bile, bebek için."

Elim karnıma kayar ve bebeğimizi düşünmek kalbime bir kez daha acı verir. Bunu mahvedemem. Val ve bebeğimiz benim güçlü olmamı bekliyorlar. Ondan kalan son parçayı da kaybedemem.

"Biraz çorba içebilirim," diyorum ve bana attığı rahatlamış gülümseme, doğru şeyi söylediğimi açıkça gösteriyor.

"Hemen gidip biraz yapayım."

Onu takip etmek için yorganı geri çekiyorum ve beni durdurmaya çalıştığında, "Anne, bu yatakta bir saniye daha yatarsam, aklımı kaçıracığım. Kalkıp biraz hareket etmem lazım, yoksa delireceğim," diyorum.

"Tamam, ama kendine dikkat etmelisin ve tekrar miden bulanırsa yatağa dönmeni istiyorum."

"Tamam, söz veriyorum," diyorum ona ve telefonumu alıp onu mutfığa takip ediyorum, Rasputin ise yanımdan ayrılmıyor. Bar taburesine oturup telefonumu kontrol ediyorum ve kuzenlerimin bana iyi olup olmadığını soran mesajlarını görüyorum. Büyük bir grup sohbetimiz var, ben de oradan hepsine onları sevdiğimi ve iyi olduğumu söylüyorum. Bu bir yalan. Hepimiz bunun yalan olduğunu biliyoruz, ama başka ne diyebilirim ki? Svetlana'ya özel mesaj atıyorum, ama

muhtemelen Tony'nin verdiği sakinleştirici ilacın etkisiyle cevap vermiyor. Onun bilinçsiz halini kıskanıyorum, ama elimden gelirse ilaç etkisinde kalmak da istemiyorum. Hamile olmasaydım, bunu yalvarırcasına isterdim, ama artık bu sadece benimle ilgili değil.

Telefonumu bir kenara koymadan önce, kardeşime mesaj atıp haberleri soruyorum. Birkaç saniye içinde ekranımda noktalar beliriyor ve kalbim deli gibi atmaya başlıyor, umarım bana olumlu bir haber verecektir.

EV:

■

İyi misin? Annem sakinleştirici verilmesi gerektiğini söyledi.

Nefesimi tuttuğum havayı dışarı veriyorum, haber almamış olmanın hayal kırıklığını gizlemeye çalışıyorum.

BEN:

■

İyiyim. Sorumu görmezden gelmeyi bırak. Neler oluyor?

EV:

■

Anlatacak bir şey yok. Danil amca ve Niki onları kaçıran SUV'yi takip ediyorlar ama şu ana kadar bir sonuç alamadılar. Onları bulacağız Yel. Sadece biraz zaman alacak.

BEN:

■

Vitaly amca ve Danil amca nasıl?

EV:

■

İyi değiller. Vitaly amcanın şaka yapmadığını ilk kez görüyorum ve bu en azından rahatsız edici. Olaydan beri ikisi de uyumadı ve hiçbir şey yemedi. Niki dinlenmeyi reddediyor ve herkes senin ve diğerlerinin durumunu merak ediyor. Simona teyze olanları duyduğunda bayılmak üzereydi ve Katya teyze de pek iyi değil.

BEN:

■

Yapabileceğim bir şey var mı?

EV:

■
Evet, kendine ve gelecekteki yeğenime bakabilirsin. Onları bulup eve getireceğiz ve bunu yaptığımızda, sen ve bebek mükemmel durumda olmazsanız Val beni fena halde pataklayacak.

Gözlerim yine dolmak üzereyken, hafif bir gülümseme takındım.

BEN:

■
Seni seviyorum kardeşim.

EV:

■
Ben de seni seviyorum, abla. İhtiyacın olursa ben buradayım.

Telefonumu kaldırıp annemin bana baktığını fark ettim. "Haber var mı?"
"Hayır," dedim. "Ev, herkesin gece gündüz çalıştığını söylüyor ama şu ana kadar bir şey yok. Sveta, annesi ve Simona teyze için endişeleniyorum. Onları ziyaret edebilir miyim sence?"

Annem kilerde bir şeyler arıyor ve kolları malzemelerle dolu olarak geri geliyor. Benim düşündüğüm gibi tek bir kutu çorba ısıtmak yerine, ev yapımı tavuk çorbası pişirmeyi planladığı belli.

"Anne, tüm bunları yapmana gerek yok."

Her şeyi tezgahın üzerine koyup bana *anne* bakışı atıyor. "Yemek yemelisin ve ben sana bir kutu et suyu açıp pipetle içmeni istemiyorum tatlım. Bırak bunu doğru şekilde yapayım. Öğle yemeğine hazır olur ve sen beklerken bunu yiyebilirsin." Bana yaban mersinli bagel uzatıyor ve buzdolabına dönüp krem peynir alıyor. "En azından mideni doldurursun."

Onun haklı olduğunu bilerek bageli kesiyorum. Bebeğimiz için yemek yemem gerekiyor. Ben bir şey istemiyor olabilirim, ama içimde büyüyen küçük hayat istiyor. Krem peyniri sürerken soruyorum, "Ziyaret ne olacak?"

Büyük çorba tenceresini ve kesme tahtasını alır ve şöyle der: "Baban ve diğerleri, herkesin şu anda olduğu yerde kalmasının en iyisi olduğunu düşünüyor. Tüm erkeklerin Val ve Max'i bulmaya odaklanması gerekiyor ve herkes seyahat ederse, bizi korumak için daha fazla adam görevlendirmek zorunda kalacaklar."

En son istediğim şey adamları işlerinden alıkoymak, bu yüzden bageli zorla yutuyorum ve "Onları ziyaret edebileceğim zaman veya buradan yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber verir misin?" diyorum.

"Ne yapabileceğini çok iyi biliyorum. Dinlenip torunum için bol bol yemek yiyebilirsin." Annem, sürekli dinlenmemi söylemekten ne kadar sıkıldığını anlayabiliyor, bu yüzden havuç kesmeyi bırakıp elimi tutup sıkıyor. "Babanla konuşup, diğerlerini görmeye gitmenin güvenli olduğu anda sana haber vereceğim, tamam mı?"

"Teşekkürler anne."

Bana gülümser ve sonra tekrar doğramaya devam eder. Benim kadar endişeli olduğunu ve çorbayı hazırlamanın beni önemseydiğinin bir göstergesi olduğunu ve aynı zamanda endişeden delirmemek için kendini meşgul tutmanın bir yolu olduğunu biliyorum. Üzerimde dolaşan endişeli, huzursuz his beni delirtmek üzere ve bageli bitirir bitirmez, başka bir kesme tahtası alıp kerevizi doğramaya başlıyorum, o da tavuğu çıkarıyor.

Gün yavaşça geçiyor ve geçen her dakika nefes almayı daha da zorlaştırıyor. Telefonumun çalmasını ya da babamın geri dönüp bize haber vermesini bekliyorum, ama sadece sessizlik var ve bunun iyi bir işaret mi yoksa çok kötü bir işaret mi olduğuna karar veremiyorum. Haber yok, iyi haberdir diye bir söz duymuştum, ama bunun bu duruma uygulanabileceğinden emin değilim. Aklım bir korkunç senaryodan diğerine geçiyor ve ben odada dolaşmaya devam edince annem sonunda beni oturup ayaklarımı yukarı kaldırmaya zorluyor. Bana bir kitap ve televizyonun kumandasını veriyor, sonra kafamı öpüp çorbayı kontrol etmeye gidiyor.

Başka bir durumda, bütün gün oturup kitap okumaktan büyük keyif alırdım, ama şu anda bunu yapmayı düşünmek bile beni o kadar suçluluk duygusuyla dolduruyor ki, yediğim simidi kusmayacağımdan endişeleniyorum. Burada oturup her şey yolundaymış gibi davranamam. Keşke iyi bir kitap veya filmle kendimi oyalayabilsem, ama yapamıyorum, bu yüzden sadece oturup pencereden dışarı bakıyorum, zihnim ise birbiri ardına korkunç senaryolarla beni yiyip bitirmeye çalışıyor.

Çorba hazır olduğunda, kendimi zorlayarak bir kase yiyorum ve sonra tekrar pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum. Annem dikkatimi başka yere çekmek için elinden geleni yaparken, Rasputin bana eşlik ediyor, ama hiçbir şey korkularımı uzak tutamıyor. Korkularım her zaman orada, zihnimin derinliklerinde kemirip duruyor, beni dibe çekmekle tehdit ediyor. O karanlık yere girdiğimde, bir daha oradan çıkamayacağımdan korkuyorum.

Zaman geçiyor, nasıl olduğunu bilmiyorum, ama sonunda gece yarısı oluyor ve ben yatağıma geri dönüp tavana bakarken, Rasputin yanımda horluyor. Sonraki birkaç gün de aynı yavaş rutinle geçiyor. Hiçbir haber yok, kimse Val ve Max'in nerede olduğunu bilmiyor ve her geçen gün içimden bir parça ölüyor. Umutlu kalmaya çalışıyorum. Hâlâ kimseyi ziyaret etmeme izin verilmiyor, ama Sveta ile mesajlaşıyoruz, ikimiz de birbirimizi ikizinin güvende olduğuna ve ikisinin de bulunacağına ikna ediyoruz. Sanırım bu küçük umut kırıntısı bizi ayakta tutan tek şey. Buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum ve yedinci gün, yataktan kalkıyorum ve aniden karnıma keskin bir ağrı saplandığında nefesim kesiliyor.

Bu cehennem gibi geçen haftadan sonra korkunun ne olduğunu bildiğimi sanıyordum, ama bir başka ağrı beni vurduğunda ve bacaklarımın arasında ani bir sıcaklık hissettiğimde, ne kadar yanıldığımı anladım. Titrek parmaklarla pijama altımı çekip i amaşırımı kontrol ettim.

Koyu kan lekelerini görünce "Hayır" diye fısıldıyorum. Rasputin yanımda sızlanıyor. Karnımı tutarak odamdan yavaşça çıkarken, soğuk bir korku omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor. Korkuyorum, koşup çığlık atamayacak kadar korkuyorum çünkü durumu daha da kötüleştirecek hiçbir şey yapmak istemiyorum. Babamın derin sesi koridordan geliyor ve onu duyduğumda minnettarlıktan neredeyse bayılıyorum. Bütün hafta onu neredeyse hiç görmedim ve köşeyi dönüp ona seslendiğimde, koyu renkli gözleri benimkilerle buluşuyor ve hemen bir sorun olduğunu anlayarak bana koşuyor.

"Ne oldu? Sorun ne?" Yüzümü avuçlar ve annemi çağırır. Annem koşarak gelir, beni inceler ve bir başka ağrı beni vurunca karnımı tutar ve inlerim, annem babamın kolunu tutarken yüzü solgunlaşır.

"Onu acil servise götürmeliyiz."

Babam da neler olduğunu anlayınca yüzü aynı şekilde soluyor. Telefonunu anneme verip, kardeşini arayıp neler olduğunu anlatmasını söylüyor, sonra beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor ve annem hemen arkasından koşarak daireden çıkıyor.

"Dayan tatlım." Asansörün düğmesine basar, asansörün gelmesi çok uzun sürünce küfür eder.

"Kanıyorum," diyorum ona. "Baba," diye başlıyorum ve sonra hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. "Bu bebeği kaybedemem. Ondan geriye kalan tek şey bu."

Kapılar aılmak için bir saniye fazla uzun sürdüğünde, "Siktir" diye homurdanır. En son buraya geldiğimde, Val ve benim ne kadar mutlu olduğumuzu ve

sonra onun silahlı çatışmanın ortasına koşarak gitmesini izlemenin dehşetini hatırlamamaya çalışıyorum.

Annem elimi tutar ve sıkıca tutarken Roman amcama olanları anlatır. Babamın omzuna yaslanıp ağlarım ve beni dinleyen herkese bebeğimi benden almamaları için dua ederim.

"Bu bebeği kaybetmeyeceğiz, Yelena," diyor babam. "Böyle bir şey olmayacak. Val baba olacağı için çok heyecanlı ve onu geri aldığımızda, hamile karısının onu beklediğini göreceksin, tamam mı?"

Omzuna yaslanarak başımı sallıyorum, onun sözlerinin doğru olmasını diliyorum.

"Hastaneye gideceğiz ve her şey yoluna girecek," diyor babam yine, ve bu sefer onun da kendini buna ikna etmeye çalıştığını biliyorum. Hiçbirimiz alternatifle yüzleşmek istemiyoruz.

"Anne," diye bağıyorum, başka bir keskin kramp beni vurunca ve bacaklarımın arasında ıslaklık hissettiğimde elini sıkıca tutuyorum. "Durmuyor."

"Sorun yok, bebeğim. Şimdi çıkıyoruz, birkaç dakika içinde hastanede olacağız." Kapılar açılır ve annem Aleksandr'a SUV'yi çalıştırması için bağıırır, babam ise beni çok sarsmadan olabildiğince hızlı yürür. Beni bırakmayı reddeder, annem yolcu koltuğuna otururken o da beni kucağına alır ve Aleksandr bizi hızla otoparktan çıkarır.

"Neredeyse vardık," diye fısıldar babam. "Biraz daha dayan tatlım."

Ona yaslanarak, bir hafta önce ne kadar mutlu olduğumuzu düşünmemeye çalışıyorum. Hayatımın en mutlu anlarından, ayaklarımın altındaki zeminin parçalanıp beni başımdan bir uçuruma atmasına kadar geldim. Bu bebeği, Val ve benim yarattığımız bu değerli küçük hayatı kaybedemem. İkisini de kaybedip hayatta kalamam.

Aleksandr acil servisin kapısına geldiğinde ve babam doktor çağırmak için bağırmaya başladığında, sessizce bebeğimize dayanması için yalvarıyorum ve daha iyi beslenip kendime daha iyi bakacağıma söz veriyorum. Hâlâ yalvarıp yakarıyorum ki, bir başka ağrı daha beni vuruyor, bu seferki o kadar şiddetli ki başım dönüyor ve sersemliyorum.

"Baba," diye fısıldıyorum, sonra yine acı içinde inliyorum.

"Lanet olası bir doktor çağırın!" diye omzumun üzerinden birine bağıırıyor.

Dünya kararmadan ve babamın kollarında bayılmadan önce duyduğum son şey bu.

Bölüm 12

Valentin

18 Yaşında

Yelena yemek masasının karşısından bana gülümsüyor. Kız kardeşim ona dirsek atıp kulağına bir şaka fısıldıyor, ama Yel'in sadece yarı dinlediğini anlayabiliyorum. Hepimiz birkaç saat önce çiftlik evine vardık ve şu ana kadar onunla yalnız kalmayı başaramadım. Ona dokunma, onu tatma ihtiyacı çok güçlü ve onun da aynı şekilde hissettiğini biliyorum.

Tüm ailemiz hafta sonu için burada ve ben birlikte geçireceğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmek niyetindeyim. Gözlerim tekrar onunla buluştuğunda, ona hızlıca göz kırpıyorum ve o da gülümsemesini saklamak için alt dudaklarını ısırtıyor. Kendimi zorla başka yere bakmak zorunda kalıyorum, yoksa ona ne kadar aşık olduğumu acı verici bir şekilde belli etme riski var.

Luka bana nazikçe dirsek atar ve kocaman bir kase patates salatası verir, bana "sakin ol lan" bakışı atar. Ailelerimiz Yelena ve benim birbirimiz için ne hissettiğimizi bilmiyor olabilir, ama sanırım büyük kuzenlerim her zaman biliyordu. Yine de bana hiç sormadılar. Daha çok, Yel ve benim birlikte olduğumuzu ve her zaman birlikte olacağımızı kabul etmiş gibiler. Luka, dikkatimi başka yöne çekmek veya sakinleşmem gerektiğini belirtmek için her zaman hazırdır, tıpkı şu anda olduğu gibi, Yelena'ya aşık bir köpek yavrusu gibi bakmaktan kendimi alamadığımda.

Kaseyi alıp ona minnettar bir gülümseme atıyorum, sonra tabağımlı doldurup etrafımdaki sohbete katılıyorum. Kendimi kontrol etmekte zorlandığım ilk sefer değil bu ve son da olmayacağını biliyorum. Hayatımın her anını kuzenime olan hislerimi göstermeye çalışarak geçiriyorum. Luka, Yelena ile kan bağı olabilir, ama ben yokum ve hala hislerimi saklamak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Nasıl yetiştirildiğimiz umurumda değil. Karşımda oturan kadını asla bir akraba olarak görmeyeceğim. O, hayatımın aşkı

, bir gün karım olacak ve çocuklarımızı doğuracak kadın. O benim tüm dünyam ve bundan daha azı asla olmayacak.

"Daha sonra film izlemek ister misiniz?"

Sasha'nın sorusuna başımı çevirip hemen "Evet, ben varım" diyorum, çünkü film gecesini karanlık bir oda ve Yelena ile battaniyeyi paylaşma fırsatı anlamına geliyor.

"Ben de," diyor Yelena ve bu sefer ayağını uzatıp benimkine s rt nce gülümsemeyi zor tutuyorum.

"Tamam," ikizim kabul eder ve sonra dramatik bir şekilde i   eker. "Ama iyi bir şey olmalı. Bir daha depresif su  dizileri maratonu yapmayacağım."

"Onlar iyiydi," diyor Sasha, Sveta'ya bakabilmek için eğilerek. "Gerçek su lar ilginçtir."

Sveta ona kaşlarını kaldırır. "Senin hayatın gerçek su larla dolu değil mi?" O i   eker ve bir rulo daha alır. "Henüz değil."

Onun moral bozuk ses tonuna gülüyor, ama hepimiz şaka yapmadığını biliyoruz. On altı yaşında, Bratva'ya katılmaya fazlasıyla hazır. Luka, Max ve ben birkaç ay önce on sekiz yaşına girdiğimizde resmi olarak katıldık ve bazen hala gerçek gibi gelmiyor. Hala iki ayrı hayat sürmeye alışmaya çalışıyorum. Birden fazla kez, sabah erkenden evden çıkıp, birini öldürdükten sonra gece geç saatlerde geri döndüm ve her şey yolundaymış gibi davranmam bekleniyor. Çoğu zaman, her şey yolunda. Karşılaştığımız ve iş yaptığımız adamların ne tür insanlar olduğu konusunda kendimi kandırmıyorum. Hiçbirimiz yasalara uyan vatandaşları  ld rm yoruz ya da sokaklarımızda terör estirip çevremizdeki herkesin korku içinde yaşamasına neden olmuyoruz. Tam tersine, öldürdüğümüz adamlar uykumuzu kaçıracak kadar önemli değiller. Yine de bazen gülmek ve şakalaşmak zor oluyor. Normal moduma dönmenin o kadar kolay olmadığı geceler oluyor ve her seferinde Yelena'yı görmek için bir bahane uyduruyorum. Ne zaman zorlandığımı hemen anlıyor. Bunu fark eder etmez kucağıma tırmanır, bana sarılır, kollarını bana dolayarak yüzünü boynuma gömer. Asla soru sormaz, bana bunun hakkında konuşmamı istemez, sadece bana sarılır ve bu dünyadaki en tatlı şeydir.

"Yine film maratonu mu yapıyorsunuz?" diye sorar babam, tabakları kaldırıp ortalığı temizlerken.

"Evet," diyorum. "Sveta muhtemelen filmleri seçecek. Ne kadar otoriter olduğunu bilirsin."

Sveta bana bir el havlusu fırlatınca gülüyorum. "Ben patronluk taslamıyorum. Seninle bir anlaşma yapalım. Tüm patlamış mısırı sen yaparsan ve son kutu Ding Dong'u bana verirsen filmi sen seçebilirsin."

"Sakın yapma," diyor babam. "Bu berbat bir anlaşma, evlat."

Babamın ve kız kardeşimin tatlıya düşkünlüğüne gülerek ikizime elimi uzattım. "Anlaştık," dedim ona, çünkü Yelena'nın her şeyi hazırlamama yardım edeceğini biliyordum ve onunla baş başa geçireceğim zaman kesinlikle bir kutu şekerlemeye değirdi.

Babam iç çeker ve Sveta'ya bakar. "Bana bir tane vereceksin, değil mi?"

Sveta bir tane çıkarıp ona atar. O da gülümseyerek yakalar. "Teşekkürler tatlım." Ambalajı açar ve mutfaktan çıkarken büyük bir ısırık alır. Çıkmadan önce geriye dönüp şöyle der: "Annen ve ben yüzmeye gidiyoruz. Bizi çıplak görmek istemiyorsanız kimse dışarı çıkmasın. Yüzme kıyafetlerimizi yanlışlıkla bilerek unutmuş olabilirim."

"Tanrım, baba," diye inlerim, Sveta kusuyormuş gibi yaparken kuzenlerimizin geri kalanı gülüyor.

"Hepimizin o havuzu kullandığını unutma!" Roman amca babama bağırır. "Çok iğrenç şeyler yapma," diye ekler Lev amcam.

Babam sadece gülüyor, Ding Dong'unun son ısırığını atıyor ve annemi omzuna atıp arka kapıdan çıkıyor.

İkizime bakarım, aynı şeyi düşündüğünü bilerek, "Onların bu kadar mutlu olmasına sevindim, ama bir daha o havuzda yüzemeyebilirim," derim.

"Bir ton klor atıp hafızalarımızdan bu anıyı silmemiz gerekecek," diyor Sveta, ambalajlardan birini açarken. Babamız gibi, o da atıştırmalığı ağzına tıktırarak uzaklaşıyor ve ben popcorn'la uğraşırken, diğerleri onu takip ederek geceyi geçireceğimiz medya odasına giriyorlar. İlk poşeti mikrodalgaya koyduğumda, diğer yetişkinler hızlıca iyi geceler diyerek ortadan kayboluyorlar. Birkaç saniye sonra Yelena mutfığa geri dönünce gülümsüyorum.

Yeterince yaklaştığında, elini tutup onu kiler odasına çekiyorum.

"Val," diye fısıldayarak bağırır. "Ya geri gelirlerse?"

"O zaman bizi burada daha fazla patlamış mısır ararken bulacaklar," diyorum ona, yüzünü avuçlarımla kavrayıp dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Zamanımızın sınırlı olduğunu bildiğim için, bir saniyesini bile boşa harcamıyorum. Parmaklarımı koyu renkli saçlarına geçirip

onu sert ve derin bir şekilde öperken, diğer elim sırtından aşağı kayarak kalçalarını okşar. Onun tadı ağzımı doldururken ve acı verici bir şekilde sertleşirken, onu hissedince inlerim. Elleri gömleğimin altına kayarken ve tırnakları sırtımda yukarı doğru kayarken, dili benim dilimle birlikte hareket eder. Bu his benden bir inilti daha koparır ve yanmış patlamış mısır kokusu kilerde yayılırken, onun kot pantolonunu açmaktan iki saniye uzaktayım.

"Siktir," diye inlerim, onu bırakmak istemiyorum. Mikrodalga bip sesi çıkarır, yanmış olduğuna göre oraya koşmanın bir anlamı olmadığını anlarım. Bunun yerine, onu tekrar öperim ve pantolonunun düğmelerini açtığında gülümserim, böylece elimi aşağı kaydırıp çıplak kalçasını avuçlayabilirim. "Tanrım, seni özledim."

"Ben de seni özledim," diye fısıldadı. "Beklemekten yorulmadın mı, Val?" Dudaklarına bu sözleri fısıldadı ve sonra dünyanın en büyük cazibesiymiş gibi dilini dudaklarının kenarlarında gezdirdi. Ona, seks yapmadan önce on sekiz yaşına gelmesini beklemek istediğimi söyledim ve doğum gününe sadece birkaç hafta kaldı. Beklemek hayatımda yaptığım en zor şey, ama onun hiçbir şeyden pişman olmasını istemiyorum ve biraz daha bekleyebilirim. Onun için sonsuza kadar beklerim.

"Sana girip çıkmaktan başka bir şey istemiyorum, myshka, ama doğum gününü bekliyoruz."

Bana somurtarak bakıyor ve bu çok sevimli, bu yüzden burnunun ucunu öpüp yumuşak bir kahkaha atıyorum. "Benim de bakire olduğumu unutma. Günleri sayan tek kişi sen değilsin."

"Hala inanamıyorum," diye itiraf ediyor.

Kıçını bir kez daha sıkıyorum. "Başka kimseyle birlikte olamam, Yel. İstedğim tek kız sensin."

Bana gülümser ve ben ona o kadar kapılmışım ki, mutfığa birinin girdiğini fark etmem bir saniye sürer. Yel ayak seslerini duyunca vücudu gerilir. Elim hala mükemmel kalçalarını sıkıyor, ben taş gibi sertim ve ikimiz de kızarmış ve nefessiziz. Şu anda biri kiler kapısını açarsa, bu utanç verici durumdan kurtulmamız imkansız.

Sasha'nın sesini duyduğumuzda ikimiz de rahat bir nefes alıyoruz. "Val, popcorn'u berbat etmişsin. Tamamen yanmış."

Yelena'ya bir kez daha hızlıca öpücük verirken, elimdeki kalçalarının hissini hafızama kazıyorum ve isteksizce uzaklaşıyorum. "Bu bitmedi," diye fısıldıyorum.

O gülümser ve elini uzatıp sertleşmiş penisimi avuçlar. "Hayır, bitmedi."

"Tanrım," diye inlerim ve sertleşmiş penisimin çok belirgin olmaması için kendimi zorlayarak bir adım geri atarım. Kiler kapısını açtığımda, Sasha yanmış poşeti çoktan atmış ve yerine yenisini koymuştur. Bana bakar ve Yelena elinde birkaç içkiyle arkamdan çıkınca kaşlarını kaldırır.

"Bunları buzdolabına koyacağım," diyor, sanki birkaç sıcak kola almak için kendimizi kilerde kilitlememizde hiç şüpheli bir şey yokmuş gibi.

Sasha tezgaha yaslanıp ellerini iki yana koyarken, ben birkaç kase alıyorum. İlk kaseyi doldurup ısıtmak için başka bir poşet koyarken beni izliyor.

"Onu oraya götürmek ister misin?" diye soruyorum ve hazır olan kaseyi ona uzatıyorum.

Gülümser ve alır, ama gitmeden önce Yelena'ya doğru başını sallar. "Pantolonun düğmesi açık."

"Kahretsin," diye fısıldadığını duyarım arkamdan. Arkama bakarım, o telaşla kot pantolonunun düğmelerini ilikliyor, Sasha ise hafifçe gülerек mutfaktan çıkıyor.

"Yani, iyi haber şu ki o hiçbir şey söylemeyecek," diyorum ona.

"Evet," diye onaylıyor Yel, çünkü ikimiz de Sasha'nın birçok şey olduğunu biliyoruz, ama sırlara gelince o bir kasa gibidir. Burada gördüklerini kimseye anlatmayacaktır ve onun koyu renkli gözleri benimkilerle buluştuğunda, ikimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Bu gece çok şanslıydık. Yine de pişman değilim ve ona yaptığım göz kırpmaya, mümkün olan en kısa sürede onu başka bir karanlık köşeye kaçıracağımı açıkça gösteriyor.

Gülümser ve bir sonraki patlamış mısır torbasını hazırlar. Birkaç dakika sonra medya odasına girdiğimizde, ikimiz de birkaç kaseyi dengede tutmaya çalışıyoruz ve diğer herkes çoktan rahatlamış ve seçenekleri gözden geçirmeye başlamış.

"Tamam Val, iki seçeneğe indirdik," diyor Sveta, ona bir kase uzattığımda.

"Böyle mi anlaşıştık?"

Gülümser ve patlamış mısırı alır. "Evet, öyle anlaşıştık, eminim. Bence komedi filmini seçmelisin."

Kalan kaseleri dağıtırım ve Sveta bana acele edip seçim yapmamı söylediğinde, ona bir parça patlamış mısır atıp "Lanet Ding Dong'unu ye, Sveta" derim.

Herkes gülüyor ve Luka, "Eminim bu cümleyi kız kardeşine söyleyeceğini hiç düşünmemiştin" diyor.

Onların kahkahalarına sırtımı dönüyorum ve devasa puf koltuklardan birinde Yelena'yı görüyorum. Ona doğru yürüyorum ve diğerlerine "Bu çok iğrenç. Şu anda ailem havuzda çıplak yüzüyor olması yeterince kötü." diyorum.

"Hatırlatma," diye inler Max. "Sabah yüzmeye gidecektim."

Yel büyük koltuğa daha da gömülüp yanındaki yeri okşarken, onlar hala gülüyorlar. Gülümsayarak yanına oturuyorum ve o kalın battaniyeyi üzerimize çekince gülümsemem daha da büyüyor. Film maratonu sırasında ilk kez birbirimize dokunmuyoruz. Ben hiçbir şey yapamazken onun hevesli ellerinin üzerimde dolaşması en tatlı işkence. Sveta'ya komedi filmini koymasını söylüyorum, çünkü bunun Yelena'nın en sevdiği filmlerden biri olduğunu biliyorum ve film daha başlamadan, bana daha da yakınlaşıyor ve elini gömleğimin altına sokuyor. Parmakları karın kaslarımı okşuyor ve az önce kontrol altına almayı başardığım sertleşmem intikam alırcasına yeniden canlanıyor.

Ona yaklaşp kulağına fısıldarım. "Bu çok acımasızca, myshka."

"Beklemek isteyen sensin," diye fısıldayarak cevap veriyor ve gülüşümle karın kaslarımın gerildiğini hissedince gülümsüyor.

"Beklemeye değer birisin, bebeğim. Elinden geleni yap."

O da öyle yapıyor. Film boyunca vücudumu keşfediyor. Gizli dokunuşları beni ön sıvıyla kaplıyor ve o kadar sertleşiyorum ki düşünemiyorum bile. Jenerik akmaya başladığında, vücudum ihtiyaçtan o kadar gergin ki titriyorum. Onun yumuşak kahkahası düpedüz şeytani ve ikinci film başlar başlamaz, daha fazla dayanamayacağıma karar veriyorum. Bileğini tutup nazikçe sıkıyorum ve elini kot pantolonumdan çekiyorum. Elleri serbest kalana kadar parmakları beni baştan çıkarıyor ve ben zar zor dayanıyorum.

"Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz, myshka."

Bana attığı şaşkın bakışa gülümsüyorum ve yavaşça elimi iç bacağına doğru kaydırıyorum. Sonraki iki saat boyunca, titreyip ağzını kulağıma bastırana kadar onu cehenneme çeviriyorum.

"Lütfen, Val," diye yalvarır. "Lütfen beni böyle bırakma."

Ona bir ders vermem gerekiyor, ama o kadar tatlı bir şekilde yalvarırken ona karşı koyabilirsem ne olayım. Etrafa hızlıca bir bakış attığımda, herkesin çoktan uykuya daldığını görüyorum ve çantamız da yan tarafta olduğu için

kimsenin bir şey görmesinden endişelenmiyorum. Endişelendiğim şey sesler.

Ben "Ses çıkarma, Yel" diye fısıldarken, dili boynumda dolaşıyor.

O da başını sallar, bu onu acısından kurtaracaksa her şeye razıdır. Gülümserim ve burnumu yanağına sürerim. Kulağına geldiğimde, onu her zaman çıldırtan kulak memesinin hemen arkasındaki hassas noktayı öperim.

"Sessiz kalabilir misin, myshka?" "Mm-

hmm," diye neredeyse mırıldanır.

Gülümserim ve onu sınarım.

*** * ***

Günümüz

Anılar, istediğimden daha hızlı zihnimden siliniyor, parmaklarım omzumdaki soluk yara izini okşuyor. Kızımın orgazm olurken sessiz kalamadığının kanıtı. O gece, zevk çığlıklarını bastırmak için beni ısırmıştı. Şu anda hatırlamak göğsümü acıttığı halde, en sevdiğim yara izi budur.

Kapüşonlu sweatshirtimin yakasını burnuma götürüp, hafif çilek kokusunu yakalamaya çalışıyorum, ama ne yazık ki tek kokladığım kendimim. Max ve benim "Hotel Shithole" olarak adlandırdığımız yerde bir hafta kaldıktan sonra, bu yerin rutinini öğrenmeye başlıyoruz. Her sabah, ya da en azından bu zindanda pencere olmadığı için sabah olduğunu varsayıyoruz, yan tarafımıza birkaç hızlı tekme atılarak uyandırılıyoruz. Sonra kısa bir süre zincirlerimiz çözülüyor, böylece sırayla dünyanın en iğrenç tuvaletini kullanabiliyoruz. Ardından tekrar zincirleniyoruz ve şüpheli bir bardak su ile açlıktan ölmememiz için yeterli miktarda yemek veriliyor. Genellikle bir tabakta birkaç tortilla, biraz sade pirinç ve şimdiye kadar kokusu veya tadı bozulmamış bir parça et oluyor. Çoğu gün en az bir kez dayak yiyoruz, çünkü Max ve ben hala konuşmayı reddediyoruz ve ailemiz de hala taviz vermeyi reddediyor. Geri kalan zamanlarda ise yalnız bırakılıyoruz, ki bu en etkili işkence şekli olduğu kanıtlanmış durumda. En azından dayak yediğimde Yelena'yı aklımdan çıkarmama yardımcı oluyor. Düşüncelerimle yalnız kaldığımda, yavaş yavaş aklımı kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum.

"Onu nereye götürdüler acaba?" Max, koyu saçlı kızın zincirlenmiş olduğu yere bakıyor. Onu getirip kısa bir süre sonra geri götürdüler

daha sonra geri gelip onu götürdüler ve o zamandan beri onu görmedik.

"Belki onu serbest bırakmışlardır," diyorum, endişesini hafifletmeye çalışarak. İkimiz de bunun ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyoruz, ama bu hayali inanmak, onun kızın maruz kaldığı korkunçluklar hakkında durmadan endişelenmesinden daha iyidir.

O hiçbir şey söylemiyor, bunun yerine yemeğinin sonunu bitirip tabağını kenara atıyor. Ben de aynısını yapıp bir yudum daha su içiyorum. Suyumuz çok fazla değil ve ikimiz de elimizden geldiğince idareli kullanmaya çalışıyoruz.

"Piyanomu özledim," diyor Max yanımda. Son zamanlarda her zamankinden daha huzursuz, sadece kendisinin duyabildiği melodileri parmaklarıyla çalıyor. Eğer buradan çıkmayı başarabilirsek, bu deneyimin ilginç bestelere ilham vereceğini hissediyorum. "Ve duşu da çok özledim," diyor yumuşak bir homurtuyla. "Senin kokunu mu yoksa kendimin kokusunu mu alıyorum bilemiyorum, ama iyi bir koku değil dostum."

Ona yarım bir gülümsemeyle koluna hafifçe vuruyorum. "Kesinlikle sen kokuyorsun. Ben hala harika kokuyorum."

İkimiz de bunun tamamen saçmalık olduğunu bildiğimiz için gülüyor. Bir hafta boyunca düzgün bir duş alamadan taze kokmak imkansız. Kısa banyo molalarımızda elimden geldiğince temizleniyorum, ama musluk ve sabun olmadan yapabileceğin çok fazla bir şey yok.

Omuzlarımız birbirine değecek şekilde ve sırtlarımız sert tuğlalara yaslanarak oturuyoruz. Gözlerimi kapatıp Yelena'yı düşünüyorum, o ise müziğine dalmış durumda, ikimiz de elimizden geldiğince zihinsel olarak gerçekliğimizden kaçıyoruz. Kapılar açıldığında, onun her sabah hala hasta olup olmadığını ya da sonunda iyileşip iyileşmediğini merak ediyorum. Juan, Miguel ve Jose içeri giriyorlar, koyu saçlı kızı da peşlerinden sürüklüyorlar. Bizi dövmekten zevk alan bu üç adamın isimlerini öğrenmiştik, ama birkaç cümle dışında bize pek İngilizce konuşmuyorlar ve hiçbiri Rusça anlamıyor. Sorguya çekildiğimizde Mateo her zaman yanıımızdadır. Bugün burada olmaması hem iyi hem de kötü bir işaret. Bu, sorgu olmayacağı anlamına geliyor, ama aynı zamanda bu üçlüyü dizginleyecek kimse olmadığı anlamına da geliyor.

Max, kızı görünce yanımda gerginleştiğini hissediyorum.

"Yüzünü ifadesiz tut, Max," diye Rusça hatırlatıyorum ona. "Senin umursadığını düşünürlerse ona daha fazla zarar verirler."

Her şeyim Yelena'ya geri dönmeye odaklanmış durumda ve hiçbir şey bunun önüne geçemez, bu yüzden hoşuma gitmese de bu kıza bakıp

ve endişeli görünmüyorum. Max ise bu durumla daha zor başa çıkıyor. Eğer onu dövmeğe başarlarsa, araya girecek.

Juan onu yere itip zincirini başının üzerindeki kancaya bağladığında, kız bir çığlık attı. Max'in eli yumruk oldu, ama dilini tuttu ve dikkatini yere verdi.

Miguel öne çıkıp aramızda parmağıyla işaret eder, kim önce dayak yemek istiyor diye sorar. Max'ten önce ona orta parmağını gösteririm ve o bana karanlık gözlerini kısarak baktığında, kazandığımı anlarım. İkinci dayak genellikle biraz daha hafif olur, çünkü kollarının yorulduğu için, bu yüzden Max ve ben her zaman diğerini ekstra acıdan kurtarmak için ilk olmak için yarışırız.

"Siktiğimin herifi," diye fısıldar Max ve sesindeki acıyı duyarım, iki gün üst üste onu yenmiş olmaktan nefret ediyorum.

Ona gülümserim. "Merak etme. Eminim senin kışını da düzgünce tekmelemek için yeterli enerjileri vardır." Miguel'e bakıp gülümsememi genişletirim ve Rusça olarak, "Onlar şimdiye kadar gördüğüm en büyük üç korkak olabilirler, ama dayanıklılıkları o kadar da kötü olamaz," derim.

"En azından kız arkadaşları için öyle olmasın," diyor Max.

Koyu saçlı kız çok hafif bir kahkaha atar, bu da Miguel beni ayağa kaldırırken hızla ona bakmamıza neden olur. Ne dediğimi bilmiyor olabilir, ama bunun bir hakaret olduğunu biliyor ve gözlerindeki sert bakış, bugünün acı verici olacağını açıkça gösteriyor.

"Rusça biliyor musun?" diye sorar Max kıza.

Kız hızlıca başını sallar ama hiçbir şey söylemez. Max ona bir şey fısıldar ama ben çoktan kenara çekilip kancalardan birine bağlanıyorum. Ne kadar kendimi hazırlamaya çalışsam da, hiçbir zaman işe yaramıyor. İlk darbe her zaman en kötüsüdür. Vücuduma bir şok etkisi yapar, bir vücudun ne kadar acı çekebileceğini hatırlatır. Zihnim acıyı atlatabilmek için her zaman birkaç darbe gerekir ve Miguel her zaman ilk birkaç darbenin en kötüsü olmasını sağlar, zaten morarmış ve muhtemelen çatlamış kaburgalarım ve hala çok hassas olan burnuma vurur.

Başım öne düşer, yumruklar göğsüme ve karnıma vururken, kırık ağzımdan kan damlar, sonra da böbreklerime doğru devam eder. Acıdan inlerim, bunu durduramam. Böbrek yumruğuna karşı yüzüme yumruk yemeyi tercih ederim. Miguel güler ve birkaç kez daha yumruk atar, sonra geri çekilir ve Juan'ın devralmasına izin verir.

Berbat bir öğleden sonra ve beni bırakmalarına kadar ayakta zor duruyorum. Vücudumun her yeri ağrıyor ve bayılmaktan başka bir şey istemiyorum, ama Max'in yanındaki duvardan kayarken omzuna dokunup "Bu üçü tam birer pislik. En azından biz insanları dövdüğümüzde eğlenceli oluyoruz. Şakalar yapıyoruz, kişiliklerimiz var. Bu adamlar bizden bir iki şey öğrenebilirler" diyorum.

Max, yaralarımı gizlice inceleyerek ne kadar kötü olduklarını değerlendirmeye çalışırken, espriden yoksun bir kahkaha atıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum. Meyveli atıştırma biletleri bile yemiyorlar. Bu ne lan?"

Gülüyorum ve sonra bunun neden olduğu acıdan yüzümü buruşturuyorum. "Babam dehşete düşerdi. Muhtemelen bu yüzden dayanıklılıkları bu kadar kötü."

"C vitamini eksikliği," diye şaka yapar Max, Juan zincirini tutup onu yukarı çekmeden önce.

Babamın adı geçince içimi bir hüzün kaplar. Bunun onu mahvedeceğini biliyorum. Yelena daha hamile bile değil ama bir gün çocuğumuzun bunu yaşamak zorunda kalacağı düşüncesi içimi parçalıyor. Endişeden deliye dönerdim. En azından burada zincirlenmiş olan benim, Yelena ya da çocuğumuz değil. Buna dayanamazdım.

Etin ete çarpma sesini ve Max'in saklamaya çalıştığı acı dolu inlemeleri duyduğumda, kollarımı dizlerimin üzerine, alnımı da kollarımın üzerine koyuyorum. Kuzenimin dövülmesini izlemeye dayanamıyorum, bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yokken ve onun ne kadar acı çektiğini tam olarak bildiğim halde. Bunun yerine, sığ nefes almaya odaklanıyorum ve yarın yine kanlı idrar yapıp yapmayacağımı merak ediyorum. Eve döndüğümüzde Tony'nin işi başından aşkın olacak çünkü kendimi berbat hissediyorum.

Yanımdan boğuk hıçkırıklar geliyor ve başımı çevirdiğimde, kızın Max'i izlerken yanaklarından gözyaşları akıyor.

"Bakma," diye Rusça fısıldıyorum ona. "O senin bunu görmeni istemezdi."

O da benim gibi başını kollarına dayıyor, ayakları yerde ve dizlerini yastık olarak kullanıyor, ama şimdi Max'e odaklanmak yerine bana bakıyor. Max acı içinde inlediğinde, kız yüzünü buruşturuyor, ama ona bakmıyor.

"Adın ne?" diye soruyorum, dikkatini Max'ten uzaklaştırmaya çalışarak.

"Natalya, ama herkes bana Talia der," diye fısıldayarak cevap veriyor mükemmel Rusça fısıldıyor.

"Benim de Natalya adında bir kuzenim var."

"Max de öyle söyledi."

Ben dayak yerken konuşmuş olmalılar, bu yüzden "Max başka ne dedi?" diye soruyorum.

"Sen çıktığında benim de buradan çıkmamı sağlayacağını söyledi."

Ona yardım edeceğine söz vermesine şaşırmadım. Onu içeri sürüklediklerinde ona nasıl baktığını gördüm. Bu, sadece meraktan ya da ihtiyacı olan birine yardım etme arzusundan öte bir şeydi. Max nadiren kadınları fark eder. Kafası her zaman o kadar meşgul ki, birine sadece geçici bir takdirden öte bir şey hissedemez, ama onu gördüğümde, daha önce kimseye öyle bakmadığını fark ettim.

"Evli misin?" diye sordu, evlilik yüzüğümü inceleyerek.

"Evet," diye fısıldıyorum, parmağımı yüzüğün üzerinde gezdirirken. "Sadece bir haftadan biraz fazla süredir evliyiz, ama onu hayatım boyunca sevdim. İlk bebeğimize hamile."

Talia bana hüzünlü bir gülümseme atar. "Onlara geri döneceksin. Hepimiz buradan çıkacağız. Ailem beni almaya geliyor ve buraya vardıklarında, sana ve Max'e yardım etmelerini sağlayacağım." Sesindeki kararlılık sarsılmazdır. Max'in teklifini takdir eder, ama ses tonu, kurtaracak olanın ailesi olduğunu düşündüğünü açıkça ortaya koyar.

"Nasıl buraya geldin, Talia?"

Cevap veremeden, kiler kapısı açılır ve Mateo içeri girer. İspanyolca bir şeyler bağırır, Jose olduğu yerde donar, Max'e saldırmayı bırakır, başını sallar ve hızla kuzenimi indirir. Max, onu geri sürüklerken sendeliyor ve Talia ile benim aramda yere yığılınca iç çekip bana çarpık bir gülümseme atıyor. Yaralı dudağından kan damlıyor ve sağ kaşında birkaç dikiş atılması gereken bir kesik var, ama hayatta ve önemli olan da bu.

"Yarın ilk dayak yiyen sen olmayacaksın Val, o yüzden deneme bile. Daha kolay olanı ben aldım ve kısa sürdü. Beni korumaya çalışmayı bırak."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ciddiyim," diyor. "Değiş tokuş yaparsak ikimiz için de daha kolay olacak."

Ayrıca, benim yüzümden güzel yüzünü kaybedersen Yelena beni dövecek."

"O beni görünüşümden daha çok seviyor, Max. Sen sadece yüzeysel davranıyorsun."

O, bir kahkaha atar. "Doğru. O, senin nasıl biri olacağını bile bilmeden seni sevmiştir."

"Doğru. Gerçi ben oldukça sevimli bir bebektir, bu yüzden şans benim lehimeydi."

Gülümser ve sonra dudağı tekrar kanamaya başlayınca yüzünü buruşturur. "Siktir, acıyor."

"Evet, Miguel gerçek bir sadist. Henüz ereksiyon olduğunu fark etmedim, ama sanırım bunun sebebi penisinin çok küçük olmasıdır."

Max yine güldü, Mateo ise bize bakarak yaklaştı. Üç ahmak çoktan çıkmaya başlamıştı ve ben bugün ikinci bir dayak yemeyeceğim için ne kadar rahatladığımı belli etmemeye çalışıyordum. Miguel telefonunu çıkarır ve cebine koymadan önce birkaç fotoğraf daha çeker. Giydiği takım elbise kusursuzdur, ama bunun nedeni dünyanın en çirkin odasında olması olabilir. Yetmişlerden kalma paisley desenli bir canavar giyse bile, buna kıyasla yine de iyi görünecektir.

Elini arkasında birleştirip, koyu renkli gözleriyle bizi inceleyerek önümüzde duruyor. Talia'yı görmezden geliyor, dikkatini bize veriyor. Önümüzde duran bu adamı, patronun oğlu ve kartelin gelecekteki varisi hakkında ilk kez değil, yine merak ediyorum. Disiplinli, asla sinirini kaybetmiyor, kontrolünü asla kaybetmiyor ve gözlerinde hep aynı karanlık bakış var, sanki sürekli düşünüyor, plan yapıyor ve komplo kuruyormuş gibi.

"Aileniz henüz bize cevap vermedi," diyor sonunda. "Patronum memnun değil."

"Babanı mı kastediyorsun?" diye soruyorum.

Ağzı, daha çok alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Patronum," diyor yine ve Mateo'nun çocukluğunun bizimkine hiç benzemediğini tahmin ediyorum. Babam ve amcalarım şiddet eğilimli adamlar, ama canavar değiller ve aile onlar için her zaman her şeyden önemli olmuştur. Eşler ve çocuklar korunmalı ve sevilmelidir. Mateo'nun kucaklanmaktan çok dövüldüğüne bahse girerim.

"Onlardan haber almayacaksın," diyor Max. "Asla anlaşma yapmayacaklar. Bu Bratva'nın sonu olur. Bunu yapmazlar, bizim için bile."

Mateo, Max'in kanlı yüzüne bakıyor. "Yani ikinizi de ölmeye terk edecekler mi?"

"Belki," diyor Max, hiçbir şey belli etmeyen, kararsız bir hareketle omzunu kaldırarak. Dünyanın en iyi iki hackerının burayı bulmak için durmaksızın çalıştığını ona söylemeye niyetimiz yok. Bizi başka bir yere taşırlarsa, bulunmamız daha da zorlaşabilir. Evlerinin bizim üstümüzde olup olmadığını bilmiyorum, ama nerede yaşıyorlarsa, burayı her gün ziyaret edebilecek kadar yakınlar.

evlerinin bizim üstümüzde olup olmadığını bilmiyorum, ama nerede yaşıyorlarsa, her gün burayı ziyaret edebilecek kadar yakınlar.

"Bize bir şey vererseniz, işleri sizin için kolaylaştırabilirim." Yüzlerimize doğru işaret ediyor. "Bir doktora gidebilir, belki ağrı kesici alabilirsiniz. Hatta yemek ve sıcak bir duş bile ayarlayabilirim."

"Çok nazıksınız," diyorum, "ama kan kaybından ölmeyi ve yavaş yavaş açlıktan ölmeyi tercih ederiz."

"Bu benim için de zor bir karar," diyor Max.

"Ailenize olan bağlılığınızı takdir ediyorum, ama bu sizi hiçbir yere götürmez," diye uyarıyor Mateo. "Bilmemiz gereken her şeyi bize anlatsanız daha iyi olur."

"Ailemizi asla ihanet etmeyeceğiz," diyorum ona. "Gerekirse bizi öldürün, ama Bratva'mız asla kartelinize boyun eğmeyecek."

"Bizim ailemiz pek selamlaşan türden değildir," diyor Max gülerek. Mateo başını sallıyor ve tekrar telefonunu alıyor. Uzaklaşırken şöyle diyor:

"Göreceğiz bakalım."

Bölüm 13

Yelena

İki gün sonra nihayet hastaneden çıkmama izin veriliyor. Yatağımdan kalkmamam konusunda sıkı talimatlar aldım ve bebekimizin güvenliğinden daha önemli hiçbir şey olmadığı için söyledikleri her şeye razı oldum. Val'in asansörden koşarak çıkmasını izlemek, hayatımda yaşadığım en korkunç şeydi sanıyordum, ama yanılmışım, çünkü kanamam başladığında, bebeğimizin öleceğini düşündüğümde, gerçek terörün ne olduğunu anladım.

Babam tekerlekli sandalyemi hastaneden dışarı iterken elim karnımın üzerinde duruyor ve annem diğer elimi tutuyor, SUV'ye varana kadar elimi sıkıca tutuyor ve sonra bırakmak zorunda kalıyor. Babama Val'i aramayı bırakmamasını yalvarmama rağmen, ailem yanımdan ayrılmadı. Babam sadece başını salladı ve kardeşlerinin bu konuyla ilgilendiğini, beni asla bırakmayacağını söyledi.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda, babam onaylamayan bir homurtu çıkarır ve itiraz etmeden beni kaldırır. Arka koltuğa oturduğumda, annem yanıma otururken babam kemerimi takar.

"İyi misin?" diye sordu, yüzünde endişe belirmişti. Annemle babamın ikisi de yorgun görünüyordu. Son iki gündür hiç uyumadıklarından eminim ve herkesi bu duruma soktuğum için kendimden nefret ediyorum.

"İyiyim anne. Söz veriyorum. Eve varır varmaz hemen yatacağım ve bana getirdiğin her şeyi yiyeceğim."

Bana gülümser ve bacağıma hafifçe vurur. "Biliyorum tatlım."

Kısa süren dönüş yolunda pencereden dışarı bakıyorum, elimde ultrason resimlerinin olduğu dosyayı sıkıca tutuyorum ve telefonuma kaydettiğim bebeğimizin kalp atışlarının sesini düşünüyorum. Onu ilk duyduğumda ağlamaya başlamıştım, annem de bana eşlik etmiş, babam ise ağlamamak için elinden geleni yapmıştı. Çok hızlı ve güçlüydü ve o anda, onlar için güçlü olmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma, onların ihtiyaç duyduğu türden bir anne olacağıma dair kendime söz verdim. Kalbim hâlâ kırık ve

nefes almam bir mücadele gibi geliyor, ama Val'in iyi olduğuna ve bize geri döneceğine dair umudum var. Buna tutunuyorum ve bu bana devam etme, yemek yeme, uyuma ve kendime bakma gücü veriyor, böylece vücudum bebeğimize bakabilir.

Otoparka girdikten sonra babam beni tekrar kucağına aldı. Beni daireye kadar taşıyacağını sanıyordum, ama o arkaya doğru yürüdü ve Aleksandr'ın bir tekerlekli sandalyeyi çıkarıp benim için hazırladığını gördüm.

"Bana tekerlekli sandalye mi aldın?"

Babam alnımı öper ve beni tekerlekli sandalyeye oturtur. "Tabii ki ."

Bunu söylemeye tereddüt ediyorum çünkü mümkün olduğunca dikkatli olmaya kararlı olduğumu biliyorum ama yine de söylüyorum. "Doktorun ne dediğini hatırlıyorsun, değil mi? Mümkün olduğunca dinlenmem gerektiğini, ama biraz yürümemin sorun olmadığını söyledi."

"Evet," diyor, sanki tamamen aynı fikirdeymişiz gibi. "Mümkün olduğunca dinlenmeni söyledi. Seni itip kakabilecekken neden yürüyesin ki? Bundan daha kolay ne olabilir?"

Bu tartışmayı başka bir güne saklamaya karar veriyorum. Belki Tony'yi benim tarafıma çekebilirim ve o da onları, önümüzdeki yedi ayı tekerlekli sandalyede itilip kakılmak zorunda olmadığımı ikna edebilir. Ama şimdilik, arkama yaslanıp kendimi asansöre itilmeye bırakıyorum. Penthouse'a vardığımızda Evgeny bizi bekliyor. Beni görür görmez eğilip bana sıkıca sarılırken, Rasputin etrafımızda dans ediyor, elimi dürtüyor ve mutluluktan havlıyor.

"Bir daha beni böyle korkutmaya kalkışma."

"Merak etme," diyorum ona, Raspy'nin kafasını okşarken. "Bir daha asla böyle bir şey yaşamak istemiyorum."

Beni son bir kez kucakladıktan sonra tekerlekli sandalyeyi devraldı ve beni odama götürdü. Şansımıza, merdiven yoktu ve kapılar sandalyenin genişliğini alabilecek kadar genişti. Odama yaptıklarını görünce ona baktım ve kolunu sıkmak için arkama uzandım.

"Teşekkürler, Ev." Gözlerim, ekstra yastıklar, battaniyeler ve stratejik olarak yerleştirdiği kitap yığınlarına kayıyor, böylece nerede olursam olayım birine ulaşabiliyorum. Ayrıca, Val ve benim tüm fotoğraflarımızı her boş alana yerleştirmiş, böylece baktığım her yerde onu görebiliyorum. Onları yeni evimize taşınmıştım ve şimdiye kadar onları ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Onun güzel, gülümseyen yüzünü görmek acı veriyor, ama aynı zamanda gözlerimi yaşartacak kadar da rahatlatıcı.

Ev eğilip başımı öper. "Onun geri döneceğine inanmalısın, Yel. Umudunu kaybetme."

"Vazgeçmeyeceğim," diye fısıldıyorum.

"Son zamanlarda yeterince burada olamadığım için üzgünüm, ama bu değişecek. Babam ve diğerleri bana ihtiyaçları olursa beni buraya getirecekler. O zamana kadar, kız kardeşim ve gelecekteki yeğenimi korumak benim görevim."

"Ev, bunu yapmak zorunda değilsin," demeye başlıyorum, ama o başını sallayarak sözümü kesiyor.

"Benimle tartışarak gücünü boşa harcama. Netflix'teki izleme listene en sevdiğim filmleri ekledim, hatta hamile kadınlar için en sağlıklı atıştırmalıkları araştırıp mutfağı doldurdum. Planladığım bu kardeşlik zamanına hayır derssen kalbimi kırarsın."

"Sıkıntıdan patlayacaksın," diye uyarıyorum onu.

"Saçma. Biraz ara vermek iyi gelir, en sevdiğin video oyunlarında beni yenmeni ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Küçükken bundan ne kadar nefret ettiğini hatırlayarak hafifçe güldüm. Onu kazanmasına izin verdiğimde daha da nefret etti ve bir daha asla yapmayacağıma söz verdirdi. O zamandan beri yapmadım ve o da bir oyun bile kazanamadı. "Yine kazanmana izin vermemi istemediğinden emin misin?"

İnler ve beni yatağın yanına iter. "Sakın yapma. Gururumu korumayı ve bir erkek gibi kaybetmeyi tercih ederim."

O bana yatakta yerimi bulmamda yardım ederken ve etrafıma yastıklar yığarken gülümsüyorum. Yerime yerleştikten sonra, Rasputin ayağıma yatmak için zıplıyor. "Val'in benim burada olmamı isteyeceğini biliyorum," diyor ve bana bir bardak su uzatıyor.

Onunla tartışmaya niyetim yok. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Val başka bir şey beklemezdi ve nerede olursa olsun, benim güvende olduğumu ve ailemle birlikte olduğumu bilmek ona rahatlık veriyor. Val için benim güvenliğim her zaman önce gelir. O böyle bir adamdır.

Evgeny bana atıştırmalık almaya gider. Ben arkama yaslanıp ulaşabildiğim fotoğraflardan birini alırım. Val ve benim çocukluk fotoğrafımızdır. Ben on yaşındayım, o on bir. O yıl Dorothy olmak istiyordum ve onu Teneke Adam olmaya ikna etmişim. O da elinden geleni yapıp saçını boyamıştı ve tüm gümüş rengi yıkanıp gitmesi haftalar sürmüştü. Bu anı hem tatlı hem acıdır ve

gözlerimde yaşlarla gülümserken kapı hafifçe çalınır. Kafamı kaldırıp bakınca, amcam Vitaly'nin kapıda durduğunu görürüm. Onu görünce gözlerim daha da yaşarır. Berbat görünür — bitkin, tıraş olmaya vakit bulamadığı için hafif sakallı ve gözlerinin altında koyu halkalar vardır. Ayrıca kilo vermiş gibi görünür. Amcam Vitaly her zaman şaka yapmak üzereymiş gibi görünür. Kahverengi gözlerinde her zaman yaramaz bir ışıltı vardır, ama şu anda o zeki neşenin izi bile yok. Dayanabileceğinden fazlasını katlanmak zorunda kalan bir adam gibi boş görünüyor ve bunu görmek kalbimi kırıyor.

Yürüyor ve yatağın kenarına oturuyor, hala elimde tuttuğum fotoğrafı görünce bana hafif bir gülümseme atıyor.

"Bunu nasıl görmedim bilmiyorum," diyor. "Şimdi çok açık. On yaşındayken bile sana sıırıslıkam aşıkı. Katya teyzen, yıl sonuna kadar saçlarının gümüş rengi olacağına emindi. Val umursamadı bile. Sadece gülümsedi ve sana bir Teneke Adam'a ihtiyacın olduğunu, Teneke Adam'ı olmayan bir Dorothy'nin tuhaf olacağını söyledi."

"Başka kimse yapmazdı," diyorum, Luka ve Max'in gülüp Val'e deli olduğunu söylediklerini hatırlayarak. O yıl hepsi süper kahraman kılığına girmişlerdi.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra elimi tutup hafifçe sıktı. "Seni görmeye gelemediğim için üzgünüm. Her gün babana seni soruyorum, ama gelip kendim görmeliydim."

"Önemli değil. Neden gelmediğini biliyorum. Val'i bulmaya odaklanman daha önemli."

"Senin acil serviste olduğunu duyduğumda," sesi çatladığında durur. Titrek bir nefes alır, pencereden dışarı bakar ve kendini kontrol altına alana kadar bekler. "Bu bebek oğlumun bir parçası, Yel. Gerçekten kaybetmek istemediğim bir parça."

Elini sıkıp bana bakmasını bekledim. "Bebek güçlü, Vitaly amca, ben de öyle. Zorunlu olmadıkça bu yataktan kalkmayacağım ve Ev ile aileme önüme koydukları her şeyi yiyeceğimi söyledim bile. Al," derim, telefonumu alıp kaydettiğim sesi açarım. Bebeğimizin kalp atışları odayı doldurduğunda, amcamın gözleri yaşarır.

"Val ve Sveta'nın kalp atışlarını ilk kez duyduğum anı hatırlıyorum. Tanrım, çok heyecanlanmıştık. Bunu seninle ilk kez duymayı kaçırdığı için çok üzülecek."

"Yakında duyacaktır." Uzanıp klasörü alıyorum ve ona ultrason fotoğraflarını gösteriyorum. "İşte gelecekteki torunun ya da torunun," diyorum. "Sveta ikiz erkek bebek bekliyor, sanırım Samantha bir kızımız olursa çok sevinir, ama bunu söylemek için henüz çok erken."

Ağlamak ister gibi görünse de gülümsüyor. "Bu tür şeyleri okumakta hep berbat olmuşumdur," diye itiraf ediyor. "Roman amcan, Luka'ya hamile olduklarını öğrendikten sonra bize ultrason fotoğrafını göstermek için çok heyecanlıydı, ama ben penisi hiç göremedim."

O ultrason görüntüsünü telefonuyla çekerken ben hafifçe gülerim. "Merak etme. Henüz görülecek bir şey yok, yani senin tahminlerin de benimkiler kadar iyi." Ona kalp atışlarının ses dosyasını gönderirim. "Katya teyze de duyabilsin diye," derim.

"Buna çok sevinecek." Dosyayı bir kenara koyup bacağıma hafifçe vurur. "Bu durumdan pek hoşnut değil. Tony birkaç kez ona sakinleştirici vermek zorunda kaldı. Yemek yiyemiyor ve uyumayı reddediyor. Val için endişeleniyor, ama aynı zamanda senin ve Sveta için de endişeleniyor."

"Sveta nasıl? Herkes bana onun iyi olduğunu söylüyor, ama bunun doğru mu yoksa sadece benim endişelenmememi mi istediklerini bilmiyorum."

Vitaly amca omuz silkiyor. "O çok üzgün ve Vitya onun için çok endişeleniyor. Tony, ona sürekli göz kulak olabilmek için oraya taşındı, ama şu ana kadar o iyi ve ikizler de iyi."

Onu daha da kötü hissettirmek istemediğim için sormaya çekiniyorum, ama bilmem gerekiyor. "Nerede oldukları hakkında bir fikrin var mı?"

"Danil amcan ve Niki, olaydan beri hiç ara vermediler. Her yeri didik didik arıyorlar ama şu ana kadar tam olarak nerede tutulduklarını tespit edemediler."

"Onları kimin kaçırdığını biliyor musun? Sizinle iletişime geçtiler mi?"

Derin bir nefes alır ve dağınık saçlarını eliyle tarar. Oğluna o kadar çok benziyor ki, yüzümü çevirmek zorunda kalıyorum, yoksa yine ağlamaya başlayacağım. Amcama bakmak, gelecekteki Val'i görmek gibi ve bunu o kadar çok istiyorum ki, göğsüm ağrıyor. Birlikte yaşlanmak istiyorum. Doğduğum andan beri olduğu gibi, hayatımın her yılını onunla birlikte yaşamak istiyorum.

Sorularımı görmezden geleceğine ikna olduğumda, sessizliği bozdu. "Onları bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz ve sana söz veriyorum

bulana kadar durmayacağıma dair sana söz veriyorum. Hiçbirimiz durmayacağız. Tek odaklanman gereken şey bu. Tamam mı?"

"Tamam," diyorum, çünkü bu konuyla ilgili ayrıntıları bana asla anlatmayacağını biliyorum ve belki de en iyisi budur. Hayal gücüm çılgına dönerken sakın kalmakta zaten zorlanıyorum. En kötü kabuslarımın gerçek olduğunu kanıtlayan somut deliller sunulursa, kendimi toparlamam imkansız. Hayal gücümü tercih ederim. Hatta, alternatifle yüzleşemeyeceğim için, ona iki elimle tutunmaya hazırım.

"Bunu sana söylemeli miyim, söylememeli miyim diye düşündüm, ama onun bunu isteyeceğini biliyorum. Otoparkın güvenlik kamerası kayıtları var ve o ve Max götürülmeden önce Val doğrudan kameraya bakıp sana özür dilediğini söylememi istedi."

Ağlamamak için dudağımı ısırıyorum, çünkü ağlarsam konuşmayı keseceğini biliyorum.

"Onun senden kaçmasının nedeninin sevgisizliği olmadığını biliyorsundur umarım. Seni çok seviyor Yelena, ama ikimiz de biliyoruz ki Val, Max'i yalnız bırakmış olsaydı, bununla yaşayamazdı."

"Biliyorum," titrek bir sesle fısıldıyorum. "Val öyle biri değil."

"Annesine çekmiş, inatçıdır," diyor bana, yüzünde hafif bir gülümsemeyle. "Hiçbir zaman beladan uzak duramadı."

Ben de hafifçe gülümserim ve amcamın kolunu sıkarım. "Onu bulacağını biliyorum."

Elini benimkinin üzerine koyup bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "Babanın annenle yaşadıklarını gördüm ve bir daha asla yaşamak istemediğim bir cehennemdi. Sizi bu tür acılardan korumak için çok uğraştık. Sizi hayal kırıklığına uğrattığımız için çok üzgünüm."

"Bizi hayal kırıklığına uğratmadınız," diye hemen cevap verdim. "Onları geri alacağız ve sonra bu piçlerin hepsini öldüreceksiniz, böylece bir daha böyle bir şeyin olmayacağından emin olacağız."

Bu sefer gözleri benimkilerle buluştuğunda, içinde sadece kederden daha fazlası vardı. Soğuk, karanlık bir intikam arzusu vardı ve ben gözlerimi kaçırmadım. Hiç şiddet yanlısı bir insan olmadım, ama bu, biri evimize gelip bize saldırmadan, adamlarımızı öldürmeden ve kocamı ve kuzenimi kaçırmadan önceydi. Şimdi kan istiyorum. Bu pisliklerin yaptıklarının bedelini ödemelerini istiyorum.

"İntikam alacağıma söz veriyorum, Yelena. Bu iş bittiğinde, bunun sorumlusu olan hiç kimsenin hayatta kalmayacağına söz veriyorum."

Başımı sallayıp yastıklara yaslanıyorum, aniden yorgun hissediyorum ve her an uykuya dalabilirmişim gibi geliyor. O bunu fark ediyor ve bana küçük bir gülümseme atıyor.

"Dinlen, Yel. Yakında sana ve Sveta'ya bir ziyaret ayarlamaya çalışacağım, tamam mı?" "Bu harika olur. Teşekkürler, Vitaly amca."

"Oğlumla evli olduğun halde bana hala öyle seslenmen tuhaf değil mi?" diye sorar ve bir anlığına, her zamanki şakacı halini görürüm. "Halka açık yerlerde bu durum bazılarının kaşlarını çatmasına neden olacak."

"Ailemiz ne zaman birkaç kişinin kaşlarını çatmadı ki?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Doğru. Bir dahaki sefere hep birlikte dışarı çıktığımızda bunu yüksek sesle söyle. Bakalım Val'i ne kadar utandırabiliriz."

Ona gülümsüyorum. "Anlaştık."

Başımı öpmek için eğilir ve odadan çıkar çıkmaz kardeşim içeri girer. Elinde taze meyvelerle dolu bir tabak vardır. Ayrıca peynir dilimleri, krakerler ve büyük bir kase süzme peynir de vardır. Diğer elinde ise bir bardak portakal suyu vardır.

"Bana getirdiğin her şeyi yiyeceğimi söylediğimi biliyorum, ama tüm bunları yememi beklemiyorsun, değil mi?"

Bana gülümseyerek, tabağı kucağıma ve bardağı elime koyar. "Merak etme. Ben de biraz yiyebileyim diye fazladan yaptım."

Kucağımdaki kocaman tabağa bakıyorum. Hâlâ iştahım yok, ama söz sözdür, bu yüzden ağzıma birkaç üzüm atıp yemeye başlıyorum. Kardeşim izlememiz için bir film açıyor ve yanıma oturuyor, ara sıra bana bakarak hâlâ yediğimden emin oluyor. Söylediklerine rağmen, sadece birkaç şey atıştırıyor, geri kalanını bana bırakıyor ve her zaman zihnim dalıp endişelenmeye başladığında, filmle ilgili bir şaka yapıyor ve düşüncelerimi geri buraya, şu ana çekiyor. Her zaman dünyanın en harika kardeşi olduğunu biliyordum ve omzuna dokunup bunu söylediğimde, bana gülüyor.

"Duygusal hamilelik hormonları," diyor, "kesinlikle var."

"Öyle," diye onayladım, "ama bu, bunun doğru olduğu gerçeğini değiştirmez."

"Sadece beni pohpohluyorsun, böylece daha sonra seni o süslü tekerlekli sandalyenle gezintiye çıkarayım diye."

Ona gülümsüyorum. "İşe yarıyor mu?"

O gülüyor ve dikkatini tekrar filme veriyor. "Belki."

Jenerik akmaya başladığında, onun omzunda uykuya dalmışım ve ertesi sabaha kadar uyanmamışım. Stres beni her zaman uykulu yapar. Val

, onun üzerinde uyuyakaldığım her seferinde benimle dalga geçerdi. Okulda önemli bir sınavdan önce bütün gece ders çalışmayı planladığımızda, başlamadan bir saat sonra uykuya daldım. Keşke uyuyakalsam ve Val güvenli bir şekilde eve döndüğünde biri beni uyandırса, ama bebeğimizin beslenmesi gerekiyor ve ailemin benim için bu kadar endişelenmemesi için yeterince çaba göstermem gerekiyor.

Evgeny ve ben sonraki hafta bir rutine giriyoruz. Sabah bulantılarım azalıyor, artık sadece ara sıra mide bulantısı yaşıyorum. Mide bulantısı yaşadığımda, kardeşim saçımı tutarken kokudan kusuyormuş gibi yaparak beni güldürmeye çalışıyor. Sonra yatağa geri dönüyor, annem kahvaltıyı getiriyor ve bizimle birlikte kahvaltı yapıyor. Babam bazen bize katılır, ama onu Val'i bulmaya odaklanmasının sorun olmadığına ikna ettim ve ben kontrol için hastaneye gittikten ve doktor da benim herhangi bir tehlike altında olmadığını onayladıktan sonra, sonunda pes etti ve amcalarım ve kuzenlerimin yanına gitti.

Öğleden sonraları film izleyerek veya video oyunları oynayarak geçiriyoruz. Annem çoğu öğleden sonra bize katılıyor, ikimizi de kolayca yeniyor, sonra akşam yemeği yiyoruz ve ben genellikle oldukça erken uykuya dalıyorum.

Bugünün de diğer günler gibi geçeceğini düşünürken, annem ve Evgeny kahvaltı tabaklarımızı toplarken, diğer odadan Sveta'nın sesini duyarım.

"Vitya, beni her yere taşıyamazsın. Bu saçma. Üç kişiyi taşımaya çalışırken belini inciteceksin."

Vitya'nın sinirli sesi yaklaşıyor ve şöyle diyor: "Burada bir tekerlekli sandalye var. Neden ona oturup beni seni itmeme izin vermiyorsun?"

"Bu konuda seninle tartışmak istiyorum, ama kulağa hoş geliyor." "Şu popo yastığının ne kadar yumuşak olduğuna bak."

Onun yatıştırıcı ses tonuna gülümserken, Sveta şöyle diyor: "Şu anda seninle tamamen aynı fikirde olmam, sırtımın ne kadar ağrıdığının kanıtı."

Yumuşak bir kahkaha atar ve birkaç dakika sonra, onu tekerlekli sandalyeyle odama getirir. Yeterince yaklaştığında, ona durması için işaret eder ve sonra ayağa kalkar ve beni kocaman bir kucaklamaya sarılır, ben de aynısını yaparken saçlarına gözyaşlarını siler. Val'in ikiz kız kardeşine sarılıyorum ve bunu yaparak ona daha yakın hissediyorum. Tamamen aynı görünmüyorlar belki, ama fiziksel özellikleri ve davranışları açısından yeterince benzerlik var ki, bana onu tuhaf bir şekilde hatırlatıyor.

Sveta ve ben hala kucaklaşırken, Vitya'nın elini omzumda hissediyorum. "Daha iyi olduğuna sevindim, Yelena. Hepimiz senin için endişeleniyorduk."

Eskiden Sveta'nın koruması olan adama bakıp, elimden geldiğince geniş bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Teşekkürler, Vitya. Sveta nasıl?"

Sveta geri çekilir ve gözlerini siler. "Ben buradayım, biliyorsun."

"Evet, ama sen sadece yalan söyleyip bana iyi olduğunu ve endişelenmememi söyleyeceksin."

Vitya karısının başına öpücük kondurur. "O haklı, *pcholka*. Hepimiz bunun doğru olduğunu biliyoruz." Bana dönüp şöyle der: "Uykusu iyi değil ve keşke daha fazla yesin." Karısına göz kırpar. "Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim."

Karısı ona gözlerini devirdi, ama dudaklarında bir gülümseme vardı. Sveta şeker bağımlısıdır ve her zaman sağlıklı iştahıyla gurur duymuştur. Bu, Vitya'nın onda en çok sevdiği özelliklerden biridir ve artık her zaman aç olmadığını bildiği için çok endişelendiğini biliyorum.

"Ama her şeyi göz önünde bulundurursak," diye devam eder, "o gayet iyi gidiyor ve ben daha fazla gurur duyamazdım."

Sveta ona gülümser ve ellerini büyüyen karnına koyar. "Gerçek bir sinir krizi geçirmek dışında başka bir şey istemem, ama çocuklar bana kendimi toparlamam için güç veriyorlar." Elimi tutar. "Sen de aynı şekilde hissettiğini biliyorum, Yel, ve kardeşim geri döndüğünde, kendimizi bir sinir krizine kaptıracağız."

"Gerçekten büyük bir sinir krizi," diye onaylıyorum.

"Dondurmayı ben getireceğim ve ikinize bir spa günü hediye edeceğim," diye söz verir Vitya. Sveta ona gülümsediğinde tekrar kafasına öpücük kondurur ve sonra kardeşimle konuşmak ve bize biraz mahremiyet sağlamak için ayrılır. O gittikten sonra, Sveta'nın benimle birlikte yorganın altına girebilmesi için kenara kayarım. Yastık dağıma yaslanıp, ikimizin de hissettiği her şeyi anlatan bir bakış paylaşıyoruz. İkimiz de Val'sız bir hayat düşünemiyoruz. O ikimizin de hayatının çok önemli bir parçası ve onu kaybetmek ikimizi de mahveder.

"Geri dönecek," diyor sonunda. "Dönmek zorunda, Yel."

"Öyle," diye onaylıyorum. "Başka bir şeye inanmayacağım."

Sveta iç çeker ve yan dönerek yan yatmaya başlar. Ben de aynısını yaparım, böylece birbirimize bakıyoruz. Gözyaşları dökülmek üzere ve onun da gözyaşlarına direnmek için çabaladığını biliyorum.

"Bunu bilirim, değil mi? Eğer hayatta olmasaydı, ikizi olarak bunu hissetmez miydim? Bence sen de hissederdin, Yel. Bence ikimiz de hissederdik."

"Ben de kendime bunu söylüyorum. Hâlâ hayatta olduğunu hissediyorum."

"Ben de öyle," diyor ve elimi tutmak için uzanıyor. "O hayattaysa, Max de hayatta olmalı. İkisini de geri getireceğiz. Sadece sabırlı olmalıyız

."

Başımı sallıyorum, daha ne kadar beklememiz gerekeceğini merak ediyorum.

Zaten bir ay dolmak üzere, kaçırılalı tam bir ay oldu ve korkularımı daha ne kadar saklayabileceğimi, onları uzak tutmak için elimden geleni yapmama rağmen ne kadar süre sonra beni yiyip bitireceklerini merak etmeden edemiyorum.

"Samantha nasıl?" diye soruyorum, zihnimi başka bir şeye yöneltip iyi şeyler düşünmeye çalışıyorum.

Kızından bahsedilince gülümsüyor. "O mükemmel. Annem ona bakıyor. Onsuz ne yapardık bilmiyorum. Annemi ayakta tutuyor. Babam onun için çok endişeleniyordu. Onun derin bir depresyona girmesini önlemek için her şeyi denedi, ama hiçbir şey işe yaramadı. Bir gün gelip Samantha'yı aldı ve kendi evlerine götürdü. Onu görmek anneme yeni bir hayat verdiğini söyledi. Şimdi neredeyse ayrılmazlar, bu da bana çok yardımcı oldu, çünkü artık yürüyebiliyor ve onu kovalamak sırtımı mahvediyor."

"O sevimli yüzü sana gülümserken çok üzölmek zor," diyorum.

"Öyle. Yemin ederim her geçen gün daha da sevimli oluyor ve babasının kızı gibi.

Vitya buna bayılıyor."

Gözleri büyüyüp elimi tutup yuvarlak karnına koymadan önce dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor. Çocuklardan biri avucuma bir tekme atıyor, bu his tüm vücudumda derin bir özlem uyandırıyor. Bunu çaresizce istiyorum. Kocaman hamile karnını ve geceleri uykumu kaçırın tekmeleri istiyorum. Hepsini istiyorum ve Val ile istiyorum.

Bunu Val ile yaşayacağım, diye kendime hatırlatıyorum ve Sveta'ya gülümsüyorum. "İkinci ismi belirlediniz mi?"

Hepimiz erkek çocuklardan birinin Vitya'nın küçük kardeşi Seryozha'nın adını alacağını biliyoruz. Seryozha on beş yaşında öldü ve onlar oğullarına onun adını vererek anısını onurlandırmak istiyorlar. Ancak iki erkek çocukları olacağını öğrendiklerinden beri ikinci isim konusunda kararsız kalıyorlar.

Sveta iç çeker ve tekrar tekme yediğinde hafifçe güler. "Jake'i düşünüyorum."

Gölmekten kendimi alamıyorum. "Cidden ona Jake Ryan'ın adını mı vereceksin?"

John Hughes'un karakterlerinin adını kaç çocuğa vereceksin?"

Gülüyor ve yatmadığı omzunu silkiyor. "Güzel bir isim ve Samantha'ya da yakışıyor."

"Güzel bir isim," diye onaylıyorum. "Vitya ne düşünüyor?"

"Vitya benim için o kadar endişeli ki şu anda her şeye razı olur. Ben acımasız bir insan olmadığım için şanslı, yoksa Fergus ya da Barnaby gibi bir isimle kalırdık."

"Aman Tanrım," diyorum. "Fergus Kozov. Bu isim kadınları ona koşarak getirecek."

"Oğluma asla böyle bir lanet okurum," diyor gülümseyerek. "Babasına bir şey kanıtlamak için bile."

"Val, oğullarından birine Jake adını verdiğin için çok sevinecek. Seninle *Sixteen Candles* filmini milyonlarca kez izledi. Sanırım filmin tüm repliklerini ezberlemiştir."

Gözlerimin dolduğunu görünce elimi sıkıca tutar ve "Bunu atlatacağız Yel. Söz veriyorum." der.

Boğazım düğümlenirken ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken başımı sallıyorum. Kocamın ikiziyle el ele tutuşuyoruz ve ikimiz de dağılmamak için var gücümüzle çabalıyoruz. Evgeny ve Vitya öğle yemeği ile dolu iki tepsiyi getirene kadar konuşmaya devam ediyoruz, ikimiz de birbirimizin aklını olan bitenden uzaklaştırmaya çalışıyoruz. Yemek yerken bize eşlik ediyorlar, ama bunun aynı zamanda ikimizin de tabaklarımızı bitirdiğimizden emin olmak için olduğunu anlayabiliyorum. Kilo almaya devam ediyorum ve bu sabah aynada yansımanızı gördüğümde ağlamıştım. Artık küçük bir bebek göbeğim var, güzel bir şekilde yuvarlaklaşacak olan karnımın başlangıcı, Val'in görmeyi çok istediği hamileliğin bariz işareti. Şu anda başka kimsenin fark edeceği bir şey değil, ama Val fark ederdi. Bu küçük değişikliği hemen fark ederdi ve bunu görmek onu çok mutlu ederdi.

Elimi karnıma koyarak, karnım daha fazla büyümeden onun burada olacağını kendime hatırlatıyorum. Benimle birlikte yaşayacağı çok şey var. Bu sadece başlangıç, yakında onun eli karnımda olacak, bebeğimizin tekmelerini hissedecek ve bu yolculuğun her saniyesinin tadını benimle birlikte çıkaracak.

Başka bir geleceğin mümkün olduğunu düşünmeme izin veremem. Bu bebek dünyaya gelip anne ve babasının ona gülümsediğini görecektir, ikimiz birlikte, ikimiz de bebeğimize çok fazla sevgi göstereceğiz.

Bu düşünceyle, öğle yemeğimin bir lokmasını daha alıp, tüm bu olayda üzerime düşeni yapmaya kararlıyım. Yemeğimizi bitirdikten kısa bir süre sonra, Vitya Sveta'nın yorgun görüldüğüne karar verir ve eve gidip biraz uyumasını ısrarla söyler.

Sveta, Vitya'nın aşırı koruyuculuğuna iç çekerek şakacı bir şekilde gözlerini devirir, ama kimseyi kandıramaz. Hepimiz onun bunu ne kadar sevdiğini biliyoruz. Vitya ona göz kırpar ve onu tekerlekli sandalyeye oturtur, onu kolayca kapıya kadar itebileceği halde neden yürümesi gerektiğini sorar.

İkisi de bana veda etmek için sarıldıktan sonra, onu odamdan dışarı iterken "Bize de bunlardan bir tane almam lazım" diye mırıldandığını duyarım.

"Sanırım babam bir şey başlattı," diyorum kardeşim. "Artık ailede hamile olan her kadın tekerlekli sandalyeyle dolaşacak."

"Dokuz aylık hamile olduğunda ve ayaklarını göremediğinde bunu takdir edeceksin."

"Doğru."

Evgeny günün geri kalanını en sevdiğim yarış oyununda beni yenmeye çalışarak geçirir ve akşam yemeği almaya çıktığında, Luka'nın kapıda durduğunu görünce şaşırırım. Kuzenim boynunun arkasını elleriyle tutar, en iyi iki arkadaşını kaybetmiş bir adam gibi görünür ve iç çekerek Evgeny'nin az önce oturduğu sandalyeye oturur.

"Daha önce gelemediğim için üzgünüm, Yel."

Elimi uzatıp elini sıkıyorum. "Sakin benden özür dileme, Luka. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum ve ne yaptığını da biliyorum."

"Her gün babana seni soruyorum ve seni hastanede görmeye çalıştım, ama geldiğimde uyuyordun."

"Lara ve Roma nasıl?"

"İyiler." Karısı ve oğlundan bahsedilince yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "O olmasaydı, aklımı kaçıırırdım," diye itiraf etti.

Birkaç dakika sessizce oturduk. Söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu. İkimiz de kalbi kırık, korkmuş ve en kötüsünden korkmamak için çabalıyorduk. İkimiz de cehennemdeydik ve Val ile Max eve dönene kadar burada kalacaktık. Şu anda yapabileceğimiz tek şey, bu acıyı birlikte çekmek ve birbirimize destek olmaktı.

Sonunda Luka elimi sıkar ve şöyle der: "Val ve Max'in bize geri döneceğini biliyorum, çünkü Val bundan daha azıyla asla yetinmez. Hiçbir şey onu senden uzak tutamaz, Yel. Seni tekrar görmek için ne gerekiyorsa yapacaktır. İkisi de akıllı ve eve dönmeye kararlılar. Onları bulana kadar hayatta kalacaklar."

"Biliyorum, yapacaklar," diyorum ona, çünkü onun da benim kadar bunu duymaya ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. O benim için güçlü davranıyor, ama ben de onun için güçlü olmak istiyorum. Luka, en büyük olduğu için bizi korumayı her zaman görevi olarak görmüştür ve

bunu kendi kişisel başarısızlığı olarak gördüğünü biliyorum ve bu konuda suçluluk duymasını hiç istemiyorum.

"Bu senin hatan değil, Luka," diyorum ona. "Olay olduğunda sen burada bile değildin. Bu yeri bir nedenden dolayı seçtiler, ya da belki de Max'i görüp onu buraya kadar takip ettiler. Bilmiyorum, ama fırsatı gördüler ve değerlendirdiler. Val, kendini bunun için suçlamandan nefret ederdi."

"Öyle olurdu," diye onaylıyor Luka, "ama yine de öyle hissediyorum. Elimde değil." Bana hüzünlü bir gülümseme atıyor. "Herkesten sorumlu hissediyorum. Baba olmak bu hissi daha da güçlendirdi galiba."

Yaklaşarak, elimin arkasını öper ve elimi avucunda tutar. "Seninle bir anlaşma yapalım. Sen rahat ol ve bu kadar endişelenmeyi bırak, ben de ikisi de geri dönüp güvende olduklarında suçluluk duygusundan kurtulayım."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Bu hiç de iyi bir anlaşma değil. Şimdilik biraz olsun suçluluk duygusunu bırakmaya ne dersin?"

Gülümser ve elimi indirir, sonra Rasputin'in kulaklarının arkasını iyice kaşır. Büyük köpek minnetle inler ve onun dokunuşuna yaslanır.

"Elimden geleni yapacağım." Ayağa kalkar ve omzumu hafifçe sıkar. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Arayacağım. Teşekkürler, Luka. Lara ve Roma'ya benim için kocaman sarıl."

"İkisi de seni özliyor. Tüm bunlar bittiğinde bir araya gelip kutlayacağız."

Başımı sallarım ve alt dudağımın titrediğini görünce eğilip bana sarılır. Uzaklaşmadan önce, hayatı pahasına tutacağına emin olduğum bir söz fısıldar.

"Onu sana geri getirecek bir yol bulacağım, Yel, ve sonra ailemiz o pisliklerin her birine yaptıklarının bedelini ödeyecek."

Ben cevap veremedim gider. Ellerimi karnıma koyarak, bu yüzden hayatlarını kaybedecek olan tüm adamlara karşı bir tür sempati duymaya çalışıyorum, ama bulamıyorum. Ölmelerini istiyorum. Yaptıklarının bedelini ödemelerini istiyorum ve bu, ellerime kan bulaşması anlamına geliyorsa, öyle olsun. Eğer bu, kocamı geri getirecek ve ailemizden başka kimseye zarar veremeyeceklerini garanti edecekse, ruhumdaki kara lekeyle mutlu bir şekilde yaşayacağım.

Bir gün bebeğimiz tüm bunları yönetmeye yardım edecek ve ben onu korumak ve onun için yolu daha güvenli hale getirmek için her şeyi yapacağım. Bunun için kendim silah almam gerekiyorsa, alacağım. Sevdiklerimi güvende tutmak için her şeyi yapacağım.

"Bunu atlatacağız, bebeğim," diye doğmamış çocuğumuza fısıldıyorum.
"Baban bize geri dönecek."

Bölüm 14

Vitaly

Oğlumun fotoğraflarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Bize gönderilen en yeni fotoğraflar ve gözlerimi onlardan ayıramıyorum. Belki de bu, kendime verdiğim bir ceza, tek oğlumun kaçırılmasına izin verdiğim için ödediğim bedel, ya da belki de onunla olan tek bağım olduğu içindir. Her ne olursa olsun, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Yüzü şişmiş ve şekli bozulmuş olsa da, kilo verdiğini anlayabiliyorum. Bir gözü şişmiş ve kapalı, diğer gözü ise kameraya bakıyor — cansız ve kırık, ama yemin ederim o tek gözünde bir isyan kıvılcımı görüyorum. Annesi ile aynı mavi tonunda ve bu ayrıntı bile beni dizlerimin üzerine çökertmeye yetiyor.

Onu bu görüntülerden korudum. Karıma yalan söylediğim tek seferdi ve bunu yapmaktan nefret ettim, ama oğlumuzu bu halde görmek onu mahvederdi. Bunu yapamadım, bu yüzden bana bir şey duyup duymadığımı sorduğunda, alnını öptüm ve hayır dedim, duymamış olmamızın iyi bir işaret olduğunu söyledim. Rahatlamış görünüyordu, bana tamamen güveniyor ve benim sunduğum umuda sarılıyordu. Yalan söyleyen tek kişi ben değildim. Kardeşlerimle kadınları bu durumdan korumaya karar verdik. Val ve Max'i geri aldığımızda, onlara ne olduğunu kendi gözleriyle görecekler, ama ikisinin de hayatta ve güvende olduğunu bilerek, bunu yüz yüze daha iyi kaldıracabilecekler.

Toplantı yeri olarak kullandığımız ofis binasına girerken, Danil ve Niki'yi masalardan birinde görmek beni şaşırtmadı. İkisi de önlerindeki ekranlara aşırı odaklanmışlardı ve günlerdir yemek yememiş ve uyumamış gibi görünüyorlardı. Hepimizin yüzünde aynı ifade vardı. Daha önce iştahım hiç bozulmamıştı. Düzenli olarak atıştırırım ve işkence seansına atıştırılmalık getirmem hiç de olağandışı bir şey değildir, ama hayatımda ilk kez, sadece yemek düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Midemi kaldırmıyorum. Oğlumun dövüldüğünü ve işkence gördüğünü bilirken nasıl yemek yiyip sıcak yataкта uyuyabilirim? Cevap, yapamam, bu yüzden Katya geçen gece sonunda bana uyku hapi içirmeye zorladı. O zaman bile, saatlerce etkisine direndim

gözlerimi açık tutmam fiziksel olarak imkansız hale geldiğinde pes ettim. Ertesi sabah, hazırladığı kahvaltıyı son lokmasına kadar yemeden beni bırakmadı. O, benim asla layık olamayacağım türden bir kadın ve ben de bu yüzden ona her zaman bir kraliçe gibi davranacak türden bir erkeğim.

Matvey bana doğru yürüdüğünde, aklıma gelen tek şeyi söylüyorum. "Bunu iki yıl boyunca nasıl yaptın?"

Koyu renkli gözlerinde sempati görüyorum ve o, bana yalan söylemeyeceğine güvendiğim tek kişi. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeyecek, çünkü bunun olmayabileceğini ilk elden biliyor. Evet, Alina ile her şey yolunda gitti. Onu bulduk ve iyileşip birlikte mutlu bir hayat sürdürdük, ama o, işlerin ne kadar kolay tersine gidebileceğini biliyor.

Koyu renkli gözleri benimkilere sabitlenmiş halde şöyle diyor: "Şu anda yaptığın gibi. Bu konuda bana başka bir seçenek sunulmadı ve pes edip vazgeçmek onun için ölüm anlamına gelirdi, bunu yapamazdım, bu yüzden her sabah kendimi yataktan zorla kaldırdım, boğazıma yemek tıkıştırdım ve bütün gün nefes alıp verdim. *Onun* için. Tıpkı senin Val için yaptığın gibi."

"Nefes alamıyorum gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Tek düşünebildiğim o ve şu anda başına neler gelmiş olabileceği."

O, benim nasıl hissettiğimi tam olarak bildiği için başını sallıyor. "Şu anda zihninin senin düşmanın. Bunun yerine bu pislikleri öldürmeye odaklanmaya çalış, çünkü onları öldüreceğiz. Herkes iz bırakır, Vitaly, bunu biliyorsun, Danil ve Niki de bu izi bulacaklar."

"Teşekkürler kardeşim," diyorum, itiraf etmek istediğimden daha fazla bu güvenceye ihtiyacım var. Çocuklar kaçırıldığından beri tüm şehri didik didik aradık ve şu ana kadar izler buradan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta sona eriyor. Bölgedeki tüm CCTV kameraları beş dakika boyunca devre dışı bırakıldı ve tekrar çalışmaya başladıklarında, Val ve Max'in bindirildiğini gördüğümüz SUV'nin izi yoktu. Plakalar rastgele başka araçlardan alınmıştı ve olayın olduğu günden beri Amaya Karteli'nden hiçbir iz yoktu.

Danil ve Niki'nin yanına gidip yeğenimin omzuna dokundum ve ona bir şişe su uzattım. Hızlıca teşekkür etti ve hemen ekranına odaklandı. Danil'in yanındaki koltuğa oturdum, dizüstü bilgisayarında ne olduğunu anlamaya çalışmadım bile. On dört yaşında bunun ne kadar anlamsız olduğunu fark ettiğimde bunu bırakmıştım.

"Bir şey var mı?" diye soruyorum.

O da benim kadar yorgun görünüyor ve başını sallıyor. "Hayır." Sonra benim kafamda sürekli dolaşan endişeyi dile getiriyor. "Neredeyse bir ay oldu. Lorenzo daha fazla sabırlı olamaz. Bu kadar uzun süre dayandığı bir mucize."

"Öyle," diye onaylıyorum. "Ona bir şey vermeliyiz. Daha fazla zaman kazanmalıyız."

Kapı açıldığında ikimiz de bakıyoruz ve Lev, Dominic ile birlikte içeri giriyor. Sasha, Dominic'in kuzenleri Dario ve Alessandro ile birlikte onların arkasında. Dominic bizimle güçlerini birleştirdi ve tüm adamlarını ve bölgesini bizim emrimize verdi. Val ve Max'i bulmak için birleştik ve ikisini bulana kadar hiçbirimiz durmayacağız. Roman, Luka ve Damien, şehrin büyük bir haritası üzerinde toplanmışlar. Bazılarımız ekran olmadan daha iyi çalışır ve şehri bu şekilde çıplak görmek, onların nerede saklanıyor olabileceğini görselleştirmeme yardımcı oluyor. Ancak, aklımıza gelen her yeri zaten aradık. Yakınlarda, en azından eyaletin içinde bir yerde olduklarını varsayıyorduk, ama şimdi daha uzak bir yere götürüldüklerini düşünmeye başlıyorum. Danil, yakındaki tüm havaalanlarını zaten kontrol etti ve şu ana kadar bir sonuç çıkmadı. Denediğimiz her şey çıkmaza giriyor ve hepimizin sabrı taşmak üzere. Sinirler gergin, gerilim yüksek ve lanet olsun, şu anda hepimizin iyi haberlere ihtiyacı var.

Herhangi bir ilahi müdahale yerine, bütün gün volta atıp umutlanarak geçirdim, ta ki aklımı kaçırmak üzere olduğuma ikna olana kadar. Dominic'in hızlı İtalyanca konuşması beni kasvetli düşüncelerimden çıkardı. Ona baktığımda, telefonda heyecanla konuşuyordu. Onun İtalyan ailesiyle yeterince uzun süredir birlikteyim, bunun Val ve Max ile ilgili bir gelişme olabileceği gibi, Tony'nin hepimize yemek yememiz ve su içmemiz gerektiğini hatırlatması gibi basit bir şey de olabileceğini biliyorum. Telefonu kapatıp başını çevirip Danil ve bana baktığında, kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve o daha bir kelime bile söylemeden ona doğru yürümeye başlıyorum.

"Marty'yi bulduk," diyor, yüzünde samimi bir gülümseme yayılıyor. "Buradan yaklaşık kırk dakika uzaklıkta bir kulüpte. Biz oraya varana kadar adamlarım onu izliyor. Zorunlu olmadıkça müdahale etmeyecekler. Şu anda onu ürkütmemek için uzaktan izliyorlar."

"Tanrıya şükür," diyorum, bu haberle birlikte içimi rahatlık kaplıyor. Onlar kaçırıldığından beri aldığımız ilk iyi haber bu. Marty ile aralarında bir sorun olduğunu biliyorduk

ve Danil, onu Amaya Karteli ile ilişkilendiren kanıtları internette bulmuştu. Onlarla çalışıyor, bu da onları tanıdığı, hatta muhtemelen evlerine gittiği anlamına geliyor ve bu bilgiye çok ihtiyacımız var. Hiçbirimiz Marty'den bu bilgiyi elde etmek için her türlü yolu denemekten çekinmeyeceğiz.

Danil ve Niki dizüstü bilgisayarlarını hızla çantalarına koyarken, geri kalanımız kapıya yöneliyoruz. Sasha'nın yanından geçerken yüzündeki sırtışı kaçırmıyorum. Yeğenimi çok seviyorum, ama zihni farklı çalışıyor ve hiçbir şey onu kan dökülme düşüncesi kadar gülümsetmiyor. Yaklaşınca sırtına bir şaplak atıyorum.

"Danil ve ben eğlendikten sonra, bu pislığe ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ama bilgiye ihtiyacımız var. İhtiyacımız olanı elde edene kadar onu öldürmeyeceğine dair söz ver.

Hızlıca başını sallar, kolayca gülümser ve hatta hafifçe güler. "Söz veriyorum, Vitaly amca. Merak etme, onu günlerce ölümün eşiğinde tutabilirim. Onu konuşturacağıma söz veriyorum."

Sanırım daha iyi bir amca, Sasha'nın içindeki canavarı evcilleştirmeye çalışırdı, ama ben onu beslemeyi tercih ederim. Yeğenim ailemiz için bir değer ve ondan daha fazla gurur duyamazdım. Herkes bu işin kanlı tarafına tahammül edemez, ama ailemiz her zaman bunu yeterince iyi idare etmiştir. Bazılarımız diğerlerinden daha iyi. Sasha ve Lev'in, sadece "çılgınca" olarak tanımlanabilecek bir bakış alışverişinde bulunduklarını izlerken, Danil omzuma dokunur.

"Biraz intikam almaya hazır mısınız?"

"Tabii ki hazırım kardeşim." Ona bakıyorum, ikimiz de birbirimizin ne yaşadığını çok iyi biliyoruz. Kimseye yaşatmak istemeyeceğim bir cehennem ve onun da benimle birlikte acı çekmesinden nefret ediyorum. "Çocuklarımız güçlü, Danil. Bunu atlatacaklar."

Yavaşça başını sallarken çenesinin gerildiğini görüyorum. "İkimiz de biliyoruz ki oğlum ellerini kanatmaktansa bütün gün müzik bestelemek ister, ama haklısın. İkisi de güçlü ve yapılması gerekeni yapacaklar."

İkimiz de oğullarımızı bu uğurda feda etmeye niyetli değiliz, ama Lorenzo'nun taleplerini kabul etmek de bir seçenek değil. Bu, tüm ailemizi ölüme mahkum etmek olur, çünkü onun gibi bir adam sadece istediğini almaz. Sevdiklerinizi size karşı kullanır. Onu bölgemize alırsak, eşlerimiz, çocuklarımız ve torunlarımız her zaman risk altında olacak. Verecek bir şey kalmayana kadar almaya ve taleplerini sürdürmeye devam edecek ve bu

olduğunda, bizi tek tek ortadan kaldıracak ve tüm şehri ele geçirecek. İçimdeki her içgüdü, oğlumu geri alabilmek için ne isterse yapmamı haykırıyor, ama bunu yaparsam, kızımın, torunumun ve karımın kafasına bir kurşun sıkılmış olurum. Tek seçeneğimiz onları bulmak, kurtarmak ve tüm bu lanet karteli ortadan kaldırmak.

Başka bir sonuca izin vermeyeceğim. Onları kurtaracağız ya da denerken öleceğiz. Matvey'e katılarak Camaro'suna biniyorum ve saniyeler içinde motorlar çevremizde gürültüyle çalışmaya başlıyor ve tek tek yola çıkıyoruz. Yoğun trafiğin içinden geçerek otoyola ulaşıyoruz. Hız sınırını hiçe sayarak, bize bazı cevaplar verebilecek tek kişiye doğru yarışıyoruz. bize bazı cevaplar verebilecek tek adama doğru yarışırız.

Black Tie, dürüst olmak gerekirse, hiç de beklediğim gibi değil ve Matvey, kulübün vale hizmetini kullanmak yerine Camaro'yu caddenin karşısındaki otoparka çektiğinde, düşük bir ıslık çalıp "Marty sürprizlerle dolu, değil mi?" diyorum.

Matvey, diğerlerinin etrafımıza park etmesini beklerken binaya bakıyor. "Tanıştığımız Marty, kızlar işten çıktığında arka sokakta oral seks yapmalarını umarak, ucuz bir striptiz barında saklanan türden bir adam. İçeri girmek üzere olduğumuz Marty ise Kolombiyalı bir kartelden tonla para alan adam. Bahse girerim aptal rolü oynayacak."

"Kesinlikle deneyecektir," diye onaylıyorum. "Muhtemelen ona büyük bir ikramiye verip, dikkat çekmemesini söylemişlerdir. Herkes bizim striptiz kulüplerine gitmediğimizi bilir ve bu kulüp şehirden çok uzak olduğu için, muhtemelen tamamen güvende olduğunu düşünüyordur." Kardeşime bakıp sırtıtıyorum. "Bu pislik bizi gördüğünde altını ıslatışını izlemek çok eğlenceli olacak."

"Sen de ben de."

Roman arabasından indiğini görünce, hepimiz onu takip edip bir grup halinde buluşuyoruz. Garip bir karışım var, dikkat çekecek bir karışım. Dominic takım elbise giyen tek kişi. Geri kalanımız kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt giyiyoruz. The Black Tie'in grubumuzun eklektik yapısını pek beğenmeyeceğini tahmin ediyorum. Tabii, bir de Sasha, Niki ve Damien'in içeri girmek için yeterince yaşlı olmadıkları gerçeği var.

"Plan nedir?" diye sorar Luka, babasına bakarak.

Roman caddenin karşısına bakar ve oğluna hafifçe sırtarak cevap verir. "İçeri girip Marty'yi alacağız. Polislerin çağrılmasını istemiyoruz, bu yüzden silahları saklayacağız. İçimden bir ses onlara ihtiyacımız olmayacağını söylüyor. Marty şiddete alışkın değil. Anlaşmalar yapar, muhtemelen rüşvet de verir, ama o bir kas gücü değildir."

Lev oğluna bakar. "Şimdilik silahları sakla, evlat. Senin onun için ne planladığını anlarsa olay çıkarır."

Sasha başını sallar ve sonra, sanki çocuk bir düğmeye basmış gibi, yüzünde rahat bir gülümseme belirir, bu da onu birkaç yaş daha genç ve kafası o kadar da karışık olmayan biri gibi gösterir. Lev'in gözlerine bakarım ve kardeşim sadece gülümser ve omuz silker. Sasha'nın ne olduğunu bilir, ama bu onu hiç rahatsız etmez. O da bizim gibi oğlunu koşulsuz sever.

"Bu ilginç olacak," diye mırıldanır Dominic, hepimiz caddeyi geçmeye başlarken. Cuma gecesi olduğu için vale görevlileri meşgul ve birkaç meraklı bakış dışında, ilgilenilmeyi bekleyen uzun araba kuyruğuna odaklanıyorlar. Görevdeki iri yarısı güvenlik görevlisi bizi görünce gerginleşir. Sayıca azdır ve ona doğru gelen tüm bu kaslı adamlar onu şu anda çok küçük hissettiriyor.

"Bırak ben halledeyim," diye fısıldar Alessandro. "İnsanlar İtalyanlardan daha az korkar."

Tartışmaya girmiyoruz. Haksız değil. Yüzünde kocaman bir gülümsemeye, çekiciliğini devreye sokar ve elini uzatırken İtalyan aksanını kalınlaştırır.

"Kulübünüz hakkında çok güzel şeyler duyduk. Arkadaşımız bu yerden bahsedip duruyor, biz de gelip kendimiz görelim dedik."

Kapı görevlisi Sandro'nun elini temkinli bir şekilde tutar ve garip bir şekilde sıkar. Gözleri üzerimizde dolaşır ve Niki'nin yüzünde durur. "Buraya girmek için yirmi bir yaşında olmalısınız."

Sandro sadece gülümser ve adamın sırtına bir şaplak atar. "Sana dürüst olacağım. Yeğenim henüz yirmi bir yaşında değil, ama içerideki güzel kadınları görmek için can atıyor. Yani, bir gün büyümek zorundasın, değil mi? Ona kucak dansı sözü verdim ve sözümünden dönmek istemiyorum."

Adam tereddüt eder, Sandro da cebinden birkaç yüzlük çıkarır.

"Elbette zahmetiniz için ekstra ödeme yapacağız." Yüksek giriş ücreti için yeterli miktarda yüzlük çıkarır ve on tane daha ekler. "On sekiz yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor musunuz? O bunu hayatının geri kalanında hatırlayacak."

Niki utangaç bir gülümsemeye, tıpkı gergin bir genç gibi görünür ve kapı görevlisi parayı cebine koyarken yumuşak bir kahkaha atar. "Shayla'yı iste, evlat. İnanamayacağın kadar kucağında dans edecek."

Niki başını sallar ve kapı görevlisi yanaklarında kızarıklık gördüğünde daha da çok güler ve içeri girerken sırtına bir şaplak atar. Hepimiz rüşveti kabul edecek kadar nazik olan adama teşekkür ederiz ve karanlık kulübe gireriz. Katya ile evlendiğimden beri striptiz kulüplerine gitmiyorum. Bir tane sahibi olabilirim, ama başkası benim için işletiyor. Diğer kadınları çıplak görmek istemem, dün günümüzde karımın duvağını kaldırıp bana bakan güzel yüzünü gördüğümde sona erdi. Oğlumuz için burada olsam da, etrafa bakıp sahnedeki dansçıyı ve üstsüz garsonları gördüğümde hala suçluluk duyuyorum. Onlara karşı hiçbir şey hissetmiyorum, ama yine de başka bir çıplak kadının yakınında olduğum için suçluluk duyuyorum.

Gereğinden biraz fazla karanlık olan ve birkaç desibel fazla yüksek sesli müzik çalan odayı tarıyoruz, her tarafı pisliklerle dolu bu odada belirli bir pisliliği bulmaya çalışıyoruz.

"Orada. Sağdaki köşedeki masada." Matvey'in boğuk sesi sinir bozucu müziğin üstüne çıkıyor ve hepimiz başımızı çevirip buraya geldiğimiz adamı bulmaya çalışıyoruz.

"Şu pisliliğe bak," diye mırıldanır Roman yanımda. "Onu dövdüğünü izlemekten zevk alacağım." Bana ve Danil'e bakar. "Hadi, oğullarının nerede olduğunu öğrenelim."

Kalabalığın içinden ilerlerken heyecan beni sarar. Alina kaybolduğunda, Matvey'in neşelendiği tek an, birini sorgulayabildiği zamandı. O zamanlar bunu anlasam da, bunun onu ne kadar hayatta tuttuğunu tam olarak kavrayamamıştım. Oğlum olmadan, tüm dünyam parçalanıyor gibi hissediyorum, ama yakında Marty'nin kendini beğenmiş suratına yumruk atacağımı bilmek, içimde yeniden bir kıvılcım yakıyor. Bu bana bir amaç veriyor, sadece oturup endişeden yavaş yavaş aklımı kaçıtırken beklemek yerine gerçekten yapabileceğim bir şey. Bu, o piçe sarılmak istememe neden oluyor. O, çok ihtiyacım olan terapiyi ve iyileşmeyi sağlayacak.

Marty'nin yanında başkaları olduğunu fark etmesi birkaç saniye sürüyor. Yüzündeki dev göğüslere bakmaktan o kadar meşgul ki, etrafını saran erkekleri fark etmiyor. Bizi fark edecek kadar uzun süre başını kaldırdığında, rahatsız edildiği için sinirli olan yüzünün, kim olduğumuzu fark edince gerçek bir korkuya dönüştüğünü görüyorum.

Daha fazla bahşiş alma arzusundan başka hiçbir şeyin farkında olmayan kadın, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize bakıyor. "Oturun çocuklar, size asla unutamayacağınız bir gösteri sunacağım."

"İlgilenmiyoruz," diyorum, bana attığı somurtkan bakışı görmezden gelerek.

Buraya gelirken bir ATM'ye uğramış olan Sandro, kadına yüzlük bir banknot uzatır ve gitmesini söyler. Kadın parayı alır ve giydiği minik tangaya sıkıştırarak gösteriş yapar. Hepimiz onu görmezden gelmeye devam edince, sinirli bir nefes alır ve başka bir müşteri bulmak için uzaklaşır.

O gittikten sonra, ben Marty'nin bir tarafına, Danil diğer tarafına oturur. Diğerleri karşımıza otururken, Dominic ve kuzenleri arkamızda nöbet tutar.

"Marty, seni küçük pislik," diyorum. "Bize boktan anlaşmanı teklif ederken birkaç önemli detayı atladın." Ayçiçekleriyle süslenmiş gömleğine ve hala üzerinde olan ucuz altın takılarına göz gezdiriyorum. "En azından berbat zevkin hakkında yalan söylemediğini görüyorum."

Bir an için, ne kadar korktuğunu unutur ve benim onun çiçek ve altın zevkini paylaşmadığım için gücenmiş gibi davranır. Onun öfkesine gülümserim ve "Konuşmamız lazım, Marty" derim.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." Gözlerini etrafındaki adamlara çevirir. "Hiçbirinize."

"Bu çok yazık," diyor Danil, "çünkü sana söyleyecek çok şeyimiz var."

"Bu kulüpten birlikte ayrılıyoruz," diyor Roman. "Bunu sessizce yapmak isteriz, ama ısrar edersen seni buradan öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi dışarı taşıyoruz, o zaman bunu gerçekleştirebiliriz."

"Bütün bu striptizcilerin önünde seni omzuma atmak zorunda kalırsam, senin için çok utanç verici olacak. Muhtemelen, bu kadar korkak olduğun için bir daha sana kucak dansı yapmayı reddedeceklerdir," diyor Lev.

Marty çenesini sıkıp sert görünmeye çalışırken hepimiz gülüyoruz.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diyor. "Ve beni zorla götürmeye çalışırsan

beni zorla götürmeye çalışırsan, çok güçlü bazı adamlar sana çok kızacak."

"Amaya Karteli'ni mi kastediyorsun?" diye soruyorum.

"Bunun için seni öldürecekler," diye müzik sesinin üstüne bağırıyor.

"Ama biz hiçbir şey yapmadık," diye hatırlatıyor Danil. "Henüz."

"Ben aptal değilim," der, ona kaldırdığım kaşımı görmezden gelerek. "Bu kulüpten seninle çıkarsam beni öldüreceksin."

Ben iyi adam rolünü oynamaya ve onu otoparkta sadece zararsız bir sohbet etmek istediğimize ikna etmeye hazırlarken, herkesin sürprizine, Sasha

eğilip adama güven verici bir gülümsemeyle

"Dürüst olmak gerekirse, sadece birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak için seninle biraz konuşmak istiyoruz," diyor.

Marty ona alaycı bir şekilde gülümsedi. "Seni hatırlıyorum. Masada beni parçalamak isteyen gibi görünen sendin."

Sanırım o gece Sasha da tam olarak böyle düşünmüştü, ama hepimiz çenemizi kapalı tutarken Sasha kaygısız bir kahkaha attı. "Bu gerçekten işe yaradı mı? Korkutucu görünmek için çok uğraştım, ama başarabildiğimden emin değildim."

"Bana oldukça gerçekçi geldi," diyor Marty.

"Lisedeki tüm o drama derslerinin karşılığını aldığını duyduğuma sevindim," diyor Sasha ve ben Sasha'nın saçmalıklarına gülmek için yanağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Gerçek şu ki, şiddet konusunda pek cesur değilim." Geniş omuzlarını silkiyor ve yüzünü buruşturmaya cesaret ediyor. "Kanı sevmiyorum, bu yüzden bu gece böyle bir şeyin olmaması için elimden geleni yapıyorum."

Marty tereddüt ediyor ve ne kadar büyük bir aptal olduğunu kanıtıyor. Kartelin ikimizi kaçırdığından haberi olmadığı belli. Aksi takdirde bizimle dışarı çıkmayı düşünmezdi. Bizi gördüğü anda çığlık atıp kaçardı. Amaya ailesi ona her şeyi anlatmıyor, ama en azından bize ihtiyacımız olan bilgileri vermek için ona yeterince güvendiklerini umuyorum.

"Bizimle dışarı çıkarsan, sana zarar gelmeyeceğine söz veriyorum," diyor Sasha ve sesindeki samimiyet ve bebek mavisi gözlerindeki masum bakış, neredeyse ona inanmamı sağlıyor. Tanrım, yeğenim herhangi bir kadını o ürkütücü minibüsüne çekebilir. Bu rahatsız edici bir farkındalık ve seksle ilgileniyor gibi görünseydi endişelenirdim, ama o sadece bizim izin verdiğimiz adamları öldürmekten memnun görünüyor ve Lev'in ona neyin kabul edilebilir neyin kabul edilemez olduğunu anlaması için çok uğraştığını biliyorum.

Marty için çok kötü ki, o kabul edilebilir tarafta yer alıyor.

Sasha ayağa kalkar ve Marty'ye elini uzatır. Adam elini tuttuğunda, ona ayağa kalkmasına yardım eder ve sonra eski dostlar gibi sırtını okşar.

Onu kapıya doğru götürürken, "Shayla'dan dans ettin mi?" dediğini duyarım.

Marty başını sallayınca, Sasha daha da geniş bir gülümsemeyle, "İçeri girer girmez, ben ısmarlıyorum. Shayla kucağına oturacak Marty, inanamazsın

inanamayacağın kadar."

Marty, asla dans edemeyeceği Shayla'nın dansı için heyecanlanarak gülümser. Kafamı çevirip kardeşlerime bakarım.

"Ne oldu lan?" diye soruyorum, Sasha ve Marty'nin duyamayacak kadar uzakta olduklarını bilerek.

"Bu beni çok heyecanlandırdı," diyor Danil.

"Kapı görevlisini nasıl taklit ettiğini fark ettin mi?" diye soruyor Roman.

Luka gülüyor ve babasına dirsek atıyor. "O lanet olası bir bukalemun." "Bu konuda giderek daha iyi oluyor," diyor Lev, oğlunu gururla izlerken.

"Sasha iyi davranmaktan sıkılmadan önce onu yakalayalım," diyor Dominic.

Hepimiz aynı fikirdeyiz ve kalabalığın arasından geri dönerek, dışarı çıkana kadar yanımıza gelen kızları el sallayarak uğurluyoruz.

"Çok hızlı oldunuz," der kapı görevlisi gülerek.

"Hâlâ dayanıklılığını geliştirmeye çalışıyor," diyorum ve Danil bana pislik dediğinde gülüyorum. Kızaran Niki'ye sarılmak için kolumu uzatıp, "Merak etme, evlat. Melnikov genleri var sende. Kadınlar nefes alabilmek için sana mola vermesi için yalvaracaklar," diyorum.

"Tanrım, Vitaly amca," diye inler, ama bunu söylerken gülümser.

Sasha, Marty'yi caddeyi geçip özel olarak konuşmamız gerektiğine ikna eder ve onu vale görevlilerinin görüş alanından çıkarır çıkarmaz, kafasının yan tarafına yumruk atar ve Marty anında bayılır ve betona yığılır.

Yukarı bakarak bize gururlu bir gülümseme atar. "Buna inandığını inanmıyorum."

Lev gülerek Marty'yi bağlamasına yardım eder ve onu bir SUV'nin arkasına atarken, geri kalanımız arabalarımıza binip en yakın depoya doğru yola çıkarız. Bu depo şehirden yeterince uzakta olduğu için gürültü veya yakalanma endişesi duymayacağız.

Oraya vardığımızda, heyecandan titriyorum, oturup duramayacak kadar gerginim ve diğerlerinin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Marty, arkadan çıkarıldığında ağzındaki tıkaçla çığlık atıyor, gözleri öfke ve korkuyla açılmış. Lev ve Sasha onu içeri sürükleyip sert beton zemine attığında herkes onu görmezden geliyor. Acı dolu homurtusu yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Sasha eğilip bıçaklarından birini kınından çıkarır. Marty bıçağı görünce, nefes almayı kontrol edemeyecek kadar korkar ve hiperventilasyona başlar.

kontrol edemiyor.

"Kıpırdama. Bıçak çok keskin," diyor Sasha, bıçağı Marty'nin yanağındaki kumaş şeridin altına kaydırırken ve kumaş bıçakla temas eder etmez, hiç zorlanmadan parçalanıyor.

Marty'nin gözleri büyür ve elleri arkada bağlı halde hızla uzaklaşır. Arkasında duvara çarpar ve donakalır. Gözleri hepimizi tarar ve sonunda Sasha'da durur.

"Sadece bir konuşma olacağını, sessizce gidersem sorun olmayacağını söylemiştin."

Sasha ona kurt gibi sırtıyor, bu sefer gerçek kimliğini saklamaya bile tenezzül etmiyor. "Evet, öyle dedim ve bana inanman çok sevimliydi. Benim arkadaşım olmak için çok çabaladın, Marty. Eminim birlikte geçirdiğimiz geceden sonra aynı dövmeleri yaptıracağımızı düşünmüştün."

Marty ona somurtarak, "Bana söz vermiştin" der.

Sasha omuz silker. "Evet, ama sen benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun, o yüzden sözümü tutmam gerekmiyor." Söyleyiş şekli, bu ahlaki ikilemi çoktan çözdüğünü açıkça ortaya koyar. Eğer aile üyesi değilsen, Sasha'nın zihninde sana hiçbir borcu yoktur. Onun için, istediği gibi davranabileceği adil bir avsın.

Marty sonunda kiminle uğraştığını anlar. "Sen lanet olası bir psikopatsın," diye titrek bir nefesle fısıldar ve kendini dayadığı beton duvardan yavaşça aşağı iner. Görünüşe göre Marty pek koşucu bir tip değil. Daha çok *pes edip hızlı bir ölüm umut eden* türden bir adam.

"Şimdi sadece incitmeye çalışıyorsun," diyor Sasha gülerek, sonra onu bileklerinden tutup tekrar ayağa kaldırıyor. "Henüz pes etme. Daha başlamadık bile."

Lev, oğluna yardım etmek için yaklaşır ve Marty'yi tavandan sarkan kancaya bağlar. Lorenzo'nun bize gönderdiği fotoğraflardan, Val ve Max'e yaptıklarının aynısını yaptıkları anlaşılıyor. Oğullarımıza yaptıkları her şeyi ona da yapacağız ve sonra onu Sasha'ya teslim edeceğiz. Marty'nin eğlenceli bir gece geçireceği yok.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sorar Marty. Vücudu, durumun yarattığı endişe ve stresten titremeye başlar ve sesi titreyerek ekler: "Kartelle daha iyi bir anlaşma yapamam. O kadar gücüm yok."

"Kesinlikle öyle düşünüyorum," diyorum ve telefonumun ekranını görebilmesi için ona yaklaşıyorum. Val ve Max'in fotoğraflarını kaydırarak,

"Bu adam," diyorum, Val'in fotoğrafında durarak, "benim oğlum."

"Diğeri de benim," diyor Danil, yanıma yaklaşarak.

"Siktir," diye inliyor Marty, sonunda tüm bunların ne anlama geldiğini anlıyor. "Benim bununla hiçbir ilgim yok. Benim bu işle hiçbir alakam yok."

"Ama sen onlar için çalışıyorsun," diyorum. "Geri dönüp onlara söylediklerimizi anlattın ve onlar da misilleme olarak oğullarımızı kaçırdılar. Şimdi, senin ilk teklif ettiğin tekliften daha kötü bir teklifi kabul etmezsek onları öldüreceklerini söylüyorlar."

"Kabul et," diyor Marty. "Tekliflerini kabul et ve oğullarına sadece bunu yaptıkları için şükret. Onlar canavarlar, ama yaptıkları sadece buysa, kendinizi şanslı sayın."

Söylediklerini düşünürken başımı sallıyorum. "Mesele şu ki Marty, ailelerimiz arasında başlayan şey, bir taraf ölene kadar bitmeyecek. Bu tür şeyler böyle yürür. Bunu biliyor olmalısın. Sen kendin canavarlar için çalıştığını söyledin. Bu konuda masum değilsin, her ne kadar masum olduğuna inanmak için çaresizce çabaladığını görebiliyorum."

"Bana ne yapacaksınız?"

Gülümserim ve telefonumu cebime koyarım. "Kardeşim ve ben seni bu fotoğraflardaki oğullarımız kadar güzel göstereceğiz, sonra Sasha sana bağlı olduğun Kolombiya Karteli hakkında birkaç soru soracak."

Marty bu haberi duyunca gözleri fal taşı gibi açılır. Bakışları, daha önce taktığı insanlık maskesini tamamen düşüren Sasha'ya kayar, sonra hızla bana ve Danil'e geri döner.

"Lütfen," diye yalvarır. "Onun bana dokunmasına izin veremezsiniz. O deli!"

"Bence şu anda bizim için biraz daha endişelenmelisin." Danil'e dönüp telefonumdaki oğlunun fotoğrafını gösteririm. "Max'e yaptıkları gibi onun kaşını da bölün."

"Merak etme kardeşim," diyor, gömleğinin kollarını sıvayıp ellerini yumruk yaparken Marty'ye yaklaşıyor. "O fotoğraf beynime kazındı. Oğluma yaptıklarının aynısını ona da yapacağım."

"Tanrım," diye inler Marty, zincirlerine karşı mücadele ederken alnında ter damlaları belirir ve nefesi hızlanır. "Belki yardımcı olabilirim," der çabucak. "Belki onlarla konuşup oğullarını geri almana yardım edebilirim."

Roman gülerken, Danil ilk yumruğunu atar ve Marty'nin sağ kaşının derisini kolayca yırtar. Marty yüksek sesle acı içinde bağırır ve dizleri titrer.

"Sana bunlardan bahsetmeye bile tenezzül etmediler," diyor Roman. "Sen onlar için bir hisin. Seni anlaşmalar yapmak için kullanıyorlar. Sen ortaya çıkıp onlar için kendini tehlikeye atıyorsun, onlar da sana biraz para veriyorlar ve senin sikinin gerçekte olduğundan biraz daha büyük olduğunu sanmanı sağlıyorlar."

"Tanrım, bu çok üzücü," diyorum ve Danil bir sonraki yumrukla neredeyse çenesini kırarken hafifçe gülüyorum. Burnunu benim için sakladığını biliyorum ve eklemlerimin altında kıkırdağın düzleştiğini hissetmek için sabırsızlanıyorum. "Ama şimdi sakin oldukça buruşmuş olmalı, değil mi?"

Marty ağlamakla meşgul olduğu için bana cevap veremiyor, ama sanırım hepimiz cevabın kesin bir evet olduğunu biliyoruz. Sonraki birkaç dakika boyunca, kardeşim başını belaya sokan adamı dövdüğünü izliyorum, sonra kanlı yumruklarını indirip bana başını sallayarak sıra bende olduğunu belirtiyor.

"Teşekkürler kardeşim," diyorum ve ilk yumruğumu atmak için yaklaşıyorum. Zaman kaybetmiyorum. Doğruca burnuna vuruyorum ve tek yumrukla kırıyorum. Kemiğın kırılma sesi, Marty'nin tiz çığlıkları arasında bile hepimizin duyabileceği kadar yüksek.

Onu görmezden geliyorum, çünkü kartelin oğluma da aynen bunu yaptığını biliyorum. Val acı çekiyordu, burnu kırılmıştı ve yüzü berbat bir haldeydi, ama onlar durmadılar. Hayır, ona vurmaya devam ettiler ve ben de bu pisliğe aynısını yapıyorum. O bayılana kadar durmuyorum ve o zaman bile kaburgalarına son bir sert yumruk atıyorum, vücudu sallanıyor ve başı ne eğiliyor, kanı yere damlıyor.

"Sıra bende mi?" diye soruyor Sasha, kan akıtma düşüncesiyle anında canlanıyor.

"Söylediklerimizi hatırla. İhtiyacımız olanı elde edene kadar ölmeyecek," diyorum ona.

Sasha, önündeki masaya dizdiği bıçakları incelerken sırtıyor. "Tabii ki," diyor ve parlak bıçaklar dikkatini dağıtsa da, emre karşı gelmeyeceğini biliyorum. Dario yaklaşınca başını kaldırıyor. Dominic'in kuzeni, birkaç yıldır ona bıçak dövüşü oğretiyor ve son zamanlarda Mia'ya da ders vermeye başladı. İlk derslerinden kalma n kolundaki uzun yara izini görebiliyorum ve on yedi yaşındaki bir kızın ilk günden itibaren ondan üstün olması

daha iyi olduğunu biliyor ve bunun onu çok rahatsız ettiğini biliyorum. Kardeşlerim ve ben hala her fırsatta onunla bu konuda dalga geçiyoruz.

Sasha, bıçakları adeta saygıyla okşar gibi eliyle taradıktan sonra, siyah tırtıklı bıçağı olan askeri sınıf bir savaş bıçağına karar verdi. Sapına hafifçe vurdu ve Dario'ya gülümseyerek baktı. Dario hafifçe güldü ve "İyi seçim" dedi.

"Marty uyandığında çok üzülecek," diyor Lev yanımda.

"Oğlundan çok korkuyor," diyorum ona. Hala elindeki bıçağı hayranlıkla seyreden yeğenime bakıyorum.

"Nedenini anlayamıyorum."

Lev, dudaklarında bir gülümsemeyle oğlunu izliyor. "Kendini koruma duygusu olan herkes ondan korkar."

"Mia ondan korkmuyor."

Lev, en küçük kızının adının geçmesi üzerine gülümser. "Mia hiçbir şeyden korkmaz. Ayrıca, Sasha ile aralarında bir bağ var. İkisi her zaman çok yakındılar. Oğlumun sevmeye yeteneği olduğunu hiç şüphe etmedim, çünkü annesine, kız kardeşlerine ve ailedeki herkese nasıl davrandığını görüyorum. Yalan söylemeyeceğim, zihni her türlü boktan durumda, ama o bir canavar değil. Önümüzde bilinçsizce asılı duran pislik bir canavar. Kendi kışını kurtaracağını düşünürse tüm ailesini bize satar. *İşte bu bir canavar.*"

Sasha'nın Marty'nin kıyafetlerini dikkatlice kesmesini izliyoruz. Hiçbirimiz onun iğrenç gömleğinin kaybı için gözyaşı dökmeyeceğiz. Bıçak kumaşı kolayca kesiyor ve biliyorum ki, sıcak bıçak tereyağını keser gibi derisini de kesecektir. Sasha geri adım atıp önündeki çıplak adamı süzerken, ilk kesimi nereden yapacağına karar vermeye çalışır gibi onu ölçüp biçerken, gözlerindeki heyecanlı parıltıyı gizleyemiyor.

Lev'e kaşlarını kaldırarak "*evet, bu normal değil*" bakışı attım.

O sadece hafifçe gülümser. "Eğer bu ilgisini doktorluğa yöneltseydi, kimse buna şaşırmasdı. Ameliyat sırasında neşterle gösterdiği hassasiyeti ve güçlü midesini övarlardı." Geniş omuzlarını kaygısızca silker. "O sadece yeteneklerini farklı bir şekilde kullanmayı seçti."

Sasha'yı izlerken, bazılarının kan dökme arzusunu *bir yetenek olarak* görmeyebileceğini tartışmaya gerek duymuyorum ve bunun yerine onaylayarak başımı sallıyorum. Yeğenimi seviyorum ve yetenek olsun ya da olmasın, onun özel becerilerini çok takdir ediyorum. Birden fazla durumda çok işimize yaradı. Cevaplara ihtiyacımız olduğunda, Sasha her zaman onları bulur ve bunu rekor sürede yapar.

Luka yanıma yaklaşır ve Marty gözlerini açıp hemen paniğe kapıldığında, bunun yararsız olduğunu bildiği halde elinden geldiğince çırpınarak yumuşak bir kahkaha atar. Yine de iyi bir deneme yapar ve özgürlük arzusu zayıf aerobik dayanıklılığına yetişemeyince durur. Bir şeyler değişmek zorundaydı ve nefes almaya çalışırken tüm vücudu gevşedi. Ne yazık ki, soluk çıplak teni tamamen ortada olan Marty, sonunda ağdan kaçamayacağını anlayan bir balık gibi görünüyordu. Her birkaç saniyede bir uzuvları hafifçe seğiriyordu, ama vücudu bu zayıf hareketi destekleyecek güce sahip değildi ve bizim için hüzünlü bir dans sergiliyordu.

"Tanrım," diye inler Matvey. "Bu çok acınası bir durum."

Sasha bize bakar ve babası başını sallayınca, herhangi bir erkeği altını ıslatacak bir bakışla Marty'ye döner. Benim dediğimi kanıtlamak için, Marty'nin mesanesi pes eder ve bir idrar akışı yere çarpar. Sasha küfrederek yanından geçer ve kot pantolonunu ve botlarını sıçramadan korur.

Sasha ona hayal kırıklığına uğramış bir bakış attı. "Daha başlamadık bile. Altına sıçmamaya çalış, tamam mı? Mümkünse o kokuyu koklamak istemem."

Marty korkmuş bir inilti çıkarınca, Sasha sırtarak bıçağı kaldırır. Bıçak göğsünün derisine hafifçe dokunur ve Marty paniklemeye başlar, hızlı bir ritimle nefes alır ve bu da panik atağa dönüşür.

"Akciğerler ilginç şeyler, değil mi?" Sasha, bıçağın ucunu Marty'nin göğüs kafesine doğru indirirken düşünür. "Nefes almak, bence vücudumuzun en az takdir edilen şeylerinden biri. Çoğu insanın akciğerlerini tam kapasiteye kadar doldurmadığını biliyor muydun?"

Sasha cevap beklemekle uğraşmaz. Bunun yerine Marty'nin kaburgalarından birine dokunur ve "Bir sorun çıkmadan önce akciğerlerinin değerini bilemezsin" der.

Marty yine inler.

"Kolay bir soruyla başlayalım. Amaya Karteli ile nasıl iletişime geçiyorsun?"

"Görüşmek istediklerinde bana bir adam gönderirler," der Marty, cesur davranmaya ve direnmeye bile çalışmadan.

"Telefonla mı?" diye sorar Sasha.

Marty başını sallar. "Hayır, asla. Bir adam gönderirler ve o bana ne yapmam gerektiğini söyler."

"Yani patronlarla hiç tanışmadın mı?"

"Hayır."

Sasha başını sallayarak *tsk tsk diye ses* çıkarır. "Biri olduğundan daha büyük biri gibi davranıyor. Kendini biraz fazla mı abartıyorsun?"

"Ha?"

Sasha soruyu çok yavaşça tekrarlar. "Kendini fazla mı büyük görüyorsun, Marty?"

Şişmiş yüzünde kanlar olsa da, şaşkın ifadesini hala görebiliyorum. "Evet, sanırım öyle oldu."

"Söyle, Marty," diye alay eder Sasha, kaburgalarının arasına bıçağı, bir damla kan çıkacak kadar sertçe bastırır.

"Kendi pantolonuma sığmayacak kadar büyüdüm," diyor Marty ve yanımdan Luka'nın kahkahasını duyuyorum.

"Bir şey biliyor olmalı," diyorum Rusça. "Bizi onlara götürmesinin bir yolu olmalı."

"Ailem, senin bir şeyler sakladığını düşünüyor." Sasha elini uzatıp Marty'nin gözündeki kanı siler ve onun daha iyi görmesini sağlar. Vücudu o kadar çok titriyor ki saçları bile hareket ediyor. Berbat bir şekilde taradığı saçlarına rağmen, saç tellerinde titreşimlerin olduğunu görebiliyorum.

Sasha sakın bir sesle, "Şimdi seni bıçaklayacağım," diyor.

"Hayır," diye sızlanıyor Marty. "Lütfen yapma."

Sasha onu duymazdan gelir. "Sığ olacak. Tam bu kaburgaların arasına saplayacağım," der ve bıçağı göğsünün yan tarafına vurarak bıçaklayacağı yeri gösterir. "Sol akciğerini hafifçe delip, nefes almanın ne kadar değerli olduğunu anlamanı sağlayacağım."

"Harika," diye mırıldanır Dario, kardeşi ise "Senin için ne gurur verici bir an. Bir öğrencinin parladığını görmekten daha güzel bir şey yok," der.

Sasha bıçağı kaburgalarının arasına çok yavaşça soktuğunda Marty çığlık atar. Sinirlenen Sasha, bir eliyle ağzını kapatır, diğer elinde bıçağı tutar.

"Kapa çeneni Marty. En iyi kısmı kaçırmama neden oluyorsun." Kafasını eğip kulağını yaraya yaklaştırır, bıçağı daha da içeri sokar ve duyduklarına hayranlıkla iç çektiğine yemin ederim. "O yumuşak hışırtıyı duydun mu? O, akciğerinden çıkan hava sesiydi ve şimdi de bir hırıltı var. Duyuyor musun? O ıslak, kabarcıklı sesi? O, kanın hava ile karışması." Sasha tekrar iç çeker ve ayağa kalkar. "Lanet olsun, çok güzel."

"Lütfen ona bunu öğretmediğini söyle," diye fısıldadı Alessandro, Dario'yu hafifçe güldürdü.

"Hayır, hepsi onun suçu," diyor Dario, kimseyi şaşırtmadan.

Bıçağının ucunu Marty'nin akciğerinde tutarken, tekrar sorar: "Amaya Karteli hakkında bize ne söyleyebilirsin?"

Marty ağlamaktan cevap veremiyor. Kırık burnundan kan ve sümük akıyor ve konuşabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekiyor. "Nefes alamıyorum," diye inliyor. "Nefes alamıyorum lan!"

"Tabii ki nefes alabilirsin. Bu kadar korkak olma. Sadece bir çizik. Konuşmaya başlasan iyi olur, yoksa bıçağı daha da içeri sokacağım."

"Hayır!" diye bağırır Marty. "Bir saniye düşünmeme izin ver." "Tik tak, elim kramp girmeye başladı."

Marty'nin sözleri karışık ve aceleci, Sasha'nın sabırsızlanıp bıçağı daha derine saplayacağından korkuyor. "Sanırım sık sık ülkeye girip çıkıyorlar."

"Ne tür bir uçak?" diye sorar Danil. "Hangi havaalanı? Kolombiya'dan mı uçuyorlar?"

"Uçak hakkında bilgim yok ama evet, Kolombiya'dan geliyorlar. Zamanlarının çoğunu orada geçiriyorlar. Orada büyük bir yerleşkeleri var."

Bu haber karşısında donakalıyorum, en büyük korkularımdan birinin muhtemelen gerçek olduğunu biliyorum. "Oğullarımızı Kolombiya'ya mı götürdüler?"

"Bilmiyorum." Marty ciğerlerindeki ağrıdan yüzünü buruşturur. "Bir aydır yoklar," der ve nefesini toparlaması için beklememiz gerekir. "Kolombiya'da saklanmaları daha kolay olur." Birkaç saniye daha zor nefes aldıktan sonra ekler: "Orada güvendeler. Orası bir kale gibiymiş diye duydum."

Marty'nin verecek başka bir şeyi kalmadığından emin olana kadar ona sorular sormaya devam ediyoruz ve o izin verince Sasha bıçağı sapına kadar batırıyor. Aynı anda iki şey oluyor: Marty bağırsaklarının kontrolünü kaybettiği anda gırtlaktan gelen çığlığı depoyu dolduruyor.

"Lanet olsun," diye inleyen Sasha, bıçağı çıkarır ve önündeki manzaraya başını sallar. Bize döner. "Yemin ederim, artık bu işlere bir kutu Depends getirmeye başlayacağım. *Her seferinde aynı şey oluyor.*"

Marty'nin histerisi dinmeyince, Sasha kanlı bıçağını ona doğrultur. "Hâlâ mükemmel çalışan bir akciğerin var. Acıyı bastır ve onu kullan."

Adam sadece sığ ve hırıltılı nefesler alabiliyor ve hiç şüphesiz çok büyük bir acı çekiyor. Ama bunu kendine kendisi yaptı. Bu depoda masum kimse yok.

Sasha, yüzünü avuçlayarak ona odaklanmasını sağlar. Yeğenim asılı duran adamdan neredeyse 30 santim daha uzundur, bu yüzden Marty'nin başını yukarı kaldırarak göz teması kurabilir. Sesini yumuşak tutarak şöyle der: "Bize başka bir şey verebilirsen, sana hızlı ve acısız bir ölüm sunarım. Kuzenlerimi bulmamıza yardımcı olabilecek başka bir şey aklına gelirse, tüm bunlar sona erecek."

Marty, göğsündeki acıyı hafifletmek için kendini zorlayarak sığ nefesler alır, ama yine de ihtiyacı olan havayı almaya çalışır.

"Necoclí," diye fısıldar, nefes nefese. "Onların bundan bahsettiğini duydum."

"Onların üssü orada olabilir," diyor Danil. En kötü korkularımızın gerçekleşmesi ihtimaline karşı Kolombiya haritalarını inceliyordu, ama şehir adı olmadan nerede olduklarını tahmin etmek imkansızdı. "Mükemmel bir yer olurdu. Karayip Denizi'nde, ama sahil boyunca büyük özel mülkler var. Kolayca ulaşılabilir, ama kartellerini yönetmeleri için yeterince gizli."

"Öldür beni," diye inleyen Marty, hala burada olduğunu hatırlatıyor bize.

Sasha sırtıarak adamın yanağına hafifçe vurur. "Yine buna kandığına inanmıyorum Marty. Tanrım, adamım."

"Gitmeliyiz baba," diyor Niki, etrafı araştırmaya başlamak için sabırsızlanarak. Dizüstü bilgisayarları var, ama bir adamın işkenceyle öldürüldüğü, havada bok ve kan kokan bir depo kimse için ideal bir ofis ortamı değildir.

Sasha bize bakar. "Marty ve ben henüz işimizi bitirmedik."

"Ben onunla kalacağım," diyor Lev, arka cebinden telefonunu çıkarıp karısını kontrol ederken, köşeden metal bir sandalye alıp rahatça oturuyor.

"Hadi buradan gidelim," diyorum, hala sadece küçük bir parçaya sahip olduğumuzu ve kesin konumu belirleyebilmek için önümüzde uzun bir yol olduğunu bilerek.

Bölüm 15

Valentin

Gözlerimi kırpıştırarak, bilinçli kalmaya çalışıyorum, her ne kadar tüm vücudum bayılmanın getireceği rahatlamayı haykırsa da. Miguel bugün her zamankinden daha öfkeli ve eminim ki birkaç kaburgam kırılmış ve ateşim de bir türlü düşmüyor. Bu lanet bodrum katındaki zindanda ölebileceğimi ilk kez ciddi olarak düşünüyorum. Bu her zaman bir olasılıktı, ama ben buna fazla dikkat etmek istemiyordum. Şimdi ise bu bir gerçek gibi geliyor, her geçen gün yaklaşan kaçınılmaz bir gerçek ve bu beni tüm dünyayı yakıp kül etmek istememe neden oluyor, çünkü benim kaderim bu olmamalı. Yelena ile bir ömür boyu birlikte olmamız, bir aile kurup birlikte yaşlanmamız gerekiyordu, ama beni kum torbası olarak kullanan piç kurusu tüm bunları elimden almaya çalışıyor.

Tek kelimelik bir emir bağırlılır ve ben Mateo'nun sesine doğru bakarım. Adam öfkeli görünüyor. Ağzı sıkı bir çizgi halinde, benim asılı olduğum yere doğru yürür. Hafif bir kahkaha atmaktan ve fısıldamaktan kendimi alamam: "Uh-oh, biri başını belaya soktu. Seni uyarmaya çalıştım Miguel. Beni öldüresiye dövmemen gerektiğini söylemiştim."

Adam bana bir yumruk daha atmak için her şeyi yapar gibi görünüyor, ama patronun oğlundan çok korkuyor. Mateo, tehditkar ve şiirsel bir sesle uzun bir İspanyolca cümle kurarken, ben şişmemiş gözümle ona göz kırpıyorum. Miguel azarını yedikten sonra, bileklerimi çözüyor ve beni yerime geri sürüklüyor. Max gözlerini benden ayırmıyor, endişesini gizlemeye çalışıyor. İkimiz de durumumun pek iyi olmadığını biliyoruz ve bunun kuzenimi korkuttuğunu biliyorum. Talia, son kez buraya getirildiğinden beri bizimle birlikte burada mahsur kaldı, ama neyse ki henüz kimse ona elini sürmedi.

Gözlerime baktığında endişe görüyorum, ama bana Max'e baktığı gibi bakmıyor ve onun kimseye ona baktığı gibi baktığını hiç görmedim. Onun için hem mutlu hem de yıkılmış hissediyorum

. Onun için sürekli endişelendiğini biliyorum ve ikimiz de, ona zarar vermeye çalışırlarsa yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyoruz. Giderek daha fazla, ödünç alınmış bir zamanda yaşadığımızı hissediyorum ve Lorenzo hızla sabrını yitiriyor. Bunun hiçbirimiz için iyi sonuçlanacağını hayal edemiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Max. Sesi sakın olmaya çalışıyor, ama yüzündeki ifade "*sakın ölmeye cesaret etme*" diyor.

"Harika," diyorum, ona kanlı bir gülümseme atarak. "Sanırım Miguel bana ısınmaya başladı." Hâlâ bana öfkeyle bakan adama bir göz atıyor. "Çocukken sosyalleşmeyi öğrenmemiş galiba. Sanki benden hoşlanıyor, ama bunu nasıl göstereceğini bilmiyor."

"Neyse ki çekebileceği saç örgülerin yok," diyor Talia Rusça fısıldayarak ve Max gülüyor.

Miguel'in gözleri kısılır. Söylediklerimizin tek kelimesini bile anlamıyor, ama kesinlikle onunla ilgili olduğunu biliyor. Bir adım daha yaklaştırmaya çalıştığında, Mateo elini kaldırarak onu anında durdurur. Miguel'in öfkesi hissedilir, ama beni ortadan kaldırmak için patronlarından birine karşı gelmeye niyetli değildir. Diğerleriyle birlikte duvara yaslanır, bana sırtarak bakar ve sonunda gözlerini başka yöne çevirir. Bir sonraki seansımızı hiç de dört gözle beklemiyorum. Onu kızdırıp kötü gösterdiği için pişman olacağımı garanti edecek ve bu dayaktan sağ çıkamayacağım çok muhtemel.

Ağır metal kapı açılır ve Amaya Karteli'nin başı içeri girerken hepimiz ona bakarız. Lorenzo, mütevazı hapishanemizi pek sık ziyaret etmez ve bu benim için gayet uygundur. Ne zaman gelse, işler berbat durumdan korkunç duruma geçer. Karanlık gözleri üç mahkumun üzerinde dolaşır ve beni gördüğünde oğluna İspanyolca bir şey söyler. Patronun iki kez bakmasına neden oluyorsa, düşündüğümde daha kötü görünmüş olmalıyım. Onun somurtkan yüzünün, benim ölmek üzere olduğumdan korktuğu için mi, yoksa henüz ölmediğim için kızdığı için mi olduğunu bilmiyorum.

Onlar İspanyolca konuşurken, ben inleyerek başımı kuzenimin omzuna yasladım ve onun yardımıyla ayakta durmaya çalıştım. Ateşten donmaya geçtim ve vücudum titriyordu.

"Sakın ölmeye kalkışma," diye fısıldıyor Max. "Buradan çıkacağız Val. Yelena senin bebeğini doğuracak ve ben de gelecekteki yeğenimi şımartacağım. Birinin en sevdiği amcası olmaya kararlıyım ve kalbimi senin çocuğuna adadım, beni sevecek olanın o olmasını istiyorum."

Gülümserim ve "Isabella ve Roma sana bayılıyor" derim. Samantha'dan bahsetmeye gerek görmüyorum, çünkü Sveta'nın ikizi olarak onun çocuklarının en sevdiği amcası olacağım kesin. Onları çok sık görüyorum, öyle olmamak imkansız.

"Öyle, ama ikimiz de Damien'in hile yaptığını biliyoruz. Bizim arkamızdan onlara hediyeler verip duruyor. Bununla rekabet etmek zor."

Yumuşak bir kahkaha atabiliyorum, ama o bile kaburgalarımındaki ağrıdan yüzümü buruşturmama neden oluyor. "Söz veriyorum, çocuklarımın en sevdiği amca statüsüne gizlice girmesine izin vermeyeceğim."

"Benim de çocuklarım olursa, senin için aynısını yaparım."

"Yapacaksın. Önce buradan çıkmamız lazım," diyorum ve sonra Talia'ya bakıp onun duyamayacağı kadar alçak sesle fısıldıyorum, "ya da belki de yapmayız."

"Evet, çünkü Bok Çukuru Otel bir kadını etkilemek için çok uygun bir yer." Omuz silkiyorum ve onun omzuna hafifçe vuruyorum. "Şu ana kadar işe yarıyor gibi görünüyor." Max başını sallıyor. "Sadece hayatta kalmaya odaklan, Cupid."

"Sen yaparsan ben
de yaparım."

"Anlaştık."

Önümüzdeki birkaç dakika içinde ölmeyi planlamadığım için rahatlamış görünüyor, ama ikimiz de bu şekilde daha fazla dayanamayacağımızı biliyoruz. Ateş çok kötü bir işaret ve Mateo ile babası konuşmayı bırakıp yaklaşırken vücudum hala titriyor. Mateo babasının biraz gerisinde duruyor, elleri arkasında, okunması imkansız koyu renkli gözleri ve hafifçe eğri duran gülümsemesi yok. Bugün dudakları düz bir çizgi halinde sıkı sıkıya kapalı, ama gözleri uyanık ve ikimize odaklanmış durumda. Talia'ya hiç ilgi göstermiyor ve biz de bunun böyle kalmasını umut ediyoruz.

Lorenzo'nun karanlık gözleri Max ve benim arasında gidip geliyor. "Oğlum, ikinizden birini serbest bırakmam gerektiğini düşünüyor. Bunun ailelerimiz arasında güveni artıracığını düşünüyor. Siz ne düşünüyorsunuz? İyi niyet gösterisinin inatçı ailenizin gerçeği görmesine yardımcı olacağını düşünüyor musunuz?" Cevap vermediğimizde, temiz tıraşlı çenesini eliyle okşadı ve "Bence ikinizden birini küçük parçalara ayırıp ailenizin kapısına bırakmak daha iyi olur, ama Mateo bunun ailemize daha fazla sorun çıkaracağına beni ikna etti." dedi.

Bunun beni ne kadar korkuttuğunu belli etmemeye çalışıyorum. Annem veya Yelena'nın kapıyı açtıklarında benim parçalarımı korkunç bir hediye gibi dizilmiş bulacaklarını düşünmek midemi bulandırıyor. Bu, gördükten sonra atlabileceğiniz türden bir şey değil. Bu onları mahveder ve ölümümün böyle bir şey ne den olmasını istemem.

"Zaten yarı ölü gibisin," diyor Lorenzo bana. "Seni seçmenin pek bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen uçuşun ortasında ölürsün."

"Yapmayacak," diye Max hemen cevaplar. "O olmak zorunda."

Lorenzo, Max'e bakar. "Senin durumun da pek iyi görünmüyor. Kendini kurtarmak için bu şansı değerlendirmek istemediğinden emin misin? Zaten birkaç gün içinde ölecek."

"Onu bırakmayacağım," derim, ama Lorenzo beni görmezden gelir ve Max, "Evet, bırakacaksın," der.

Talia'ya bakarım. "Neden onun gitmesine izin vermiyorsun?" Ailemin yanına, evime gitmeyi ne kadar istesem de, kuzenimi ve çaresiz bir kadını benim yerime ölüme terk ettiğim için kendimi asla affedemem.

Lorenzo elini Talia'nın yönüne doğru sallıyor ama ona bakma zahmetine girmiyor. "Onunla ilgili seni ilgilendirmeyen planlarım var."

Mateo yaklaşır ve parmağıyla beni gösterir. "Onu göndermeliyiz," der babasına, ama yüzü hâlâ hiçbir şey belli etmiyor ve ses tonunda *"gerçekten umurumda değil"* havası var. "Onu geri gönderdikten sonra ölürse, suçlu olan sadece kendileridir. Öyle olursa daha iyi olabilir. Belki bu onların kışlarına ateş yakar. En azından bir oğullarını kurtarmak için kabul edebilirler."

Lorenzo düşünürken sessiz kalır, sonra kararını verir, diğerlerine İspanyolca bir şeyler söyler ve bize sırtını dönerek odadan çıkar. Ben de onun neye karar verdiğini merak ederim. Mateo hiç vakit kaybetmez. Hızla İspanyolca birkaç emir verir ve Juan ile Jose yanıma gelip zincirimi çözmeye başladıklarında, kalan azıcık gücümü kullanarak olduğum yerde kalmak için direnirim.

"Hayır!" diye bağırırım. Ne yaptıklarını biliyorum ve karımı tekrar görmek için can atıyor olsam da, Max'ten ayrılma düşüncesi beni dehşete düşürüyor. Bir aydır yan yana zincirlenmiş durumdayız ve onun bensiz burada kalacağını bilmek göğsümü yakıcı bir acı ile dolduruyor. "Onu götürün! Onu bırakın!"

Juan'ı uzaklaştırmayı başarırım ve sonra kuzenime sarılırım. Kollarımı ona dolandır, ayrılmayı reddederim çünkü ben gittikten sonra ona ne yapacaklarını bilmiyorum.

"Gitmelisin Val," kulağıma fısıldadı. "Gitmelisin ve burayı bulmalarına yardım etmelisin. Aileme ve kardeşime onları sevdiğimi ve iyi olduğumu söyle."

"Seni bırakmayacağım," diyorum, bir oda dolusu sert suçluların içinde ağladığımı umursamadan. Kendime bunu ilk kez izin veriyorum ve bir kez başladığımda durduramıyorum.

Beni daha sıkı sarar ve "Ben de seni seviyorum dostum. Şimdi git, buradan çık ve Yelena'nın yanına git. Sana ihtiyacı var," der.

Her bakımdan kardeşim gibi olan bu adamı hala bırakmıyorum. Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum ve bunun Miguel'in kaburgalarını kırmasıyla hiçbir ilgisi yok. Küçük bir el benim elimi sıkıyor ve başımı kaldırdığımda Talia'yı görüyorum. O da ağlıyor ve bunun çoğunlukla Max'in ne kadar acı çektiğini bildiği için olduğunu biliyorum, ama aynı zamanda hepimizin burada bir bağ kurduğumuz için de. Max ile kurduğu bağla aynı değil, ama kaçırılan bir kurban olarak arkadaşına sempati duymamak imkansız.

Bana sarılacakmış gibi eğilir, ama bunun yerine yüzünü yaklaştırıp Rusça fısıldar: "Babama bir mesaj iletmeni istiyorum. Vasily Medvedev'i bul ve ona olan biten her şeyi anlat. Unutmayaacağına söz ver. Ona anlatacağına söz ver."

Ben bir şey söyleyemeden, Juan beklemekten sıkılır ve beni kaldırır. Kuzenimden ayrılmadan önce Max'in kolunu sıkacak kadar zamanım olur. Büyük bir bebek gibi ağlayan tek kişi ben değilim. Elini yüzüne sürer, sonra omuzlarını düzeltir ve bana küçük bir gülümseme atar.

"Sorun yok, Val. Ben iyiyim."

İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz. İyi olmayacak ve bu onu canlı gördüğüm son an olabilir. Zorla odadan çıkarılana ve onu artık göremeyene kadar gözlerimi ondan ayırmıyorum. Mateo arkamızdan geliyor ve Juan'a karşı direnip onu görebilmek için kısmen dönünce, "Lütfen onu öldürme. Ne istersen yaparım, sadece onu öldürme." diyorum.

Mateo'nun koyu renkli gözleri benimkileri inceliyor, ama bana cevap vermiyor. Bunun yerine, Juan'a İspanyolca bir şeyler söylüyor ve sonra diğer yöne doğru yürüyor, beni merak ve endişe içinde bırakıyor. Juan zinciri sertçe çekerek beni ileri doğru çekiyor. Öksürür ve onun peşinden sendeleyerek yürürüm. Üşüme geçmiştir, yerine beni terleten yüksek ateş gelmiştir. Başım döner, düşecekmişim gibi olur, ama ayakta kalmayı başarırım.

Gittiğimiz yolu ezberlemeye çalışıyorum. Zemin, alıştığım pürüzlü beton yerine cilalı mermer ve duvarlar canlı, renkli

resimler duvarları süslüyor. Juan beni ahşap merdivenlerden yukarı, sonra başka bir koridora götürüyor. Sola, sonra iki kez sağa dönüp, sonunda bizi bekleyen bir kapının olduğu başka bir koridordan geçiyoruz. Kapıya vardığımızda, Juan arka cebinden siyah bir başlık çıkarıp başıma geçiriyor. Kaçmaya çalışıyorum ama o sadece sinirli bir homurtu çıkarıyor ve başlığımı kafama geçirip omuzlarıma kadar indiriyor. Kapıyı açtığını ve beni ileri çektiğini duyuyorum ve kapıdan geçer geçmez dışarıda olduğumuzu anlıyorum. Bu başlık, bizi buraya getirdiklerinde taktıkları kadar kalın değil. Görüşüm bulanık olsa da ve tek gözüm çalışıyor olsa da, içinden görebileceğim kadar ince.

Güneş ışığı ellerimin derisine vuruyor ve ateşten yanıyor olsam da, karanlık başlığımın altında bu hissin ne kadar iyi olduğunu düşünerek gülümsüyorum. Dayanamayarak, ciğerlerimi temiz hava ile dolduruyorum ve bu, öksürük krizini tetikleyince nefesimi tutmak için durmak zorunda kalıyoruz. Her öksürük göğsümde keskin, delici bir acı yaratıyor, ama Juan benim durumuma hiç sempati duymadığını açıkça belli ediyor. Ben sığ nefes almaya ve etrafa bakmak için kendime yeterince zaman kazanmaya odaklanırken, parmakları koluma batıyor. Bir gözüm şişip kapanmış olduğundan görüşüm yarı yarıya azalmış ve sağımda ne olduğunu görmek için başımı tamamen çevirmek zorunda kalıyorum. Juan'ın şüphelenmemesi için birkaç kez daha sığ öksürüyorum ve etrafımdaki her ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyorum.

Berbat zindan bodrumundan sonra, görmeyi beklediğim son şey lanet olası bir tropikal cennetti. Az önce terk ettiğimiz binaya hızlıca baktığımda, şimdiye kadar gördüğüm en büyük malikanenin köşesi göründü. Mavi sıva ve beyaz süslemeler, onu aldatıcı bir şekilde çekici gösteriyordu. İkinci katta büyük bir balkon ve onun altında, egzotik çiçeklerle dolu geniş bir teras ve yer altı havuzunu çevreleyen şezlonglar görüyorum. Bulunduğumuz yerle ilgili kalan tüm şüphelerim ortadan kalkıyor. Bizi Kolombiya'ya, kendi *evlerine* götürmeye cesaret ettiklerine inanamıyorum.

Kameralar, mülkte birinin çekmediği ve izlemediği hiçbir nokta kalmaması için stratejik olarak yerleştirilmiş. Önümdeki manzara, kumlu bir plaj ve geniş bir su kütlesinden ibaret. Palmiye ağaçları kümeler halinde duruyor, yaprakları ılık esintiyle sallanırken dalgalar boş plaja çarpıyor. Martılar cıvıldıyor ve keşke ciğerlerim bu kadar ağrımasa diyorum, çünkü tek istediğim, bodrumun nemli, küflü kokusunu ve kendi vücudumun kokusunu soluduktan sonra temiz hava almak.

Ancak Juan bu anın tadını çıkarmama izin vermiyor, bana İspanyolca küfrediyor ve zincirlenmiş bileklerimi çekerek beni ormana giden yıpranmış bir yola doğru sürüklüyor. Görebildiğimi belli etmek istemediğimden, önümde duran bir çubuğa takılıp neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum. Eve dönen bir grup adamın yanından geçiyoruz ve ben olabildiğince çok ayrıntıya dikkat ediyorum. Kumaş net bir görüş engelliyor, ama kamuflajlı, askeri tarzda pantolonlar, siyah botlar ve siyah tişörtler görebiliyorum, bazıları taktik yelek giyiyor ve hepsinin sırtında AR-15'ler, belinde tabancalar var. Üniformalar, her şeyin aynı ve aynı olduğu bir orduya kıyasla biraz uyumsuz olabilir, ancak bu adamlar, kartelin kurallarına uymadıkları için, aynı derecede iyi eğitilmiş ve hatta daha ölümcül. Juan'a geçerken birkaç kelime söylüyorlar, ama kimse bana aldırış etmiyor, bu da bağlı, gözleri bağlı bir adamın etrafta dolaştırılmasının olağandışı bir durum olmadığını açıkça gösteriyor.

Başımızın üzerinde kanatlar hışırdayan ve yüksek sesli cıvıltılar, daha melodik ötüşen kuşların sesleriyle karışıyor. Etrafımızdaki orman canlı ve hayvanlar ve böceklerle dolu. Daha da içeri doğru ilerlediğimizde, etrafımızdaki ağaçlarda maymunlar duyduğuma yemin edebilirim. Kilometrelerce yürüdüğümüzü hissediyorum, ama belki de yorgunluğumdan dolayı daha uzun geliyor. Ormandan çıkıp, temizlenmiş geniş bir alana adım attığımızda sesler ve yüksek sesli bir motor duyuyorum.

Askerler ağaç sınırının etrafında duruyorlar, her biri patikada karşılaştığımız adamlarla aynı uyumsuz taktik teçhizatını giymiş, silahları göğüslerine bağlanmış, bir elleri el koruyucusuna sıkıca tutunmuş, diğer elleri ise tabanca kabzasına sarılmış. Tetikte ve her şeye hazırlar. Sanırım kimse Amaya kampından kaçamaz. Kaçmaya kalksam, saniyeler içinde vurulurdum ve onları geçmeyi başarsam bile kaçacak hiçbir yer yok. Orman çok sık ve ne kadar sürdüğü belli değil, diğer tek seçenek ise Karayip Denizi. Kolombiyalı bir kartel tarafından öldürülmektense köpekbalığı tarafından öldürülmek daha iyi olabilir, ama bu, suya atlayıp bunu deneyimlemek istediğim anlamına gelmez.

Bu, korku ve itaat aşılama için tasarlanmış mükemmel bir düzenek. Buraya gelme şanssızlığını yaşayan herkes, Amaya ailesinin insafına kalıyor ve ben de kuzenimi bu duruma terk ediyorum. Bu hatırlatma, Miguel'in bana verdiği herhangi bir yaradan daha fazla acıtıyor.

Juan beni hareket ettirmek için bir kez daha itmek zorunda kalıyor. Beni geçici pistteki küçük uçağa götürüyor. İkiz pervaneler çoktan dönmeye başlamış, motorlar o kadar gürültülü ki, sesini bastırmak için kendimi kucaklayarak çömeliyorum.

Duyularım ve cildim aşırı duyarlı hale gelir. Her dokunuş, her ses, hepsi büyütülmüş ve acı verici.

Juan tek kelime etmeden beni uçağın arkasına, kapıdan uzanan merdivenlere doğru çekiyor. Kuyrukta bulunan kimlik numarasını görmeye çalışıyorum ve o kadar odaklanmışım ki, Juan zincirimi çektiğinde tökezleyip neredeyse popomun üstüne düşüyordum. Ter, tek sağlam gözüme damlıyor ve kapüşonumun altı sıırıslıklam oluyor. Ateşten mi, nemden mi bilmiyorum, ama uçağa adım attığımızda ve klimalı iç mekan beni karşıladığında, rahat bir nefes alıyorum. Bir sandalyeye itilip kemerim bağlanıyor, ama etrafa iyice bakamadan Juan boynumdan kapüşonumu kaldırıp derime bir iğne batırıyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum. Hiçbir yere gidemeyeceğim ortada olduğu halde bunun gereksiz olduğunu söylemek istiyorum, ama karanlık üzerime çöküyor ve bir kelime bile söyleyemedim başım öne düşüyor ve bilincimi kaybediyorum.

Lastiklerin keskin bir çığlığı beni karanlık karanlıkta uyandırır, ama zihnim hala ne olup bittiğini anlayamayacak kadar sersemlemiştir. İspanyolca bağırışlar, biri beni tekmelediğinde kaburgalarımın bir acı hissederim ve sonra vücudum sert beton zemine çarpar. İlk düşüncem, bunların hepsinin bir şaka olduğu ve yine bodruma getirildiğimdir.

"Max." Bu kelimeyi bağırmaaya çalışıyorum, ama boğazım kurumuş ve sesim kısık bir fısıltı olarak çıkıyor. Başım hala kapüşonla örtülü ve ellerim arkamda bağlı. Lastiklerin çığlığıyla, az önce atıldığım araç hızla uzaklaşırken, hiçbir şey yapamayacak kadar güçsüzüm. İnleyerek başımı sert zemine yaslıyorum. Yine bayılmış olmalıyım, çünkü sonra duyduğum ses, beni tekrar kendime getiren ses, Juan'ın ya da alıştığım diğer insanların sesi değil. İspanyolca yerine Rusça bağırıyorlar, vücudumu okşayan eller bana zarar vermek için değil, halihazırda olduğumdan daha fazla acı çekmemem için ellerinden geleni yapıyorlar. Başlığım dikkatlice çıkarıldı, ama çalışan tek gözümü açacak gücüm yoktu.

"Val, beni duyabiliyor musun?" "Baba?" diye fısıldıyorum.

"Buradayım. Tam buradayım. Seni iyileştireceğiz evlat, dayan." Elini omzumda tutarken, Roman amcama emirler yağdırıyor. Telefonda olmalı, çünkü cevap duyamıyorum.

"Yelena," diyorum, ona ulaşmak için kendimi kaldırmaya çalışıyorum.

"O iyi, Val. Söz veriyorum. O güvende ve seni iyileştirir iyileştirmez onu görebilirsin." Yardım çağırırken beni yerinde tutmak için elini omzumda tutuyor ve sonra birkaç el beni kaldırmaya çalışıyor. Birisi kaburgalarımın çarptığında, nefesimi kesip acı içinde inliyorum.

"Siktir," diye Vitya'nın sesini duyarım. "Ona daha fazla acı vermeyecek bir yerden tutunacak yer bulamıyorum."

"Onu ben taşıyım," diyor babam ve itiraz etmeden önce beni gelin gibi kucağına alıyor ve yürümeye başlıyor. "Sen küçükken bu çok daha kolaydı."

"O zamanlar kokum da daha güzeldi herhalde."

"Bunu söylemeyerek kibar olmaya çalışıyordum." Homurdanarak beni kollarında düzeltir ve daha hızlı yürümeye başlar. "Annen ve ben çok endişelendik, Val. Kaçırıldığından beri gece gündüz seni arıyoruz."

"Max," diye başlıyorum ama babam sözümü kesiyor. "Hayatta mı?"

"Evet," diye fısıldarım.

"Tanrıya şükür," diyor babam. "Şimdilik gücünü sakla. Amcaların geldiğinde bize her şeyi anlatabilirsin. En önemli şey, seni muayene ettirmek. Tony şu anda buraya geliyor."

Asansörün zil sesini duyarım ve sonra yükselmeye başladığımızda midem düğümlenir. Çok zayıfım, babama yaslanmaktan başka bir şey yapamıyorum. Beni nasıl tuttuğunu bilmiyorum. Ondan birkaç santim daha uzunum ve son bir ayda kilo vermiş olsam da, kesinlikle hafif sayılmam.

"Annen seni görünce çok kızacak, kendini hazırla. Ama seni götürebileceğim başka bir yer yok. Ya bizim ev ya da Vitya'nın evi. Hamile ikizinin seni bu halde görmemesi daha iyi olur."

"Katılıyorum," diye fısıldıyorum. "O da senin kadar dramatik." Babam derin bir nefes alıyor.

"Yelena gerçekten iyi mi?" "Yemin ederim ki iyi." "Peki bebek?"

"Sağlıklı ve her saniye büyüyor."

Onun sözleri beni rahatlatıyor. Babam bana asla yalan söylemez, özellikle de bu konuda. O ve bebek güvende olduğu sürece, benim için önemli olan tek şey bu. Onları görmek için biraz daha bekleyebilirim.

Beni bu halde görerek onu korkutmak istemem. Annemin bunu görmek zorunda kalması yeterince kötü. Amaya malikanesinde misafir olduğumdan beri aynaya bakmadım, ama sanırım yüzüm şu anda pek hoş bir manzara değildir.

Zaten başım dönüyordu, kapının açıldığını duyduğumda fısıldadım, "Bayılırsam, Danil amcaya Kolombiya'da tutulduğumuzu söyle. Kıyı şeridi ve orman, çift motorlu bir uçağın bulunduğu bir pist, kuyruğunda HK-7895 yazıyor."

Babam anneme kapıyı açması için bağıırken, ben son cümleyi fısıldıyorum. "Vasily Medvedev. Sanırım kızı ellerinde."

Sözleri ağızından çıkar çıkmaz kapı açılır. "Aman Tanrım!" Annemin ellerini yüzüme koymadan önce bağırdığını duyarım. Hıçkırarak ağlar ve alnımdaki saçlarımı nazikçe geri çeker.

"Hey, anne," diye fısıldarım, bu da onun daha da fazla ağlamasına neden olur.

"*Ptichka*, o hayatta, bebeğim. Her şey yolunda," diye babam ona söylemeye çalışır, ama bu sadece onun daha çok ağlamasına neden olur. Gözyaşları yüzüme düşerken dudaklarını alnıma bastırır. Babam beni nazikçe yatağa yatırır ve gözlerimi açtığımda annem yüzümü avuçlar ve daha çok ağlar.

"Seni kaybettiğimizi sandık. Hepimiz çok korktuk." Parmaklarını yüzümde çok dikkatli bir şekilde gezdiriyor ve tüm kesikleri görünce yüzünü buruşturuyor. "O piçleri öldüreceğim."

Annem nadiren sinirlenir ve asla öfkelenmez, ama şu anda Miguel ve Amaya Karteli'nin geri kalanı burada olsaydı, bir silah alıp onları kendi elleriyle vuracağından hiç şüphem yok.

"Yelena ve Sveta seni gördüklerine çok sevinecekler," diyor, elimi sıkarak ve beni bu halde gördüğünde hissettiği öfke yerine iyiye odaklanmayı tercih ediyor.

"Tony az önce geldi," diyor Vitya. "Aşağı inip onunla görüşeceğim." Çıkmadan önce bacağıma hafifçe vurup, "Geri dönmene sevindim, Val," diyor.

Elimi kaldırmam imkansız olduğu için parmağımı sallayarak selam veriyorum. Titreme tekrar başladı ve annem hızla üzerime kalın bir battaniye örtüyor.

"Kirlenecek," diye uyarıyorum onu.

"Sanki umurumda mı?" diyor. Yanağımı çok nazikçe okşarken gülümsüyor. "Seni daha önce sakallı görmemiştim."

"Sence saklamalı mıyım?" diye soruyorum.

"Tanrı aşkına, hayır," der ve ben de hafifçe gülümserim.

"Yel bundan nefret ederdi," diye fısıldarım.

"Yakında ona kendin sorabilirsin."

Tony içeri girdiğinde, annem eğilip alnımı öptü ve beni sevdiğini fısıldadıktan sonra odadan çıkıp bana mahremiyet sağladı. Babam kaldı, ama ona sorsam giderdi. Annem aksine, babam söyleyeceğim şeyi kaldırabilir. Annem bana yapılanların kanıtlarını gördü. Her korkunç detayı duyması için bir neden yok.

Tony yaklaşır, yüzünde çok endişeli bir ifadeyle beni baştan aşağı süzer. Koyu renkli gözlükleri biraz eğri durmaktadır, sanki yataktan atlayıp buraya koşmuş gibidir. Saatin kaç olduğunu, günün hangi gün olduğunu bile bilmiyorum. Kendimi tamamen boşlukta hissediyorum, sersemlemiş ve bitkinim, hiç bu kadar acı çekmemiştim.

Battaniyeyi çekip, babama bakar ve "Yaralarının ne kadar kötü olduğunu görebilmem için gömleğini çıkarmamız gerekiyor" der.

Babam hızla öne çıktı ve ben başıma gelecekler için acı içinde inledim.

"Merak etme. Kapüşonlu sweatshirt'ünü keseceğim, böylece kafandan çekip çıkarmak yerine sadece aşağı doğru çekmemiz gerekecek," diyor Tony.

Bir makasla göğsümden yukarı doğru bir çizgi keser ve bunu izlemek acı tatlı bir duygudur. Kaçırıldığım gün, Yelena bu kapüşonlu sweatshirt'ü giyyordu ve ben onu mutfak tezgahına yatırmıştım. Onun içine girdiğim son andı ve bu anıyı, gittiğimden beri her gün yeniden yaşayarak taşıyordum. Onun tatlı çilek kokusu çoktan yok olmuştu ve bu gömlek artık gerçekten travmatik anılarla doluydu, ama yine de onu kaybetmekten nefret ediyordum.

Sırtımdan çıkardığımda, babam düşük bir küfür eder ve Tony kaşlarını çatır. "O kadar mı iyi görünüyor?" diye sorarım. Gözlerimi Tony'ye çeviririm. "Muhtemelen

Muhtemelen sana kan işediğimi ve birkaç gündür ateşimin olduğunu söylemeliyim. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

"Sana ne yaptılar?" Soruyu sorarken nazikçe kaburgalarımı yokluyor, ama o küçük dokunuş bile beni irkiltiyor ve altımdaki battaniyeyi yumrukluyorum.

"Her zamanki gibi. Çok daha kötü olabilirdi," diyorum. Babama bakıyorum. "Sasha gibi birini maaşlı çalışan olarak işe alabilirlerdi."

"Doğru," diyor ve sesini hafif tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum, ama gözlerinde kısa bir anlık dehşet gördüm, sonra onu gizledi.

öyle olsaydı, Lorenzo'nun benim küçük parçalar halinde geri döneceğim hakkındaki yorumu sadece bir tehdit değil, gerçek olurdu.

Tony karnıma bastırıyor ve ne kadar acı verici olsa da, sırtıma dolanana kadar nefesimi tutuyorum.

"Bunu sevmeyeceksin, ama Dominic'in yanına gelmen gerekiyor. Seni daha iyi muayene etmem lazım, Val. İçinde benim göremediğim bir şeylerin olabileceğinden endişeleniyorum."

"İç kanama mı?" diye soruyorum, çünkü bu, kafamın arkasında sürekli bir korku olarak duruyor.

"Ayrıca sana serum takmak istiyorum. Susuz kalmışsın ve antibiyotik alman gerekiyor." Tony doğrulur ve babama bakar. "Onu hemen taşımamız gerekiyor."

"Sanırım ben yardımcı olabilirim."

Vitya boş bir tekerlekli sandalyeyi odaya iterek içeri girerken hepimiz ona dönüyoruz. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce, "Kız kardeşin ikizlere hamile ve sırtı sürekli ağrıyor. Onu her yere tekerlekli sandalyeyle götürmeme izin vermesi için ikna etmeye çalışıyorum. İnatçı olduğu için bundan nefret ediyormuş gibi davranmaya çalışıyor, ama bu lanet şeyi sevdiği çok açık." diyor.

Bu görüntü beni gülümsetir. İkizimin gizlice bu kraliyet muamelesini sevmesine rağmen itiraz ettiğini kolayca hayal edebiliyorum. "Normalde Sveta'ya katılır ve seninle bu konuda tartışırdım, ama babamın beni gelin gibi kucağında buraya taşımasına izin verdim, bu yüzden şu anda gururum neredeyse yok denecek kadar az."

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, Samantha bu şeyi çok seviyor," diyor gülerek.

Bekleme koltuğuna taşındığımda yüzümü buruşturuyorum ve üzerime battaniyeler örtülüp yerleştiğimde kayınbiraderime bakıyorum. "Ben yokken çok büyümüş olmalı."

"Her şeye meraklı, ama merak etme, çok fazla şey kaçırmadın ve seni gördüğünde çok heyecanlanacak. Hepsi öyle olacak."

Ben de hepsini görmek için sabırsızlanıyorum, ama Yelena önce gelir. Onu görme ihtiyacım çok büyük. Vita beni dışarı çıkarmaya başladığında Tony'ye, "Ne yapmam gerekiyorsa yaparım, ama işin biter bitmez Yelena'ya gideceğim. Güneş doğana kadar vaktin var. Karım uyandığında ilk göreceği şey ben olacağım" diyorum.

Tony tartışmak ister gibi görünüyor ama vazgeçip şöyle diyor: "O zaman acele etsek iyi olur. Seni tekrar güzel hale getirmek için her saniyeye ihtiyacım olacak."

Babam gülüyor ve kapıyı açıyor. "Onu dinleme evlat. Melnikov erkekleri ne olursa olsun seksidir. Yara izlerimiz doğal güzelliğimizi daha da artırır."

"Tanrım," diye fısıldayan Vitya'yı duyarım ve bu tanıdık an gözlerimi yakar, gözyaşlarımı tutarım. Hepsini çok özledim ve Max'in burada olmamasına çok kızgınım. Suçluluk duygusu göğsümü ağırlaştırıyor ve tek düşünebildiğim şu anda ona ne yapıldığı. Miguel her zamankinden daha da sinirlenecek ve tüm öfkesini Max'ten çıkaracağını hiç sanmıyorum. Mateo'nun onu kontrol altında tutacağına güvenemem. Her ne kadar grubun en akli başında üyesi gibi görünse de, bu Max'in hayatını bağışlayacağı anlamına gelmez. O da bizim gibi ailesinin işine sadık.

Dominic'in evinde herkesin bizi beklediğini görünce hiç şaşırmadım. Natalya ve çocuklar uyuyor, ama Dominic arabayı durdurur durmaz dışarı koşuyor, amcalarım ve kuzenlerim de hemen arkasından. Kimse zayıflık göstermeyi sevmez, ama ben tekerlekli sandalyeye oturuyorum, çünkü gururumun beni birkaç adım attıktan sonra bayılmaya zorlayacağını biliyorum. Ağrıdan nefesim kesik kesik, kendimi küçük bir kedi yavrusu kadar zayıf hissediyorum.

"Tanrım, dostum, senin için çok endişelendik." Luka eğilip beni hafifçe kucaklar. Başımın arkasını avuçlar ve yumuşak bir kahkaha atar. "Kokuyorsun Val, gerçekten çok kötü kokuyorsun."

"Merak etme, Yel'i görmeden önce duş alacağım."

Herkes bana hızlıca sarılır, sonra Tony ayak direr ve antibiyotik almam gerektiğini ısrarla söyler. Danil amcamın gözlerine bakarım, ama sonra suçluluk duygusu yüzünden hemen başka yere bakarım. Babamın mesajlarını ona ilettiğini biliyorum, ama bunu benden duymayı hak ediyor, bu yüzden ona beni takip etmesini işaret ettiğimde, Niki de hemen arkasından gelerek yanıma gelir.

"Max sana seni sevdiğini ve iyi olduğunu söylememi istedi," diyorum, ama sonra boğazım düğümleniyor ve ondan uzaklaştırıldığım, onu orada *bıraktığım* anı hatırlayınca konuşmayı kesmek zorunda kalıyorum.

İçeri girdiğimizde amcamın ağzı sıkı bir çizgi halinde. Birkaç saniye sonra, başını sallayarak, duymak onu öldürse de devam etmemi istediğini belli ediyor. Tony bizi alt kattaki bir kapıdan içeri sokuyor, merdivenleri atlayıp doğrudan Dominic'in bodrumundaki ameliyathaneye götürüyor.

Tony beni hastane yatağına yatırırken, "Lorenzo, Marty ile anlaşmayı kabul etmediğimiz için çok kızgın," diye devam ettim. Beni makineye bağlamaya başladı.

konusmaya devam ederken çeşitli şeyler yapıyorum. "O, teşvik olarak içimizden birini bırakmaya karar verdi. Max benim gitmemde ısrar etti." Kafamı sallıyorum ve sesimdeki titremeyi görmezden gelerek, "Onu bırakmak istemedim. Onunla kalmaya çalıştım, ama beni zorla uzaklaştırdılar" diyorum.

Gözlerindeki acıyı görmeye dayanamayınca başka yere bakıyorum, ama o yaklaşıp elini omzuma koyuyor. "Bu senin suçun değil, Val. Güvenlik kamerasındaki görüntülerde ne yaptığını gördüm. Gidebilirdin, ama oğluma yardım etmek için geri koştun."

Hiçbir şey söylemiyorum. Her birimizin yapacağı bir şeyi yaptığım için övgü almayı hak etmiyorum. Aileni terk edemezsin. Kuzenim tehlikedeyken kaçmak asla bir seçenek olmadı.

"Ateşin çok yüksek," diyor Danil amcam, eli hala omzumu sıkıyor. "Max da böyle mi? Ateşi var mı? Kırık kemiği var mı?"

"Hayır, ateşi yok ve kırık kemiği de yok." Ağzımın köşesini dünyanın en küçük sırtışıyla kaldırıyorum. "Muhafızlarından biri benden gerçekten hoşlanmadı. Benim cazibeme hiç kapılmadı."

Tony koluma alkollü mendil sürüyor, damar yoluna hazırlıyor, amcam ise bir sandalye çekip "Hatırladığın her şeyi anlat" diyor.

Diğer amcalarım ve kuzenlerim daha geride duruyorlar ve hepsinin söyleyeceklerini merakla beklediklerini biliyorum, bu yüzden en başından başlayarak hatırlayabildiğim her ayrıntıyı anlatıyorum. Anlatmam bittiğinde, antibiyotik damlası vücuduma girmeye başlamış ve Tony taşınabilir ultrason cihazını kullanarak iç kanama olup olmadığını kontrol etmiş. Neyse ki herhangi bir kanama bulamadı, ama üç kaburgam kırılmış, böbreklerim zedelenmiş ve antibiyotikler ateşimi düşürmezse daha fazla test yaptırmam gerekecek. Kırık burnum iyileşiyor ve Max'in becerisi sayesinde eğri kalmayacak, ama yüzümdeki birkaç kesik dikiş gerektiriyordu ve dikiş atılmadı, bu yüzden izleri kalacak.

Danil amcam, söylediklerimi düşünürken sessiz kalıyor. Niki, Amaya kompleksinin tam yerini bulmaya kararlı bir şekilde bilgisayarında araştırma yapıyor. Küçük uçakta gördüğüm numaranın sahte olduğunu zaten doğruladı. Araştırması onu sahte bir şirkete yönlendirdi, çıkmaza girdi - hayal kırıklığı yaratıcı ama pek de şaşırtıcı değil.

Duvardaki saate bakıp Tony'ye kaşlarımı kaldırıyorum. "Yakında gidiyorum," diye hatırlatıyorum ona.

"Bunun en iyi seçim olduğuna emin misin?" diye soruyor annem. Bu zamana kadar çoğunlukla sessiz kalmıştı ama taşınma kararından memnun olmadığını anlayabiliyorum. "Yelena'yı buraya getirebiliriz."

"Onun beni bu halde görmesini istemiyorum." Tony'ye bakıyorum. "Benim dairemde yapamadığın neyi burada yapabilirsin ki?"

"Seni 24 saat izleyebilirsin."

"Bunu kaçırmak çok yazık olur, ama beni kontrol edemez misin? Yani, bunu yanımda getirebilirim, değil mi?" diye soruyorum, başımın üstünde asılı duran serum torbasını işaret ederek.

Tony, sanki hayatını gereğinden fazla zorlaştırıyormuşum gibi iç geçiriyor. "Birkaç gün o cihaza bağlı kalman gerekecek. Sonra her şey yoluna girerse ve ateşin düşerse, seni hap tedavisine geçirebilirim."

"Üç gün burada kalmayacağım Tony. Karımı görmek ve kendi yatağımızda uyumak istiyorum. İyileşmemi istiyorsan, benim orada olmam gerekiyor."

"Peki," diye pes etti, "ama bunu kabul ediyorum çünkü kabul etmezsem, gizlice kaçmanın bir yolunu bulup kendine daha fazla zarar vereceğini biliyorum."

"Bak kim öğreniyor," der babam yumuşak bir kahkaha atarak Tony'nin sırtına hafifçe vurur. "Şimdi, onu nasıl yıkayabileceğimizi söyle, çünkü bu," der, sanki vücut kokum görünür bir aura yaratmış gibi etrafımı işaret ederek, "durdurulması gerekiyor."

"Orada bir küvet var, ama onu yalnız bırakamazsın," diyor Tony. "İntravenöz serumunu onunla birlikte götürebilirsin."

Babam bana kocaman bir gülümsemeyle bakar. "Banyo zamanı geldi, evlat." Luka gülerek, "Suyu açayım" der.

Annem alnıma öpücük kondurmak için yaklaşırken ben inlerim. "Seni utandırmamak için koridorda bekleyeceğim. Güvende olduğuna çok sevindim. Seni seviyorum Val."

"Ben de seni seviyorum anne," derim ve o geri çekilmeden önce elini sıkarım. Babam ona bir öpücük verir ve odadan çıkmadan önce kulağına bir şey fısıldar. Yatağımın yanında durur ve bana gülümser.

"Yürüyebilir misin, yoksa seni yine taşımam mı gerek?"

"Sen yardım edersen, birkaç adım atabilirim," diyorum.

"Çalışmaya devam edebilmek için buradan ayrılacağız," diyor Danil amcam. Ayrılmadan önce eğilip bana bir kez daha sarılır. "Dinlen

Val. Bu pisliklerin peşine düşüp oğlumu geri alırken sana ihtiyacımız olacak."

"Kaçırmam," diyorum ona, çünkü bu işi kesinlikle kaçıraramam.

"Yakında konuşuruz," diyor bana. "Şimdilik iyileşmeye odaklan."

Başımı sallayıp küçük kuzenime sarılırım. Onu bırakmadan önce fısıldarım, "Kardeşini geri getireceğiz, Niki. Söz veriyorum. O güçlü ve ben ayrıldığımda şu anda benden çok daha iyi görünüyordu. Bunu atlatacak."

Niki geri çekilirken başını sallar, ama yüzünde yazan acıyı görebiliyorum. Yorgun ve on yedi yaşından çok daha yaşlı görünüyor. Onun uzaklaşmasını izlerim, sonra herkes veda etmek için etrafıma toplanır. Sasha koluma dokunur, gülümser ve "Daha iyi hissettiğinde Marty'ye ne yaptığımızı anlatırım" der.

"Marty öldü mü?"

Sasha daha da geniş bir gülümsemeyle, "Tabii ki öldü. Bu sayede senin muhtemelen Kolombiya'da olduğunu anladık. Senin tarifinle birlikte verdiği şehir adı, Niki ve Danil amcanın yeri bulmasına yardımcı olacak," diyor. Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Hiç kimseyi öldürmek için ülke dışına çıkmadım. Bu eğlenceli olacak."

"Tamam, tamam," der babam, "gelecekteki cinayetlerini başka bir yerde hayal et, Sasha. Oğlumu yıkamam lazım."

Ben inlerken kuzenlerim gülüyor ve babamın bana yardım etmesine izin veriyorum. Bir kolumu ona dayayarak, diğer elimle serum askısını tutuyorum ve yavaşça banyoya doğru ilerliyorum. Temiz, sıcak suyla dolu küveti görmek bile minnettarlığımdan neredeyse ağlamama neden oluyor. Bu kadar kirli hissedebileceğimi hiç bilmiyordum ve bu kir tabakasını yıkamaya fazlasıyla hazırım.

"Bu, anıları geri getirecek, değil mi?" diye soruyor babam, yüzünde neşeli bir gülümsemeyle, yirmi bir yaşındaki oğlunu yıkamak üzere olmasına hiç aldırmış etmeden. "Sen ve Sveta'nın birlikte banyo yaptığınızı hatırlıyor musun? Annen size buzlu şeker verirdi, siz de oynarken onları yerdiniz, ta ki küçük kuru eriklere dönüşene kadar."

"O çok uzun zaman önceydi," diyorum yumuşak bir kahkaha atarak.

"Eh, biraz paslanmış olabilirim ve elimizde dondurma da yok, ama ikimiz birlikte bir yolunu bulabiliriz. Yardıma ihtiyacımız olursa anneni her zaman arayabilirim."

"Hayır, kesinlikle aramayacaksın," diyorum ona.

"Sen bizim oğlumsun Val. Bizim görmediğimiz bir şeyin yok, o yüzden hadi soyun ve yıkan."

Tartışmaya bile girmiyorum. İstesem de istemesem de bu olacak. Yelena'nın yanında, bütün kış boyunca ahırda kilitli kalmış pis bir keçi gibi kokarak yatağa girmem mümkün değil. Hala gömlek giymiyorum, bu yüzden babam ve ben sadece kot pantolonumu ve boxerımı çıkarmamız gerekiyor. Onları çıkardığımızda, babam onları bir kenara atıyor ve "Bunları yakacağız" diyor. Sonra, benim büyük dehşetime, aşağıya bakıp ekliyor: "Lanet olsun, evlat, ailemizi gururlandırdığına sevindim."

"Tanrı aşkına, baba," diye inlerim, o ise gülerek beni küvete sokar. Vücudumu saran sıcak, sabunlu suyun lezzetli hissi, o anın garip havasını unutmam için yeterlidir.

Gözlerimi kapatıp küvetin arkasına yaslanırken, babam el duşunu kurcalayıp sabun ve şampuanı getiriyor. Bu uzun bir süreç. Küveti boşaltıp yeniden doldurmamız gerekiyor çünkü çok kirletmişim ve saçlarımın temizlenmesi için iki kez şampuanlamam gerekiyor. Üst vücudumu temizlememe yardım ediyor ama belimden aşağısına dokunmasına izin vermiyorum. Ondan sabunlu bezi aldığımda gülüyor ve "Merak etme, pipini temizlemeyeceğim Val" diyor.

"Benim *çişim* mi? Lütfen bir daha bana böyle bir şey söyleme." Ben başımı sallarken, o tekrar gülerek omuz silkiyor. "Küçükken ona böyle derdin."

"İki yaşındaydım."

O sadece gülüyor ve küvetin kenarına oturuyor, bana biraz mahremiyetim olsun diye sırtını dönüyor. Ben temizlik yaparken o konuşuyor.

"Sveta seni gördüğüne çok sevinecek ve Yelena, onunla gurur duymaya hakkın var."

"Her şeyi nasıl idare etti? Dürüst ol. Gerçeği bilmek istiyorum."

O içini çekip ön kollarını uyluklarına dayadı. "O ve bebek iyiler. En önemli şey bu."

Tereddüt edince, "Ama?" diyorum.

Omzunun üzerinden bana bakar. "Onun için çok zordu, özellikle başlangıçta. Sen her zaman onun dünyasının merkeziydin ve o sensiz yaşamayı öğrenmek zorunda kaldı."

Ona verdiğim acı yüzünden kalbim sızlıyor, ama babamın sonra söylediği şey bin kat daha kötü.

"Neredeyse bebeğini kaybediyordu, Val. Matvey onu acil servise götürmek zorunda kaldı. O ve bebek iyi, ama birkaç gün çok korkunç geçti. Ondan sonra, kendini ve bebeğini sağlıklı ve güçlü tutmak için elinden gelen her şeyi yaptı. İştahı olmasa da yemek yiyor ve yeterince uyuyor. Evgeny tüm vaktini onunla geçiriyor, ona eşlik ediyor ve aklını her şeyden uzaklaştırmaya çalışıyor. Şimdi çok daha iyi ama sana ihtiyacı var." Babam bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor. "Sen olmadan iyi olamıyor, hiçbirimiz olamıyoruz. Bu aile ancak hepimiz bir arada olduğumuzda işliyor. Max'i geri alacağız ve sonra böyle bir şeyin bir daha asla olmaması için ne gerekiyorsa yapacağız."

Başımı sallayıp, onun yardımıyla kalkıp havluya sarınırım. O küveti boşaltırken, çekmecede bulunan yeni diş fırçalarından birini alıp ağzımı iyice fırçalarım. Biri bana bir eşofman altı ve kapüşonlu bir sweatshirt getirmiştir ve temiz ve yepyeni, yumuşak giysiler giymek kadar iyi hissettiren başka bir şey yoktur. Kapüşonlu sweatshirt'ü tutuyorum, damar yoluna bağlı olduğum için tam olarak giyemiyorum. Babam nazikçe yanağımı okşuyor ve gülümsüyor. "Banyo zamanı bitti. Seni karına götürelim."

Matvey amcam ve annem bizi bekliyor. Amcam kolunu omzuma dolayarak, kullanmam için ısrar ettikleri tekerlekli sandalyeye binmeme yardım ediyor. Tony, kapüşonlu sweatshirt'ü giymem için damar yolunu yeterince uzun süre çıkarır, sonra tekrar takar ve ben dinlemeye çok yorgun olduğum için onlara talimatlar verir, ardından birkaç torba salin ve antibiyotik solüsyonu verir.

"Birkaç saat sonra seni kontrol etmeye geleceğim. Herhangi bir değişiklik olursa hemen beni ara."

"Tamam," diye söz veriyorum. "Yardımanın için teşekkürler Tony."

O başını sallar ve biz Dominic'in peşinden çıkarız. Ayrıldıktan sonra, Yelena'ya olan yolculuk saatler sürer gibi gelir. Güneş çoktan doğmuştur, ama umarım o hala uyuyordur. Sonunda dairelerine vardığımızda, Alina teyze ve Evgeny bizi beklemektedir. İkisi de beni kucaklamak için yanıma gelir. Teyzem ağlamaktadır ve Evgeny beni gördüğüne çok yorgun ve rahatlamış görünmektedir.

"Onunla kaldığın için teşekkürler, Ev," diyorum ona.

"Onu yalnız bırakmaya korkuyordum," diye itiraf ediyor. "Kafasından uzaklaşması için birine ihtiyacı vardı ve ben de bunu seve seve yaptım." Gülümsüyor ve "Lanet olsun, geri dönmene çok sevindim Val. Eski odasında uyuyor," diyor.

Babam katlanabilir serum askısını yerine koyar ve beni Yelena'nın odasının kapısına kadar iter, ama ben kendi başıma yürümekte ısrar ederim. Kafamın üstüne bir öpücük kondurur ve omzumu sıkıca tutar, sonra uzaklaşır. Gergin, heyecanlı ve onu tekrar kollarımda hissetmek için sabırsızlanarak kapıyı açar ve karımın yanına girerim.

Bölüm 16

Yelena

İstediğimden önce uykumdan uyanıyorum. Zihnim yavaşça uyanmaya başlıyor, ama tek istediğim tekrar uykuya dalmak. Rüyalarımda Val ile birlikte olabiliyorum ve oradan ayrılmak için acele ediyorum. Yemin ederim, etrafımda onun kokusunu alabiliyorum ve sıcaklığını hissedebiliyorum.

"*Mishka.*"

Kulağımda yumuşak bir fısıltı duyuyorum ve o kadar gerçek ki, gözlerimi açmadan önce bile gözlerim doluyor.

"Val," yastığıma fısıldıyorum, rüyama geri dönmek, *ona* geri dönmek için çok uğraşıyorum, ama yapamıyorum ve bu farkındalıkla birlikte bir başka gözyaşı seli geliyor. Her sabah yaptığım gibi ağlayarak uyanmak yerine, güçlü bir kolun beni sardığını hissediyorum ve kulağımda onun sesini daha da güçlü duyuyorum.

"Bebeğim, buradayım. Her şey yolunda, Yel. Tanrım, seni çok özledim."

Gözlerim bir anda açılır, kalbim hızla çarpar ve bu gerçekten oluyor mu diye görmek için arkama dönerim.

"Val?" Titrek bir nefesle bu kelimeyi fısıldıyorum, bunun doğru olmasını diliyorum ve ona ilk kez baktığımda, güzel ve nazik kocama yapılanlara dehşetle ağızım açık kalıyor. Çok kilo kaybetmiş ve alıştığım temiz tıraşlı yüzünün yerine, yüzünü kaplayan hafif bir sakal var. Bir gözü morarmış ve şişmiş, burnu morarmış ve köprüsünde derin bir kesik var, vücudunun neredeyse her yerinde morluklar ve sıyrıklar var, sağ yanağında ve dudağında derin bir kesik var, ama yine de gördüğüm en yakışıklı adam. Bağlı olduğu serum torbasını inceleyerek ne kadar kötü yaralandığını merak ediyorum, ama burada olduğunu ve kendi başına yürüyebildiğini görmek beni rahatlatıyor. Hayati tehlike olsaydı, Tony onu yataktan çıkarmazdı.

Ona dokunmak için elimi uzatıyorum, onu incitmek istemediğim için okşamam tüy kadar hafif, ama ona tekrar dokunabilmek, bana verilen en büyük hediye gibi geliyor.

O benim dokunuşuma doğru eğildi ve ben kendimi kaybettim. Beni kendine çekti, ben ağlarken ve bunun gerçekten olduğunu, uyanmak zorunda kalacağım bir rüya olmadığını kendime ikna etmeye çalışırken beni kucakladı. Saçlarımı okşadı ve beni öptü, beni sevdiğini ve bana bunu yaşattığı için çok üzgün olduğunu tekrar tekrar söyledi.

"Önemli değil," diyorum, yüzümü boynuna gömerek. "Güvendesin ve buradasın. Benim için önemli olan tek şey bu."

Geri çekilip, morarmış ve şişmiş yüzünü avuçlarım ve dudaklarımı nazikçe dudaklarına bastırırım. Derin ve sert bir öpücük değil, sadece dudaklarımızın birbirine değmesi, ama bu mükemmel ve gözlerime daha fazla yaş getiriyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ağzına. "Bana geri döneceğini biliyordum, ama dönmeyeceğinden çok korkuyordum."

"Ben de seni seviyorum Yel, ben de korkmuştum. O gün seni terk ettiğim için çok kötü hissettim, ama Max'i öylece bırakamazdım. Yapamazdım."

"Biliyorum. Sana kızgın değilim. Yani, o zaman kızgındım, ama sana değil. Ne tür bir adamla evlendiğimi biliyorum ve o, kuzenini ölüme terk edecek biri değil."

Kalkıp soruyorum, "Nasıl kaçtın? Max iyi mi?"

Onun her yerinde acı olduğunu görüyorum ve bunun yaralarıyla ilgisi yok. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, göğsümün ağrıdığını hissederek. "Öyle mi?"

Cümleyi tamamlayamıyorum, kuzenimin öldüğü düşüncesi bana çok ağır geliyor, ama Val hemen başını sallar.

"Hayatta, ama hâlâ orada. Ailemizin bir şeye razı olması için beni teşvik olarak serbest bıraktılar."

"Neye razı olmaya?"

Sorumu görmezden gelir ve yüzümü okşamak için elini uzatır, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirir. "Her saniye seni düşündüm, Yel. Senin için çok endişelendim. Babam bana olanları anlattı." Eli aşağı iner ve karnımın küçük şişkinliğini hissettiğinde, sadece onun fark edebileceği kadar küçük olan şişkinliği, dudakları açılır ve şaşkın bir nefes verir. "Bir bakayım."

Sesindeki keder benim kalbimi kırıyor. Gömleğimi kaldırıp sırt üstü yatıyorum, böylece kaçırdığı değişiklikleri görebilsin. Parmakları cildimi okşuyor, hamile karnımın başlangıcını ezberliyor.

"Bunu kaçırdığımı inanamıyorum."

"Sadece bir ayı kaçırdın. Daha çok zaman var," diyorum. "Ama sana göstermek istediğim bir şey var."

Ben komodinden fotoğrafları ve telefonumu alırken o bekledi.

"İşte ultrasondan alınan görüntüler."

Fotoğrafları çekerken, bebeğimizin görüntüsüne hayranlıkla bakıyor. Başparmağıyla, kolayca tanınabilen tek vücut parçası olan minik başının çizgisini takip ediyor.

"Çok güzeller," diye fısıldıyor.

Gülümserim ve ona yaklaşıyorum. "Öyle mi dersin? Bence daha çok bir lekeye benziyorlar, ama eminim ki babaları kadar güzel olacaklar."

"Anneleri kadar güzel demek istedin herhalde," diye düzeltir o, ben gülümser ve kaydı açarım.

"Bu kalp atışı," diyorum ve oynat düğmesine basıyorum.

Bebeğimizin hızlı kalp atışları sesiyle etrafımız doluyor ve Val'in gülümsemesi o kadar büyük ki, dudağı tekrar yarılacak diye endişeleniyorum.

"Güçlü geliyor," diye fısıldadı, sesi hayranlıkla doluydu ve eli tekrar karnıma koydu. Ona daha yakın sokulup, üzerimize battaniyeyi çektim ve başımı omzuna yasladım.

"Ne kadar ağır yaralandın? Neden hala serum bağılsın?"

Parmakları saçlarımı okşuyor ve bana cevap vermek yerine, "Gömleğimde senin kokunu alamadığımda yıkıldım. Geceleri burnumu kumaşa gömerek uykuya dalıyordum, seni olabildiğince yakınımnda tutmak için deli gibi uğraşıyordum. Kokun kaybolduğunda ve seni artık koklayamadığımda bebek gibi ağlamak istedim. Sanki seni yeniden kaybetmişim gibiydim."

"Çok üzgünüm, Val." Damar yoluna bağlı olan elini tutup öperim. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın ve sana yardım edemediğim için çok üzgünüm."

"Orada olmadığın için çok mutluyum, Yel. Senin o yere yaklaşmanı asla istemezdim. Tek tesellim, senin güvende ve onların ulaşamayacağı bir yerde olduğunu bilmemdi."

Elimi göğsüne koyuyorum, avucumun altında kalp atışlarını hissediyorum. "Burada yatarak sana acı veriyor muyum?"

"Yok olsaydın çok daha fazla acı duyardım."

Başımı kaldırıp yanağına öpücük kondurdum. "Ciddiyim. Kaburgaların kırık mı? Nefes alış farklı."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor. "Nefesim farklı mı?"

"Evet, nefesin sık, sanki derin nefes almak çok acı veriyormuş gibi."

"Ben iyiyim, *myshka*. Endişelenmeyi bırak." Başparmağını yanağımda gezdirip çenemi okşadı. "Sabah bulantıları aşamasını da kaçırdım, değil mi?"

"Birazını gördün," diye hatırlatırım ona, "ve geçtiği için çok mutluyum."

"Saçını kim tuttu?"

"Annem, babam ve bazen kardeşim. Sanırım her gece kura çekiyorlardı."

"Kaçırdığım için üzgünüm. Burada olup sana bakmalıydım."

Onu tekrar öptüm ve sonra başımı yanındaki yastığa yasladım, ona zaten çektiği acıdan daha fazlasını yaşatmak istemedim. Yan dönerek yüz yüze geldik ve ben onun elini tutarken, "Bana olan biten her şeyi anlat" dedim.

Gözleri yüzümü tarar, tıpkı benim ona yaptığım gibi beni içime çekerek bakar, ikimiz de onun gerçekten hayatta olduğuna, burada ve benimle yatakta olduğuna hala inanamıyoruz. Hiçbir şey söylemeyeceğine ikna olduğumda, konuşmaya başlar. Uçağa bindirilip bir bodrumda uyandığını, Max ile yiyecek ve suyu nasıl paylaştıklarını ve sonunda onlara katılan kızı anlatır. Onun ve Max için kalbim parçalanıyor ve umarım ikisi de biz onları kurtarana kadar dayanabilirler.

Olayların çok özetlenmiş bir versiyonunu dinlediğimi bilsem de, anlatmayı bitirdiğinde o kadar yorgun ki, tek sağlam gözünü açık tutamıyor. Dönüp ona yaklaşıyorum, böylece bana sarılabiliyor. Burnunu saçlarıma gömüyor ve iç çekiyor.

"Yeni uyandığını biliyorum, ama ben uyurken benimle burada kalırmısın?"

"Şu anda beni bu yataktan hiçbir şey kaldıramaz," diyorum, elimi onun eline dolayarak koluna sarılıyorum. "İstediğin kadar uyu. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

Val birkaç saniye içinde uykuya dalar, ama ben onunla birlikte uyumak için fazla mutluyum. Son bir aydır, hiçbir şeyle yüzleşmek zorunda kalmamak için mümkün olduğunca çok uyumak dışında bir şey istemiyordum, ama şimdi tek istediğim uyanık kalmak, çünkü bunun bir dakikasını bile kaçırmak istemiyorum. Kilo kaybetmiş olmasına rağmen, hala arkamda güçlü ve güven verici bir varlık, beni koruyor ve güvende hissettiriyor. Yavaş ve düzenli nefesleri bana onun hayatta olduğunu hatırlatıyor ve onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlatıyor.

Sonunda bütün gün uyuyor ve tuvalete gitmek için yataktan kalkmak dışında, ben de yataktan çıkmıyorum. Tony, serum torbasını değiştirmek için gizlice içeri giriyor ve Val'in ateşini ölçtüğünde, gördüklerinden memnun olduğu belli olan bir gülümsemeyle bana başparmağını kaldırıyor. Annem bana yemek tepsileri ve bol su getiriyor, ben de günümü onun getirdiklerini yiyerek ve aileme mesaj atarak geçiriyorum. Sveta çok heyecanlı ve ikizini görmek için can atıyor, uyanır uyanmaz ona mesaj atacağıma söz verdiriyor. Herkes onu görmek için sabırsızlanıyor, ama Max'in burada olup ona katılamaması da hepimizi çok üzüyor. Hepimiz onun yokluğunu hissediyoruz, ama Val'in geri dönmüş olması bizi rahatlatıyor ve mutlu ediyor.

Ne yaparsam yapayım, bir parçam Val'e dokunuyor ve birkaç dakikada bir ona bakıp göğsünün hala inip kalktığını kendime telkin ediyorum. Bilinci kapalı olsa da, bugün bir aydır geçirdiğim en güzel gün.

Sonunda gözlerini açıp bana baktığını görünce, yumuşak bir kahkaha atıp gülümsüyor. "Sen tam bir sapıksın, Yel. Bütün bu zaman boyunca bana mı bakıyordun?"

"Evet, ve bir sürü fotoğraf çektim. Ne kadar yakışıklı olduğunu neredeyse unutuyordum.

."

"Senin ne kadar muhteşem olduğunu bir saniye bile unutmadım."

Gülümseyerek eğilip onu öptüm. "Bir şeyler yemelisin.

Çok fazla kilo verdin."

Elini yüzüne sürer ve kollarını geriye doğru uzatır, kaburgaları ağrıdığına yüzünü buruşturur. İyi olup olmadığını kontrol etmek için eğildiğimde, beni yakalar ve kendine doğru çeker.

"Val, kendine zarar vereceksin," diye söylemeye çalışıyorum, ama o sadece başımın arkasını avuçlayıp, söylemek istediğim şeyi unutana kadar beni öpüyor.

"Yiyeceğe ihtiyacım yok, *myshka*. Sadece sana ihtiyacım var," diye dudaklarına fısıldadı ve sonra yumuşak bir kahkaha karışık sinirli bir inilti çıkardı. "Tony, damar yoluma ağrı kesici koyuyor galiba, çünkü tam olarak sertleşemiyorum. Piç kurusu," diye tekrar güldü.

"Bu muhtemelen en iyisi, sence de öyle değil mi? Hâlâ iyileşiyorsun, Val. Şu anda yorucu bir aktivite yapmana gerek olduğunu sanmıyorum."

Parmağına bir tutam saçımı doluyor. "Peki ya sen? Doktor ne dedi?"

"Ona kocamın iş seyahatinde olduğunu ama senin yakında döneceğini söyledim. Son muayenemden sonra, ağrım olmadığı sürece

, seks yapmamın sakıncası olmadığını, ancak ağrı hissedersen veya kanama başlarsa acil servise gitmem gerektiğini söyledi."

"İhtiyacın olduğunda yanında olamadığım için çok üzgünüm, Yel."

"Artık buradasın." Ona yaklaşip tekrar öptüm. "Artık seks konuşması yok. Yemek yemen ve dinlenmen lazım."

Gülümsedi ve popomu sıktı. "Hızlı iyileşirim ve seni çok özledim."

"Ben de seni özledim, ama iyileşmek için on iki saatten fazla zamana ihtiyacın var."

İyisin, ama o kadar da iyi değilsin."

Kırılmış gibi görünmeye çalışır, ama sonunda gülümser. "Tamam, gidip bir şeyler yiyelim ve herkesin nasıl olduğunu görelim. Sveta telefonunu bombardımana tutmuştur herhalde."

"Seni görmek için sabırsızlanıyor. Gelebileceğini söyleyebilir miyim? Ziyaretçi kabul edecek kadar iyi misin?"

"İyiym bebeğim. Gelmesini söyle."

Sveta'ya kısa bir mesaj gönderdikten sonra Val'in kalkmasına ve yerleşmesine yardım ediyorum. Damar yoluna bağlı olmaktan nefret ediyor ve özellikle çaresiz hissetmekten hoşlanmıyor, ama tekerlekli sandalyeye oturup onu itmeme izin vermiyor, bu yüzden odamdan birlikte çıkıyoruz. Baş dönerse diye kolumu beline doladım.

Ne yaptığımı fark edince "Tanrım, bu çok tatlı" diyor.

Başımın üstüne bir öpücük konduruyor ve oturma odasına vardığımızda, annem ve Val'in annesi bizi görünce hemen ayağa kalkıp koşarak yanımıza geliyorlar. Erkekler o kadar coşkulu değiller ama hepsi yaklaşıyor ve yüzlerinde kocaman gülümsemeler var.

Annelerimiz ikimizi de kucaklarken, Val'in babası "Herkes buraya geliyor. Küçük gruplar halinde yapalım dedim ama ne kadar inatçı olduklarını bilirsin" diyor.

"Grup sohbetine davet mesajı göndermediğinden emin misin?" diye sorar Val.

Vitaly amca, hiç suçlu görünmeden gülümser. "Hepsi seni görmek istedi. Merak etme, tek yapman gereken oturup bir şeyler yemek. Sadece seni görmek ve iyi olduğunu bilmek istiyorlar."

"Oturup yemek yemeyi halledebilirim," diyor Val ve bu söz üzerine annelerimiz mutfağa koşarak ona bir tabak hazırlamaya başlıyorlar. Onların nasıl hissettiklerini çok iyi anlıyorum. Uzun süre çaresiz hissettikten sonra, bir şeyler yapabilmek, yardım *edebilmek* çok güzel.

İkimiz de masaya oturduğumuzda, önümüze iki büyük tabak yemek konur, çünkü onlar da benim ve bebeğim için en az onun kadar endişeleniyorlar.

"Kilo almalısın," diyor Val'in annesi ona, annem ise bana bakıp "Sen de yemek yemelisin. Öğle yemeğinden beri hiçbir şey yemedin," diyor.

Val, ben çatalımı alıp patatesi şişlediğimde yumuşak bir kahkaha atar. Ona bakarım ve başımı çevirip ona bakabilmenin basit hareketine karşı derin bir minnettarlık hissi kaplar beni. Çok küçük bir şey, ama bir daha asla bunu hafife almayacağım. Bana baktığında gözleri yumuşar, ne düşündüğümü tam olarak bilir. Masada bacağımı sıkar.

"Muhtemelen fark etmemişsindir, ama sana göz kırptım." "Sadece gözünü kırptığını sandım," diyorum gülümseyerek. "Hayır, kesinlikle göz kırptım."

"Artık uyandın, buz koymaya başlayabiliriz," diyorum ona. "Tony bunun yardımcı olacağını ve bir iki gün içinde gözünü açabileceğini söyledi. Ayrıca uyurken ateşini ölçtü ve bana başparmağını kaldırdı, yani antibiyotikler işe yarıyor olmalı."

"Bunu nasıl uyuyarak atlattım?"

"Kulağına soktu. Çok yorgundun. Muhtemelen ağzına soksa bile uyanmazdın."

"Şimdi daha iyi hissediyorum ve onu bir dahaki görüşümde bu lanet şeyi çıkarmasını isteyeceğim," diyor ve serum askısını işaret ediyor.

"O sorun olmaz derse," diyorum.

"Kendim çekip çıkarabilirim."

"Çekip çıkarmamalısın," diyorum.

Sesimin tonu üzerine ağzının köşesi yukarı kalkıyor. O bunu sevimli bulabilir, ama ben çok ciddiym. Tony güvenli olduğunu söyleyene kadar o şeyin kolundan çıkması mümkün değil.

Hâlâ sırtarak bir ısırik daha alır ve uyluğumu sıkar. Sanki planlamışlar gibi, yemeğimizi bitirir bitirmez herkes gelmeye başlar. Val ve ben kanepeye geçmiştik ki Sveta yüksek bir çıkılık atarak koşarak gelir.

"Sveta, koşma!" Vitya arkadan bağılıyor, ama Sveta dinlemiyor. Val'in yüzüne bir bakış atıyor, ağlamaya başlıyor ve sonra ona sarılmak için yanına çöküyor.

"Bir daha beni böyle korkutma," der ona.

"Öyle bir niyetim yok." O da ona sarılır ve gülerek, "Büyümüşsün kardeşim. Yeğenlerim hızla büyüyor," der.

"Öyle. En sevdikleri eğlence beni içimden tekmelemek." İkizinin yüzüne bakar. "Görünüşe göre dışarıdan dayak yemekle meşgulmüşsün." Dayak yemiş yüzüne bakarken gözleri sertleşir, birinin kardeşine elini sürmeye cesaret etmesine açıkça kızmıştır, ama sonra babasının kızı olduğunu kanıtlayarak şöyle der: "Herkes benim daha güzel ikiz olduğumu biliyor, Val, ama şimdi sen bunu acı verici bir şekilde açık hale getirdin."

Val, kız kardeşinin duygularını mizahın arkasına saklamasına alışkın olduğu için güler. "Merak etme. Bu yüz yakında normale dönecek ve o zaman sana rakip olabilirim."

Kız elini uzatıp sakalını hafifçe çeker. "O şeyi saklarsan olmaz."

Val sakalını okşar. "O kadar da kötü değil, değil mi? Belki biraz düzeltirim. Biraz dağınık ama belki de bu beni daha da yakışıklı gösteriyordur."

Sveta ukala bir cevap veremedi, Val gülerek, "Samantha, ne kadar büyümüşsün!" der.

Samantha coşkulu bir çığlık atar ve Vitya onu yere indirir indirmez, tombul parmaklarını onun parmaklarına dolayarak birkaç temkinli adım atar. Yüzü kararlılıkla buruşmuştur, beceriksiz bacaklarını istediği gibi hareket ettirmek için çabalarken, bu dünyadaki en sevimli manzardır. Val ellerini uzatarak onu teşvik eder ve Samantha yeterince yaklaşır yaklaşmaz, Val'in parmaklarına tutunur ve Val onu kucağına alıp yanağına öpene kadar mesafeyi kapatır. Samantha güler ve Val'in hala ağrısı ve acısı olduğunu bilsem de, yeğeninin duygularını incitmek için onu yere indirmeyi düşünmez. Kız, Val'in yüzündeki morluklardan rahatsız görünmeden kucağında rahatça oturur.

Sveta ve ben, Samantha'nın Val'e bebek gibi konuşurken gülümseriz ve Val, Samantha'nın söylediklerinin çok mantıklı olduğunu onaylar gibi başını sallar. Onlar yeniden tanışırken, diğerleri de gelmeye başlar ve kısa sürede oturma odası dolar ve herkes Val'den bir kucak alır. Val'in çoğu kişiyi zaten gördüğünü biliyorum, ama diğerleri onun gerçekten iyi olup olmadığını görmek için can atıyorlar.

Mia, nadir görülen bir duygu gösterisiyle Val'e sıkıca sarılır. "Onlara kurtarma görevine katılmak istediğimi söyledim, ama yapamayacağımı söylediler. Keşke

sana ve Max'e yaptıkları için hepsini öldürebilseydim."

Val sırtını okşayarak, "Orayı fethedeceğinden hiç şüphem yok Mia, ama o bodrum senin bulunman gereken en son yerdi" der.

O geri çekilir çekilmez, Natalya onun yerini alır ve Val karnının ne kadar büyüdüğünü görünce gülerek karnına hafifçe vurur. "Doğumun yaklaştı, Nat."

Küçük kız kardeşinin aksine, Natalya duygularını açıkça gösterir ve ona sarılmadan önce ağlamaya başlar. "Geri döndüğüne çok sevindim. Hepimiz çok endişelendik."

"Geri dönmek güzel. Şimdi Max'i almamız gerekiyor."

Natalya geri çekilir ve gözyaşlarını silerken başını sallar. "Alacağız. Biliyorum,

getireceğiz."

"Val amca!"

Hepimiz Isabella'nın koşarak geldiğini görürüz, koyu renk saçları arkasında uçuşur, heyecandan yanakları kızarır. Onun yüzünü görür görmez durur ve küçük bir çığlık atar. Gözleri hızla dolar, titrek parmağıyla amcasının yüzünü gösterir ve sonra annesine bakar.

"Anne, acıyor."

Natalya gülümser ve eğilip kızının başına öpücük kondurur. "Val amcanın küçük bir acısı var tatlım, ama iyi olacak."

Hâlâ endişeli olan kız, babasının kucağına tırmanır ve morarmış gözünü öper. Bir çocuk olabileceği kadar naziktir ve muhtemelen canının yandığını bilmeme rağmen, Val sadece gülümser ve kızın yanağını öper.

"İyileşti," diye fısıldadığını duyarım.

"Her şey yolunda," diye onaylar Val. "Teşekkürler, küçük prenses."

Lara ve Roma da yanımıza gelirler ve Val'in yorulduğunu görebiliyorum, ama bunu asla belli etmez.

"Seni çok özledik," diyor Lara ve ona sarılırken, Roma gülümsüyor ve herkese bebek gibi konuşuyor.

"Ben de sizi çok özledim," diyor Val. "Yeğenlerimin bu kadar büyüdüğüne inanamıyorum." Roma'ya bakıp gülüyor. "Adamım, tıpkı babasına benziyor."

Roma gülümser ve bebek dişlerini gösterir. Gözleri mavimsi yeşil, annesi ve babasının karışımı, ama bizim kuzenimizin bebeği olduğu inkar edilemez. Her yönüyle mini Luka'ya benziyor.

Roma'yı sevmekle meşgulken, Danil amca ve Simona teyze Niki'nin hemen arkasında içeri girerler. Simona teyzeyi görür görmez Val, Roma'ya son bir öpücük verir ve onu Lara'ya geri verir, sonra koltuktan kalkar. Hemen onun yanına kalkarım ve o da elimi tutar, birlikte Simona Teyze'nin yanına yürürüz. Val'e sahip olduğum için mutlu ve rahatlamış olsam da, teyzem ve amcamın hala cehennemde yaşadıklarını, her saniye korku içinde oğullarının hayatta olup olmadığını merak ettiklerini biliyorum.

Val, teyzemi kucaklamak için elimi bırakır ve teyzem ona sarılıp ağlamaya başlarken, "Çok üzgünüm" diye fısıldar. "Çok üzgünüm, Simona Teyze. Onu oradan çıkaramadım. Onu orada bıraktığım için çok üzgünüm."

Val'in sesindeki acı boğazımı sıkıştırıyor. Kalbim onlar için parçalanıyor ve Max bize geri dönene kadar hiçbir şeyin yolunda olmayacağını biliyorum. Val'in sağ salim geri dönmesine hepimiz çok seviniyoruz, ama Max olmadan ailemizde bir boşluk var. Hepimiz bunu hissediyoruz ve bu bizi yavaş yavaş öldürüyor. Aile her şeydir, bunu hepimiz doğduğumuzdan beri öğrendik ve hepimiz bir arada olmadıkça bu aile işleyemez.

Simona teyze, kendi kalbi de kırık olsa da onu sakinleştirmek için sırtını okşuyor. "Bu senin suçun değil Val, güvende olduğuna çok seviniyoruz."

O geri çekilir ve oğlunun yüzüne bakar, ve ben onun oğlunun da aynı şekilde görünüp görünmediğini merak ettiğini biliyorum. Val onun endişelerini giderir ve hemen, "O kadar kötü görünmüyor. Muhafızlardan biri benden gerçekten hoşlanmadı." der. Val elini yüzüne doğru sallayarak, "Bu, çenemi kapalı tutmam gerekirken konuşmamdan dolayı oldu. Max'in bu kadar kötü görünmediğine emin olabilirsiniz. Bu yüzden benim gitmemde ısrar etti. Ateşim olduğunu ve fazla dayanamayacağımı biliyordu."

Simona teyze başını sallar ve yanaklarını siler. Danil amca kolunu onun omzuna atar ve başını öper. "O güçlüdür, *tatlım*. Onu bulup eve getireceğiz. Söz veriyorum, iyi olacak."

Başını sallar ve ağlamamak için dudağını ısırır. Niki de pek iyi görünmüyor. Küçük kuzenime sarılır ve fısıldarım, "Onu bulacağını biliyorum, ama yemek yemeye ve uyumaya da zaman ayır, tamam mı? Çok yorgun görünüyorsun, Niki."

"Annem beni yemek yemeye zorluyor ve mecbur olduğumda uyuyorum. Onu bulana kadar durmayacağım."

Sesindeki sert kararlılığı duyuyorum ve ona çok ihtiyaç duyduğu bir mola vermesi için ikna etmenin imkânsız olduğunu biliyorum, bu yüzden ona daha sıkı sarıl

daha sıkı sarılırim ve "Biliyorum, bırakmayacaksın ve bu pislikleri bulduğunda kardeşin hiç şaşırmayacak." derim.

Diğer teyzelerim Simona Teyze'ye destek olmak için yanına geliyorlar. Jolene Teyze ve Emily Teyze Niki'yi alıp mutfağa götürüyorlar, şüphesiz bilgisayarının başına dönmeden önce ona kocaman bir tabak yemek hazırlayacaklar. Val'in annesi ve annem ise kayınbiraderlerini kucaklayarak, hepimizin sürekli korktuğu şeyi yaşayan Simona Teyze'yi teselli ediyorlar. Elimi karnıma götürüyorum, çünkü bir gün bizim oğlumuz da dışarıda ailesinin hayatı için kendi hayatını tehlikeye atacak ve bu düşünce beni çok korkutuyor.

"Sakin ol, *myshka*," diye fısıldıyor Val kulağıma. Onun ne kadar gözlemci olduğunu görmek beni her zaman şaşırtıyor. Bu adam hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Bebeğimiz daha doğmadı bile, ve kız da olabilir, o yüzden endişelenmeyi bırak."

Haklı olduğunu biliyorum. Olabilecek ya da olmayabilecek her şey için endişelenmeye başlarsam delireceğim. Şu anda tek yapabileceğim, bebeğimizin güvende olması ve Val'in bize geri dönmüş olması için şükretmek. Diğer her şey bekleyebilir.

Sonraki birkaç saati ailemizle geçiriyoruz ve Tony Val'i kontrol etmek için uğradığında, kocamı babası ve amcalarıyla gülüp konuşurken görünce hepimize hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor.

"Dinlenmen gerekiyor," diyor Tony, Val dönmeyi düşünemeden yanına yaklaşp termometreyi kulağına sokuyor. "Bir derece yükselmiş."

"Ben iyiyim," diyor Val. "Bunu çıkarabilir misin?" diye soruyor, kolunu serumla yukarı kaldırarak. "Gerçekten çok rahatsız edici."

"Bir gün daha takılı kalmasını istiyorum, sonra sana oral antibiyotik vereceğim."

"Bu fazla tedbirli bir karar gibi," diye mırıldanır Val, Tony'nin kaşlarını kaldırmasına neden olur. Her ne kadar yaşları benzer olsa da, biri Bratva patronu, diğeri ise mafya için çalışan biri olsa da, Tony ifadesiyle doktor kartını oynadığını açıkça belli eder.

"Hala kan mı işiyorsun, Val?"

Val gülüyor, çünkü hiçbir şey kocamı gerçekten üzemez. "Bu biraz kişisel bir soru değil mi, Doktor? Doktor-hasta gizliliği ne olacak?"

"Sana bunun benim için geçerli olmadığını söylemiştim. Yatağa geri dönecek misin yoksa seni oraya taşımam mı gerekiyor?"

Vitaly amca gülüyor ve Tony'nin sırtına bir şaplak atıyor. "Mafya hayatına gerçekten alışıyorsun, değil mi? Bir gün onların saflarına katılacak mısın?"

katılacak mısın?"

Tony gözlüklerini düzeltir ve başını sallar. "Hayatta olmaz. Ben sizi tekrar bir araya getirmek için buradayım, adamları parçalamak için değil."

"Bir şeyleri kaçıırıyorsun," der Sasha gülümseyerek. "Onları parçalamak çok daha eğlenceli, bana güven."

Mia gülerek ağabeyine dirsek atar. "Sen çok garipsin."

"Dario'dan aldığın dersler insanları parçalamayı mı yoksa bir araya getirmeyi mi öğrenmene yardımcı oluyor?" diye sorar ona.

Ona gözlerini devirdi, ama hepimiz onun gülümsemeyle mücadele ettiğini anlayabiliyoruz. "Aynen öyle, küçük kardeşim. Benim kadar berbat durumda olmayabilirsin, ama yine de berbat durumdasın."

Yemin ederim, sanki bu ona verilebilecek en güzel iltifatmış gibi ona gülümsüyor. Val'in yanımdan yumuşak bir kahkaha duyuyorum, sonra "Tamam, tamam, yatmaya gidiyorum. En azından banyo yapabilir miyim?" diyor.

"Yalnız başına olmaz," diyor Tony.

"Seni yine yıkamamı ister misin, evlat?"

Vitaly amcama bakıp sonra Val'e dönüyorum. Gülerek soruyorum, "Ne?"

Val inler. "Sorma, *myshka*."

Vitaly amca gülüyor. "Evet, benim için de garipti, ama yine de high-five, Yel."

Elini kaldırır ve ben içgüdüsel olarak ona vururum. "Bekle, ne için high-five yapıyoruz?"

Amcam sırtarak parmağını Val'in bacaklarının arasına doğru uzatır.

"Tanrım," Val'in fısıldadığını duyarım.

Vitaly amcam "Bilirsin" derken yüzüm kızarır ve sonra elini, Val'in cinsel organının tamamını kapsayacak şekilde dairesel bir hareketle sallar.

"Aman Tanrım, baba," diyor Sveta odanın diğer ucundan.

"Ne?" Vitaly amcam kardeşlerinden destek arar, ama hepsi ne olup bittiğini bilmiyormuş gibi davranmakla meşguldür. "Jolene, Lev'in tüm malını aldıktan sonra ona da aynı şeyi söyledim."

"Beni bu işin dışında bırakın," diyor Lev amca gülerek, Jolene teyzem ise kızarıyor.

Vitaly amca ellerini kaldırır. "Çok fazla metal var. Tek söylediğim bu."

Mia inler ve başını sallar, pembeye boyanmış saçları bu hareketle sallanır. "Lütfen onu durdurun."

Val'e bakıp gülüyoruz. "Ailemiz çok tuhaf," diyorum, o da yine hafifçe gülüyor ve kulağıma öpücük konduruyor.

"Aslında sorun babamda, ikimiz de bunu biliyoruz." Kulağımın hemen altını öper ve fısıldar, "Temizlenmeme yardım edecek misin?"

"Bilmiyorum. Babanla eğlenceli vakit geçirmişsin gibi görünüyor. Tekrar yapmasını istemediğinden emin misin?"

İnleyerek geri çekilir ve bana başını sallar. "Bunu söylediğini unutmak için çok uğraşacağım."

Tony yine sinirli görünmeye başlayınca, o başka bir serum torbası hazırlarken vedalaşıyoruz. Val elini kaldırarak onu durduruyor.

"Artık ağı kesici yok."

Tony tartışmak ister gibi görünüyor, Vitya gülerek, "Sana verdiği o şey geceni mahvedecek, değil mi?" diyor.

"Dinlenmesi lazım," diyor Tony, Vitya ve inatçı kocama mantıklı davranmaya çalışarak.

"Buna daha çok ihtiyacım var," diyor Val, iyi gözüyle bana yavaşça göz kırparak bunun sadece göz kırpma değil, göz kırpma olduğunu anlamamı sağlıyor. Ben güldüğümde sırıtıyor.

"Peki," der Tony, pes ederek, "ama yarın geri gelip bu kararından pişman olup olmadığını kontrol edeceğim." İkimize de keskin bir bakış atar. "Dikkatli olun. Yavaş ve istikrarlı olun."

Ailemiz gülerken ben inlerim.

Val konuyu değiştirerek, "Eve gidebilir miyiz? Yani, buranın sadece bir kat aşağısı. Arabaya binmem gerekmeyecek ki." der.

"Bana uyar," diyor Tony.

Babama bakıyorum ve onun burada kalmamızı tercih ettiğini biliyorum, ama sessiz kalıyor, muhtemelen annem kolunu beline dolamış ve parmaklarını beline batırdığı için. Annem babamın kafasına öpücük kondururken bana göz kırıyor ve sadece onun duyabileceği bir şey fısıldıyor. İkisi de burada kalmamızı ve hiç gitmememizi tercih ettiklerini biliyorum, ama ikisi de kendi alanımıza ihtiyacımız olduğunu anlıyor.

Herkes vedalaşırken, ben hızla eşyalarımı topluyorum ve sonra hep birlikte ayrılıyoruz. Val ve ben bir sonraki katta iniyoruz, diğerleri ise garaja devam ediyorlar. Sonunda dairemizde yalnız kaldığımızda, onunla birlikte eve döndüğüm için rahat bir nefes alıyorum.

Mutfağa girip ada mutfağın önünde durur. Tezgahın üzerinde elini gezdirip bana bakar ve "Ben yokken son görüşmemizi kaç kez tekrar yaşadığımı bilemezsin. Her ayrıntı zihnime kazındı ve bunu bu kadar net hatırlayabilmek en tatlı işkenceydi" der.

Ona doğru yürüdüm ve kollarımı ona doladım, yüzümü göğsüne yasladım.

"Sensiz nefes alamıyormuşum gibi hissettim, *myshka*."

"Ben de aynı şekilde hissettim. İlk kez ayrıldık ve her saniyesinden nefret ettim."

Beni eğip arkamdan aldığıının tam yerinde durarak birbirimize sarıldık. Tekrar ayrılacağımız düşüncesi bile onu daha sıkı sıkı sarılmak, ona tutunmak ve asla bırakmamak istememe neden oluyor. Sonunda, içimi kemiren soruyu soruyorum.

"Onlarla birlikte gidiyorsun, değil mi? Max'i almaya gittiklerinde?"

"Evet."

Sesinde hiç tereddüt yoktu ve bunu duymak göğsüme keskin bir acı sapladı.

"Gitmek zorundayım, *myshka*. Onu bir kez terk ettim. Onu kurtardıklarında orada olmalıyım. O da benim için aynısını yapardı."

Haklı olduğunu biliyorum, ama bunu bilmek, onun oraya geri döneceği düşüncesiyle kalbimin parçalanmasını engellemiyor.

"Bu sefer farklı olacak. Birlikte gideceğiz ve sürpriz unsurumuz olacak. Bütün ailem benimle birlikte olacak." Yanağımı avuçlayıp yüzümü kendininkine doğru çevirir. "Sana söz veriyorum, geri döneceğim, Yel. Gidip Max'i kurtarmaya yardım edeceğim, bize bunu yapan pislikleri öldürmeye yardım edeceğim, sonra da sana ve bebeğimize geri döneceğim. *Söz veriyorum*."

Onu vazgeçirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için başımı sallıyorum. "Hadi, banyoyu hazırlayayım."

Konuyu kaçırdığımı biliyor ve şimdilik bana izin veriyor. Daha fazla konuşmak isteyeceğini, bunu neden yapması gerektiğini anlamama yardım etmek isteyeceğini biliyorum, ama aynı zamanda bunu sindirmek için zamana ihtiyacım olduğunu da biliyor. Neden gitmek istediğini anlıyorum ve sonunda bunu kabul etmeyi öğreneceğim, ama şu anda kocamla sıcak bir banyo yapmak dışında her şeyi unutmak istiyorum.

Diğer her şey bekleyebilir.

Bölüm 17

Valentin

Karımın yüzündeki üzgün ifadeyi görmeye dayanamıyorum ve onu ortadan kaldırabilmek için her şeyi verirdim, ama ona yalan olduğunu bildiğim bir şey için söz veremem. Max'i geri getirmek için ailemizle birlikte gideceğim. Alabilecekleri tüm yardıma ihtiyaçları olacak ve ben ona bunu borçluyum. Şu anda burada olmamın sebebi o. Ona her şeyimi borçluyum ve hayatta kalması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Orayı bilen tek kişi benim ve bodruma giden yolu bilen tek kişi de benim. Yelena bunu biliyor ve sonunda kabul edeceğini biliyorum, ama bu onun bana veda etmesinin kolay olacağı anlamına gelmiyor. Benim için de cehennem gibi olacak. Bu düşünce o kadar acı verici ki, banyoya girip karımın çıplak vücudunu hissetmekten başka bir şey yapmak istemediğim için zihnimden uzaklaştırıyorum. Sadece onunla vakit geçirmek istiyorum, suçluluk, endişe ve korku duymadan.

"Buraya gel," diyorum, elini tutup onu kendime çekiyorum, banyo küvetten çıkan buharla doluyor. Onu görmek için o kadar sabırsızlanıyorum ki, gömleğinin altını tutup yavaşça çıkarmaya başladığımda ellerim titriyor. Karnındaki küçük şişkinliği ve son geldiğimden beri bir beden büyümüş göğüslerini görünce göğsüm sızlıyor. Vücudu bir ayda çok değişmiş ve bunu kaçırmış olmam beni çok üzüyor. Yoga pantolonunu indirince, önümde sadece külot ve sütyeniyle duruyor ve o kadar güzel ki, tek yapabildiğim ona bakmak.

Hala dizlerimin üzerindeyken, kalçalarını tutup ağzımı karnına götürdüm ve cildini öperek bir çizgi çizdim. Ben bebeğimize onları ne kadar sevdiğimi fısıldarken, o ellerini saçlarımın arasında gezdirdi. Parmaklarımı kalçalarındaki dantelin altına geçirip yavaşça aşağı doğru çektim. Taze tıraşlanmış cildi görünce durup ona baktım ve tek sağlam gözümün kaşını kaldırdım.

"Bana geri döneceğini biliyordum Val ve döndüğünde hazır olmak istedim. İlk birkaç hafta bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Yanlış geliyordu, çünkü bunu hep sen yapardın, ama tıraş olmamak

depresif bir durumdu. Sürekli senin burada olmadığını hatırlatıyordu, bu yüzden bir gün yaptım ve kendimi daha iyi hissettim. Belki de bu sadece bir hayal değildi ve sen gerçekten geri dönecektin. Bu umuda sarıldım. Bu umut olmasaydı, bu ayı atlatamazdım."

Dudaklarımı onun pürüzsüz tenine bastırıyorum, ağzımı sulandıran kokusuna iç çekiyorum. "Tanrım, seni özledim. Senin her santimini özledim." Yumuşak tenine bu sözleri fısıldayarak, dudaklarımı aşağıya doğru kaydırıyorum, ta ki şişmiş ve dilimi isteyen gergin sinir demetine ulaşana kadar. Parmakları saçlarımı daha sıkı kavırıyor ve onu görebilmek için geri çekildiğimde, protesto etmek için yumuşak bir inilti çıkarıyor.

"Merak etme, *myshka*. Durmayacağım."

"Bunu yapabilecek kadar iyi hissettiğinden emin misin?"

"İyiyim, Yel. Tony'nin verebileceği herhangi bir ağrı kesiciden milyon kat daha iyi hissettireceğine inan bana."

Onun güzel vücudunu tek gözümle görebildiğim için hayal kırıklığına uğrayarak, ellerimi pelvisine uzatıp başparmaklarımla nazikçe amını genişçe açıyorum. Onu tamamen görmek istiyorum. Onun hiçbir kısmının benden gizlenmesini istemiyorum. Uylukları zaten titriyor ve bana attığı ateşli bakışlar beni acı verici bir şekilde sertleştiriyor, eşofmanımın şişkinliği müstehcenlik sınırında. Karımı görmeyeli bir ay oldu ve bir saniye daha bekleyemem.

Klitorisini daha da ortaya çıkararak, mesafeyi kapatıp dudaklarımı onun üzerine kapatıyorum, şişmiş sinir demetini emiyorum, Yelena benim adımı inleyerek kalçalarını sallıyor, açgözlü ağzıma sürtünüyor, bu bağlantıya benim kadar çok ihtiyacı var. Bir elimi kalçalarının arasına kaydırarak, iki parmağımı nazikçe içine sokuyorum, iç kaslarının etrafında sıkıştığını hissettiğimde amına inleyerek. Parmaklarımı kaplayan ıslak sıcaklığı beni neredeyse bitiriyor.

Dilimi klitorisinin etrafında dolaştırdığımda benim adımı inliyor. O tek yalama, tüm sinir uçlarını ateşliyor. Çok uzun zamandır orgazm olmamıştı ve şimdi buna çok hazır. Bir kez daha emmek yeter, karım yüzüme boşalıyor, sakalım ıslanıyor ve utanç verici miktarda ön sıvı iç uyluklarımı kaplıyor. Ellerim sıkışıyor, o benim adımı inleyerek sıkı küçük amını ağzıma sürtüp daha fazlasını isterken onu yerinde tutuyorum. Boşalmaya başladıktan sonra dehşete kapılmış bir nefes alıyor ve geri çekilmeye çalışıyor.

"Çok üzgünüm. Acıttı mı?"

Onun amına karşı homurdanıyorum ve onu yerinde tutuyorum, yalayıp emiyorum, yavaşça parmaklıyorum, alabileceğim her damlayı almak için çaresizce. Acele etmiyorum, tadını çıkarıyorum ve kokusunun beni kaplamasını zevkle izliyorum, onu yavaşça başka bir orgazma götürüyorum. Artık çok hassas olmadığında ve başka bir orgazma hazır olduğunu anladığımda, ona bir öpücük veriyorum ve geri çekiliyorum.

"Bir dahaki sefere boşaldığında, *myshka*, benim sikimde olacak."

Koyu renkli gözleri benimkilerle buluştuğunda ağırlaşır ve bana attığı çılgın sırtışı gülümserim. Ayağa kalkar, arkasına uzanır ve sütyenini çıkarırım, ellerimi onunla doldururken sütyen yere düşer.

"Bunlar kesinlikle büyümüş," diyorum ve onu güldürüyorum, ama göğüs uçlarını hafifçe çimdikleyip parmaklarımla sıkı tepeciklerini okşadığımda, gülüşü hızla iniltiye dönüşüyor ve gözleri beni şaşırtan vahşi bir arzuyla donuyor. "Ve her zamankinden daha hassaslar."

Onun tepkisi, ellerini hızla benim eşofmanımın beline götürmek oldu. Onun açgözlü parmaklarını içeri sokmadan önce, gülümsedim ve bir adım geri attım.

"Küvete gir, bebeğim. Bana dokunmanı çok isterdim, ama çok uzun zaman oldu, Yel. Şimdi sikimi tutarsan, boşalacağım ve henüz bunu yapmak istemiyorum."

Ben eşofmanımı çıkarıp dikkatlice sweatshirt'ümü çıkarırken, o sıcak suya giriyor. Damar yoluyla verilen serum yüzünden bu çok zor oluyor ama başarabiliyorum ve sonra onunla birlikte küvete giriyorum.

"Val," diye fısıldadı, morarmış vücuduma gözlerini gezdirerek. "Bunu yapmamalıyız. Sana zarar vermek istemiyorum."

"Senin içinde olmamak bana çok daha fazla acı verir," diyorum ona. Hala ikna olmamış gibi görüldüğünde, "Yavaş olacağız ve acı verersen duracağıma söz veriyorum, ama sen de bana aynı şeyi söz vermelisin. Doktorun sana izin verdiğini söylediğini biliyorum, ama bir şey canını yakarsa hemen bana söyleyeceğine söz ver." Elimi karnına koyuyorum, ona zarar verme düşüncesi bile sikimi yumuşatmaya yetiyor.

"Sana söyleyeceğime söz veriyorum."

Bana asla yalan söylemeyeceğini bildiğimden, küvete yaslanıp kalçalarını kavrar, kucağıma oturmasına yardım ederim.

"Tanrım, çok güzelsin," diye fısıldadım, ellerimi çıplak, ıslak vücudunda gezdirdikten sonra tekrar göğüslerini avuçladım. Amcığı benim sikime yapışmıştı.

ve bu tek başına beni parçalamakla tehdit ediyor. Dişlerimi sıkıp meme uçlarıyla oynuyorum, kendi orgazmımı geri çekmeye zorlarken onun orgazmını yaklaşıtıyorum. Beni izliyor, kalçalarını sallayıp dokunuşuma yaslanırken gözlerini benden ayırmıyor. Sadece birkaç saniye kaldığını anladığımda, bir elimi aramıza uzatıyorum. O kendini kaldırıyor ve ben de penisimin başını onun am dudaklarına değecek şekilde eğiyorum. Suyu köpük koymadık, bu yüzden o çok yavaşça üzerime inerken her şeyi net bir şekilde görebiliyorum.

"Şu benim sikimi alan açgözlü küçük amcıına bak, bebeğim. Ne kadar iyi bir kız."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, ben daha yarıya kadar girmişken o şiddetle boşalır. Parmaklarım onun kalçalarına gömülerek hareketlerini durdurur. Amcığı, lanet olası vücudumdan spermi emmek için deli gibi çabalar, ama ben bırakmayı reddederim. O benim adımı inerken ve vücudu zevkten titrerken, ben çok yavaşça onu geri kalan kısmı da içime alırım, ta ki onun içine derinlemesine girene kadar, ve çok uzun zamandır bize yasak olan bir şekilde birbirimize bağlanırsınız.

Bana daha da yaklaşıyor, ıslak göğüsleri göğsüme bastırıyor, koyu renkli gözleri benimkilere kilitleniyor ve küçük amcığı sanki asla bırakmayacakmış gibi sikimi sıkıca kavırıyor.

"Acıyor mu?" diye soruyorum ona.

Gülümser ve yüzümü avuçlar. "Sadece her zamanki gibi, kalın sikinin beni çok fazla açmasıyla oluşan lezzetli yanma hissi."

Gülümserim ve bir elimi kıkına götürürüm, ıslak yanağını okşarken diğer elimle başının arkasını kavrar ve onu öpmek için kendime çekerim. Öpücük naziktir ama tutkulu. Bu sert olmakla ilgili değil, o bana sarılıp daha derine girmem için yalvarırken onu olabildiğince sert sıklamakla ilgili değil. Bu, yavaş gitmekle, uzun bir ayrılıktan sonra yeniden bağ kurmakla ilgili, ikimiz de birbirimizin burada, hayatta ve güvende olduğunu kendimize hatırlatıyoruz. Onu veya bebeğimizi incitme riskini almayacağım ve o da benim yaralarımı daha da kötüleştirecek hiçbir şey yapmak istemiyor. Yavaş, tatlı ve mükemmel.

Yel'in küçük vücudu nazıkçe benimkine bastırıyor, yavaşça benim penisin üzerinde yukarı aşağı kayarken sert meme uçlarının göğsümde sürtündüğünü hissetmemi sağlıyor. Dili benim dilim boyunca kayıyor, her dokunuşuyla beni tahrik ediyor, yumuşak inlemeleri ise yavaşça beni çıldırtıyor. Bu kadının her şeyi beni çıldırtıyor. Her zaman öyleydi ve başka türlü olmasını da istemezdim. Yelena her zaman benim her parçama sahipti. Benim olan her şey onundur ve o tekrar boşalmaya başladığında, bu sefer kendimi tutmuyorum. Karımın amının benden istediğini almasına izin veriyorum ve hayatımda hiç olmadığım kadar sert boşalıyorum, o kadar

o kadar sert boşalıyorum ki başım dönüyor. Öpücükleri yumuşuyor, ağızımdan yanaklarıma ve çeneme doğru uzanıyor, beni ne kadar sevdiğini fısıldarken yüzümü kaplıyor. Parmaklarım saçlarına dolanırken, diğer elim yavaşça sırtını okşuyor.

"Ben de seni seviyorum, *myshka*, çok seviyorum."

Bana yaslanıyor, başını göğsüme koyuyor ve ondan ayrıldığım günden beri ilk kez hiç acı hissetmiyorum. Vücudum hala morarmış, kaburgalarım hala kırık ve bir gözüm hala şişmiş ve kapalı, ama bunların hiçbirini hissetmiyorum. Şu anda tek hissettiğim, hamile karımın çıplak vücudunun benim üstümde dinlenmesi ve onun içinde yumuşadığım, ve bu her şeyi uzaklaştırmaya yetecek kadar mükemmel.

Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok. Endişelenmemiz ve halletmemiz gereken tüm sorunlar, bu küvetten çıktığımızda bizi bekliyor olacak, ama şu anda su hala sıcak ve ikimiz de çıkmak istemiyoruz. Onun alnını öpüp saçlarını okşarken, o da memnun bir nefes alıp boynumu öpüyor.

"Bu küvetten asla çıkmayacağız," diye fısıldıyorum ve onu güldürüyorum. "Anlaştık," diyor ve bana bir kez daha öpücük veriyor.

İkimiz de bunun bir fantezi olduğunu biliyoruz, ama biraz daha uzun süre içinde kalmaktan mutluyuz.

* * *

Bir Hafta Sonra

"Tanrım, Val," Yel inerken, uylukları başımın etrafında titriyor ve ben ona son bir kez yavaşça yalıyorum. Artık sabah bulantıları geçtiğine göre, onu çok daha çekici bir şekilde uyandırabiliyorum.

"Beni öldürmeye çalışıyorsun galiba."

Gülümserim ve ona bakarım. Gözüm hala morarmış, ama şişlik inmiş ve her iki gözümle de tekrar net görebiliyorum. Ona göz kırparak bir öpücük daha veririm ve tadına inleyerek.

"Buna tapınma denir, Yel," diyorum ona ve sonra başımı çevirip iç uyluklarını öpüyorum.

"O zaman şimdi seni tapınma sırası bende."

Gülümseyerek, cildini hafifçe ısııyorum ve sonra acıyı yalamak için öpüyorum, sonra vücudunu öperek yukarı doğru çıkıyorum ve her bir mükemmel göğsünü iyice emmek için duruyorum.

"Herkesle buluşmam gerek," diyorum ona.

"Biliyorum, ama hala birkaç dakikan var." Bacaklarını belime dolayarak beni kendine çekiyor ve beni gülümsetiyor. "Çabuk olsan iyi olur, Val."

Ona karşı koyamadan, onun sıkı ve ıslak sıcaklığına kayıyorum ve kendimi karımda kaybediyorum. Giysilerimi giyene kadar geç kalmışım ve babam, Matvey amcamla birlikte apartmanımızın önünde beklediklerini haber vermek için beni arıyor.

"İkimizin babası da şu anda apartmanımızın önünde bekliyor," diye çok memnun görünen karıma haber veriyorum.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldanır ve yataktan fırlayarak giysilerini giyer. "Onlara yanlışlıkla uyuyakaldığımı söyle."

"Evet, ikisi de buna inanacaktır." Eşofman altını almak için eğildiğinde, inleyerek hızla ona yaklaşıyorum. Dayanamayarak diz çöküp kalçalarını tutuyorum, ona yaklaşıp klitorisinden kık deliğine kadar bir çizgi halinde yalarken bacaklarını genişçe açıyorum.

"Tanrım!" Bu kelime fısıldayarak çıkan bir iniltiydi ve ayağa kalktığımda, kıkına hafif bir şaplak attım.

"Benim önümde eğildin, *myshka*. Hepsi senin suçun, bebeğim."

Bana gülümsemesi yüzünü aydınlatırken, pembe bir kızarıklık yanaklarını ısıtıyor. Zaten geç kaldığımı bilerek, onu kendime çekip uzun bir veda öpücüğü veriyorum. Bu kadından asla ayrılmak istemiyorum, ama bugünkü toplantı daha fazla ertelenemez. Bunu bitirmeliyiz ve Niki, Max'in tutulduğu yeri sonunda bulduğunu düşünüyor.

Alnımı alnına dayayarak, "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim.

Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni." "Ararım. Dikkatli ol Val."

"Her zaman, *myshka*. Seni seviyorum. Dönüş yolunda mesaj atarım."

"Ben de seni seviyorum." Elini indirip popomu sıkıyor ve "Çabuk eve gel" diye ekliyor.

Gülümseyerek onu tekrar öperim, ama babam kapıyı yumruklamaya başlayıp "Val, geç kalacağız!" diye bağırınca geri çekilirim.

"Komşularımız burada yaşadığımız için bizi çok seviyorlardır," diyorum gülerek.

"Biz ortamı canlandırıyoruz," diyor Yel, rekor sürede bir sweatshirt giyip pijama pantolonunu çekerek.

Gülüyorum ve odadan çıkmadan önce silahımı alıyorum. "Kesinlikle öyle yapıyoruz, muhtemelen onların istediğinden biraz daha fazla."

Kapıyı açtığımda, babam ikimizi bakarken bana anlamlı bir bakış atıyor ve Matvey amca çoktan ona bakıp "Tek kelime etme, kardeşim" diyor.

Babam masum görünmeye çalışarak ellerini kaldırıyor. "Ben bir şey demedim."

"Kahvaltılarını bitiriyorlardı," diyor Matvey amca, başka bir şey yaptığımızın tartışmaya açık olmadığını açıkça belirtir.

Babam, Matvey amcamın onun gerçekten öyle kalacağını düşünmesi için yeterince uzun süre sessiz kalıyor, ama sonra şöyle diyor: "Eğer öyle demek istiyorsan, benim için sorun yok. Umarım ikiniz de *kahvaltınızı* çok beğenmişsinizdir." Bu kelimeye yaptığı vurgu yeterince kötü, ama bir de göz kırptığında, Yelena'nın babası inliyor ve benden yardım istiyor.

"Kahvaltıydı, sıradan bir kahvaltı, Matvey Amca. Waffle yedik."

Yalan söylediğimi biliyor, hepimiz yalan söylediğimi biliyoruz, ama rahat bir nefes alır ve kızının çıplak olmadığı bir fanteziye mutlu bir şekilde tutunur. Ben ayakkabılarımı giyerken babam güler ve Yelena babasına sarılır.

"Torunum nasıl?" diye sorar ona.

Yelena gülümser ve karnını okşar. "İyi, baba."

Eğilip kızının başına öpücük kondurur ve "Ev sana eşlik etmek için yolda" der.

"O olduğundan emin olana kadar kapıyı açma," derim, yanına gelerek. Niki'nin bizim için kurduğu güvenlik kamerasına doğru başımı sallarım. Kamera, kapımızın önündeki alanı net bir şekilde gösterir, sonra sağımızdaki ve solumuzdaki boş koridoru gösterir.

"Önce kamerayı kontrol etmeden açmayacağım," diye söz verir ve babam beni kapıdan dışarı sürüklemeyi önce öpücüğümü karşılık verir. Yel el sallayarak beni sevdiğini haykırır ve kapıyı kapatır. Kilit yerine oturduğunu duyana kadar babamın beni çekmesine izin vermem. Kameradan beni görebileceğini bilerek, ona göz kırparak onu sevdiğimi söylerim ve asansöre doğru yürürüm.

Mucizevi bir şekilde, babam yol boyunca utanç verici hiçbir şey söylemez. Matvey amcam, torpido gözünden babamın en sevdiği sakızlı şekerlemelerden birkaçını çıkararak onu şaşırtır. Yemin ederim, bunları sadece babamın, kızını sikip sikmediğim konusunda şakalar yapmaması için bu tür durumlar için stoklamıştır. Sebep ne olursa olsun,

sessizliğe minnettarım. Üç adamımızın bulunduğu bir SUV bizi takip ediyor ve kullandıkları ofis binasına vardığımızda, adamlarımız arkamıza park edip dışarı çıkıyor, bizi binaya kadar eşlik ediyor ve sonra dışarıda nöbet tutmak için dağılıyorlar.

"Geç kaldınız," diyor Roman amcam, içeri girer girmez.

Babam parmağıyla beni işaret ediyor. "Onun suçu. Bu sabah *kahvaltısını* çok uzun sürdürdü." Bu sefer bunu söylerken sadece kelimeyi vurgulamakla kalmıyor, aynı zamanda parmaklarıyla tırnak işareti de yapıyor.

Luka gülümser ve hemen beni savunur. "Kahvaltısını yavaşça yapma hakkını kazanan biri varsa, o da odur."

"Doğru," der Lev amcam.

"Tanrım, artık başlayabilir miyiz?" Matvey amca bu sözleri homurdanarak söyler ve herkes büyük masaya otururken bir fincan kahve almaya gider.

"Geciktiğimiz için özür dileriz," diyor Dominic, Alessandro ve Dario'nun hemen arkasında kapıdan girerken.

Matvey amca parmağıyla Lev amcayı gösterir. "Görünüşe göre kahvaltısını yavaşça yapan başka biri daha varmış."

Babam gülüyor, Lev amca ise sadece başını sallıyor ve bu konuyu düşünmek istemiyor.

Dominic, onların ne hakkında konuştuklarını hiç anlamadan oturur ve "Çok lezzetliydi. Hatta ikinci porsiyon bile yedim" der.

"Lanet olsun," diye inler Lev amcam, diğerleri gülüp Dominic şaşkınlıkla etrafına bakarken.

Bunun sebebi olduğum için kendimi kötü hissederek ona acıyorum ve Niki'ye bakıyorum. "Peki, ikiniz ne buldunuz?"

"Teşekkürler Val," diye Lev amcamın fısıldadığını duyarım, kuzenim ise dizüstü bilgisayarında bir harita açar ve açıklamaya başlar.

"Çok uzun sürdü, ama sonunda onların üssünü buldum. Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, uçağın transponderini kapatmışlardı, bu yüzden ordunun uydu sistemine girip tüm ham verileri inceleyip bir araya getirmek zorunda kaldım." Küçük kuzenim elini saçlarının arasından geçirir ve tüm bu zorlu çalışmanın izleri gözlerinin altındaki koyu halkalarda ve her yerinde hissedilen yorgunlukta belirgindir.

"Uzun lafın kısası, radar ve termal görüntülemeyi kullanarak uçağı ormandaki bu geçici pistte buldum," diyor ve ekranı işaret ediyor.

ekrana işaret ederek. "En yakın kasaba, Marty'nin de söylediği gibi Kolombiya'nın Necoclí kasabası."

Niki haritayı yakınlaştırır ve görüntüler ayrıntılı olmasa da ve ben onu göz hizasından değil yukarıdan bakıyor olsam da, burasının benim tutulduğum yer olduğu açıktır. Malikanenin çatısının canlı mavisi, evi çevreleyen bakımlı bahçeler, önündeki sahil şeridi ve yan ve arka tarafında uzanan ve sonra sayısız kilometre boyunca devam eden yoğun orman. Uzun, geçici pistin görüntüsü bile var.

"İşte bu," diyorum. "Max orada."

"Orada yüzlerce asker olacak," diyor Dominic. "Olacak," diye onaylıyor Danil amcam.

Amcam Roman, "Bu da yardım almamız gerektiği anlamına gelir" dediğinde ona dönüp baktım.

Dominic hemen cevap veriyor: "Biz aileyiz Roman. Adamlarım senin emrinde, ihtiyacın olan her şey var. Bu konuda sizinleyiz."

Dario ve Alessandro onaylayarak başlarını sallıyor ve çılgın kuzenimin Alessi Mafyası'nın liderine aşık olmasına hiç bu kadar sevinmemiştim, çünkü bu konuda onların yardımına kesinlikle ihtiyacımız var.

"O zaman geriye tek bir şey kaldı," diyor Danil amcam. "Oğlumla birlikte tutulan kadınla ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Ailesi Medvedev Bratva'yı yönetiyor. Pasifik Kuzeybatı'daki geniş bir alanı kontrol ediyorlar."

Hepimiz onları duymuşuzdur, ABD'de faaliyet gösteren tüm önde gelen Bratvaları biliriz, ama onlarla etkileşim kurmak için hiçbir zaman bir nedenimiz olmadı. Onlar ülkenin kendi tarafında kalırlar, biz de bizim tarafımızda.

"Niki ve ben onlar hakkında bulabildiğimiz her şeyi araştırdık ve şu ana kadar hoşumuza gitmeyen bir şey görmedik. Gerektiğinde acımasız olmalarıyla bilinirler, ama adil ve sadıktırlar ve ailelerini çok korurlar. Dürüst olmak gerekirse, bana bizi hatırlatıyorlar," diyor ve bize bu günlerde yapabildiği tek şey olan hafif bir gülümsemeyle bakıyor.

Ekranında üç adamın fotoğrafını açarak, "Medvedev kardeşler: Vasily, Volodya ve Valeri" diyor. İsimlerini söylerken onları tek tek işaret ediyor. Üç adam muhtemelen ellili yaşlarının başında, ama onlara bakınca bunu asla anlayamazsınız. Babam ve amcalarım gibi, kendilerini en iyi fiziksel durumda tutmuşlar. Yaşlarını gösteren tek ipucu, koyu saçlarının hafifçe grileşmesi ve yüzlerindeki birkaç kırışıklık. Yaşlı olan

Kardeşi Vasily, hiçbir şey belli etmeyen sert mavi gözleriyle kameraya bakarken, Volodya sol tarafa bakıyor ve sert çene hattı, adamın gülümsemediğini ve muhtemelen nadiren gülümsediğini açıkça gösteriyor. En küçük kardeş, sol yanağında derin bir gamze ortaya çıkacak kadar büyük bir sırtış atıyor, bu da onu daha genç ve aldatıcı bir şekilde masum gösteriyor. Bodrumda gördüğüm kızı hatırladığım Vasily'ye bakıyorum ve gözleri farklı renklerde ve kızın yüz hatları daha yumuşak ve kadınsı olsa da, yine de benzerlikleri görüyorum. Miguel onu son kez alay ettiğinde, kızın yüzünde de aynı meydan okuyan, kızgın ifade vardı.

"Onu telefona bağlayalım," diyor Roman amcam, masadaki hepimize bakarak. "Neler olduğunu ve kızının iyi olduğunu bilmesi gerekiyor, ve dürüst olalım, bu konuda yardıma ihtiyacımız var. Lorenzo'nun bir ordusu var, bu yüzden bizim de bir ordu getirmemiz gerekiyor. Elli adamla oraya gidip onu alt etmeyi bekleyemeyiz. O kendi sahasında avantajlı ve bizi gördüğünde..." Düşüncesini tamamlamak istemediği için sözünü keser, ama Danil amcam onun yerine tamamlar.

"O zaman oğlumu öldürmeye karar verebilir ve işi bitirebilir."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğiz," diyor Matvey amca. "Ama Dominic'in adamları olsa bile, onların yardımı işimize yarayabilir. Hoparlörü aç ve onu ara."

Hepimiz onaylayarak başımızı sallarken, Danil amca, bulması kolay olmadığından emin olduğum numarayı çevirir ve telefonu masanın ortasına koyar, zil sesi ortalığı doldururken sesi açar.

"Kim o lan?"

Ses tonu keskin, kelimeler Rusça ve sesi, az önce resmini gördüğüm sert Bratva patronuna tıpatıp benziyor.

Telefonu Roman amcam açar. "Ben Roman Melnikov. Vasily Medvedev mi?"

"Numaramı nasıl buldun?" Vasily memnun görünmüyor ama telefonu da kapatmıyor.

"Kardeşim bilgi bulmakta çok iyidir," diyor Roman amcam. "Konuşmamız lazım. Kızınla ilgili."

Hat birkaç saniye sessiz kalır ve Vasily tekrar konuşmaya başladığında, az önceki sert sesinin aslında dostça bir ses tonu olduğunu anlarım. "Kızım hakkında ne biliyorsun sen?"

"Çok şey," diye araya girer Danil amcam. "Onu kimin kaçırdığını ve nerede olduğunu biliyoruz."

"Nasıl?" diye sorar Vasily. "Haftalardır onu arıyoruz. Bununla bir ilgin yoksa, bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Çünkü oğlum onlarda," diyor Danil amca.

Vasily sessiz kalırken babam şöyle diyor: "Onlar benim oğlumu da kaçırdı ama serbest bıraktılar. Kızınızdan bu şekilde haberdar olduk. Oğlumdan size bir mesaj iletmesini istedi."

"Bu ne zaman oldu? Oğlun onu gördü mü?" diye sorar Vasily ve sesinde, kızının hala hayatta olduğunu bilmenin verdiği umutla birlikte acıyı da duyabiliyorum.

"Ben gördüm," diyorum, konuşmaya karışarak. "Bir hafta önce serbest bırakıldım."

"Bir hafta mı? Neden daha önce aramadın?" diye sorar Vasily.

Danil amcam, "Çünkü onların yerini bulmamız ve seni ve aileni araştırmamız gerekiyordu. Oğlum hala ellerinde. Eğer sen de bu olayın içindeysen, onun hayatını tehlikeye atmak istemedim," diyor.

Masadan ona bakıyorum. Talia hakkında herhangi bir şüphe duyduğunu ilk kez duyuyorum, ama neden sorguladığını anlayabiliyorum. O orada değildi. Gözlerindeki korkuyu görmedi, diğer adamlar bodruma her girdiğinde nasıl kaskatı kesildiğini görmedi. Tek bildiği, oğluna bağlanmış bir kadın olduğu ve mucizevi bir şekilde tamamen zarar görmeden ve dokunulmadan kaldığı. Onun yerinde olsam ben de şüphelenirdim.

"Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?" diye soruyor Vasily. "Kimle konuştuğumu bile bilmiyorum."

"Ben Danil Melnikov."

"Ben de Valentin Melnikov," diyorum. "Kızını gören benim."

"Söylediklerinin doğru olduğunu nereden bileceğim?"

Onun görünüşünü tarif ediyorum, ama o sadece "Onu kamuoyunun gözünden uzak tutmaya çalışıyorum, ama bu senin onun fotoğrafını bulamayacağın anlamına gelmez. Numaramı bulabildiysen, fotoğrafını da bulabilirsin. İnternette bulamadığın bir şey söyle bana." diyor.

Düşünürken sessiz kalıyorum, onunla Max arasında duyduğum uzun konuşmaları hatırlamaya çalışıyorum. Yelena hakkındaki kendi düşüncelerimden dolayı acı çekiyordum, ama burada orada bazı parçalar yakalamıştım ve şimdi onları hatırlamaya çalışıyorum.

"İki ağabeyi olduğunu ve ailesinin evinin sahilde olduğunu söyledi," diyorum, daha derin bir anıya ulaşmaya çalışarak.

"Kolayca bulunan bilgiler," diyor, ama ben onu görmezden gelip konuşmaya devam ediyorum. "Köpeğinin adı Wallace. On altı yaşına bastığında onu sana verdiğini söyledi. Araba istememişti. Tek istediği bir Border Collie yavrusuydu ve en sevdiği filmlerden biri olan *Braveheart*'tan esinlenerek ona Wallace adını vermişti." Sözler, Max ve Talia yanımda fısıldayarak, tutulduğumuz kasvetli mahzenden kaçmak için mutlu anılarını paylaşıırken, ben ateşten sersemlemişken unutulmuş bir anıdan çıkıp geliyor. "Hatırlayabildiğim tek şey bu," diyorum

diyorum, Vasily hala sessiz kalınca.

Sonunda, "O gerçekten iyi mi? Bana gerçeği söylemen gerek, Valentin. Bana yalan söyleme," diyor. Birkaç saniye sonra, "Lütfen," diye ekliyor ve bu adamın genellikle ailesinden başka kimseye kullanmadığı bir kelime olduğunu biliyorum.

"Söz veriyorum," diyorum ona. "Ona zarar vermediler. Yalan söyleyip her şeyin yolunda olduğunu söylemeyeceğim. Hâlâ yeterince beslenmiyor ve kuzenimin yanındaki duvara zincirlenmiş durumda, ama ona dokunmadılar."

Ben eklemeyen önce onun rahat bir nefes aldığını duyuyorum: "Max onu koruyacaktır.

Onun zarar görmemesi için elinden geleni yapacaktır."

Arka planda başka bir derin ses duyulur ve Vasily, kardeşlerinden birine anlattığımız her şeyi aktarmak için bir dakika bekler. Birkaç saniye sonra, hoparlöre bağlanırsınız ve aynı derecede sert bir ses, "Ben Volodya Medvedev. Planınızı söyleyin" der.

Danil amca tekrar sözü alır ve "Amaya Karteli size gerçekten boktan bir anlaşma teklif etti mi?" der.

"Evet," diyor Volodya, "ve biz de onlara siktirip gitmelerini söyledik. Talia kısa bir süre sonra kaçırıldı."

"Aynı şey bize de oldu," diyor Danil amca. "İki adamımızı kaçırdılar ve bir ay sonra, iyi niyet gösterisi olarak Val'i serbest bıraktılar. Onlar için boşa giden bir çabaydı, ama biz bunu onların uçağını takip etmek için bir fırsat olarak kullanabildik. Nerede tutulduklarını biliyoruz ve peşlerine düşeceğiz. Sen de katılmak ister misin?"

"Tabii ki istiyoruz," diyor Volodya rekor sürede, Vasily ise "Neredeler?" diye soruyor.

"Ne zaman buraya gelebilirsiniz?" diye sorar Roman Amca.

"Kızım nerede?" diye tekrar sorar Vasily. O, bir şeyi iki kez sormaya alışkın olmayan bir adamdır, ama ailem kolayca sindirilebilen bir aile değildir.

"Kolombiya'da tutuluyorlar," diyor Danil Amca. "Buraya geldiğinizde size daha fazla bilgi vereceğiz. Kızınız için size çok üzülüyorum. Şu anda sizinle aynı cehennemi yaşıyorum, bu yüzden ihtiyatlı davranmamız gerektiğini anlayacağınızı umuyorum. Sizi tanımıyorum ve sizin ve ailenizin bu işi kendi başınıza halletmeye karar verip her şeyi mahvetmeniz ve oğlumun ölmesine neden olmanız riskini göze alamam."

"Mahvetmek mi?" Volodya telefonda homurdanır. "Adamlarımız iyi eğitilmiş, çoğu eski asker. Biz *işleri mahvetmeyiz*."

"Bunu duymak güzel," Danil Amca, adamın öfkesinden hiç etkilenmeden, "çünkü bunu başarmak için hepsine ihtiyacımız olacak, o yüzden tekrar soracağım. Ne zaman burada olabilirsiniz?"

Vasily iç çeker ve kardeşine duyamayacağımız kadar kısık bir sesle bir şeyler söyler, sonra bize, "Bu gece orada olabiliriz, ama bir orduyla gelmemizi istiyorsanız, en az bir hafta lazım. Herkesi bir araya getirmek ve yokluğumuzda evlerimizi güvenli hale getirmek için zamana ihtiyacımız var. Daha fazla bilgi edindiğimde size mesaj atarım," der.

Telefon görüşmesi bittikten sonra babam bize bakar ve sırtarak, "Bu eğlenceli olacak. Bir şehir ne kadar testosteron barındırabilir ki?" der.

"Birazdan öğreneceğiz," diye mırıldanır Lev amca.

"Biri bana az önce ne olduğunu açıklayabilir mi?" Dominic diyor.

Damien üç İtalyan'a en yakın oturan kişi olduğu için onlara hızlıca konuşulan her şeyi özetler ve bitirdiğinde, Dario hepimizin düşündüğünü dile getirir.

"Yani başka bir bratva ile birleşip savaşa mı giriyoruz?"

"Öyle," Danil Amca onaylar. "Ve oğlumu geri alacağız."

Sasha kaşlarını kaldırır ve ağzının köşesi gülümsemeyle yukarı kalkarken, "Yani açıklığa kavuşturmak için, bu tam anlamıyla, çekinmeden yapılacak bir savaş olacak mı?" diye sorar.

Hepimiz gözlerindeki heyecanı görüyor ve sesinden duyuyoruz. Kuzenim, serbest bırakılıp bırakılmayacağını soruyor ve Danil Amcam ona cevap vermekten çok mutlu. Avuçlarını masaya koyarak öne eğilir ve dengesiz yeğenine bir gülümseme atar.

"Sasha, istediğin kadar çıldır. Maskeni getir, bıçaklarını getir, istediğin her şeyi getir. Bu, mümkün olduğunca az hasar vermekle ilgili değil. Bu, tüm karteli yok etmekle ilgili. Hayatta kalan olmayacak."

Yemin ederim ki kuzenim gerçekten kıkırdıyor.

"Tanrım," der babam yanımda hafifçe gülerek. Lev amcam oğluna sırtarak, planladığımız kan dökülmesiyle hiç uyuşmayan sevgi dolu bir hareketle saçlarını okşar. Umarım Medvedev ailesi, Melnikovların sunacağı çılgınlığa hazırdır.

Luka'ya baktığımda, yüzündeki ifade onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyor. Hepimiz kalkıp gitmek için ayağa kalktığımızda, yanıma gelip duruyor.

"Dağ adamı görünüşü hoşuna gitmedi mi?"

Gülümserim ve yeni traş olmuş yüzümü elimle ovuştururum. "Hayır. Bir süre eğlenceliydi, ama sonra can sıkıcı olmaya başladı."

"Yelena nasıl?"

"O iyi, dostum. Kolombiya'ya geri dönmeme pek sıcak bakmıyor ama neden bunu yapmak zorunda olduğumu anlıyor."

Luka beni baştan aşağı süzer, hastalıklı bir sarıya dönüşen morlukları ve hala iyileşmekte olan kesikleri inceler. "Bundan emin misin, Val? Bu sefer kalmakla kimse seni küçümsemez."

O daha lafını bitirmeden başımı sallayıp elimi kaldırıyorum. "Hayatta burada kalmam. Max, benim gitmemde ısrar ederek hayatımı kurtardı, ben de onu oradan kurtarmak için geri döneceğim. Orayı biliyorum ve herkesi onun tutulduğu yere götürebilirim."

"Bize söyleyebilirdin," diyor Luka, ona attığım ters bakışı görmezden gelerek.

"Aynı şey değil, bunu sen de biliyorsun." Sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle konuşarak, "Ben gittiğimden beri ona ne yaptıklarını kim bilir? Muhafızlardan biri benden gerçekten nefret ediyordu ve şimdi onun öfkesinin hedefi ben olmadığım için, sence kime öfkesini çıkarıyor?" diyorum.

Luka başını sallar ve gözlerinden endişe okurum, sonra bakışlarını kaçırır. İkimiz de Max'in oraya vardığımızda hayatta olacağının garantisi olmadığını biliyoruz. Bu düşünce çok acı verici, uzun süre aklımda tutamayacağım için elimden geldiğince uzaklaştırıp, "En az bir hafta daha iyileşmem için zamanım var. O zamana kadar iyileşirim," diyorum.

İkimiz de hala çok ağrım olacağını ve muhtemelen morluklarımın da geçmeyeceğini biliyoruz, ama beni vazgeçirmeye çalışmak yerine, omzumu sıkıp şöyle diyor: "Tamam, bunu birlikte yapacağız. Ben senin arkanı kollayacağım, sen de benimkini."

Ona gülümsüyorum. "Her zaman, kuzen."

Apartmana geri döndüğümüzde, karımı tekrar görmeye fazlasıyla hazırım. Sadece birkaç saat geçti, ama yakında az önce kurtulduğum cehennem çukuruna geri döneceğimi bilmek, onu yanımda hissetmek için sabırsızlanmama neden oluyor.

Asansörden indiğimde ikisine de veda ettiğimde babam, "Beni içeri davet etmeyecek misin?" diye sorar.

"Hayır," diyorum, bu da onu gülümsetip amcama gülerek dirsek atmasına neden oluyor. "Görünüşe göre biri yine acıkmış."

Matvey amca babama sert bir bakış atar ve babam koridorda müstehcen bir yorum yapamadan kapıların kapanması için düğmeye basar. Sırtarak kapımıza doğru yürürüm, ama anahtarlarımı çıkaramadan kapı açılır ve Yelena kendini kollarıma atar.

"İyi misin?" diye sorarım hemen, yaralanmış mı diye kontrol etmek için ellerimi vücudunda gezdiririm.

"İyiyim." Yüzümü avuçlayıp gülümser, ben de onu kaldırıp poposunu tutarım. "Sadece seni özledim." Güvenlik kamerasından görüntüleri görebilmem için telefonunu kaldırır ve "Seni bekliyordum. Ev birkaç dakika önce çıktı." der.

"Eğlendiniz mi?"

"Evet, ilgilendiği birkaç üniversiteyi gösteriyordu."

Gülümseyen yüzüne gülümserim, bu kadar mutlu görünmesini seviyorum ve dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda, her zamanki gibi her şey kaybolur. O her zaman tüm kötü şeyleri uzaklaştırır. Artık endişe yok, korku yok, stres yok — sadece yumuşak dudaklar, aç inlemeler, gömleğimin altına kayan açgözlü parmaklar ve çileklerin lezzetli kokusu var.

Yatağa kadar gidemiyoruz. Oturma odasının ortasına gelmeden onu halının üzerine yatırıyorum, ikimiz de rekor sürede kıyafetlerimizi çıkarıyoruz ve sonra ben yavaşça içine girerken bacakları belime dolanıyor. Beni içinden olabildiğince derine almak için bana doğru kıvrılıyor. Bizim için her zaman böyledir. İkimiz de birbirimizden asla doyamayız. Bizim için asla *çok yakın* diye bir şey olmayacak. Vücudumuz birbirimiz için yaratılmış, birbirine bağlanmak için yaratılmış ve ancak olabildiğince derine girdiğimde, göğüslerimiz birbirine o kadar sıkı bastırıldığında, onun kalp atışlarını benimkilerle birlikte hissedebildiğimde, kendimi tam hissediyorum.

Gözlerimi karımın üzerinde gezdiriyorum, tarihimizin onun her yerinde yazılı olmasını seviyorum. Benim ne kadar sevdiğimi bildiği için kullanmaya devam ettiği çilek şampuanının kokusundan, hala her gün takmakta ısrar ettiği kelebek kolyesine,

, karanlık gözlerinde büyük bir sevgiyle bana bakarken göğsüme bastırıldığı alyans, ve karnında büyüyen bebek... Geçmişim, bugünü ve geleceğim hepsi burada. Bu, bir erkeği dizlerinin üzerine çöktüren ve orada kalmak istemesine neden olan türden, en iyi şekilde ezici bir sevgi.

Birbirimize sahip olduğumuz sürece, her şeyle başa çıkabiliriz. O bana daha da sıkı sarılırken ve ben daha da derine girerken kendime bunu hatırlatıyorum. Savaş geliyor ve geldiğinde, her zaman her şeyle yüzleştiğimiz gibi, onunla birlikte yüzleşeceğiz, ister dokuz yaşındayken zehirli sarmaşık olsun, ister on yaşındayken kabuslar olsun, ister yirmi yaşındayken plansız bir hamilelik olsun, o ve ben bir takımız ve her zaman birbirimizin arkasını kollayacağız.

Sadece bir ayrılığı daha atlatmamız gerekiyor. Max'i geri alacağız ve sonra eve, benim için her zaman tüm dünyam olan, cehenneme bile girip geri döneceğim kadın olan Yelena'ya döneceğim. O benim her şeyim, her zaman öyleydi ve her zaman öyle olacak, başka türlü süreni istemezdim. Vücudu benimkine sıkıca sarıldığında ve tatlı sesi benim adımları fısıldadığında, gülümserim ve ona ihtiyacı olanı veririm.

Savaş kapıda olabilir, ama henüz gelmedi. Şu anda, güzel karımın çıplak vücudu bana sarılmış ve tırnakları sırtıma batmış, benden daha fazlasını istiyor.

Diğer her şey bekleyebilir.

Epilog

Maxim

"Korkuyorum,
Max."

Talia'nın yumuşak sesi, yüzümün hemen önünde tuttuğumda bile elimi göremediğim kadar karanlık olan bodrumda bir fısıltıdan ibaret. Buradan çıktığımda bir daha asla yaşamayacağımdan emin olacağım türden bir zifiri karanlık. Gölgelemin içinde gizlenmiş olsak da, kendimi her zaman tamamen açıkta hissediyorum.

Yaklaşarak, elimi pürüzlü beton zeminde kaydırıyorum, ta ki kolunun sıcaklığını hissedene kadar. Sadece dokunma duyuma güvenerek, parmaklarımı her geçen gün yavaş yavaş küçülen bileğini kavrayana kadar elimi aşağı kaydırıyorum. Diğer elini benimkinin üzerine koyuyor, sanki benim hayat çizgisiymişim gibi bana sarılıyor ve bu benim kalbimi parçalıyor, çünkü onu buradan çıkaramıyorum. Kıçım, tıpkı onunki gibi arkamızdaki tuğla duvara yapışmış durumda. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Onu kucaklayıp buradan çıkarmak dışında başka bir şey istemiyorum, ama yapamıyorum.

"Buradayım," diye fısıldıyorum, ona verebileceğim tek şeyi vererek: karanlıkta rahatlatıcı bir varlık, bu özel cehennemi paylaşacak biri. Fazla bir şey değil, ama sunabileceğim tek şey bu.

Onun vücudunun sıcaklığını yanımda hissetmeden hemen önce bana doğru kayarak yaklaştığını ve sonra hala elimi tutarken bana yaslanarak başının ağırlığını omzumda hissettiğimde hiç şaşırmadım. Her ne kadar kapana kısılmış olsak ve Miguel'in bana son dayak attığı için vücudum hala acı içinde olsa da, onun vücudunu yanımda hissetmek, benden rahatlık bulduğunu bilmek ve en azından birkaç saniye için ona bir şey verebildiğimi bilmek güzel.

"Bizi bulup buradan çıkaracaklar," diyorum ona, başparmağımla elinin arkasını okşarken. "Sadece biraz daha dayanmamız gerekiyor."

Bunu sanki gerçekmiş gibi, yakında kanıtlanacak bir gerçekmiş gibi söylüyorum, ama artık buna tamamen inandığımdan emin değılim. Onun hatırı için, umarım bu kendime sylediğıim acınası bir yalan değıldir, ama gerçek şu ki, ailemden kimsenin tanımadığı bir ülkede, ıssız bir yerdeyiz ve yaşamamız ya da lmemiz umurlarında olmadığını açıkça belli eden bir kartel tarafından rehin tutuluyoruz. Durum pek iyi görünmüyor. Val'in hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum. Bildiğıim kadarıyla, onu buradan götürüp ormanda vurmuşlar ve şimdi asla bulunamayacak sığ bir mezarda yavaş yavaş ryor olabilir.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve bu görüntüleri kafamdan uzaklaştırıyorum çünkü onun hayatta olduğunu, ailemizin yanında olduğunu ve şu anda bizi kurtarmak için bir yol aradıklarını inanmak zorundayım. Babamı ve kardeşimi tanıyorum, ikisinin de paylaştığı acımasız, takıntılı zihnini biliyorum ve onların asla pes etmeyeceklerini biliyorum. Bizi bulacaklar ve bizi kurtarmaya gelecekler. Tek yapmam gereken, bu gerçekleşene kadar bizi hayatta tutmak.

Sanki düşüncelerimi okuyup hepsini cehenneme göndermek için kararlıymış gibi, bodrum kapısı açılır. Talia'nın elini sıkıca tutarım, sonra bırakırım. O, ışıklar açılmadan ve ikimiz de kr olmadan önce benden olabildiğince uzağı kaar. Başından beri, birbirimize ne kadar yakınlaştığımızı belli etmemeye karar vermiştik. Bu, aleyhimize kullanılacaktır ve bunun olmasına izin veremem. Birçok şeye dayanabilirim, ama onların ona zarar vermesini izlemek bunlardan biri değıl.

Parlak ışığı karşı gözlerimi kısarak Miguel'in içeri girip geldiğini görüyorum ve kendini beğenmiş sırtışını görünce midem bulanıyor. Val gtrldğnden beri tüm öfkesini bana yöneltti. Vücudum son dayaktan hala ağııyor ve kesinlikle bir tane daha almaya hazır değılim. Yine de kendimi buna hazırlıyorum, hazır olsam da olmasam da bunun geleceğini biliyorum.

Juan, elinde silahla odaya girer ve Talia'ya göz kırparak zincirimi tutan pisliğı yumruk atmak gibi aptalca bir şey yapmamamı sağılar. Aklımdan geçmediğini söylersem yalan söylemiş olurum, ama odada her zaman en az iki kişi vardır ve biri her zaman elinde silah tutar. Kurşun bana ya da daha kötüsü Talia'ya isabet etmeden bir yumruk atabilirsem şanslı sayılırım. Miguel'in burnunun yumruğumla kırılmasının verdiğı tatmin duygusu ne kadar büyük olursa olsun, bu riski göze alamam.

Bir gün, onun karanlık gözlerine bakarken düşünüyorum, ama ne yazık ki bugün o gün değıl. Juan'ın silahı bana doğırultulmuşken, Miguel beni odanın ortasına sürükler

odanın ortasına sürükler ve bileklerimi başımın üstüne bağlar, böylece onun önünde çaresizce dururum.

Bana İspanyolca bir şey söylüyor. Kelimeleri anlamıyor olabilirim, ama ses tonu ve vücut dili yeterince iyi tercüme ediyor.

"Biraz İspanyolca öğrenmem lazım, Miguel," diyorum ona sırtarak. "Böylece sana, senin anlayabileceğin bir şekilde siktir git diyebilirim."

Ağzı bir hırıltıyla yukarı kalkar ve ben de geleceğini bildiğim yumruğu beklerim. O, zaten morluklarla kaplı bir noktaya vurmaya özen gösterince, nefesimi tıslayarak yutarım ve kusmak üzere olan kusmuğumu yutarım. Her yumruk bir öncekinden daha sert, her biri en fazla acıyı verecek şekilde stratejik olarak yerleştirilmiş ve içimden bir ses, Juan'ın silahını kullanmasına izin verip bu işi bir kez ve sonsuza kadar bitirmesini diliyor, çünkü daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Çeneme aldığım yumrukla başım sağa doğru sallanırken, Talia ile göz göze geliyorum. İnleyerek başımı eğiyorum, gözyaşları yanaklarından akıyor. Miguel, böbreklerime vurmaya o kadar odaklanmış ki Talia'nın tepkisini fark etmiyor. Gözlerindeki acı beni öldürüyor, ama bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Bu durumu katlanılabilir kılan tek şey o. O, bu karanlıkta bir güzellik ve ben, görüşüm bulanıklaşıp bayılmak üzere olduğumu anlayana kadar ona tutunuyorum.

Son düşüncem, korumak için çaresiz olduğum kadın, kurtarma operasyonunun tek umudumuz olduğunu çok iyi bildiğim kadın. Bunun gerçekleşmesi için ikimizin de yeterince uzun süre hayatta kalmasını sağlamam gerekiyor.

Her şey kararmadan hemen önce, onun benim adımları haykırdığını duyuyorum.

SON

Okuduğunuz için çok teşekkürler! Orijinal Melnikov serisini kaçırdıysanız, kitaplarını [buradan](#) okuyabilirsiniz! Bu seri sırayla okunmalıdır, bu yüzden lütfen Roman'ın Paved in Blood kitabıyla başlayın.

Ücretsiz bonus sahneyi nasıl elde edebileceğinizi öğrenmek için okumaya devam edin!

Amazon'da beni takip edin, yeni çıkan kitapları kaçırmayın!

Max'in kitabı yakında çıkıyor!!!

Teşekkürler!

Umarım Val ve Yel'in hikayesini beğenmişsinizdir. Hepinizin bu hikaye hakkında ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum!

Vaktiniz varsa, bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Her yorum, kitaplarımın daha fazla kişi tarafından görülmesine yardımcı oluyor, bu yüzden sadece bir yıldızlı yorum olsa bile, benim için gerçekten çok önemli!

Max'in hikayesi yakında geliyor!!!

Haber bültenime [kaydolmak](#) için lütfen [buraya](#) tıklayın.

Yeni yayınlar, ücretsiz bir roman ve bonus epiloglar hakkında güncellemeler alacaksınız! Zaten kaydolduysanız, [tüm](#) bonus içeriği almak için [buraya](#) gidebilirsiniz!

Sizi spam ile rahatsız etmeyeceğime, bilgilerinizi paylaşmayacağıma veya sizi çok sayıda e-posta ile bombardımana tutmayacağıma söz veriyorum.

Zamanınıza değer veriyorum ve her zaman

İstedığınız zaman abonelikten çıkabilirsiniz. 😊

Artık Facebook'tayım! Benimle sohbet etmek, bilgi almak ve yakında çıkacak kitapların tanıtımlarını görmek istiyorsanız, lütfen katılın!

[Facebook Okuyucu Grubu](#)

Diğer kitaplarımı okumadıysanız ve göz atmak istiyorsanız, aşağıya tıklayın.

Hepsi KU'da mevcuttur!

[Buradan edinin!](#)

Daha fazla hikaye yolda! Yeni çıkan kitapları kaçırmamak için beni Amazon'da takip etmeyi unutmayın!

Yazar Hakkında

Soyadında da olduğu gibi, Sonja ahlaki açıdan gri, gizli bir altın kalbi olan alfa erkekleri sever. Sevdikleri kadınlara karşı çok hassas olan ve onları korumak için hiçbir engel tanımayan güçlü erkekleri sever.

Çoğunlukla, iyi ile kötü arasındaki sınırların güzel ve seksi bir gri tonuna dönüştüğü karanlık mafya romanları yazıyor.

Aldatma yok ve mutlu sonlar her zaman garantidir!

Ona sonja@sonjagreyauthor.com adresinden ulaşabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

